ОТ АВТОРА НА
„НЕВРОМАНТИК“

ПЕРИФЕРНИ ТЕЛА

Майстор.
Дейли Телеграф

Великолепен роман.
Обзървър

Възхитително пътешествие.
Гардиън

Смайващ, хипнотизиращ, пленителен..
Таймс

УИЛЯМ ГИБСЪН

ИЗТОК ЗАПАД

MAGICA

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Уилям Гибсън (р. 1948) е американско-канадски автор на бестселъри, един от най-ярките представители на поджанра киберпънк. Публикувал е дванайсет романа и дузина разкази, отличени с престижни награди като „Небюла“, „Хюго“, „Филип К. Дик“, „Джон Кембъл“ и „Артър Кларк“, а през 2008 г. името му е вписано в Залата на славата на научната фантастика. По негови произведения и сценарии са заснети два епизода на „Досиетата Х“ и филмите „Хотел «Ню Роуз»“ и „Джони Мнемоник“. „Периферни тела“ е номиниран за наградите „Локус“ и „Джон Кембъл“, научнофантастичен трилър, който ни показва едно по-близко и едно по-далечно бъдеще, свързани от необичайно престъпление. Флин Фишър живее в провинциална Америка от близкото бъдеще и си изкарва хляба със сглобяване на продукти в 3D печатница. Един ден брат ѝ Бъртън, който работи като охрана в игрови прототип — виртуален свят, който смътно прилича на Лондон, — я моли да поеме смяната му. Работата е съвсем проста — от Флин се иска да пилотира квадрикоптер около високите етажи на една сграда и да гони от тях летящи „папараци“. Когато обаче става неволен свидетел на загадъчно убийство, тя започва да се чуди дали този виртуален свят не е нещо повече от прототип на игра…
Брилянтен роман.Кори ДоктороуНикой не пише по-добре за близкото бъдеще.Уошингтън ПоустБезкраен поток от големи идеи. Върху които читателите ще размишляват дълго.Лайбрари Джърнъл Книгата ни предлага едно съвсем реално бъдеще, което можеш да вкусиш, помиришеш и усетиш върху кожата си; толкова е убедително.NPROT АВТОРА НА„НЕВРОМАНТИК“ Майстор.Дейли Телеграф Великолепен роман.Обзървър Възхитително пътешествие.Гардиън Смайващ, хипнотизиращ, пленителен.Таймс

- Уилям Гибсън
  - 1.
  - 2.
  - 3.
  - 4.
  - 5.
  - 6.
  - 7.
  - 8.
  - 9.

- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.
- 31.
- 32.
- 33.
- 34.
- 35.
- 36.
- 37.
- 38.
- 39.
- 40.
- 41.
- 42.
- 43.
- 44.
- 45.
- 46.
- 47.
- 48.
- 49.
- 50.
- 51.
- 52.
- 53.

- 54.
- 55.
- 56.
- 57.
- 58.
- 59.
- 60.
- 61.
- 62.
- 63.
- 64.
- 65.
- 66.
- 67.
- 68.
- 69.
- 70.
- 71.
- 72.
- 73.
- 74.
- 75.
- 76.
- 77.
- 78.
- 79.
- 80.
- 81.
- 82.
- 83.
- 84.
- 85.
- 86.
- 87.
- 88.
- 89.
- 90.
- 91.
- 92.
- 93.
- 94.
- 95.
- 96.
- 97.

- 98.
- 99.
- 100.
- 101.
- 102.
- 103.
- 104.
- 105.
- 106.
- 107.
- 108.
- 109.
- 110.
- 111.
- 112.
- 113.
- 114.
- 115.
- 116.
- 117.
- 118.
- 119.
- 120.
- 121.
- 122.
- 123.
- 124.
- Благодарности

- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9
  - 10
  - 11
  - 12
  - 13
  - 14
  - 15

- ○ 16
- ○ 17

Уилям Гибсън
Периферни тела

На Шани

Вече ти споменах за гаденето и замайването, които вървят ръка за ръка с пътуването във времето.

Х. Г. Уелс

1. Тактилници

Според тях братът на Флин нямаше ПТСР[1], просто тактилните му рецептори гличваха[2] от време на време. Смятаха, че страда от нещо като синдрома на фантомния крайник; че го измъчват призраците на тактилните татуировки, които е носил през войната — онези, които му бяха подсказвали кога да тича, кога да стои неподвижен, кога да се впусне в танца на схватката, в коя посока и в какъв обхват. Заради този проблем му отпуснаха обезщетение и той се настани в караваната долу до потока. Когато Флин и Бъртън бяха малки, там живееше чичото-алкохолик, по-големият брат на баща им — ветеран, но от друга война. През лятото, когато Флин беше на десет, тя, Бъртън и Леон превърнаха караваната в своя крепост. По-късно Леон се пробва да води там момичета, но вътре миришеше прекалено лошо. Когато уволниха Бъртън, караваната беше празна, като изключим най-голямото гнездо на оси, което някой от тях бе виждал. Най-ценното нещо в техния имот, така я наричаше Леон. „Еърстрийм“ от 1977 г. Веднъж той показа на Флин как подобните на затъпени куршуми за пушка каравани се продават в ибей за луди пари, независимо от състоянието им. Чичото беше опаковал своята с бял пенопласт, вече посивял и мръсен, против теч и за изолация. Леон твърдеше, че това я било спасило от грабители. На Флин караваната ѝ приличаше на голяма стара ларва, но с тунели, изрязани зад прозорците.

На слизане по пътеката тя видя трошици от пенопласта, отъпкани здраво в тъмната пръст. Осветлението в караваната беше включено и когато се приближи до нея, Флин зърна през единия прозорец как брат ѝ става и се обръща: гърбът и хълбокът му бяха нашарени с белези от премахнатите тактилници, сякаш някой бе посипал кожата му със сребристите люспи на мъртва риба. Казваха, че можело да махнат и тях, но той не искаше да обикаля до безкрай по болници.

— Здрасти, Бъртън! — подвикна Флин.

— Изи Айс! — поздрави я той с геймърския ѝ прякор, после отвори с една ръка вратата, а с другата придърпа надолу новата си бяла тениска, за да покрие дадения му от Пехотата гръден кош и сребристото петно над пъпа, което беше с размера и формата на карта за игра.

Отвътре караваната имаше цвят на вазелин, в който са заровени LED крушки, обвити в кехлибар от „Хефти Март“. Флин

беше помогнала на брат си да измете, преди да се нанесе. Вместо да донесе професионалната прахосмукачка от гаража, той просто бе налепил вътрешността с близо инч от онзи китайски полимер, който изсъхва гъвкав и гладък. В дълбините му се виждаха парченца изгорели кибритени клечки и хартийка с коркови шарки от смачкания филтър на законно изтъргувана цигара, по-стара от самата Флин. Тя знаеше къде може да намери ръждясала бижутерска отвертка и къде — четвърт долар от 2009 г.

Сега брат ѝ на всеки една-две седмици просто си вадеше нещата от караваната, преди да я измие отвътре с маркуча, сякаш мие голяма пластмасова кутия. Леон твърдеше, че полимерът я пази и че човек може да го обели, преди да пусне американската си класика в ибей. Щял да премахне и мръсотията със себе си.

Бъртън хвана Флин за ръката, стисна я и издърпа сестра си нагоре, а после и навътре в караваната.

— В Дейвисвил ли отиваш? — попита тя.

— Леон ще ме вземе.

— Лука 4:5 протестират там. Шейлин така каза.

Брат ѝ сви рамене и размърда множество мускули, но съвсем леко.

— Знам, че беше ти, Бъртън! Миналия месец. По новините. На онова погребение, в Каролина.

На лицето му трепна нещо като усмивка.

— Можеше да убиеш онова хлапе!

Той поклати глава — едва забележимо, но с присвити очи.

— Плашиш ме, като правиш такива неща! — натърти Флин.

— Още ли си военен разузнавач на онзи адвокат в Тълса?

— Не, той спря да играе. Сигурно не му остава време от адвокатстването.

— Ти си най-добрият разузнавач, който е имал. Показала си му го.

— Беше просто игра… — каза Флин по-скоро на себе си.

— Все едно си беше наел морски пехотинец.

Стори ѝ се, че забелязва тактилния глич на Бъртън — лека тръпка, която бързо отмина.

— Трябва да ме заместиш — рече брат ѝ, все едно нищо не е станало. — Петчасова смяна. Ще пилотираш квадрикоптер.

Флин се загледа покрай него към дисплея му. Някакъв датски супермодел тъкмо прибираше дългите си крака в кола от марка, каквато никой от познатите ѝ никога нямаше да кара, а най-вероятно и да види на пътя.

— Ти си на помощи за инвалиди — напомни тя на Бъртън. — Не би трябвало да работиш.

Той я изгледа мълчаливо.

— Къде е работата?

— Нямам представа.

— Аутсорсната? Администрацията на ветераните ще те пипне!

— Игра е — обясни Бъртън. — Бета на някаква игра.

— Шутър?

— Не става дума за стрелба. Охраняваш периметър от три етажа на една кула, от петдесет и пети до петдесет и седми. Гледаш какво се появява.

— И какво се появява?

— Папараци… — Той показа на Флин нещо с дължината на показалеца му. — Малки бръмбазъци. Заставаш им на пътя. Избутваш ги назад. Нищо друго.

— Кога ме искаш?

— Тази нощ. Ще ти обясня всичко, преди да е дошъл Леон.

— Трябваше да помагам на Шейлин довечера.

— Ще ти дам две петарки. — Бъртън извади портфейла от дънките си и измъкна две нови банкноти с неиздраскани прозорчета и ярки холограми.

Сестра му ги сгъна и ги натика в предния джоб на късите си панталони.

— Намали осветлението — помоли, — болят ме очите.

Той го направи — плъзна длан по екрана, но сега пък в караваната притъмня като в спалнята на седемнайсетгодишен хлапак. Флин се пресегна и усили леко лампите.

Настани се в стола на брат си. Беше китайски и се преконфигурира според ръста и теглото ѝ. Бъртън си придърпа старо метално столче, по което почти не беше останала боя, и махна с ръка, за да отвори нов прозорец на дисплея.

КОРПОРАЦИЯ „МИЛАГРОС КОЛДАЙРЪН“

— Какво е това? — попита Флин.

— За тях работим.

— Как ти плащат?

— С „Хефти Пал“.

— Непременно ще те спипат…

— Парите отиват в сметка на Леон — обясни Бъртън. Военната служба на Леон беше продължила горе-долу колкото неговата в Морската пехота, но той не получаваше помощи. Нямаше как, по думите на майка им, да претендира, че в армията се е заразил с глупост. Самата Флин поначало смяташе Леон за

голям хитрец, който знае само да лентяйства.

— Трябват ти моят логин и паролата. „Така развий“.

Така бяха кодирали прякора му — Такт-Раз — за да го пазят в тайна от другите. Бъртън извади от задния си джоб плик, разгъна го и го отвори. Хартията изглеждаше дебела и беше кремава.

— Това от „Фаб“ ли е?

Той измъкна дълга лента от същата хартия, напечатана с, както изглежда, цял абзац знаци и символи.

— Ако сканираш или въведеш логина извън този прозорец, губим работата.

Флин вдигна плика от мястото му върху, както тя предположи, бивша сгъваема масичка за хранене. Беше от „топ“ канцеларските принадлежности на Шейлин, които тя умишлено държеше на най-горния рафт. Посягаше към тях, когато пристигаха поръчки за писма от големите компании или от адвокатски кантори. Флин прокара палец по емблемата в горния ляв ъгъл.

— Меделин?

— Охранителна фирма.

— Нали каза, че е игра?

— Това в джоба ти са десет хиляди долара.

— Откога се занимаваш с тази работа?

— Вече две седмици. В неделя почивам.

— Колко получаваш?

— Двайсет и пет хилядарки на смяна.

— Тогава делът ми става двайсет. Не си ме предупредил, а и подвеждам Шейлин.

Бъртън ѝ даде още две петарки.

2.
Фатална мацка

Недъртън се събуди от сигила на Рейни, който пулсираше зад клепачите му с ритъма на сърцебиенето по време на покой. Отвори очи. Знаеше, че не бива да си мърда главата, но поне се увери, че е в легло и че е сам. Две положителни неща при дадените обстоятелства. Надигна се полека от възглавницата и видя, че дрехите му не се намират там, където би трябвало да ги е захвърлил. Сигурно чистачите бяха излезли от гнездата си под леглото, за да ги извлекат и да ги почистят от всички почти невидими следи от пърхот, кожни люспици, атмосферни частици и остатъци от храна.

— Мръсотия — обяви той с натежал език, замаяно си представи как подобни чистачи почистват съзнанието му и отпусна пак глава на възглавницата.

Сигилът на Рейни започна да примигва настоятелно.

Недъртън седна предпазливо. Да стане от леглото щеше да е истинско изпитание.

— Да?

Пулсирането престана.

— *Un petit problème*[3] — заяви Рейни.

Той затвори очи, но така виждаше само сигила ѝ. Отвори ги.

— Тя е твой шибан проблем, Уилф.

Недъртън се намръщи — стресна го нечовешката болка, която промяната на изражението му предизвика.

— Винаги ли се изразяваш така пуритански? Не бях забелязал.

— Ти си публицист — обясни колежката му. — Тя е знаменитост. Това е междувидово.

Очите му, с един размер по-големи от нормалното, смъдяха.

— Сигурно приближава Кръпката — заяви Недъртън, като се престори по навик, че е буден и че владее положението, макар да страдаше от махмурлук и нещата да бяха катастрофални.

— Вече са почти над нея — обясни колежката му. — С твоя проблем.

— Какви ги е свършила?

— Един от стилистите ѝ очевидно е и татуист.

Сигилът отново изпълни личния и изпълнен с болка мрак на Недъртън.

— Няма начин да го направи! — възкликна той и отвори очи. — Направила ли го е?

— И още как.

— Имахме много конкретен разговор по въпроса.

— Оправи нещата — нареди Рейни. — Веднага. Светът ни гледа, Уилф! Или поне колкото от него сме успели да съберем. Дали Дийдра Уест ще сключи мир с кръпкарите, питат се те? Дали следва да гласуват в подкрепа на проекта ни? Ние искаме отговор „да“ и на двата въпроса.

— Кръпкарите изядоха последните двама посланици — отвърна Недъртън. — При това халюцинирайки в синхрон с гора от код, убедени, че посетителите им са духовни зверове на шамани. Миналия месец изгубих цели три дни да инструктирам Дийдра в Конот. Двама антрополози, трима неопримитивистки куратори. Никакви татуировки. Чисто нов, съвършено празен епидермис. А сега това…

— Разубеди я, Уилф!

Той се изправи пробно. Изкуцука гол до банята. Изпика се колкото се може по-шумно.

— От кое да я разубеждавам?

— От спускането с паракрило…

— Такъв беше планът…

— … по нищо друго, освен по татуировките ѝ.

— Сериозно ли? Няма да го направи.

— Сериозно — отвърна Рейни.

— Тяхната естетика, ако не си забелязала, е свързана с доброкачествените тумори на кожата, допълнителните цицки. Обикновените татуировки твърдо принадлежат към знаковите атрибути на хегемона. Все едно да си носиш пръстена на пениса при среща с папата и да се постараеш той да го види. Даже е по-лошо от това. Какви са те?

— Постчовешки боклук, поне според теб.

— Татуировките!

— Нещо, свързано с Течението. Абстрактни са.

— Културно присвояване. Прекрасно. Не би могло да е по-зле. На лицето ѝ? На шията?

— Не, за щастие. Ако успееш да я уговориш да сложи гащеризона, който печатаме за нея на мобито, все още можем да спасим проекта.

Недъртън погледна към тавана. Представи си го да зейва. И себе си — как се въздига. Не знаеше накъде точно.

— В такъв случай остава проблемът с подкрепата от саудитците — продължи Рейни. — Която е значима. Видимите татуировки ще им дойдат неприемливи. Голотата не подлежи на обсъждане.

— Може да я приемат като сигнал за сексуална достъпност —

възрази Недъртън, понеже му се беше случвало.

— Саудитците ли?

— Кръпкарите.

— Може и да я приемат като готовност да им стане обяд. Ще им бъде последният обаче. В течение на поне седмица Дийдра ще е истинска фатална мацка, Уилф. Ако някой се опита да си открадне целувка, ще изпадне в анафилактичен шок. Има и нещо особено в ноктите на палците ѝ, но не сме задълбавали чак толкова по въпроса.

Недъртън уви дебела бяла хавлия около кръста си. Забеляза гарафата с вода на мраморния плот. Стомахът му се преобърна.

— Лоренцо — каза Рейни и пред него се появи непознат сигил. — Уилф Недъртън получава фийда ти в Лондон.

Публицистът почти повърна от внезапното включване: лазурното небе над Боклучената кръпка, съпроводено с усещане за движение напред.

3.
Прогонване на буболечки

Успя да завърши разговора с Шейлин, без да спомене Бъртън. Шейлин беше излизала няколко пъти с брат ѝ в гимназията, но след завръщането му от морската пехота започна да проявява повишен интерес към него заради новия му гръден кош и легендите, които се носеха из града за Тактилното разузнаване. Флин предполагаше, че тя в общи линии прави онова, на което по шоутата за връзки му викаха „да романтизираш патологичното“. Не че имаше много по-добри варианти на местна почва.

И двете с Шейлин се тревожеха, че Бъртън ще се забърка в неприятности покрай Лука 4:5, но май бяха на едно мнение само по този въпрос, когато ставаше дума за брат ѝ. Никой не харесваше Лука 4:5, обаче Бъртън направо ги мразеше. Флин имаше чувството, че той просто вижда в тях удобна мишена, но все пак се плашеше. Бяха започнали като секта или по-скоро бяха заченати в църковна среда, не харесваха хората, които са хомосексуални, правят аборти или използват противозачатъчни. Протестираха и срещу военните погребения, което си беше странно. Като цяло бяха просто задници и вярваха, че Бог е доволен от тях, щом всички останали ги смятат за такива. За Бъртън обаче те бяха причина да излиза от коловоза на нормалното, в който се движеше през повечето време.

Флин се наведе напред и присви очи под масата към черния найлонов сак, в който той си държеше томахавката. Не би искала брат ѝ да ходи в Дейвисвил с нея. Бъртън я наричаше брадва, не томахавка, но брадвата е инструмент, с който се секат дърва. Тя се пресегна, придърпа сака и с облекчение усети солидната му тежест. Нямаше нужда да го отваря, но го направи. Той беше най-широк отгоре, за да побере онази част, с която се сече. Тя приличаше на острие на длето, но беше извита като ястребова човка. Там, където опакото на брадвите е плоско като работна повърхност на чук, тук имаше шип — миниатюрно острие, извито в обратната посока. И двете остриета бяха дебели колкото кутре, но се стесняваха към ръбовете до такава степен, че няма да усетиш как си се порязал. Дръжката беше елегантна, леко закривена назад, дървото бе накиснато в препарат, който го беше направил по-здраво и пружиниращо. Майсторът имаше ковачница в Тенеси и всички в Първи тактилен отряд си бяха взели томахавки от него. Тази изглежда редовно влизаше в употреба. Като си пазеше пръстите, Флин затвори сака и го прибра обратно

под масата.

Прокара телефона си над дисплея, за да провери картата на окръг Баджър. Баджът на Шейлин се показа във „Форевър Фаб“, с нервен пурпурен сегмент в емо-пръстена си. Явно никой не се занимаваше с нещо интересно, което не беше точно изненадващо. Мадисън и Джанис играеха обичайния „Сухой Фланкърс“ — стар самолетен симулатор, от който основно си изкарваха парите. И двамата бяха с бежови пръстени, отегчение до пръсване, но пък те винаги си ги държаха такива. Значи тази нощ работеха четирима души, които Флин познаваше, ако броим и нея самата.

Тя огъна телефона си както го харесваше за игри, написа *Такт-Раз* в прозорчето за логин, вкара проклетата дълга парола. Натисна „Влез“. Не се случи нищо. После целият екран проблесна — като светкавица на фотоапарат в стар филм — и стана сребрист като белезите на тактилник. Флин примигна.

А сетне взе да се издига от онова, което Бъртън беше предупредил, че е площадка за излитане на покрива на микробус. Все едно беше в асансьор. Още нямаше управляемост. Навсякъде около нея — а това не ѝ го беше споменал — се чуваха шепоти, настоятелни, макар и съвсем тихи, като облак от невидими феи: полицейски диспечери.

Тук вечерният здрач беше по-различен, дъждовен, в розово и сребристо, а от лявата страна на Флин имаше река с цвета на студено олово. Тъмни силуети на град, кули в далечината, малко светлини.

Долната камера ѝ показваше белия правоъгълник на микробуса, който се смаляваше с все улицата под нея. На горната сградата се извисяваше до безкрай като канара с размерите на целия свят.

4.
Нищо тъй скъпо спечелено

Лоренцо, операторът на Рейни, с професионален и съсредоточен поглед, стабилен и методичен, откри Дийдра през прозорците, гледащи към най-горната предна палуба на мобито.

Недъртън не би го признал на колежката си или, всъщност, на никого, но съжаляваше, че се е замесил. Беше допуснал да го забъркат в нечия далеч по-устойчива, по-брутално опростена концепция за „аза“.

Сега я видя — или по-скоро я видя Лоренцо — в пилотското ѝ яке от овча кожа, със слънчеви очила и нищо друго. Забеляза, и му се искаше да не го е видял, че прическата ѝ е прясно оформена на гребен след последната им среща. Татуировките, предположи, бяха стилизирани изображения на притоците, захранвали и поддържали Севернотихоокеанското течение. Бяха пресни и лъскави под някакво мазило на основата на силикон. Гримът щеше да ги доведе до съвършенство.

Част от прозореца се плъзна встрани. Лоренцо мина през него.

— Водя Уилф Недъртън — чу го да казва. След това сигилът на оператора изчезна, заменен от този на Дийдра.

Тя вдигна ръце и стисна реверите на разкопчаното си яке.

— Уилф! Как си?

— Радвам се да те видя — каза той.

Тя се усмихна и показа зъби с форма и разположение, които като нищо можеха да са гласувани на конкурс. Подръпна якето и се уви в него с юмруци на нивото на стомаха.

— Сърдиш се заради татуировките — заключи.

— Споразумяхме се, че няма да го правиш.

— Трябва да върша онова, което ми харесва, Уилф. Нямаше да ми хареса да не го правя.

— Аз последен бих поставил под въпрос работния ти процес — заяви той, канализирайки раздразнението си в, както се надяваше, нещо, което ще мине за искреност, ако не и разбиране. Това беше неговият алхимичен специалитет, способността за подобни постижения, макар че сега му се пречкаше махмурлукът. — Помниш ли Ани, най-умната от нашите неопримитивистки куратори?

Дийдра присви очи.

— Онази сладката?

— Да — отвърна Уилф, макар че не я смяташе за точно

такава. — Пийнахме по едно, аз и Ани, след онзи последен сеанс в Конот, когато трябваше да си тръгнеш.

— И какво за нея?

— Беше зашеметена от възхита, както открих. Всичко се изясни, след като ти си тръгна. Съсипана беше от възторжения трепет, попречил ѝ да говори с теб за изкуството ти…

— Тя художничка ли е?

— Познавач. Още от ранния си пубертет е луда по всичко, което си правила. Абонат е на пълен комплект миниатюри, които буквално не може да си позволи. Докато я слушах, за първи път проумях кариерата ти…

Дийдра наклони глава и косата ѝ се залюля. Което сигурно се беше отворило, когато тя вдигна ръка да си свали слънчевите очила, но Лоренцо не се поддаде на провокацията.

Недъртън отвори широко очи в подготовка да подхвърли нещо, което още не беше измислил, понеже и бездруго казаното дотук не беше истина. И тогава си спомни, че тя не го вижда. Че тя гледа някого на име Лоренцо, на горната палуба на моби, от противоположната страна на света.

— В частност, тя се опитваше да предаде идеята, хрумнала ѝ в резултат на личната ви среща. За ново усещане за тайминг в творчеството ти. Вижда тайминга като ключ към съзряването ти като художник.

Лоренцо се префокусира. Внезапно Недъртън все едно беше на сантиметри от устните на Дийдра. Спомни си особено острия им неживотински вкус.

— Тайминг ли? — попита тя равно.

— Ще ми се да я бях записал. Не ми е по силите да перифразирам… — Как го беше казал преди малко? — Че сега си по-уверена? Че винаги си била храбра, направо безстрашна, но че тази нова самоувереност е нещо съвсем различно. Нещо, както го каза тя, тъй скъпо спечелено. Планирах да обсъдим идеите ѝ с теб на вечеря, онзи последен път, но вечерта не се разви по подходящия начин.

Дийдра държеше главата си съвършено неподвижна и дори не мигаше. Той си представи как егото ѝ изплува зад тях, за да го погледне подозрително, на вид е като змиорка, като ларва с прозрачни кости. Беше привлякъл пълното му внимание.

— Ако ситуацията се беше развила различно — чу се да казва, — според мен нямаше да водим този разговор.

— Защо не?

— Защото Ани щеше да ти каже, че влизането, което планираш, е резултатът от ретроградeн импулс, нещо, датиращо от началото на твоята кариера. Избор, неинформиран от това

ново усещане за тайминг.

Дийдра се взираше право в него, а не в Лоренцо, чието тяло носеше. И след това се усмихна. Отражение на удоволствие на чудовището зад очите ѝ.

Сигилът на Рейни помътня за частен разговор.

— Вече искам да износя бебето ти — каза тя от Торонто, — само дето знам, че ще се къса да лъже.

5.
Водни кончета

Забрави да се изпишка. Наложи се да остави коптера на автопилот в периметъра, петнайсет фута встрани от сградата на клиента, и да изтърчи в новата компостираща[4] тоалетна на Бъртън. Сега дръпна нагоре ципа на отрязаните си дънки, закопча копчето, хвърли шепа кедрови стружки в дупката и изхвръкна през вратата, като разклати и разплиска окачената отвън голяма туба „държавен“ дезинфектант за ръце. Блъсна по бялата пластмаса, улови малко от съдържанието ѝ, разтри го между дланите си и се запита дали брат ѝ не е отмъкнал тубата от болницата за ветерани.

Вече в каравaната, Флин отвори хладилника, отмъкна си парче от домашната пастърма на Леон и един „Редбул“. Пъхна кривата ивица изсушено месо в устата си, докато сядаше и посягаше към телефона си.

Папараците се бяха върнали. Приличаха на водни кончета — двуплощници с крила, прозрачни от скоростта перки и малка стъклена крушка в предния край. Флин се беше опитала да ги брои, но бяха бързи и се местеха постоянно. В един момент ги изкара шест, но може да бяха и десет. Интересуваха се от сградата. Също като симулирани от ИИ насекоми, но същия номер го можеше и тя самата. Не мислеше, че се опитват да предприемат нещо друго, освен да се стрелкат и да висят на едно място, обърнали „глави“ към постройката. Избута няколко и ги видя да се стрелват встрани и да изчезват. Щяха да се върнат. Имаше чувството, че чакат нещо — очевидно на петдесет и шестия етаж.

Гледана от определени ъгли, сградата изглеждаше черна, но всъщност беше много тъмно бронзовокафява. Ако имаше прозорци, то на облитаните от Флин етажи нямаше или пък бяха с пуснати щори. На фасадата имаше големи плоски правоъгълници, някои вертикални, други хоризонтални, без видима подредба.

Феите бяха замлъкнали, когато подмина двайсетия етаж, поне за такъв го посочи броячът. Дали надолу беше организирано ниво на по-щателна охрана? Флин не би имала против да се върнат. Тук горе не беше така интересно да гони водните кончета. Ако беше дошла доброволно, щеше да разглежда града, но не ѝ плащаха да се наслаждава на гледката.

Гледано отгоре ѝ се струваше, че има поне една прозрачна

улица, осветена изотдолу, все едно е павирана със стъкло. Не се виждаха много коли. Може би не им беше готов дизайнът още. На Флин ѝ се стори, че вижда нещо двукрако да крачи по края на залесената площ — вероятно парк, — но беше твърде голямо, за да е човек. Част от превозните средства нямаха фарове. И отвъд разреждащите се кули бавно премина нещо огромно — като кит или акула с размерите на кит. Беше осветено като самолет.

Флин направи опит да сдъвче пастърмата. Още не се беше размекнала.

Нахвърли се свирепо на едно водно конче, с камерата напред. Нямаше значение колко бързо им налита, те просто се изплъзваха. След това един хоризонтален правоъгълник се сгъна навън и надолу, и се превърна в парапет, под който се показа озарена стена от матирано стъкло.

Флин извади пастърмата от устата си, сложи я на масата. Насекомите се върнаха, бореха се за позиция пред прозореца, ако отворът беше такъв, разбира се. Със свободната си ръка тя напипа редбула и го отвори. Отпи.

След това се появи очертанието на елегантно дамско дупе, опряно в матираното стъкло. Над него се показаха плешките. Просто сенки. После — ръце, мъжки, ако се съди по размера, от двете страни на жената, като сенки над плешките, с разперени пръсти.

Флин преглътна, вкусът — като на рядък и студен сироп за кашлица.

— Къш! — рече и се юрна между буболечките, за да ги разпръсне.

Едната мъжка ръка се отлепи от стъклото и сянката ѝ изчезна. След това жената се отдръпна, а другата ръка на мъжа остана на място. Флин си го представи облегнат на стъклото и останал без целувката, която очакваше или, ако го бяха целунали, то не с резултата, на който се надяваше…

Доста драматично като за една виртуална игра. Човек може да отвори собствено шоу за връзки с такава сцена. След това и другата ръка на непознатия изчезна. Флин си го представи как ръкомаха нетърпеливо.

Телефонът ѝ звънна. Сложи го на високоговорител.

— Как върви? — попита Бъртън.

— Вътре съм — отвърна Флин. — Ти в Дейвисвил ли си?

— Тъкмо пристигам.

— Има ли Лука 4:5?

— Намират се — призна той.

— Не им се пречкай, Бъртън.

— Няма, споко.

Да бе.

— Нещо случва ли се изобщо в тази игра?

— Онези камери — обясни той. — Нали ги избутваш назад?

— Аха. И нещо като балкон се разгърна. Дълъг прозорец от матирано стъкло, вътре свети. Видях сенки на хора.

— Повече, отколкото съм виждал аз.

— Видях и някаква светкавица. Къде би трябвало да е това?

— Никъде. Просто дръж онези камери назад.

— Прилича ми повече на охранителна дейност, а не на игра.

— Може да е игра за охранителна дейност. Трябва да затварям.

— Защо?

— Леон се върна. Кимчи-догове. Ще му се да беше и ти с нас.

— Кажи му, че имам шибана работа. За шибания ми брат.

— Върши я! — нареди той и затвори.

Флин се нахвърли на буболечките.

6.
Кръпкарите

Лоренцо засне приближаването на мобито към града. Ръцете му на перилата и тези на Недъртън на тапицираните подлакътници на най-удобното кресло в стаята сякаш за момент се сляха — усещане, безименно като града на кръпкарите.

Куратorите настояваха, че не е град, а разрастваща се скулптура. По-точно — ритуален обект. Сивкаво-прозрачен, с жълтеникав оттенък, субстанцията му — възстановена под формата на потопени фини частици от горния воден слой на Голямата тихоокеанска ивица боклук. С тегло приблизително три милиона тона и нарастващо, обектът беше напълно плавателен, държан на вода от сегментирани мехури, всеки с размера на голямо летище от някогашните държави.

Имаше по-малко от сто известни обитатели, но понеже онова, което постоянно го сглобяваше, изглежда ядеше и камери, за тях се знаеше относително малко.

Сервизната количка се приближи още малко до подлакътника на креслото, с което подсети Уилф за кафето.

— Снимай това, Лоренцо — нареди Рейни и операторът се обърна да се фокусира върху Дийдра, застанала сред тълпа специалисти. Порцелановобял мичикоид с викторианско моряшко облекло беше коленичил и опъваше връзките на артистично очуканите високи кожени кубинки на Дийдра. Орляк камери витаеше около тях, едната — екипирана с вентилатор, за да люлее кичурите ѝ. Недъртън предположи, че този вятърен тест разкрива намерението тя да се спусне без шлем.

— Не е зле — каза, възхитен от кройката на новия гащеризон въпреки всичко. — Стига да успеем да го задържим…

Все едно го беше чула, Дийдра вдига ръка, дръпна леко ципа, после още малко, и разкри мазна арка от абстрактна вълна на Течението.

— Изхитрих се във файла за принтиране на ципа — обади се Рейни. — Да се надяваме, че няма да опита да го сваля още, поне не преди да пристигне там.

— Няма да ѝ хареса — отвърна Недъртън, — когато го направи.

— Няма да ѝ хареса, че си я излъгал за куратorката.

— Ани може и да е имала извънредно сходни мисли. Няма да разберем, докато не говоря с нея… — Той вдигна чашата, без да я гледа, и я поднесе към устните си. Много горещо кафе. Силно.

Можеше и да оцелее. Аналгетиците вече бяха започнали да си вършат работата. — Ако тя си спечели процента, няма да ѝ пука за заседналия цип…

— Ако предположим, че кашата бъде продуктивна — отбеляза Рейни.

— Дийдра има достатъчно причини да иска успеха на акцията.

— Лоренцо пусна няколко по-големи камери отстрани — вметна колежката му. — Скоро пристигат. Ще зяпат от периферията.

Уилф гледаше гардеробиерите, техниците по грима, различните коафьори и документалистите.

— Колко от тези тук са ваши хора?

— Шестима, включително Лорецо. Той смята, че онзи мичикоид е същинската ѝ охрана.

Недъртън кимна, забравил, че тя не може да го види и миг по-късно разля кафе на белия ленен халат, понеже фийд от две ускоряващи камери се вмъкна в полезрението му, от двете страни на Дийдра.

От фийда от техния остров винаги го досърбяваше.

— На около километър разстояние са в момента, насочват се на запад-северозапад, сближават се… — каза Рейни.

— Само как ми ги вкара!

— Не е нужно да слизаш там — отвърна тя, — но и двамата трябва да гледаме.

Камерите се спускаха през високи, подобни на платна конструкции. Всичко беше едновременно циклопско и притеснително безплътно. Огромни празни площади, безцелни булеварди, по които можеха да маршируват хора в редица по стотина.

Спускането продължи над засъхнали кори от морски водорасли, избелели кости, солни наноси. Кръпкарите, чиято главна директива беше да пречистват замърсеното водно течение, бяха сглобили това място от спасени полимери. Приетата от него форма се явяваше последица, случаен жест, макар и забележително непривлекателен. На Недъртън направо му се щеше да се окъпе. Кафето започваше да се процежда през предницата на халата му.

Ето, че екипът помогна на Дийдра да си сложи паракрилото, което в сгънато състояние напомняше на издута алена раница с бялото лого на създателите ѝ.

— Крилото нейно решение ли е — попита Уилф, — или наше?

— На правителството ѝ.

Камерите внезапно спряха, едновременно видели се една друга през избрания площад. Спуснаха се към диагонално противоположни ъгли, всяка — вторачена в огледалния образ на другата. Представляваха матовосиви овални конструкции с размера на кухненски поднос, прикрепени към малък крушообразен корпус.

Или Лоренцо, или Рейни усилиха аудиото.

Площадът се изпълни с ниско стенание, знаковият звуков съпровод на острова. Кръпкарите натикваха кухи тръби през всички конструкции. Вятърът виеше в отворите им и генерираше променлив, сложен звук, който Недъртън мразеше още от първия път, когато го чу.

— Това трябва ли ни? — попита.

— Допринася за атмосферата. Искам зрителите ни да я възприемат.

Нещо помръдна в далечината отляво.

— Какво е това?

— Вятърен крачко.

Беше четири метра дълъг, безглав, с неопределим брой крака и направен от същата бяла пластмаса. Като изхвърлената коруба на друга твар, съживена от тромав кукловод. Люлееше се наляво-надясно при приближаването си — градината от тръби по цялата му дължина без съмнение допринасяше за песента на пластмасовия остров.

— Те ли са го пратили?

— Не — отвърна Рейни. — Те ги пускат на свобода, да скитат с вятъра.

— Не го искам в кадър.

— Сега ти ли стана режисьор?

— Ти не го искаш в кадър — поправи се Недъртън.

— Вятърът ще се погрижи за това.

Предметът с олюляване продължи сковано напред на кухите си прозрачни крака.

На горната палуба на мобито, както Недъртън видя, персоналът по подготовката на Дийдра вече се беше изтеглил. Бялата порцеланова кукла-мичикоид беше останала обаче и проверяваше паракрилото с ръце и пръсти, движещи се с нечовешка скорост и прецизност. Панделката на моряшката ѝ шапка пърхаше на вятъра. Истинския вятър, понеже камерата с перката вече я нямаше.

— И тъй, ето ги и тях — каза Рейни, едната камера си смени фокуса и Недъртън видя първите кръпкари.

Дете. Или същество с такъв размер. Превито над дръжките на призрачно малко велосипедче, чиято рамка бе със същата

посипана със сол прозрачност като града и вятърния крачко. Нямаше двигател, май му липсваха и педали. Кръпкарят напредваше, като постоянно се оттласкваше от повърхността на булеварда.

Кръпкарите бяха по-отблъскващи за Недъртън и от острова им. Кожата им беше деформирана от изменен вариант на актинична кератоза[5], парадоксално защитаваща ги от ултравиолетовия рак.

— Само един ли е?

— Сателитът показва, че се събират на площада. Дузина, като броим и този. Както се споразумяхме.

Уилф проследи как кръпкарят с неопределим пол напредва с подритване и изтласкване, а очите му — може и очила да бяха — приличаха на продълговато петно.

7.
Наблюдател

Приготвяха се за парти, там, зад матираното стъкло. Видя ги, понеже сега то беше прозрачно — също като номера, който Бъртън я беше научил с два чифта слънчеви очила.

Буболечките веднага се появиха, така че Флин им налетя на момента и вложи цялото си старание да разнообрази ъгъла на нападение. Намери вградено меню за лупинги, така че успяваше да накара коптера да се държи по начини, за които противниците ѝ не бяха подготвени. Почти успя да спипа един, върху когото се спусна. Близостта задейства запис на изображение, щракна буболечката изключително отблизо, но снимката изчезна веднага и нямаше начин да я върне. Приличаше на нещо, което Шейлин би разпечатала във „Форевър Фаб“. Играчка или особено грозен накит.

От Флин се очакваше да гони бръмбазъците, не да ги лови. Работодателите ѝ и без друго разполагаха със запис на всичко, което прави. Така че просто продължи да разпръсква мушиците, но междувременно успя да хвърли не един поглед на онова, което се случваше вътре.

Двойката, която се опираше на прозореца, липсваше. Нямаше никакви хора. Роботи — малки ниски бежови машини, които толкова бързаха, че погледът едва ги улавяше — прахосмучеха пода, а три почти идентични момичета-роботи аранжираха храна на дълга маса. Класически аниме мацки, с бели порцеланови лица почти без черти. Бяха наредили три големи букета цветя и сега прехвърляха ястия от колички на подноси на масата. Когато количките влизаха, сами се изтърколваха до масата, а стрелкащите се бежови дребосъци се разделяха точно колкото да ги пропуснат. Плисваха се около тях като механична вода, като чупеха идеални прави ъгли.

Флин се наслаждаваше на гледката много повече, отколкото щеше да ѝ се радва Бъртън. Искаше да види партито.

Имаше шоута, в които гледаш хора, които се подготвят за сватби и погребения, за края на света. Тя не харесваше нито едно от тях. Но там не даваха момичета-роботи, нито супербързи „румби“. Беше гледала видеозаписи с фабрични машини, които сглобяват разни работи почти толкова бързо, но нищо, което хлапетата караха Шейлин да им печата, не се движеше по подобен начин.

Флин се спусна към две буболечки, увисна на място и огледа

едното от момичетата-роботи, без да променя фокуса. Тази носеше широк елек с много джобове, от които стърчаха малки лъскави инструменти. Използваше нещо като клечка за зъби, за да подрежда поотделно украса, твърде дребна да я различиш, върху сушито. Кръгли черни очи на порцеланово лице, по-раздалечени от човешките, но миг преди това ги нямаше…

Флин огъна телефона още малко, за да починат пръстите ѝ. Разгони буболечките.

Вихрещата се бежова вълна по пода се разпиля все едно бяха изключили осветлението, всичко освен едно нещастно създание, на вид като морска звезда, което трябваше да се изтегли от полезрението на, както изглеждаше, колелца на връхчетата на петте си крайника. Флин предположи, че се е счупило.

В стаята влезе жена. Брюнетка, красива. Не красива като клопка за момчета. Истинска. Като любимия ИИ на Флин от „Операция «Северен вятър»“ — французойката, героиня от Съпротивата. Проста рокля — като дълга тениска, тъмносива, но ставаше черна там, където се допираше до тялото и напомняше за сенки по прозореца. Спусна се надолу, изцяло без човешка намеса, и оголи напълно лявото рамо, докато жената вървеше покрай масата.

Роботите-момичета спряха да правят онова, с което се занимаваха; вдигнаха глави, всички вече безоки, с плитки очни орбити, гладки като скулите им. Жената заобиколи края на масата. Буболечките-камери се юрнаха напред.

Флин чу потропването на пръстите си по телефона, завъртя коптера насам-натам, нагоре, надолу, обратно…

— Къш бе! — каза им.

Жената застана до прозореца и надзърна навън, с голо ляво рамо. След това дрехата плавно се върна нагоре и покри рамото ѝ, деколтето се отвори във форма на обърнато Л, после се заобли.

— Къш! — нахвърли се на буболечките Флин.

Прозорецът се поляризира отново — или каквото там правеше.

— Мамка ви! — наруга тя буболечките, макар че сигурно вината не беше тяхна.

Проведе бърза проверка на периметъра, в случай че се е отворил друг прозорец и тя изпусне нещо. Не. Нямаше нито една буболечка.

Пак се върна на обичайната позиция, където те вече се люлееха в очакване. Мина през тях и ги накара да изчезнат.

Натика парчето пастърма по-навътре в бузата си и го задъвка. Почеса се по носа.

Надуши дезинфектант за ръце.

Нахвърли се на буболечките.

8.
Двойна измама

Освен ако не носеше някакъв карнавален шлем, изработен от кератотична кожа, Главният кръпкар нямаше шия, приличаше досущ на жабок и се радваше на два пениса.

— Да ти призлее — изкоментира Недъртън, но не очакваше отговор от Рейни.

Вероятно над два метра висок и с непропорционално дълги ръце, Главния пристигна върху прозрачен едноколесен велосипед, големите кухи спици на който бяха изработени като копия на костите на албатрос. Носеше опърпана балетна поличка от изпържени от ултравиолетовите лъчи пластмасови отпадъци, през чиито ронещи се букли се виждаше тъй наречената му, по думите на Рейни, „двойна патка“. По-горният и по-малкият от двата, ако изобщо беше пенис, стоеше еректирал, вероятно постоянно, и беше похлупен с нещо, което приличаше на шапка с козирка от груб сив рог. Другият, привидно по-обикновен, макар и прекалено голям, висеше отпуснат отдолу.

— Добре — заяви Рейни. — Всички сме на линия.

Между лещите на двата фийда Лоренцо изучаваше Дийдра в профил, обърната към петте сгъваеми стъпала на върха на перилата на мобито. Привела глава и с насочен надолу поглед, тя стоеше като в молитва или медитация.

— Какво прави тя? — попита Рейни.

— Визуализация.

— На какво?

— На себе си, предполагам.

— Струваше ми облог — намекна тя, — понеже се събра с нея. Сметнаха, че така ще стане. Аз казах, че няма да го направиш.

— Не продължи дълго.

— То е като лека бременност.

— По-скоро кратка.

В същия миг Дийдра вдигна брадичка и докосна почти разсеяно обезцветената емблема с американския флаг на десния си бицепс.

— Страхотен кадър! — зарадва се Рейни.

Дийдра се втурна по стъпалата и гладко се преметна през перилата.

Трети фийд ирисира на мястото между двата други, този снимаше отдолу.

— Микро. Пратихме няколко вчера — обясни Рейни, докато паракрилото на Дийдра се разгръщаше, червено и бяло, над острова. — Кръпкарите ни дадоха знак, че знаят за тях, но засега нищо не ги е изяло.

Недъртън плъзна отдясно наляво език по небцето си и заглуши телефона. Видя неоправеното легло.

— Тя как ти изглежда? — попита Рейни.

— Добре — отвърна той и се изправи.

Отиде до вертикално ориентирания ъглов прозорец. Деполяризира го. Погледна надолу към кръстовището, с напълно предсказуемата му липса на движение. Свободно от кристализирала сол, драма, атонална песен. От другата страна на „Блумсбъри Стрийт“ дълга метър богомолка в лъскаво, горско зелено и с жълти нашивки, се бе хванала за фасада от епохата на кралица Ана и извършваше дребни поправки. Някой хобист я управляваше телеприсъствено, предположи Уилф. Нещо, което можеше да се свърши по-лесно от невидим кошер асемблери.

— Тя наистина смяташе да го направи гола — възмути се Рейни — и покрита с татуировки.

— Не точно покрита. Виждал си миниатюри на предишните ѝ кожи. На това му се вика „покрита“.

— Постарала съм се да не ми попадат пред очите, благодаря.

Недъртън докосна два пъти с език небцето си, с което върна фийдовете — ляв и десен — от съответните им ъгли в квадрата, и видя как шефът на кръпкарите и свитата му от единайсет души гледат нагоре, без да помръдват от местата си.

— Само ги виж — посочи.

— Наистина ги мразиш, нали?

— Че защо да не ги мразя? Само ги виж!

— Не се очаква да харесваме вида им. Канибализмът е проблем, ако слуховете са истина, но е факт, че те почистиха водното течение и при това срещу практически нулеви вложения на капитал от чиято и да е страна. А сега са притежатели на вероятно най-голямото парче рециклирана пластмаса в света. Което на мен ми звучи като образуване на „страна“, ако и да не е станало още държава.

Кръпкарите, с все скутерите и тротинетките си, се събраха в неравен кръг около техния шеф, който беше оставил едноколесния велосипед катурнат настрана в края на площада. Другите бяха толкова дребни, колкото повелителят им — едър; компактно отвратителни скици от груба сива плът. Носеха пластове парцали, посивели от слънце и сол. Целите бяха обхванати от модификации, разбира се. По-очевидно женските сред тях бяха шестгърди, с оголена плът, белязана не от

татуировки, а от сложни, но безсмислени шарки, изразени чрез псевдоихтиотично олюспяване. Всичките имаха еднакви, голи, безпръсти, подобни на патъци стъпала. Парцалите им се е вееха на вятъра, на площада не помръдваше нищо друго.

На централния фийд Дийдра се рееше надолу, завъртя се по широка дъга, издигна се отново. Паракрилото изменяше ширината и профила си.

— Ето я, каца — изкоментира Рейни.

Дийдра се спусна ниско по протежение на най-широкия пресечен булевард, паракрилото морфираше вече ритмично, биеше спирачки като ускорено видео на медуза. Художничката почти не се препъна, когато стъпи на полимера и вдигна облачета сол.

Паракрилото я освободи, незабавно се сви и кацна на четири неочаквани крачета, но само за секунда. След това се прибра, отново опаковано, с логото отгоре. Никога не би паднало с логото надолу, както знаеше Недъртън. Още един кадър за милион долара. Фийдът от микрото спря.

На други две от камерите над площада, от противоположните му ъгли, се видя как Дийдра използва инерцията си да се затича и остана гордо изправена, когато нахлу в кръга от дребни фигури.

Главният кръпкар застърга с пети и се обърна. Очите му, разположени отстрани на голямата му, напълно човешка глава, се ококориха като драсканици, нарисувани от дете, после се изтриха.

— Това е то — каза Рейни.

Дийдра вдигна дясната си ръка в знак, който би могъл да мине или за приветствие, или свидетелство, че е дошла невъоръжена.

А с лявата, както забеляза Недъртън, започна да сваля ципа на гащеризона си. Той запецна на пет пръста под гърдите ѝ.

— Кучка! — възмути се Рейни почти весело, а по лицето на Дийдра пролази едва забележима вълна концентриран гняв.

Главния посегна с лявата си ръка, която приличаше на част от спортно оборудване, изработено от петносана от сол сива кожа, и се вкопчи в дясната ѝ китка. Вдигна художничката, артистично състарените ѝ кубинки се разделиха с прозрачния под. Тя го ритна силно в отпуснатия корем, точно над парцаливата найлонова поличка, а от мястото на сблъсъка се вдигна сол.

Кръпкарят я придърпа към себе си, така че тя да увисне над увенчания му с рог псевдофалос. Дийдра прокара лявата си ръка по хълбока му, точно под ребрата. Сви пръсти, но хлабаво, опряла палец в сивата плът.

Главният потрепери за миг. Олюля се.

Художничката вдигна и двата си крака, опря подметки в корема му и бутна. Когато отдели юмрук, все едно вадеше ивица ален шивашки метър. Нокът. Дълъг колкото ръката ѝ, когато най-сетне се показа целия. Кръвта на кръпкаря беше много ярка в този свят от сивота.

Той я пусна. Тя тупна по гръб, веднага се претърколи, нокътят — скъсен наполовина. Главният отвори огромната си паст, в която Недъртън видя само мрак, и рухна по лице.

Дийдра вече беше на крака, въртеше се бавно, а двата ѝ палеца бяха удължени и леко извити, като левият лъщеше от кръвта на кръпкаря.

— Свръхзвукови — намеси се непознат глас във фийда на Рейни, безполов и напълно спокоен. — Входящ удар. Забавяне. Шокова вълна.

Досега Недъртън не беше чувал гръмотевици тук.

Шест безупречни, бели, изправени цилиндъра се появиха на абсолютно равни разстояния над и леко извън кръга от кръпкари, които бяха захвърлили колелата и скутерите си, и тъкмо правеха първите си крачки към Дийдра. Вертикална линия от тънки оранжеви игли затанцува нагоре-надолу по всеки от тях, и ги отблъсна и накъса на парчета, преди Недъртън дори да осъзнае какво става. Фийдовете на Лоренцо застинаха — на единия се виждаше съвършен, невъзможен, напълно черен силует на отрязана ръка, която почти изпълваше кадъра.

— Леле колко сме прецакани… — възкликна Рейни с пълно и детинско изумление.

Недъртън, който забеляза как мичикоидът на палубата на мобито се покрива с множество паешки очи и муцуни като разрези в мига, преди да се метне през перилата, можеше само да се съгласи.

9.
Предпазно задържане

Лондон. Тя беше намалила светлините, понеже откри, че така е по-лесно да забележи буболечките. И ги остави в това им състояние. Надяваше се да се спусне по стената на сградата и да се върне в микробуса, понеже тогава щеше да е свободна от дежурство и щеше да има възможност да позяпа наоколо, но механизмите на играта просто я изхвърлиха без церемонии.

Тя изправи телефона си, изпука кокалчета и остана в лепкавия здрач да търси града по изображения. Не ѝ отне дълго време. Извивката на реката, текстурата на по-старите и по-ниски сгради, контрастът между тях и високите… В истинския Лондон нямаше чак толкова много кули, а и там небостъргачите бяха по-плътно струпани на едно място, срещаха се в повече форми и размери. Игровият Лондон притежаваше мегакупчини, равномерно разпределени, но по-раздалечени, като наложени по мрежа. Тяхна собствена мрежа, Флин беше наясно — Лондон никога не бе притежавал такава.

Зачуди се къде да остави листа с логина. Реши да го сложи в сака на томахавката. Тъкмо я прибираше обратно под масата, когато телефонът ѝ иззвъня. Леон.

— Къде е брат ми? — попита Флин.

— Прибраха го Вътрешните — отвърна той. — Предпазно задържане.

— Арестуван ли е?

— Не. Затворен.

— Какво е направил?

— Преигра. Вътрешните се хилеха до уши и се кефеха. Беше им харесало. Дадоха му китайска поръчкова цигара.

— Той не пуши.

— Може да я смени за нещо.

— Взеха ли му телефона?

— Вътрешните прибират всички телефони.

Флин погледна към своя. Мейкън ѝ го беше отпечатал само преди седмица. Тя се надяваше да е направил всичко както трябва, понеже сега компютрите на „Вътрешна сигурност“ щяха да го прегледат.

— Казаха ли колко ще го задържат?

— Никога не казват — отвърна Леон. — Ще е по-разумно да го държат, докато Лука 4:5 си заминат.

— Какви са перспективите?

— Горе-долу същите, както когато се домъкнахме.

— Какво стана?

— Някакъв едър стар тип държеше единия край на табела „Бог мрази ’сички“. Бъртън иска да знаеш, че трябва да си на същото време и на същото място. За онуй, дето го вършиш вместо него. Докато се прибере. Вика, че всяка втора смяна ’зимаш петачка отгоре.

— Кажи му, че всичките са с петачка отгоре. Каквото му плащат онези.

— Стопляш ми сърцето, че нямам сестра.

— Имаш братовчед, лайнар такъв.

— Няма майтап!

— Дръж под око Бъртън, Леон!

— Оки.

Флин провери Шейлин по баджъра. Още беше там, все така с пурпурен пръстен. Щеше да е хубаво да скокне да я навести. Можеше да се види с Мейкън, хем да го пита за телефона на Бъртън и за своя.

10.
Любовта на менадите

Заведението беше питеен капан за туристи, предположи Недъртън, оградена арка от първата половина на деветнайсети век в ъгълче на долното ниво на Ковънт Гардън, обслужвана от самотен мичикоид, който той все очакваше да се накичи с всевъзможни мерници. Имаше нормална на размер и живописно автентична на вид табела на пъб, изобразяваща нещо, което Уилф прие за менади — няколко на брой — монтирана над бар, достатъчно дълъг за четири стола и отделеното със завеса сепаре, където седеше той в очакване на Рейни. Така и не беше срещал тук други клиенти — тъкмо причината да го предложи.

Завесата — дебело виненочервено кадифе — се размърда. Появи се детско око, лешниково, надзъртащо изпод светли кичури.

— Рейни? — попита Недъртън, макар да беше сигурен, че това е тя.

— Извинявай — каза детето и влезе в сепарето, — нямаха нищо възрастно. В операта се провеждало популярно събитие, та всичко в района е взето.

Той си я представи, изпъната на дивана в дългия си апартамент в Торонто — мост над булевард, свързващ диагонално две по-стари кули. Щеше да си е сложила диадемата, за да измами нервната си система, че движенията на наетия периферник са нейни, но насън.

— Отказвам мичикоидите — обясни тя, на вид десетгодишна, може и по-малка, и — както повечето наемни периферни тела, без прилика с конкретна личност. — Гледах онази от мобито, докато пазеше Дийдра. Гадна работа. Движат се като паяци, когато потрябва… — Седна на стола срещу Недъртън и го погледна мрачно.

— Къде е тя?

— Няма как да се каже. Правителството ѝ прати някакво въздушно хвърчило, но, разбира се, затъмниха екстракцията. Наредиха мобито да се оттегли.

— Но все пак можеше да гледаш?

— Не изтеглянето, но всичко останало. Големият тип лежеше по лице, останалите бяха накълцани на парчета. Не се появиха други, така че нямаше повече пострадали. Хубаво за нас, на теория, стига проектът да продължи по някакъв начин.

— Приятелката ви ще иска ли нещо, сър? — попита

мичикоидът иззад завесата.

— Не — отвърна Недъртън, понеже нямаше смисъл да се налива качествен алкохол в периферник. Макар че те и бездруго нямаха нищо свястно.

Рейни убедително се намеси:

— Той ми е чичо. Честно.

— Ти предложи да се срещнем по този начин — напомни ѝ Недъртън. Отпи от най-евтиното от скъпите уискита в бара, идентично с най-скъпото, което бе опитал, докато я чакаше.

— Големи лайна — заключи колежката му и махна с малката си ръчица да обхване цялата ситуация. — И купища. Хвърчат. Навсякъде. И са яки.

Рейни работеше, както той го разбираше, за канадското правителство, макар те без съмнение да се бяха оградили херметично от всякаква отговорност за действията ѝ. По негово мнение уговорката ѝ се отличаваше с твърде стряскащо разголена простота в онази част, според която тя вероятно знаеше — поне приблизително — кои са нейните началници.

— Можеш ли да говориш по-конкретно?

— Саудитците излязоха от проекта — обясни Рейни.

Това се очакваше.

— Сингапур излезе — продължи тя. — И половин дузина от най-големите ни НПО-та.

— Излезли са?

Детската главица кимна.

— Франция, Дания…

— Кой е останал?

— САЩ — потвърди Рейни. — И фракция от правителството на Нова Зеландия.

Недъртън отпи от уискито. Все едно малък огнен език се плъзна върху неговия.

Колежката му наклони глава.

— Смята се, че е било поръчково убийство.

— Това е абсурдно.

— Така чухме.

— Кои вие?

— Не питай.

— Не вярвам в това.

— Уилф — стресна го детето и се наведе напред, — това беше поръчково. Някой ни използва да помогне да убият Главния кръпкар, да не споменаваме антуража му.

— Дийдра вземаше значителен процент при всякакъв успешен резултат. Като изключим това, случилото се не би могло да е добро за нея.

— Самозащита, Уилф. Най-лесната лъжа на земята. И двамата знаем, че тя искаше да ги провокира. Трябваше ѝ извинение, за да го обърне на самозащита.

— Но тя поначало щеше да бъде свръзката ни, нали? Вече беше част от пакета, когато ти подписа. Нали?

Рейни кимна.

— След това нае мен. Кой я доведе всъщност?

— Тези въпроси — отвърна колежката му с все по-ясна детска дикция — предполагат, че не разбираш положението ни. Не можем да си позволим да инвестираме в отговорите на такива въпроси. Ще си го отнесем за случилото се, Уилф, професионално. Но това… — Тя остави мисълта си недоизказана.

Недъртън се взря в неподвижните очи на наемното тяло.

— По-добре, отколкото да ни ошушкат, нали?

— Нито знаем — заяви твърдо детето, — нито желаем да узнаем.

Той погледна уискито си.

— Бяха я покрили със свръхзвукова оръжейна система, нали? Нещо орбитално, готово за пускане.

— Естествено, че нейното правителство ще го направи. Нали така си изкарват хляба. Но ние дори не би трябвало да го обсъждаме. Свърши, край. И за двама ни трябва да приключи. Тук.

Недъртън я погледна.

— Можеше и по-зле да е — допълни Рейни.

— Така ли?

— Все още седиш тук — каза детето. — Аз съм у дома, в топлата си пижамка. Живи сме. И ще си търсим работа, както го виждам. Нека си остане така, става ли?

Той кимна.

— Положението вероятно нямаше да е така усложнено, ако не беше имал сексуална връзка с нея. Просто забежка. И приключи. Приключи, нали, Уилф?

— Разбира се.

— Без незавършени краища? — поинтересува се Рейни. — Не си оставял самобръсначката си там, нали? Понеже трябва да сложим край, Уилф. Честно. Не трябва да има причини когато и да било повече да се свързваш с Дийдра.

И тогава той си спомни.

Но можеше да оправи положението. Нямаше нужда да казва на Рейни.

Посегна към уискито.

11.
Тарантула

Флин си заключи колелото в уличката и използва телефона, за да отвори задната врата на „Форевър Фаб“ откъдето лъхна аромат на палачинки и скаридения оризов специалитет на „Суши Барн“. Палачинките означаваха, че печатат с онази пластмаса, която после компостираш. А скаридите бяха нощната закуска на Шейлин.

Едуард седеше на стола насред стаята и надзираваше процеса. Носеше слънчеви очила да се предпазва от ултравиолетовите изблици, а визът му беше накривен зад очилата. На слабата светлина стъклата изглеждаха същия цвят като лицето му, но по-лъскави.

— Да си виждал Мейкън? — попита го Флин.

— Не и него. — Прозвуча почти като в кома от отегчение и от късния час.

— Искаш ли почивка, Едуард?

— Добре съм.

Флин погледна към дългия работен тезгях, накачулен с печатни изделия, които изискваха сваляне на плацентите, изглаждане и сглобяване. Беше прекарала много часове зад тезгяха. Шейлин представляваше солиден източник на редовна работа, ако се разбираш с нея и си пъргав в ръцете. Изглеждаше, че тази вечер печатат играчки — или може би декорации за Четвърти юли.

Флин мина отпред и откри Шейлин да гледа новините: начумерени носачи на табели. Шефката ѝ вдигна поглед.

— Чухте ли се с Бъртън?

— Не — излъга Флин. — Какво става?

Не искаше да води разговор за брат си. Но вероятността да го избегне беше нулева.

— Вътрешна сигурност са прибрали няколко ветерани. Притеснявам се за него. Хванах Едуард да те замества.

— Видях го — съгласи се Флин. — Закуска?

— Рано си станала.

— Не съм спала… — Не беше обяснявала какво е трябвало да върши и нямаше намерение да го прави и сега. — Виждала ли си Мейкън?

Шейлин скролна дисплея с моден нокът от смола, Лука 4:5 отпаднаха назад в зеленината на някаква въображаема савана.

— Не беше такава нощ… — Което ще рече, че беше изкарала

цяла нощна смяна, понеже я чакаше извънредна работа за вършене, а не защото Мейкън имаше нужда от мир и покой да си фабрикува шашмите. Флин не беше сигурна колко от приходите на „Фаб“-а са от шашми, но предполагаше, че делът е голям. Имаше франчайз „Фабит“ на миля надолу по магистралата, с по-големи принтери и по-разнообразни възможности, но във „Фабит“ не се правеха шашми.

— На диета съм — заяви Шейлин. От саваната излетяха фламингота.

— Заради това ли е пурпурното?

— Заради Бъртън… — Шейлин се изправи, пъхна пръст да подръпне ластика на дънките си.

— Бъртън може да се грижи за себе си.

— Администрацията за ветераните и пръста си не мърда да му помогне да се възстанови.

Онова, което Шейлин смяташе за основен симптом на травматичния стрес на Бъртън, каза си Флин, беше продължаващият му неуспех да я покани на среща.

Шефката ѝ въздъхна, понеже Флин не схващаше какъв е брат ѝ. На Шейлин ѝ беше голям балконът, без всъщност да го пъчи, както каза веднъж майката на Флин. Това ѝ качество изникваше през всякакви маски, като мастило през латексова боя. Флин я харесваше, като изключим тая работа с Бъртън.

— Ако видиш Мейкън, помоли го да се свърже с мен. Трябва ми малко помощ с телефона… — Тя се накани да си тръгне.

— Извинявай, че съм кучка — оправда се Шейлин.

Флин я стисна за рамото.

— Ще ти кажа веднага щом се чуя с него.

Конър Пенски прелетя покрай нея на „Тарантулата“ си, докато Флин излизаше от уличката зад „Фаб“-а, останките му — разкривена черна буца зад двете предни колелета. Джанис му шиеше от черен полартек подобните на чорап калъфи с много ципове. Приличаха, докато тя работеше върху тях, на плътни опаковки за предмет с форма, каквато човек не може да си представи — и всъщност точно това и представляваха. Единственият друг ветеран от Тактилното разузнаване в града, Конър се беше върнал в състояние, каквото Флин се беше страхувала, че ще сполети и Бъртън: минус един крак, стъпалото на другия, ръката от срещуположната страна и палеца и два пръста от другата. Хубавото му лице беше непокътнато, което правеше вида му още по-странен. Флин надуши рециклирано олио от пържено пиле в отходните газове на триколката, докато огромната задна гума изчезваше по „Бейкър Уей“. Конър караше нощем, предимно по черни пътища, в този окръг и съседите два-

три, яхнал сервото, за което плащаше Администрацията за ветераните. Флин смяташе, че така разпуска. На практика не спираше, докато не му свърши горивото, вързан за „тексаски“ катетър и надрусан с нещо леко. Спеше по цял ден, ако можеше. Бъртън му помагаше вкъщи от време на време.

Конър я натъжаваше. В гимназията се държеше много сладко, нищо че беше такъв хубавец. И доколкото знаеше, двамата с Бъртън на никого не бяха споменавали какво му се е случило.

Флин отиде с колелото до „Джимис“, като остави маховика да свърши повечето работа. Влезе и седна до тезгяха, поръча яйца, бекон и препечена филийка, без кафе. В огледалото на „Редбул“ отгоре анимираният бик я забеляза и ѝ смигна. Тя избегна контакта очи в очи. Мразеше, когато анимациите ѝ говореха или я наричаха по име.

Огледалото беше най-новото нещо при „Джимис“, закусвалня, остаряла още когато майка ѝ беше ходила в гимназията. С времето абсолютно всичко тук беше минало през едно или друго поколение тъмно лъскавокафяво, включително подът. Лукът започваше да цвърчи за обедните клиенти. Пареше в очите на Флин. Щеше да ѝ усмърди косата.

„Хефти Март“ сигурно беше отворен. Можеше да обикаля между редовете, а мотокарите да носят увити във фолио палети. Харесваше ѝ там рано сутрин. Щеше да похарчи едната от лъскавите нови петарки за два плика покупки, все неща, които можеше да се съхраняват на стайна температура. Съседите до един бяха прибрали повече зеленчуци, отколкото можеха да използват, благодарение на по-продължителния дъждовен период. След това щеше да иде до „Фарма Джон“ и да задели друга петарка за рецептите на майка си. После да отскочи до къщи, да разтовари багажниците, съдържанието им да прибере в килера, и ако има късмет, да не събуди никой, освен котката.

Ръбът на тезгяха беше облепен с лампички като онези в карабаната на Бъртън, само че полимерът беше положен по-калпаво. Флин никога не ги беше виждала да светят, но пък беше минала поне година от последното ѝ идване тук, когато заведението е било в режим на бар. Притисна палец към полимера и го усети да поддава.

Преди да влязат в армията, Бъртън и Леон откриха, че същото вещество, още течно, може да се инжектира със спринцовка в онази част от патрона за пушка, в която са сачмите, след това бързо да замажеш с епоксидна смола направената дупка. Повечето пъти полимерът вътре оставаше течен между малките оловни топчета, така че не се надуваше. Когато стреляш с такава муниция, течността се втвърдява при напускането на

дулото и образува странна буца полимер и олово с формата на картоф, толкова бавна, че направо я виждаш как се изтърколва. Тези буци бяха тежки и еластични, а те двамата се забавляваха да ги карат да отскачат от бетонните стени и ъгли в окръжното противовятърно убежище. Леон се беше сдобил с ключове за него. Странно изглеждаше да си вътре и да няма други, които се крият от торнадо. След време Бъртън всъщност успяваше да улучва предмети зад ъглите, но от стрелбата с мосберга на Флин ѝ звънтяха ушите, дори ако слагаше тапи.

По онова време Бъртън беше различен. Не просто по-слаб и жилест, което сега ѝ се струваше невъзможно, а разхвърлян. Снощи Флин забеляза, че всичко в караваната, което не беше докосвала, стоеше съвършено подравнено с ръба на нещо друго. Леон спомена, че Армията превърнала Бъртън в маниак на тема ред, но всъщност сестра му не се беше замисляла по въпроса досега. Напомни си да изнесе празната кутийка от „Редбул“ навън при кофата и да отдели време да подреди всичко.

Момичето ѝ донесе яйцата.

Тя чу триколката на Конър да минава отново по паркинга отвън. Нищо друго на пътя не издаваше такъв звук. Полицията общо взето си затваряше очите, понеже той караше предимно късно нощем.

Флин се надяваше, че е тръгнал да се прибира.

12. Тилацинът[6]

Тогава искаше да я впечатли — и какъв по-добър начин от това да ѝ предложи нещо, което парите не могат да купят? Когато Лев му го обясни за първи път, на самия него то му се стори като приказка за призраци.

Беше ѝ споменал за подаръка си в леглото.

— И те са мъртви? — попита тя.

— Вероятно.

— Отдавна ли?

— Отпреди джакпота.

— Но са живи, там, в миналото?

— Не в миналото. При тях е установена първоначална връзка, в нашето минало не е имало такава. До нея битието се разделя. Те вече не се насочват към нашето бъдеще, а тук нищо не се променя.

— В леглото ми ли? — тя разпери ръце и крака, и се усмихна.

— В нашия свят. Историята ни. Всичко.

— И той ги наема?

— Да.

— Как им плаща?

— С пари. Пари от техния свят.

— А откъде ги взима? Там ли отива?

— Не можеш да отидеш там. Никой не е способен на това. Но може да се обменя информация, така че там се изкарват пари.

— И кой, казваш, правел такива работи?

— Лев Зубов. Заедно сме ходили на училище.

— Руснак.

— Родът е от стария клепт. Лев е най-малкият. Пада си по развлеченията. Има си хобита нашият Лев. Това е най-новото.

— Защо не съм чувала за това досега?

— Ново е. Не се говори за него. Лев търси все нововъведения — области, в които семейството му може да инвестира. Смята, че това може би е изтекло от Шанхай. Има нещо общо с квантовото тунелиране.

— Колко назад могат да се върнат?

— Две хиляди двайсет и трета — най-рано. Той смята, че тогава нещо се е променило — достигнато е определено ниво на комплексност. Нещо, което никой там не е имал причина да забележи.

— Напомни ми за това после. — Тя се пресегна към него.

На стената — рамкираните обработени кожи от последните

ѝ три преображения. Под него — най-новата ѝ кожа — неизрисувана.

Сега беше десет вечерта, а той се намираше в кухнята в къщата на бащата на Лев в Нотинг Хил, неговият „дом на изкуството“.

Недъртън знаеше, че има и „дом на любовта“ на „Кенсингтън Гор“ няколко делови дома, както и семейна къща в Ричмънд Хил. Тази в Нотинг Хил беше първият недвижим имот на дядото на Лев в Лондон, придобит в средата на века, точно в самия вихър на джакпота. Лъхаше на солидни връзки, които ѝ позволяваха тихо да гние. Тук липсваха чистачи, асемблери и камери — в къщата не влизаше нищо, контролирано отвън. Човек не можеше да си купи разрешение за това. Бащата на Лев просто разполагаше с такова и вероятно синът също щеше да го добие, макар че двамата му братя, които Недъртън избягваше като чума, изглеждаха по-добре пригодени да управляват изискващото напън дърпане на връзки, нужно за запазването му.

През кухненския прозорец публицистът следеше единия от двата тилацинови аналога на Лев, докато той си вършеше напърчено-опашатата работа до осветена леха с хоста. Чудеше се колко ли струват драхонките на тварта. Съществуваха враждуващи школи по тилацинство, които си биеха геномите — поредното хоби на Лев. Ето, че аналогът се обърна с некучешките си движения, вертикално раираният му хълбок — твърде хералдичен — и сякаш се взря в наблюдателя си. Погледът на бозайника хищник, нито куче, нито котка, беше твърде странен, както веднъж спомена Лев. Или може би Доминика разполагаше с фийд от очите му? Тя не харесваше Уилф. Изчезна при пристигането му, отиде на горния етаж или може би надолу в традиционно дълбокия айсберг от олигархични многосъставни мазета.

— Не е толкова просто — каза Лев сега, като постави яркочервена чаша с кафе върху надрасканата борова маса пред Недъртън, до жълта тухличка от легото на сина си. — Захар?

Беше висок, с кафеникава брада, архаично очилат, артистично разрошен.

— Напротив — отвърна Недъртън. — Кажи ѝ, че е спряло да работи… — И погледна към Лев. — Нали каза, че и това е възможно?

— Казах ти, че никой от нас няма представа кога или защо е започнало, чий сървър може да е това, да не говорим колко дълго може да продължи явлението или докога ще ни е под ръка.

— Тогава ѝ кажи, че е спряло. Има ли бренди?

— Не — отвърна Лев. — Трябва ти кафе. Срещал ли си сестра

ѝ, Аелита? — С тези думи седна срещу Недъртън.

— Не. Щеше да ме запознава. Преди. Май не са много близки.

— Достатъчно близки са. Дийдра не го искаше. И аз също, честно казано. Не правим такива работи, ако възнамеряваме да се отнасяме сериозно към продължителността на мероприятието.

— Не го е искала ли?

— Накара ме да го дам на Аелита.

— На сестра ѝ?

— Сега е част от охраната на Аелита. Много дребна част, но тя знае, че е там.

— Уволни го. Сложи край.

— Съжалявам, Уилф. Тя го смята за интересно. Ще обядваме в четвъртък и се надявам да ѝ обясня, че полтовете всъщност не са основната полза от континуумите. Може и да ме разбере. Струва ми се умна.

— Защо не ми каза?

— Мислех, че и бездруго си имаш много работа. А и, честно казано, не ми звучеше много разумно по онова време. Дийдра ми се обади, заяви ми, че си сладур и не иска да ти нарани чувствата, и предложи да дам полта на сестра ѝ, която харесва странни неща. Не ми се стори, че възнамеряваш да ставаш съществена част от живота ѝ, така че не смятах и че ще има значение. А после Аелита се обади и ми се стори искрено заинтригувана, така че ѝ го дадох.

Недъртън вдигна с две ръце кафето си, отпи и поумува.

Реши, че казаното току-що решава всъщност проблема му. Вече нямаше връзка с Дийдра. Непряко беше представил приятел на сестрата на жена, с която е имал общо. Не знаеше кой знае какво за Аелита, освен че е кръстена на съветски филм от ерата на нямото кино. В обобщения материал на Рейни не се споменаваше кой знае какво, а и по онова време вниманието му бе съсредоточено другаде.

— С какво се занимава тя? Май беше на някакъв почетен дипломатически пост?

— Баща им е бил почетен посланик за разрешаване на кризата. Според мен е наследила известна част от поста, макар да разправят, че Дийдра била по-съвременната версия.

— С все палците и прочие?

Лев сбръчка нос.

— Изритаха ли те?

— Очевидно. Не е официално, засега.

— Какво ще правиш оттук нататък?

— Ще се пусна по течението. Сега, след като ми обясни положението, не виждам причина сестрата на Дийдра да не

задържи полта си… — Недъртън отпи още една глътка кафе. — Защо ги наричате така?

— Те са призраци, които местят разни неща, предполагам затова. Здрасти, Гордън. Красавецът ми той!

Недъртън проследи погледа на Лев и видя, че тилацинът ги гледа от малката тераска, изправен на задните си крака. Наистина ужасно му се пиеше, а сега си спомни и къде според него е най-вероятно да намери едно питие. Само едно обаче. Изправи се и каза:

— Трябва да помисля. Нещо против да ида да разгледам колекцията?

— Не обичаш коли.

— Обичам история — възрази Недъртън. — Не ми харесва да вървя по улиците на Нотинг Хил.

— Желаеш ли компания?

— Не. Трябва да помисля.

— Знаеш къде е асансьорът — каза Лев и стана да пусне тилацина вътре.

13.
Изи Айс

Спането през деня я изваждаше от релси. На колко години беше? Седем, седемнадесет, двадесет и седем? Здрач ли беше или утро? Не можеше да познае по светлината. Провери си телефона. Вечер. Къщата беше стихнала, майка ѝ вероятно спеше. Флин излезе в уханния облак на петдесетгодишното течение на „Нешънъл Джиографик“ на дядо си, наредено в коридора. Изтрополи по стълбите надолу, откри що-годе топло кафе в кафеника на печката, после се върна за душ в гаснещия здрач. Беше затоплила водата точно колкото трябва. Излезе от кабината, увита в стария халат на Бъртън, и разтри косата си с кърпа, готова да се облича за работа.

Беше прихванала навика от брат си и армията — човек не работи с дрехите, с които лентяйства. Ако се отпуснеш, и волята ти се размеква. Когато се подвизаваше като разузнавач на Дуайт, Флин се грижеше да е чиста. Съмняваше се, че ще повтори изживяването, макар че това бяха най-хубавите пари, които е изкарвала. Не ѝ харесваха игрите, не колкото на Мадисън и Джанис. Правеше го за пари и толкова задобря в конкретните обстановка и мисия на „Операция «Северен вятър»“, че Дуайт не искаше никой друг. Само дето след това се наложи да поиска.

Тази вечер Флин искаше да е нащрек, не просто заради работата. Щеше ѝ се да разгледа колкото се може повече от онзи Лондон. Кой знае, играта можеше и да ѝ хареса — Бъртън беше казал, че не е шутър. Искаше да знае повече за жената, да види по-подробно как живее.

Върна се на горния етаж, порови из дрехите, нахвърляни на креслото. Намери най-новите си черни дънки, които бяха все още наистина черни, също и черна риза с къси ръкави от времето, когато работеше в „Кофи Джоунс“. Приличаше на военна, с пришити джобове и от онези ленти на раменете. Бродериите на заведението беше разшила, но остави червения надпис на левия джоб: „Флин“. Маратонките ѝ не подхождаха на черния ансамбъл, но си нямаше нищо друго. Канеше се да накара Мейкън да ѝ опече някакви шашмести, но не беше открила модел, който наистина да ѝ допада, та той да го копира.

Отново в кухнята си направи сандвич с шунка и сирене, затвори го в пластмасова кутия, уви телефона около лявата си китка и тръгна в тъмното към караваната под съпровода на новата песен на „Целуващи се жерави“. Леон ѝ звънна точно

преди припева. Тя го остави на китката си.

— Здрасти! Извади ли го вече?

— Вътрешните се приготвят да пуснат всички. Лука са решили, че задачата им от Бог е приключена засега.

— Е, а ти какво правиш?

— Скучая като куче. Поиграх на билярд, спах в колата, гледах да не се шматкам по улиците.

— Говори ли пак с Бъртън?

— Не — отвърна Леон. — Прибрали са ги всичките на стадиона на „Уест Дейвис Хай“. Ако отида на трибуните, най-много да го гледам как играе карти, яде военни дажби или спи. Няма особен смисъл.

Може би щеше да е достатъчно скучно, за да убие желанието на Бъртън да се пробва пак да си търси белята, но Флин се съмняваше.

— Когато го пуснат, накарай го да ми звънне.

— Непременно — обеща Леон.

Щом песента на „Жеравите“ се върна в ушите ѝ, тя забеляза тубата дезинфектант за ръце на вратата на компостиращата тоалетна. Беше покрита с QR-кодове и реквизиционни номера, чието мастило бе започнало да избледнява. Но Флин вече беше използвала тоалетната у дома.

Когато отвори вратата на карабаната, ѝ хрумна, че Бъртън никога не я заключваше, дори нямаше ключалка. Никой не идваше насам, без да го е канил.

Беше забравила колко горещо ставаше вътре, ако седи затворено цял ден. Леон искаше да прокара климатик, но Бъртън не се интересуваше. Обикновено не се навърташе наоколо денем. Може би ризата и дънките не бяха добра идея. Флин прибра сандвича в хладилника и отвори прозорците, доколкото беше възможно. Паяк в златно и черно беше започнал да плете мрежа от външната страна на един от тунелите в пяната.

Поразтреби, оправи едно-друго. Докато се мотаеше наоколо, китайското кресло се опита да се приспособи към нея. Тя не беше сигурна дали е успяло, но когато най-накрая седна в него, ѝ беше тъкмо по мярка.

Свали си телефона, изви го под любимия си ъгъл на контролер и махна над дисплея му. Провери баджъра. Шейлин вече се беше върнала във „Фаб“-а, все още с маркер за притеснение, а Бъртън в момента го даваше „извън картата“. Местоположението се оказа паркинг на „Хефти Март“ в Дейвисвил, който, предположи Флин, беше пълен с големи бели камиони на Вътрешна сигурност, а телефонът на Бъртън беше заключен в някой от тях. Тя се намръщи. Вътрешните щяха да

узнаят, че току-що го е проверила, в което нямаше нищо лошо. Щеше да стане лошо, ако забележеха, че телефонът ѝ е шашмав. За това обаче не можеше да се направи нищо. Тя излезе от „Баджър“ и се върна в търсенията, които беше правила за Лондон снощи.

Все се надяваше Бъртън да се обади, че вече са го пуснали, и ѝ се струваше, че така трябва да стане, поне според казаното от Леон, така че си щракаше, все по-навътре в случайния Лондон. Градът от играта определено беше този, но сериозно и мащабно променен.

Когато стана време за работа, Флин извади логина от сака с томахавката, чукна с пръст на „Корпорация «Милагрос Колдайрън»“ и вкара поредицата от знаци и символи.

Този път възнамеряваше да гледа, докато се издига.

Успя да види по-добре микробуса, докато квадрикоптерът излиташе от него. Приличаше по-скоро на бронирана кола, отколкото на бусче. Масивен — като триколката на Конър. Отворът, през който излетя, беше квадратен и тъмен. Флин чу гласове — настоятелни, но все тъй невъзможни за разбиране.

Беше същият час от деня като предишния път — късен здрач. Облаците бяха по-натежали, а черно-бронзовото лице на сградата — помътняло от кондензацията.

След това Флин откри улицата, която беше забелязала и преди — онази, застлана с нещо като стъкло, осветено отдолу. А дали под стъклото нямаше течаща вода?

Потърси превозни средства, видя три.

Щом броячът отстрани на екрана подмина двайсетия етаж, гласовете заглъхнаха.

Забеляза го за първи път — сивото нещо, — когато стигна до двайсет и третия. Суха сивота, лепната на мокър тъмен метал. С цвета на мъртва кожа, откъсната от пришка. Беше с размера на детска раница.

След това го подмина и съсредоточи вниманието си на проверка в три посоки, точково разузнаване. Големи тъмни сгради, еднакво високи, раздалечени, строени по възлите на начертана върху по-стария град мрежа, нейната най-вероятно беше една от тях. Никакви китоподобни неща в небесата.

Игрите бяха научили Флин да обръща внимание на всичко, което не е на място, така че тя се опита да погледне към раницата още веднъж, този път с долната камера. Не откри обекта. Пак догони странното нещо, когато стигна до трийсет и седмия етаж. Сега, в движение, вече не ѝ напомняше на раница, а на черния яйчен калъф на почти изчезнало животно, наречено „скат“, какъвто беше видяла на плажа в Южна Каролина — извънземен

на вид правоъгълник с по един извит рог на всеки ъгъл. Сега се търкаляше право нагоре по сградата в гладка поредица от лепкавокраки салта. Закрепи се на два от върховете на онзи чифт рогове — или крака, — който беше преден, преобърна се, след това се изстреля по-нагоре с чифта, който дотогава бе използвало да се държи за повърхността.

Флин го проследи с горната камера и се опита да се издига по-бързо, но това още не беше под неин контрол. Отново изгуби раницата от поглед. Може би имаше начин да се влезе в сградата. Беше гледала Мейкън да печата малки пневматични ботове, същински големи пиявици, които се движеха по подобен начин, но по-бавно.

Майка ѝ наричаше калъфа на скатовете „русалска кесийка“, но Бъртън заяви, че местните му викали „дяволската торба“. Имаше вид на нещо, което несъмнено ще да е опасно, отровно, но не беше.

Флин продължи да си отваря очите за яйчения калъф нагоре чак до петдесет и шестия етаж, където откри онзи същия балкон разгънат, но прозорецът беше матов — разочароващо. Предположи, че е изпуснала партито, но може би щеше да ѝ се отвори възможност да узнае как е минало. Наоколо май нямаше буболечки. Каквото и да я бе возило нагоре като асансьор, сега изчезна. Тя бързичко обиколи периметъра с надежда за друг прозорец, но не забеляза никакви промени. Нямаше и насекоми.

Обратно пред матовото стъкло. Даде си пет минути там, после още пет, после пак обиколи периметъра. От противоположната страна изпускаше пара една решетка, която не беше забелязала преди.

Буболечките започваха да ѝ липсват.

Долна камера: много голямо превозно средство с един фар премина по улицата, бързо.

Флин отново се навърташе около прозореца, когато той се деполяризира — и ето я жената, говореше нещо на човек, който не се виждаше.

Флин спря и остави жирото да я задържи на място.

По нищо не личеше, че в жилището се е вихрил купон. Стаята изобщо не изглеждаше по същия начин, малките ботчета явно добре бяха поработили с тежките мебели. Дългата маса липсваше. Сега я заместваха кресла, диван, килими и осветлението беше по-меко.

Жената носеше раирана долница на пижама и черна тениска. Флин предположи, че едва преди малко е станала, понеже прическата ѝ беше посмачкана от спане, доколкото е възможно при такава страхотна коса.

Проверявай за буболечки, напомни си тя, но все още ги нямаше.

Жената се разсмя, сякаш невидимият за Флин човек беше казал нещо. Нейният задник ли беше лепнат за прозореца онзи път? Дали сега говореше с мъжа, който я беше целунал — или беше опитал? Дали в крайна сметка им се беше получило, с хубавото парти, и после бяха прекарали нощта заедно?

Тя се застави да направи нова обиколка на периметъра — бавна — нащрек за буболечки, раницата-беглец, каквото и да е. Парата беше изчезнала и сега не се виждаше и решетката. Това накара Флин да предположи, че сградата е жива, може би притежава съзнание, докато жената вътре се смее, високо в лишената от буболечки нощ. Тази мисъл я подсети за горещината в карабаната и стичащата се по кожата ѝ пот.

Вече беше по-тъмно. В този град имаше толкова малко осветление — и съвсем никакво по големите гладки кули.

На връщане от обиколката завари двойката на прозореца да гледа навън. Господинът прегръщаше дамата. Беше съвсем малко по-висок от нея и приличаше на модел от реклама, където не искат да наблягат на етническия произход, с тъмна коса и набола четина със същия цвят, и студено изражение. Жената заговори, той отвърна и студенината, забелязана от Флин, изчезна. Събеседничката му май не я беше забелязала изобщо.

Той носеше тъмнокафяв халат. Много се усмихваш, помисли си Флин.

Част от стъклото пред тях се плъзна встрани и същевременно от предния ръб на перваза се издигна тънък хоризонтален винкел, който вдигна след себе си трепкащ сапунен мехур. Спря да се издига. Мехурът се превърна в зеленикаво стъкло.

Флин си спомни за онзи офицер от СС от времето, когато работеше за Дуайт. Лицето на онзи тип на прозореца ѝ напомняше за него.

За да не пропусне шанса си да го убие, три дни седя на дивана на Джанис и Мадисън, като носеше със себе си стария си телефон, докато притичваше до тоалетната и обратно.

Джанис ѝ правеше от билковия чай, който Бъртън ѝ беше оставил да пие заедно с приготвената за нея дрога — бели хапчета, печатани през две държави разстояние. Никакво кафе, така беше наредил.

Офицерът от СС беше всъщност счетоводител от Флорида — човекът, срещу когото играеше Дуайт, и досега никой не го беше убивал. Дуайт никога не се биеше лично, само предаваше заповеди на тактиците, които беше наел. Счетоводителят от Флорида сам си беше тактик и при това — корав убиец. Когато

печелеше кампания, а обикновено така ставаше, Дуайт губеше пари. Този тип залози бяха нелегални и то във федерален мащаб, но си имаше начини да се заобиколят. Нито Дуайт, нито счетоводителят имаха нужда от парите, които печелеха, не им пукаше и какво губят — не и в истинския смисъл. Играчи като Флин получаваха заплащане въз основа на изпълнените екзекуции и на това колко време могат да оцелеят в дадена кампания.

Беше започнала да си мисли, че счетоводителят толкова харесва да ги избива, понеже наистина им струва скъпо. Не защото просто е по-добър в занаята от тях, а тъй като реално ги наранява със загубата. Хората от отряда ѝ си хранеха децата с онова, което печелеха в играта, и вероятно си нямаха друг доход, както и тя плащаше на „Фарма Джон“ за рецептите на майка си. И ето, че счетоводителят отново се беше хванал за същото, убиваше всички в отряда ѝ, един след друг, бавно, с наслада. После се опита да хване и нея, докато тя обикаляше сама в дебрите на онази ми ти френска гора сред прехвърчащия сняг.

Но тогава Мадисън се обади на Бъртън и той дойде, седна на дивана до Флин, гледаше я как играе и ѝ казваше как вижда нещата.

Как СС офицерът, убеден, че той е преследвачът, не гледа правилно на нещата. Понеже всъщност, заяви Бъртън, Флин е излязла да преследва него. Или щеше, веднага щом осъзнаеше какво прави, а неуспехът му да се усети го правеше ходещ мъртвец, направо погребан, затънал до колене в мътното тресавище. Бъртън каза, че ще ѝ покаже как да гледа на нещата, но тя не бива да заспива. Даде на Джанис белите хапчета, надраска на една салфетка график за пиенето им. Счетоводителят щеше да спи у дома си във Флорида, като остави героя си на някое много добро ИИ, но Флин нямаше да постъпи по същия начин.

Така че Джанис ѝ даваше хапчетата според написаното на салфетката и Бъртън редовно се отбиваше, по свой собствен график, да поседи със сестра си, да погледа и да ѝ каже как стоят нещата според него. И понякога тя усещаше потреперването му — тактилен импулс, поразил го, докато ѝ помагаше да намери своята гледна точка към ситуацията. Не да се научи, каза той, понеже такива неща не се учеха, а да се спусне в дълбините на играта по спирала, по все по-стегнати кръгове, по-навътре в гората, всеки кръг — по-близо до правилния възглед. Надолу до онзи изстрел през полянката, която беше намерила, и където във внезапен облак кървави пръски, литнали заедно със снега, се стигаше до условието, балансирало уравнението.

По онова време тя беше сама на дивана. Джанис я чу да пищи.

Флин скочи, излезе на верандата и повърна чая. Заплака, когато Джанис ѝ избърса лицето. А Дуайт ѝ даде ужасно много пари. Но тя никога повече не излезе на лов от негово име, нито видя отново онази кирлива Франция.

Тогава защо всичко пак зависеше от нея, вгледана в този тип с малката брадичка, който притискаше жената до себе си все по-силно? Защо, когато извъртя проверката на периметъра и мина зад ъгъла, Флин се качи на петдесет и седмия етаж и се върна обратно?

Защо пак се беше превърнала от глава до пети в Изи Айс, ако това не беше поредният шутър?

14.
Траурен гагат

Долния му клепач дърпаше Аш, с бледа като хартия плът. С ръка, почерняла от татуировки, вълна от криле и рогове на всевъзможни птици и зверове от Антропоценското измиране, припокриващи се щрихи на проста, но трогателна прецизност. Уилф знаеше коя е тя, но не и къде се намира той самият.

Аш се беше навела над него и се взираше отблизо. Той лежеше на нещо плоско, много твърдо и студено. Нейната шия беше увита в черна дантела — чернота, която поглъщаше светлината, закрепена с брошка с главата на смъртта.

— Защо си на сухопътната яхта на дядото на Зубов? — Сивите очи на Аш имаха двойни зеници, една над друга, малки черни осмички. Модификация от типа, който Уилф презираше най-силно.

— Крадеше най-старото уиски на мистър Зубов — обясни Осиан зад нея, — което лично аз обезопасих срещу окисляване с инертен газ… — Ясно се чу изпукването на кокалчетата му. — Пинта обикновено ще е другарче нетленно, мистър Недъртън. Казвал съм ти го, нали? — Наистина, ирландецът понякога споменаваше точно този израз, макар че в момента Уилф не беше съвсем наясно какво би могъл да означава[7].

Осиан, съвършен коктейл от бияч и иконом, имаше много дебели бедра и бицепси, а черната му коса беше сплетена ниско на врата и усукана с черна панделка. Също като Аш беше техничар. Бяха партньори, но не и двойка. Грижеха се за хобитата на Лев, държаха в ред полт-света му. Следователно знаеха за Дийдра — и за Аелита.

Осиан беше прав за уискито. За конгенерите в тъмните напитки. И само остатъчни следи стигаха да доведат понякога до ужасни ефекти. Като в момента.

Аш дръпна рязко палец и освободи долния клепач на Недъртън. Стреснати, нарисуваните животни избягаха по ръката ѝ, превалиха бледото ѝ рамо и изчезнаха. Маникюрът ѝ, както видя той, беше оцветен в детинско пастелно зелено, с нащърбен по краищата нокът. Тя каза нещо на Осиан, на напевен език, който прозвуча малко като италиански. Партньорът ѝ отговори по сходен начин.

— Това беше грубо! — протестира Недъртън.

— Шифрирането не е по желание, ако говорим помежду си — отвърна му Аш. Този техен шифър се променяше постоянно,

понякога звучеше като испански, който се прелива в измислен немски в течението на едно просто изречение, до голяма степен напомняше повече птича песен, отколкото реч. Птичите песни бяха най-нелюбимите на Недъртън. Какъвто и случайно синтезиран език да заговореше единият, другият го разбираше. Но никога не продължаваха достатъчно дълго на един и същ, за да се получи достатъчно материал за дешифриране.

Таванът беше от светло дърво, запечатано под стъклен лак. Къде ли се намираше? Недъртън завъртя глава настрани и видя, че лежи на гладък черен мрамор, плътно нашарен със златни жилки. Плочата започна да се издига под него и го вдигна в приблизително седнало положение на, както му се стори, ръба на ниска масичка.

— Дръж се изправен, човече — нареди ирландецът. — Паднеш ли, ще си пукнеш тиквата!

Недъртън примигна, но продължаваше да не разпознава мястото. В Нотинг Хил ли беше? Не знаеше, че в къщата на Лев има толкова малка стая, още повече — в мазетата. Стените бяха с цвета на тавана, в светлобежово. Аш извади нещо от чантичката си — триъгълна пластмасова пластина, светлозелена, прозрачна, заскрежена като матирано стъкло. Като всичките ѝ други вещи, и тази изглеждаше леко износена. Тя опря меката ѝ страна към опакото на китката на Недъртън. Той се намръщи, усетил я да помръдва, безкръвно да пуска невъзможно тънки пипала между клетките на кожата му. Проследи разширяването на двойните зеници на Аш, докато четеше данни, които само тя можеше да вижда.

— Ще ти даде нещо за облекчение — увери го тя. — Но не трябва да пиеш нито глътка повече, нито една. И да не крадеш спиртни напитки от превозните средства, ясно?

Недъртън зяпаше сложната текстура на бюстието ѝ, което приличаше на микроминиатюрен модел на викториански гаров покрив от чугун с безброй мънички плоскости, покрити с въглищен дим от преминаващите локомотиви, и помръдваше, когато Аш говореше. Или по-скоро той наблюдаваше как зрението му се избистря и изяснява, докато медичито проникваше все по-щателно в организма му.

— Мистър Зубов — Осиан имаше предвид бащата на Лев и се окашля веднъж, в юмрука си, — може във всеки момент да пожелае да ползва наземната яхта на баща си…

Явно не му се искаше да пуска Недъртън на свобода, но какъв всъщност беше проблемът? Лев нямаше да се притесни за някаква си бутилка, все едно на каква възраст е.

Медичито на Аш освободи китката на пациента. Тя го прибра

в чантичката си, която, както той видя, беше обшита с гагатови мъниста.

Недъртън се изправи рязко, местонахождението му вече имаше абсолютно ясен смисъл. Наземната яхта „Мерцедес“ — превозно средство, което дядото на Лев беше поръчал за обиколка на Монголските пустини. В къщата в Ричмънд Хил нямаше място за нея, ето защо бащата на Лев я държеше тук. Празната бутилка, спомни си той, бе открил в барчето, някъде отдясно. Но те двамата очевидно го знаеха. Може би си струваше да се сдобие с нещо такова, с подобен укротител на махмурлука…

— Дори не си го помисляй — каза Аш сурово, все едно му четеше мислите. — Ще си мъртъв до месец най-късно!

— Ужасно си мрачна — сподели ѝ той. След това се усмихна, понеже тя наистина беше такава. При това по особен начин. Косата ѝ беше с наночернотата на дантеления ѝ чокър, на бюстието постоянно се смесваха намокрено от дъжда желязо и стъкло, все едно ги гледаш през грешния край на телескопа, а отдолу носеше няколко пласта фусти като по-дълга и мрачна версия на парцаливата поличка на Главния кръпкар. В момента по бялата ѝ шия кръжеше, все едно в далечен полет, едва видима рисунка на самотен албатрос.

Недъртън погледна пак към масата, на която беше спал, междувременно прибрана, разтекла се и слята с пода. Сега беше готова да послужи за сервиране на закуска или за игра на покер, или пък да разгърнеш на нея някоя от картите на Монголия. Той се почуди дали дядото на Лев изобщо е извършил пътуването. Спомняше си, че се смя на вулгарната идея и на яхтата, която Лев наричаше „Гобивагон“ в онзи единствен път, когато му го показваха, но беше забелязал бара и извънредно приятния му запас от спиртни напитки.

— Ще го държим заключен отсега нататък — намекна му Осиан, като демонстрира собствено ниво на телепатия.

— А вие двамата къде бяхте? — Недъртън прехвърли поглед от Осиан към Аш, сякаш намекваше за нещо нередно. — Слязох тук да ви търся.

Икономът вдигна вежда.

— Да не очакваше да ни намериш тук долу?

— Бях изтощен — обясни Недъртън. — Имах нужда от освежаване.

— Изтощен значи — повтори Осиан. — Емоционално.

Появи се сигилът на Лев.

— Сметнах, че шестнайсет часа в безсъзнание са ти предостатъчно — каза той. — Ела в кухнята! Веднага! — И сигилът изчезна.

Аш и Осиан не чуха нищо от казаното от Лев и се взираха нелюбезно в Недъртън.

— Благодаря за събуждането — каза той на Аш и излезе навън по трапа и в типичния за морско дъно здрач на широките плитки арки на гаража, които изчезваха над редицата превозни средства. Доловила движението му, живата тъкан, покриваща арката точно над него, засия. Недъртън вдигна очи и се обърна назад към изпъкналия фланг на превозното средство. Осиан го наблюдаваше самодоволно от обзорната палуба.

Докато крачеше към далечния асансьор и подминаваше кола покрай кола, светлината следваше Недъртън, а кожата на всяка арка потъмняваше, щом флуоресценцията плъзнеше по следващата.

15.
Нещо хубаво

Миналия Хелоуин Леон издяла една тиква, която приличаше на президентката Гонзалес. Според Флин прилика нямаше, а и не беше расистка, така че я остави на верандата. На втория ден отвън видя, че нещо си беше гризнало от нея и беше дриснало за компенсация. Предположи, че е плъх или катерица. Имаше намерение да занесе тиквата при градинския компост, но забрави, а на следващия ден откри президентската физиономия хлътнала, месото отвътре беше изядено и оранжевата кожа висеше, набръчкана. Плюс това имаше пресни акита вътре. Тя взе гумените ръкавици, които си слагаше за водопроводни ремонти, и отнесе тиквата отзад на компоста, където сбръчканото оранжево лице постепенно ставаше все по-грозно, докато не изчезна напълно.

Изобщо не мислеше за това, докато висеше в люлката на жироскопите и гледаше как сивото нещо диша.

Вече не беше сиво, а бронзово-черно. Беше се изправило и стоеше плоско, с остри прави ъгли, само че всичко друго на фасадата на петдесет и седмия етаж — всички плоски квадрати и правоъгълници — бяха замъглени, потяха се и обилно оттичаха кондензация. А това нещо остана съвършено сухо и изпъкваше на косъм от повърхността около себе си. Огъващите се крака се бяха превърнали в скоби. Центрирано беше над пода на сгъваемия балон точно под хеликоптера.

И дишаше.

Флин цялата се препоти в тъмната горещина на караваната. Избърса потта с лакът, но няколко капки ѝ влязоха в очите и засмъдяха.

Тя приближи леко хеликоптера. Видя нещото да се издува, после да се сплесква.

Имаше само смътна идея каква машина управлява. С четири двигателчета, но дали перките бяха монтирани в рамка или свободни? Ако се беше видяла в огледалото на някой прозорец, щеше да знае, но отражения липсваха. Искаше да приближи още, да провери дали може да предизвика заснемане, както беше станало при свалянето на онази буболечка. Но ако перките ѝ се окажеха открити и докоснеше нещото с някоя, щеше да падне.

То пак се наду по централната си вертикална линия, по-светла от останалата част.

Междувременно онези двамата стояха до перилото, което

жената беше прихванала с ръце, а мъжът беше плътно зад нея, може би я държеше за кръста.

Нещото се разплеска. Флин се приближи още малко.

Страннният обект се разцепи, полека, по тази вертикална линия, светлите му краища леко се извиха навътре, от него излетя нещо малко и изчезна. Същевременно нещо цопна на предната камера — неясна сива точка. И пак. Като комар с микроскопичен трион или диамантено острие. Нанесе още три, четири драскотини, бързо като насекоми, трепкащи като опашката на скорпион. Опитваше се да я ослепи!

Флин се оттегли бързо назад, издигна се, а нещото още шибаше предната ѝ камера. Тя намери копчето за надолу и се спусна светкавично с три етажа, преди да остави жироскопите да я хванат и да омекотят падането.

Ударите спряха. Камерата беше увредена, но още работеше.

Бързо, наляво.

Нагоре, бързо. На минаване покрай петдесет и шестия, с камерата отдясно видя мъжа да хваща ръцете на жената и да ги слага на очите ѝ. От петдесет и седмия го видя да целува ухото ѝ, да казва нещо. *Изненада*, представи си думите му, и след това го видя да отстъпва и да се обръща.

— Не! — възкликна, а онова нещо се разцепи. Около цепнатината се вдигна мъглица. Цял облак миниатюрни гадории. Мъжът вдигна глава и го потърси с поглед. Очакваше да го види. Дори не поспря, не се обърна назад. Канеше се да влезе вътре.

Флин се хвърли към главата му.

Почти беше станала от стола, когато той забеляза коптера, приведе се и успя да се подпре на пода.

Сигурно беше издал някакъв звук, защото жената се обърна, спусна ръце, отвори уста. Нещо влетя вътре. Тя застина. Все едно тактилните рецептори на Бъртън гличваха.

Мъжът се оттласна напред като шампион по бягане — от стартовите блокчета. Шмугна се през отвора — врата в прозореца, — който просто изчезна веднага с влизането му, превърна се в гладък лист стъкло, после се поляризира.

Жената така и не помръдна, когато нещо сиво проби през бузата ѝ и остави капка кръв след себе си; устата ѝ още зееше, а вътре нахлуваха нови и нови точици, почти невидими, лееха се от светлия цепнат ръб. Челото ѝ се вдлъбна навътре, като стопмоушън анимация на тиквата на Леон с президентския лик върху компоста в контейнера на майката на Флин, в течение на дни и седмици. А зад гърба на жертвата матовият стоманен парапет се прибра и сапуненото мехурче вече не изглеждаше стъклено. Без неговата опора, жената се катурна с гърба напред и

с неестествено разкривени крайници. Флин се хвърли след нея.

Така и не си спомняше да е имало още кръв, просто въртящото се тяло в черната тениска и раирани панталони, все по-безтелесно с всеки сантиметър падане, така че по времето, когато квадрикоптерът подмина трийсет и седмия етаж — там за първи път беше забелязала раницата, — бяха останали само два пърхащи парцала, един раиран и един черен.

Флин се издигна преди двайсетия етаж, понеже си спомни за гласовете. Зависна на място с лениво въртящи се перки, изпълнена с печал и отвращение.

— Просто игра — каза в горещия мрак на караваната, с лъскави от сълзи бузи.

Издигна отново хеликоптера, чувстваше се куха и ужасно нещастна. Гледаше преминаването на тъмния бронз покрай нея, без да си дава труда да се обръща към града. Майната му. Просто майната му!

Когато стигна до петдесет и шестия, прозорецът беше изчезнал, тераската — сгъната над него. Първите буболечки се бяха завърнали, прозрачните мехурчета на деловите им предници обърнати към мястото на доскорошния прозорец. Флин не си даде труда да ги гони.

— Ето затова не можем да имаме нещо хубаво — чу се да казва в караваната.

16.
Лего

— Петнайсет минути само — каза Лев, зает с бъркани яйца на огромната готварска печка, по-голяма и от двете АТВ-та, окачени на вертикалните стойки на кърмата на мерцедеса на дядо му. — И по-голямата част от тях отнема четенето на споразумението за предоставяне на услугата. Намират се в Пътни.

Недъртън седеше на масата, точно на предишното си място. Прозорците, гледащи към градината, бяха тъмни. Промърмори:

— Не говориш сериозно.

— Антон се е възползвал.

По-страховитият от двамата по-големи братя на Лев.

— Браво на него.

— Нямаше избор — подчерта Лев. — Баща ни организира интервенция.

— Не съм си и представял, че Антон може да има проблем с пиенето… — въздъхна Недъртън, все едно беше свикнал обективно да съди за такива неща. Гледаше две тухлички лего, едната червена, а другата — синя, докато се превръщаха в две малки сфери между мелничката за пипер „Старк“ и купа с портокали.

— Вече няма — Лев посипа бърканите яйца с кълцан лук и ги раздели в две бели чинии, които се топлеха на плота на печката във всяка — и половинка бланширан домат. — Не беше само заради пиенето. Не си сдържаше гневливостта. Състояние, утежнено от падането на задръжките.

— Не го ли видях да пие — попита Недъртън, — тук, и то наскоро?

Почти сигурен беше, че е прав, при все твърдата си политика да си обира крушите, щом се появи някой от братята. Вече напълно сферични, двете легота започнаха полека да се търкалят към него по очукания дървен плот.

— Разбира се — съгласи се Лев и оформи артистично яйцата с чиста стоманена шпатула. — Не сме в тъмното средновековие. Но никога прекомерно. Никога до точката на опиване. Благодарение на процедурата и модула за когнитивна терапия, той се справя много добре… — И приближи масата с по една бяла чиния във всяка ръка. — Медичито на Аш твърди, че не си в добра форма, Уилф. Никак! — Той постави едната порция пред Недъртън, другата срещу него и седна на свой ред.

— Доминика! — възкликна Недъртън в инстинктивен опит да смени темата. — Тя няма ли да се присъедини към нас?

Двете легота бяха спрели на място. Все още сферични, едно до друго, стояха право срещу чинията му.

— Баща ми щеше да лиши Антон от наследство, ако беше отказал лечение — обясни Лев, без да обръща внимание на въпроса му. — Даде това да се разбере абсолютно ясно.

— Гордън иска да влезе — намеси се Недъртън, току-що забелязал тилацина на стъклената врата, зад плещите му се спускаше мрак.

— Тиена — поправи го Лев като погледна към животното. — Не ѝ е позволено да стои в кухнята, докато се храним.

Недъртън бързо бутна червеното лего от масата. Чу го да чуква в нещо и да се търкаля.

— Хиена?

— На медичито не му харесва черният ти дроб.

— Яйцата изглеждат чудесно…

— Ламинати — каза Лев равно, без да откъсва поглед от Недъртън, а дебелите черни рамки на очилата му подчертаваха сериозността на въпроса. — И модул за когнитивна терапия. Иначе се боя, че това ще бъде последната ни среща.

Проклетата Доминика. Заради нея го правеше. Несъмнено. Преди никога не се беше държал така. Жълтото лего отново имаше форма на тухличка. Преструваше се на невинно.

Лев внезапно вдигна поглед и го отмести встрани.

— Извини ме за момент — каза на Уилф. — Трябва да вдигна. Да? — Той посочи яйцата на приятеля си: яж. Зададе кратък въпрос, на руски.

Недъртън разви ножа и вилицата си от студената дебела салфетка. Щеше да изяде яйцата и домата точно както би го направил здрав, спокоен и отговорен индивид. Но не се сещаше за друг случай, когато бъркани яйца или бланширан домат да са му се стрували по-малко апетитни.

Лев вече се мръщеше. Отново заговори на руски. В края се чу „Аелита“. Наистина ли беше произнесъл името или просто дума със сходно звучене? Последва въпрос, също на руски, който, да, несъмнено завършваше с името ѝ.

— Ясно — завърши той, — да, точно така. Именно.

Вдигна ръка да почеше с нокътя на показалеца си местенцето точно под лявата си ноздра — жест, който според Недъртън използваше, когато се съсредоточаваше. Нов въпрос на руски. Уилф добросъвестно опита яйцата. Безвкусни. Тилацинът си беше отишъл. Човек почти никога не забелязваше оттеглянето им.

— Странно — каза Лев.

— Кой беше?

— Секретарката ми, с един от нашите охранителни модули.

— За какво звъня?

Ако обичаш, примоли се Недъртън на безразличната Вселена, нека това се окаже по-важно за Лев от всякакви поведенчески модификации в Пътни.

— Секретарката на Аелита Уест току-що отменила обяда ни. Утре, в „Странд“ имах резервация за индийско. Искаше да знае повече за своя полт. Твоят подарък.

Недъртън се застави да качи още една хапка яйца на вилицата си.

— Столичните слушаха, докато секретарката ѝ говореше с моята. Наблюдаваха ни.

— Полицията? Сериозно? Секретарката ти откъде знае?

— Тя не знаеше — отвърна Лев, персонализирайки програмата. — Но охранителният модул е забелязал.

Достопочтени членове на Клепта като семейство Зубови, предполагаше Недъртън, бяха обвити в безброй пластове защити като лукови глави. Но се въздържа да го каже на глас.

— Охранителният модул го е интерпретирал като свързано с много скорошно събитие — допълни Лев и намести черните си очила, за да погледне строго госта си.

— И откъде го е разбрал?

— Всеки слушател по необходимост заема определена позиция, формирана от намерението. Нашият модул е по-напредничав от този на Столична полиция. Начинът на подслушването е предполагал за какво се ослушва отсрещната страна.

Толкова неочаквано добре дошла беше тази тема, че Недъртън почти не обръщаше внимание каква е, но сега осъзна, че от него зависи да поддържа разговора и да страни колкото се може по-далече от Пътни.

— Какви са предположенията му?

— Сериозно престъпление, предполага модулът. Вероятно отвличане. Може би дори убийство.

— На Аелита ли? — На Недъртън това му се стори абсурдно.

— Не е чак толкова ясно. Ще трябва да поровим. Тъкмо тази вечер е провела прием. Докато ти си отспиваше.

— Следил си я?

— Охранителният модул направи ретроспекция след обаждането на секретарката ѝ.

— Какъв прием по-точно?

— Културен. Отчасти правителствен. По идея е трябвало да се отнася за твоя проект всъщност. Логично се предполага — за

да се отпразнува триумфът, ако Дийдра не беше убила твоя човек и не беше повикала кавалерията. Но вместо да отмени тържеството, Аелита го е преправила. Нямам идея на какво. Охраната ѝ е на превъзходно ниво.

— Къде се е провел приемът?

— В резиденцията ѝ. „Едънмиър Меншънс“ — Зениците на Лев трепнаха, понеже четеше текста. — Държи етажите от петдесет и пети до петдесет и седми. Дийдра е присъствала.

— Така ли? Имал си човек вътре?

— Не — отвърна Лев. — Но модулите ни са малко по-умни от техните. Яж! — Вилицата му, спретнато натоварена вече с яйце и домат, почти стигна до устата, когато той спря и се намръщи. — Да? — и я остави в чинията. — Е, не е като да не е имало странни слухове, че е възможно. Ще сляза след малко.

— Секретарката? — предположи Недъртън.

— Аш — отвърна Лев. — Казва, че още някой влиза в нашия кочан. Изглежда е свързано с твоя полт.

— Кой?

— Нямам представа. Ще слезем и ще проверим! — Лев се захвана с яйцата и домата си.

Недъртън последва примера му и откри, че с отдалечаването от Пътни и чернодробната ламинация, а също и след затихването на вероятните реакции от медичито на Аш, вкусът на порцията му се е завърнал.

Червеното лего, сферично, полека се изтърколи иззад купата с портокали и отново се изравни, с възможно най-тихо щракване, с жълтия си спътник. Недъртън се чудеше каква ли форма е добило, за да се изкатери по крака на масата.

17.
Котънуд

Връщането в „Джимис“ беше лоша идея. Тя го разбра веднага щом влезе в мрака покрай дансинга, с мириса на бира, застояла трева и домашно отгледан тютюн. Бикът се беше надвесил извън огледалото и точеше лиги по момиче на около четиринайсет. Крушките пулсираха в ритъма на песен, която Флин не беше чувала досега и не би желала да чуе отново, а и се оказа най-възрастното живо същество в сградата. Все още носеше импровизирания си охранителски костюм. И дори не беше открила Мейкън отстрани на паркинга, където се навъртаха повечето чернокожи хлапета, а той пък въртеше бизнеса с шашмавите си продукти. Флин влезе вътре, понеже все пак трябваше да го пита какво може да си помислят Вътрешните за телефона, който ѝ беше направил, но май просто се надяваше да срещне някой, с когото да си поговори. Не се чувстваше готова да изяде сандвича, който си беше направила за след смяната и имаше чувството, че повече никога няма да огладнее.

Тази гадост в играта. Мразеше такива гадории. Мразеше игрите. Защо всички до една бяха толкова шибано гадни?

Все си бира, а телефонът ѝ иззвънтя, когато „Джимис“ си прибраха тяхното. Отнесе бутилката до малка обла ъглова масичка, неизбърсана, но благословено празна, и седна, като се стараеше да се държи като невъзможно зла старица. Момичето, което ѝ подаде бирата, носеше виз, също като Мейкън и Едуард — плетеница като сребърна паяжина, която изпълваше едната ѝ очна орбита, но окото отзад все още се виждаше, вгледано в онова, което малките излъчватели в мрежата му показваха. В „Хефти Март“ искаха да ти сканират очната орбита, преди да ти изфабят уреда, за да пасва точно, и нямаше шашмави, поне засега. По-добре стоеше на черно лице обаче, каза си Флин, макар че почти всички хлапета имаха визове и заради това се чувстваше стара, а колкото повече си мислеше за това, толкова по-глупаво ѝ изглеждаше. Всяка година на мода идваше по нещо.

— Май ти е свършил зарядът непукизъм — отбеляза Джанис, която се появи от тълпата с бира в ръка.

— Има нещо такова — съгласи се Флин, вече не най-възрастното същество в „Джимис“. Открай време харесваше Джанис. Автоматично се огледа, понеже те с Мадисън обикновено не се раздалечаваха много. Видя го на една от масите, с две хлапета, всяко с по едно оплетено в сребро око. Мадисън

приличаше на Теди Рузвелт и повечето, което Флин знаеше за този президент, се изчерпваше с приликата помежду им. Мадисън имаше мустаци, които подстригваше, но никога не бръснеше, очила с кръгли титаниеви рамки и надупчена от молци вълнена куртка, маслинозелена, с множество нагръдни джобове, от които стърчаха химикалки и малки фенерчета.

— Искаш ли и малко компания?

— Стига да ми я осигуриш — отвърна Флин.

Джанис седна. С годините някои женени двойки започваха да си приличат, същото се беше случило и при двама им с Мадисън. Тя имаше същите кръгли очилца, но без мустак. Спокойно можеха да си сменят дрехите и никой да не забележи. В момента тя носеше камуфлажни панталони, които навярно бяха негови.

— Наистина не изглеждаш много щастлива.

— Не съм. Притеснявам се за Бъртън. Вътрешните го прибраха, задето отиде до Дейвисвил и нападна Лука 4:5. Няма обвинения, просто задържане за опазване на реда.

— Знам — потвърди Джанис. — Леон звънна на Мадисън.

— Той заработва на черно — обясни Флин, доволна за музиката, като се озърташе, наясно, че Джанис ще разбере за плащането за инвалидност. — Замествах го.

Приятелката ѝ вдигна вежда.

— Нямаш вид много да ти е харесало.

— Бета-тестове на някаква много шантава игра. Серийни убийци или нещо подобно.

— Изобщо играла ли си от онзи път у нас? — изгледа я Джанис.

— Само тази. Два пъти… — Флин се почувства неудобно по различен начин. — Виждала ли си Мейкън?

— Беше тук. Мадисън говори с него.

— Често ли идвате двамата с Мадисън?

— Ти как мислиш?

— Толкова много шантави младоци…

— Имаше си ги, когато бяхме тук и преди, помниш ли? Просто ти беше част от тълпата… Малката сестричка на Бъртън! — Джанис се усмихна и се озърна.

Песента свърши, а от паркинга отекна мощен басов откат на отходни газове.

— Конър — отбеляза Джанис. — Не е добре. Закача се с онези хлапета…

Флин, с чувството, че са се върнали отново в гимназията, проследи погледа ѝ. Пет едри младоци с изрусена коса до маса, отрупана с бирени бутилки. Сигурно бяха от футболния отбор. Твърде масивни изглеждаха за баскет. Не носеха визове. Двама

бяха станали, всеки с по една празна зелена бирена бутилка в ръка, стиснаха ги за гърлото и тръгнаха към вратата.

— Беше тук преди около час — обясни Джанис. — Пиеше на паркинга. Хич не е на добре, когато освен всичко друго си пийне. Един от тях му се озъби. Мадисън ги разкара. Конър си тръгна…

Флин чу звука от удар, трошене на стъкло. Започна следващата песен. Тя стана и излезе на верандата, като си каза, че вероятно новата песен ѝ харесва дори по-малко от предишната.

Двамата футболисти бяха там и тя забеляза колко са пияни. Тарантулата на Конър, в средата на чакъла, окъпана в суровата светлина от високите стълбове, се тресеше от форсиране и ароматизираше паркинга на рециклирано олио. Бръснатата глава на ветерана стърчеше отпред, под особено болезнен ъгъл, едното от очите му — зад нещо като монокъл.

— Да ти го нашибам, Пенски! — изрева единият от футболистите, достатъчно пиян да го изрече с весела жлъч и запрати втората си бутилка, силно. Тя се удари в предницата на триколката и се разби, но под ъгъл, далеч от лицето на Конър.

Ветеранът се усмихна. Леко завъртя глава и Флин забеляза нещо да шава в синхрон, над „Тарантулата“ и отляво на тялото му, по-високо и от трите големи гуми.

Тя избра този момент да мине пред хлапетата, слезе по стълбите и прекоси чакъла, а футболистчетата на верандата замлъкнаха зад гърба ѝ. Беше по-възрастна от тях, никой не я познаваше и се носеше цялата в черно. Конър забеляза приближаването ѝ. Отново мръдна глава. Флин чуваше скърцането на подметките си по чакъла, чуваше и буболечките да се хвърлят срещу лампите високо на стълбовете — как бе възможно, при условие че Конър форсираше здравата двигателя и той ревеше басово?

Тя спря, преди да приближи толкова, че да му се налага да криви шия, за да види лицето ѝ.

— Флин съм, Конър. Сестрата на Бъртън.

Той погледна нагоре към нея през монокъла. Усмихна се.

— Сладка сестричке!

Флин вдигна очи и забеляза над него кокалестата, извита като гръбначен стълб скорпионска опашка, управлявана от монокъла. Изглежда ветеранът я беше намацал с черна боя, за да се вижда по-трудно. Флин не различаваше добре какво има на върха. Нещо ситно.

— Конър, тук нещата вървят наистина на кофти. Трябва да се приберем у вас.

Той мръдна леко брадичка върху контролната плоскост. Монокълът се вдигна нагоре като малка вратичка на пружина.

— Ще се махнеш ли от пътя ми, сладка сестро на Бъртън?

— Не.

Конър се завъртя и разтри очи с остатъците от едната си ръка.

— Аз съм досаден задник, а?

— Живеем в пълен с досадни задници град. Ти поне имаш извинение. Върви си вкъщи. Бъртън се прибира от Дейвисвил. Ще мине да те види… — Стори ѝ се, че се гледа отстрани, застанала на сивия чакъл пред „Джимис“, между високите стари тополи от двете страни на паркинга, дървета по-стари и от майка ѝ, по-стари от всички наоколо, и си говореше с хлапе, наполовина машина, като кентавър, но с тяло на мотоциклет, и може би той току-що се беше канил да убие друго хлапе или дори няколко, и като нищо все още да успее да го стори. Сестрата на Бъртън погледна през рамо и забеляза Мадисън на верандата да удържа футболистчето, което беше хвърляло бутилки, с титаниеви рамки, залепени за очната ябълка на хлапето, което отстъпваше, ръчкано в гърдите от редиците химикалки и фенерчета в тедирузвелтовския елек на възрастния.

Флин се обърна отново към Конър:

— Не си струва усилията. Прибирай се.

— Нашибването винаги си струва — увери я той и се ухили, а след това натисна нещо с брадичка. Тарантулата се съживи, завъртя се и потегли, но той внимаваше да не засипе Флин с чакъл.

Пиянски рев се надигна от верандата на „Джимис“.

Сестрата на Бъртън хвърли бирата си на чакъла и тръгна към мястото, където беше заключила велосипеда си. Не се обърна.

18.
Клубът на боговете

Недъртън беше раздразнен до крайност от бохемската глупост на работното място на Аш, както и очакваше да стане. Не защото беше безсмислено миниатюрно, макар че Аш беше използвала скелета и брезенти да огради най-далечното и най-малко възможно ъгълче от гаража на дядото на Лев, нито защото го беше декорирала да напомня по-ексцентрична версия на „Любовта на менадите“ а по-скоро заради това, че положи чутовни, болезнени усилия да им поднесе новините си по абсолютно ексцентричен начин, макар онова, което се канеше да им покаже, да можеше да се види и на фийд.

Полирани сфери от замъглен в различна степен кристал — вероятно ахат — бяха закрепени в корозирал химичен апарат, който тя се хвалеше, че е купила от мъдларковете, а те пък го бяха извадили от Темза. И беше приготвила особено отвратителен чай, в тънки като черупки порцеланови чашки, без дръжки, като жесток намек за възможно поднасяне на напитка от типа на балсамите, каквато не извади. Приличаше на среща в древна телефонна кабина, превърната в приемна на екстрасенс, и в нея Уилф беше натъпкан до Лев около идиотски орнаментираната малка масичка.

В момента Аш вадеше пръстени от черна кадифена торбичка — интерфейсни устройства, от онези, които не тъй скъпоценна личност би носила перманентно и невидимо заровени на връхчетата на пръстите си. Но не и тя — нейните бяха издокарани като ръждиви магически гривни на въображаеми крале, снабдени с мъгливи камъчета, които грейваха и гаснеха при докосването на белите ѝ пръсти.

Чаят имаше вкус на изгоряло. Не на нещо конкретно изгоряло, а все едно призрак на изгорелия вкус по принцип. Стените, в ролята на които влизаха дебели завеси, изглеждаха като в „Любовта на менадите“, но петносани на дълги ленти и износени до разкриване на нишките в основата. Подът беше застлан с избелял, едва различим килим с традиционните шарки от танкове и хеликоптери, износени до безцветни облаци дим.

Татуиран гекон се усукваше възбудено по опакото на лявата ръка на Аш, докато тя наместваше ъгловата кафява буца около показалеца на дясната. Животните ѝ не бяха мащабирани, по-скоро изглеждаха рендирани на различни разстояния. Според Недъртън човек не би могъл да види едновременно слон и гекон

поради проблемите с мащаба. Освен това тя явно нямаше пряк контрол над тях.

След като надяна четирите пръстена и два патинирани сребърни напръстника, Аш преплете пръсти и геконът избяга.

— Пуснаха обява за наем веднага след влизането си — обясни тя.

— Кои са тези „те“? — попита Недъртън, без да се престарава да потисне раздразнението си.

— Нямам представа. — Техничката направи покривче с показалци. — Сървърът е платонова черна кутия. Във визуализацията изглежда, че „те“ се появяват точно до нас, но това е прекомерно опростяване на нещата.

Недъртън с облекчение откри, че тя още не е нарекла дисплея „гледало“.

— И какво искат? — поинтересува се седналият до него Лев.

— Да наемат някой, който да се захване с конкретна задача, вероятно включваща насилие. Бордът, където са избрали да окачат обявата си, е в даркнет, тоест — на пазар за криминални услуги. Имаме достъп до всичко, във всички мрежи, предвид по-бавната скорост на обработка. „Те“ предлагат осем милиона, така че се подразбира убийство.

— Това разумна цена ли е? — усъмни се Лев.

— Осиан смята, че е — отвърна Аш. — Не е толкова много, че да изглежда необичайно от гледна точка на икономиката на този конкретен борд или да привлече вниманието на информаторите и на различните им правителствени агенти, които без съмнение душат наоколо. Не е и твърде малко обаче, за да избегне привличането на аматьори. Почти веднага се обади кандидат. След това обявата беше свалена.

— Някой е отговорил на обява за убийство на непознат? — Недъртън видя Лев и Аш да се споглеждат. Попита: — Ако всичко ви е толкова прозрачно, защо не знаем нищо повече?

— Някои много традиционни методи за шифроване си остават все още високо ефективни — обясни Лев. — Охраната на семейството ми сигурно би се справила с тях, но те не знаят нищо за това. И ще го запазим в тайна от тях.

Аш раздвижи пръсти и бръкна с пръстени и напръстници сред сферите — точно такава пантомима очакваше Недъртън. На свой ред сферите заблестяха, раздуха се и станаха прозрачни. Две тънки като косъм арки от светлина се спуснаха отгоре през миниатюрна мъглявина от по-тъмна материя и застинаха.

— Ето, сами вижте. Ние сме сините, те са червените…

Беше се появила фина, назъбена синя линия, все едно кондензирана от облак мастило, до нея — зигзаг в червено, двете

се следваха една друга в камара не така динамични на вид скупчвания, които светеха слабо.

— Може би просто китайците се забавляват за ваша сметка с по-добри мощности? — предположи публицистът, което всъщност беше и първото предположение на Дийдра.

— Не е невъзможно — каза Лев, — но този тип хумор не им подобава.

— Чувал ли си за подобно нещо досега? — попита Недъртън. — Да инфилтрират кочаните?

— Слухове — отвърна Лев. — И понеже не знаем къде е сървърът, нито какво представлява, да не говорим и чий би могъл да е, в сравнение с това загадката е несъществена.

— Само слухове — потвърди Аш. — Клюки между хобистите.

— А ти как се забърка в това? — поинтересува се Недъртън.

— Чрез роднина — отвърна Лев. — В Лос Анджелис. Става с покана, тайно до степен да е необходимо някой да ти разкаже за това и да ти обясни как действа.

— Защо не го знаят повече хора?

— Щом влезеш вътре — каза Лев, — вече не искаш да се замесват случайни лица.

— Защо? — попита Недъртън.

— Клубът на боговете — обясни Аш и пресрещна погледа му с осмицоподобните си зеници.

Лев се намръщи, но не каза нищо.

— При всеки случай, в който взаимодействаме с кочана — продължи техничката, — в крайна сметка променяме всичко, дългосрочното развитие… — Неподвижен образ изплува на фокус в една от сферите на дисплея ѝ и се стабилизира. Тъмнокос младеж на фона на, както Недъртън предположи, мрежа за определяне на ръст.

— Бъртън Фишър.

— Кой е той? — попита Недъртън.

— Твоят полт — обясни Лев.

— Нашите посетители са наели някого да го намери — добави Аш — и да го убие, както предполага Осиан.

Лев се почеса по носа.

— Той е бил на смяна по време на онзи прием на Аелита.

— Не — отвърна техничарката. — След него. Твоят модул е преценил, че събитието, каквото и да е то, се е случило вечерта след приема. Той е застъпил на дежурство след него.

— Значи искат да убият мъртвец в минало, което всъщност не съществува? — попита Недъртън. — Защо? Все повтаряш, че нищо случило се там, не може да ни засегне.

— Информацията — отвърна Лев — тече двупосочно. Някой

явно вярва, че полтът знае нещо. Което, ако стане достъпно тук, ще представлява опасност за замесените.

Недъртън погледна домакина си и в този момент виждаше клепта в него — макар и да беше най-малкият син, дилетант и любящ баща, пазител на тилациновите аналози. В момента обаче клептът надничаше от меката му черупка, твърд и остър като стъкло. Съвсем ясно очертан. Макар че, честно казано, според публициста не беше кой знае колко изявена черта в характера му.

— Свидетел може би — предположи Аш, — опитах се да му телефонирам, но не вдига.

— Опитала си се да му се обадиш? — попита Недъртън.

— И да пусна съобщение — допълни техничката, загледана в пръстените и напръстниците си. — Не отговаря.

19.
Аквамаринова лепенка

Дронът, с размер на славейче, имаше само една перка. Когато се изравни с нейната скорост под улична лампа в равния участък от „Портър Роуд“, Флин забеляза един пръст широко парче аквамариново тиксо на корпуса му.

Леон се беше върнал от разменна среща с голяма ролка от него, горе-долу по времето, когато брат ѝ се премести в карабаната — оттенък, който досега не бяха виждали при тиксо. Двамата с Бъртън го използваха за един вид обозначителен знак за играчките си, когато си играеха с дронове. Тя обаче не смяташе, че и сега се закачат, въпреки че явно я изпращаха вкъщи от „Джимис“, което означаваше, че са се върнали от Дейвисвил.

Главата я болеше, но разкарването на Конър Пенски от паркинга на заведението май ѝ беше пооправило скапаното настроение. Нямаше да се налага да замества Бъртън в играта оттук насетне; щеше да помага на Шейлин да произвежда разни неща или да си намери нещо друго за правене.

Налагаше се обаче Бъртън да провери какво е монтирал Конър отзад на Тарантулата. Надали беше безвредно. Флин се надяваше да е просто лазер, но се съмняваше.

Въртеше бързо педалите, за да помага на маховика да пълни батерията, но и защото искаше да се изтощи и да успее да поспи добре. Вдигна глава под следващата лампа и пак видя дрона. Не беше много по-голям от папараците в играта, но вероятно беше отпечатан във „Фаб“-а.

Зави по криволичещия, наклонен участък на „Портър“ и ето ти ги Бъртън и Леон под следващата лампа, в очакване до шперплатовата китайска кола, която бяха наели за пътуването до Дейвисвил. Бъртън беше с бялата си тениска, а Леон — със старо дънково яке, което повечето хора не биха облекли и за да окосят моравата. Леон не вярваше в идеята на Бъртън за издокарване за работа — а и в нищо друго. Тя го видя да посяга и да грабва дрона от въздуха, докато забавяше скорост пред тях.

— Здрасти — поздрави ги.

— Ти си здрасти — отвърна Бъртън. — Качвай се. Леон ще докара колелото ти.

— Защо? Няма да върти педалите. А сокчето ми трябва.

— Сериозно говоря — настоя брат ѝ.

— Но мама…

— Тя е добре. Спи. Трябва да поговорим.

— Ще въртя педалите — обеща Леон.

Флин слезе от колелото, а той го задържа с ръка на рамката.

— Ще ти обясня в колата — каза Бъртън. — Хайде.

Тя се качи в двуместното возило, което майка им би нарекла кутия за яйца, с хартиена коруба, наноимпрегнирана срещу вода и масло. Миришеше на промазани пуканки. Подът от страната на пътника беше обсипан с обвивки от храна.

— Какво стана? — попита Бъртън веднага щом тя затвори вратата.

— В „Джимис“ ли? — Леон се беше качил на колелото и се олюляваше с дрона в ръка, но после потегли по-нормално.

— На проклетата работа, Флин! Обадиха ми се.

— Кой?

— „Колдайрън“. Какво е станало?

— Стана това, че е поредната тъпа игра. Видях някого да убива една жена. Някаква нанотех касапска фантазия. Задръж си я, Бъртън. Аз приключих с нея!

Брат ѝ я зяпна невярващо.

— Убили са някого?

— Една жена, изядоха я жива. Отвътре навън.

— И видя кой го направи?

— Бъртън, това е игра.

— Леон не знае — обясни той.

— Какво не знае? Нали каза, че получавал пари в „Хефти Пал“-а вместо теб?

— Не знае какво точно представлява. Само, че печеля някакви пари.

— И защо са се обадили?

— Понеже искат да знаят какво е станало по време на смяната. Но аз нямах представа.

— А те защо не са наясно? Не са ли заснели всичко?

— Май не са, така излиза. — Той почука с пръсти по волана. — Наложи се да им кажа за теб.

— Ще те уволнят ли?

— Казаха, че някой е приел поръчка за живота ми, тази вечер, на престъпен борд в Мемфис. Осем милиона.

— Мамка му. Кой?

— Казаха, че не знаят.

— Защо?

— Някой смята, че съм видял това, на което си станала свидетел ти. Знаеш ли кой го направи? Кого видя, Флин?

— Откъде бих могла да знам? Някакъв задник, Бъртън. В игра. Заложи капан на мацката. Знаеше какво става.

— Парите са истински.

— Какви пари?

— Десет милиона. В „Хефти Пал“-а на Леон.

— Ако Леон има десет милиона долара в своята сметка, данъчните ще го сурвакат още утре.

— Все още ги няма. Ще спечели щатската лотария при следващото теглене. Трябва да си купи билет, а аз ще им дам номера.

— Не знам какво са ти направили Вътрешните, но вече знам, че си луд.

— Те трябва да говорят с теб — настоя Бъртън и запали колата.

— Вътрешните? — Сега вече Флин беше не само объркана, но и изплашена.

— „Колдайрън“. Всичко е уредено…

Докато се спускаха по „Портър“, Бъртън караше с изключени фарове, присвил масивните си рамене над крехкия на вид волан.

20.
Полт

Именно Аш предложи да използват наземната яхта на дядото на Лев за базов офис. Знаеше, че масата, на която беше спал Недъртън, се превръща и в много луксозно бюро. След това Лев посочи, че наблюдателната система на превозното средство ще придаде древен или, от гледна точка на сестрата на полта, донякъде съвременен вид. Как точно Недъртън се оказа избран да играе ролята на директор „Човешки ресурси“, за самия него си остана загадка.

Дисплеите на дядото, които Осиан беше намерил на склад на някакъв друг етаж, а след това качи на електрическа количка, представляваха правоъгълни черни огледала в рамка от матов титаний. Недъртън познаваше стила само по медиите от онзи период, но предположи, че няма да бъдат убедителни. Разбира се, че не бяха изглеждали така, когато са били в употреба. Аш, чийто ентусиазъм за театрални постановки не беше изненадващ, залепи едничка синя лампичка за онзи, който щеше да гледа той, само за да имитира онази допълнителна кухота в лицето му и да маскира факта, че екранът е мъртъв.

Сега той провери отражението си в него. Носеше костюма си, в който беше спал, макар че Осиан го окачи в банята, докато Недъртън се къпеше, и така бяха премахнали повечето гънки, и черна тениска с деколте, на иконома, твърде широка в раменете и на бицепсите. Ризата на Недъртън се беше сдобила с, както той предположи, петна от скоч, и се преше в момента. Съжаляваше, че Аш отказа да го запознае отново със своето медичи. Щеше да изглежда по-добре с негова помощ. В очакване почука с пръсти по многоцелевото парче прошарен със златни нишки черен гранит на дядото на Лев.

Канеше се да се представи за директор в „Милагрос Колдайрън“, корпорация от Меделин, Колумбия, като цяло — измислена компания в страна, за която не знаеше много. В този кочан Лев беше регистрирал „Милагрос Колдайрън“ и в Колумбия, и в Панама; празни корпорации, състоящи се от хартийки и с по няколко банкови сметки всяка, и двете — управлявани чрез адвокатска кантора в Панама Сити.

Всъщност срещата с полта се беше оказала изненадващо интересна. Имаше много причини Недъртън да е тук в момента. Даже се оказа прекомерно вълнуващо. Досадният вид на работилницата на Аш сигурно беше допринесъл за това — въпрос

на усилен контраст. Но ето ти го полтът, кара, втренчил поглед в някаква магистрала, седемдесет години по-рано, от другата страна на джакпота, с телефон, прищипан някак си за таблото за управление на колата. Полтът имаше много широк гръден кош, натикан в тънка бяла блузка, и беше — или поне това изуми Недъртън за момент — изцяло човек. Величествено допостчовешки. В естествено състояние. И беше, както публицистът скоро забеляза, хвърлил око на парите. Импровизираше — и то с напълно непознат материал.

Аш беше започнала обаждането и говори първа с полта. Без опити да се представя за друго, освен за еклективна изродка с четири зеници. Настояваше да разбере какво е видял през последната си смяна техният служител. Полтът увърташе и Аш, след кимване от страна на Лев, пусна Уилф на екрана. Той, без да се представи, мина направо на темата. Полтът щеше да бъде уволнен и да не му се платят последните две смени, освен ако не обясни случилото се. Това го принуди веднага да склони да признае, че е нает сестра си, която описа като „квалифицирана и сигурна“ да го замества, понеже братовчед му Лука бил критично ранен в битка.

— Трябваше да ида там. Не мислеха, че ще оцелее.

— И с какво се занимава братовчед ти? — попита Лев.

— Религиозен е — отвърна полтът. На Недъртън му се стори, че чува смях в този момент, а полтът бързо свали едната си ръка от волана.

Освен това той каза, че в момента се прибира към къщи, след посещението при ранения си братовчед, и не е говорил със сестра си. Лев го посъветва да не го прави, докато не успее да се срещне с нея очи в очи. А след това сподели новината за обявата.

Към този момент Недъртън беше решил, че Лев, колкото и малък процент клептово културна подготовка да притежава, е излязъл от свои води. Полтът нямаше нужда да знае за тези събития. Нямаше да е особено умно и да му споделят, че се обаждат от бъдещето, което не е негово, а и е част от хоби-занятие на маниакално богатите — но и другата новина беше също толкова ненужна. Недъртън се канеше да напише на Лев бележка, клавиатурата на телефона му се появи неравно на гравирания плот на масата, но после премисли динамиката на собствената си връзка с него. По-добре да седи и да слуша, като гледа как полтът си заработва нова и потенциално по-овластена позиция. Младежът имаше тактически умения, забеляза той, които Лев, колкото и гениален да беше и при все фамилното си наследство, никога не бе имал причини да развие в пълнота.

Полтът сподели с Лев, че не е особено лесна мишена за

наемния убиец. Че разполага с ресурси, от които може да черпи в ситуация от този тип, но че сестра му е потенциално уязвима и това е „неприемливо“. Думата с изненадваща тежест се стовари при тях в тясната палатка на Аш. И какво, попита полтът, възнамерява да направи Лев по въпроса?

— Ще ти дадем пари — отвърна той. — Ще имаш възможност да си наемеш защита.

Недъртън беше наясно, че Аш се опитва да улови погледа му. Знаеше, че тя е схванала, че сега полтът командва, а Лев е натикан в ъгъла. Той я погледна в очите, но неутрално, без да ѝ даде търсената подкрепа.

Лев каза на полта, че трябва да говори със сестра му, но младежът искаше да чуе цифра, специфична сума пари. Зубов му предложи десет милиона, малко повече от заплащането за предполагаемия договор за убийството. Полтът каза, че сумата е прекалено голяма, за да я получи братовчед му по нещо, наречено „Хефти Пал“.

Лев беше обяснил, че могат да уредят братовчедът да спечели сумата в следващото теглене на щатската лотария. Плащането щяло бъде напълно законно. При тези думи Недъртън не устоя да погледне пак към Аш.

— Не смяташ ли, че тази работа с лотарията превръща цялата история във фаустовска сделка? — попита Недъртън, когато обаждането завърши.

— Фаустовска? — погледна го неразбиращо Лев.

— Все едно притежаваш сили, присъщи на Луцифер — обясни Аш.

— Аха. Ами, да. Разбирам как изглежда. Но е нещо, на което едно приятелче се е натъкнало в своя кочан. Имам подробни инструкции за процедурата. Имах и намерение да ви го обясня…

— Тук е тясно — заяви Недъртън и се изправи, а износеното сако тежеше на раменете му. — Ако ще си говорим, нека го направим в мерцедеса. По-удобно е.

И с това се приключи всъщност, само дето ето го сега тук, в очакване сестрата на полта да се обади.

21.
Мошеник

Така и не догониха Леон. Може и наистина да беше въртял педалите — или, по-вероятно, хем беше въртял, хем беше използвал мотора. Колелото на Флин завариха облегнато на един дъб в предния двор, Леон не се виждаше никъде, но един от приятелчетата на Бъртън, Рийс, седеше на дървения стол на моравата, с мандолина в скута. Флин и брат ѝ оставиха колата при портала и се приближиха; чак тогава тя видя, че това не е мандолина, а военна пушка с вид, все едно е разточена до невъзможност и сплескана отпред назад. Наричаха този модел „булпъп“[8]. Рийс беше нахлузил бейзболно кепе чак до веждите си — от онези, които постоянно си сменяха шарките. И той беше служил в армията — в специално подразделение, но не толкова специално като Тактилното разузнаване — и обожаваше Бъртън по начин, който Флин смяташе за нездравословен, макар да не беше сигурна дали е такъв за Рийс, или за брат ѝ.

— Здрасти, Рийс! — поздрави Бъртън.

— Бъртън! — Младежът пипна козирката на бейзболното кепе, почти като отдаване на чест, но не помръдна от стола си. В лявото си око имаше виз, а Флин вече се намираше достатъчно близо да види движещата се светлинка от него, отразена в ретината му.

— Кои други са тук? — попита Бъртън и погледна към тъмната къща, чиито бели стени бяха започнали да просветляват в утринния здрач.

— Дювал е горе на хълма — отвърна Рийс, докато Флин наблюдаваше пикселирано петно кафяво да се мести по-близо до мястото, където на обикновено кепе щеше да има копче. Тези на морската пехота нямаха, понеже ако нещо те удари по темето, би могло да натика копчето чак в мозъка ти.

— Картър е някъде отзад, Карлос е долу при караваната. Вдигнали сме мрежа, двайсет единици и още двайсет в резерв…

Двайсет дрона над имота, разбра го Флин, летящи в синхрон по затворена крива, всеки от тримата войници следеше по една трета. Ужасно много дронове…

— Отиваме при караваната — обясни Бъртън. — Предупреди Карлос!

Козирката на кепето шавна.

— Лука 4:5 ли те преследват? Дювал каза, че така чул.

— Лука не са ни проблем — увери Бъртън приятеля си. —

Трябва да очакваме по-зловеща компания… — Той положи за секунда длан на рамото на Рийс, после се спусна надолу по склона.

— Лека, Флин! — пожела войникът с пушката.

— ’Брутро — отвърна тя и догони брат си. Попита го: — Как изглеждат онези, които ти се обадиха?

— Спомняш ли си „Жертвените аноди“?

Почти не ги помнеше. Май бяха от Омаха.

— Преди моето време е било.

— Е, тя приличаше на певицата от Анодите, Кет Блекстоук, но с хелоуински контактни лещи. Другият беше може би на моя възраст, едър, отпуснат, с брада и старомодни очила. Свикнал е хората да се съгласяват с него.

— Колумбийци ли бяха? Латиноамериканци?

— Англичани. От Англия.

Флин си спомни града и кривата на реката.

— И защо си им повярвал?

Бъртън спря и тя почти се блъсна в него.

— Да съм казвал и дума, че им вярвам? Вярвам в парите, които ми плащат, тях мога да ги похарча. Сложили са десет милиона в „Хефти Пал“-а на Леон, в тях също вярвам.

— А вярваш ли, че по следите ти е наемен убиец?

— Смятам, че „Колдайрън“ вярва в това.

— Достатъчно, да докараш Рийс и останалите тук, въоръжени?

— Няма да навреди. Пък и им харесва. Леон печели лотарията, може да сподели кинтите и с останалите.

— Лотарията е подправена?

— Би ли те изненадало, ако се окаже така?

— Смяташ ли, че са от правителството, тези „Колдайрън“?

— Имат пари. А наскоро някой да ти е предлагал кинти, като изключим мен? — Той се обърна и отново тръгна по пътеката. Започваха да пеят птички.

— А ако се окаже някакъв фокус на Вътрешните?

Бъртън подметна през рамо:

— Казах им, че ще поговориш с тях. Налага се да го направиш, Флин!

— Да, но не знаеш кои са те. Защо нямат запис на смяната? Нали ни плащат да пилотираме камери?

Бъртън пак спря и се извърна към нея:

— Има си причина да съществува уебсайт, където се предлага да убиваш хора, за които дори не си чувал. Същата, поради която никой в тази страна не изкарва сносни пари, освен ако не печата дроги! — Той я измери с поглед.

— Добре — съгласи се Флин. — Не съм казала, че няма да говоря с тях. Просто е налудничаво…

— Офицер от Вътрешна сигурност ми каза, че трябвало да кандидатствам да вляза при тях. Момчетата, които работят под негово командване, вртяха очи зад гърба му. Времената са тежки!

Вече почти бяха стигнали до караваната, чийто сребристобял силует започваше да се очертава между дърветата. Флин имаше чувството, че не е идвала насам от страшно много време.

Някой стоеше до пътеката, едва видим в мрака. Карлос, предположи момичето. Той вдигна многозначително палец.

— Къде е логинът? — попита Бъртън.

— Под масата. В сака с томахавката ти.

— Брадва — поправи той сестра си, отвори вратата и влезе. Лампите светнаха. Бъртън се обърна към Флин. — Знам, че ти се струва налудничаво, но може да се окаже възможен изход от финансовото ни дъно. А изходите напоследък не се срещат много често, ако не си забелязала.

— Ще говоря с тях.

Китайското кресло се разшири за Бъртън. Флин измъкна парчето хартия от сака и прочете логина на брат си, който го въведе. Той тъкмо се канеше да натисне ВЛЕЗ, но тя положи длан върху неговата.

— Ще го направя, но не мога, докато си тук. Докато има друг човек в караваната. Ако искаш да слушаш отвън, нямам нищо против.

Бъртън похлупи ръката ѝ с длан и я стисна. Стана. Креслото се опита да го примами.

— Сядай, преди да е получило нервна криза. — Той взе брадвата и изчезна през вратата, която затвори.

Флин седна, а креслото осезаемо се сви с поредица въздишки и щракания. Почувства се точно като в „Кофи Джоунс“ — всеки път, когато се налагаше да ходи в кабинета отзад, за да ѝ се кара Байрън Бъркхарт, нощният управител.

Свали телефона, изправи го, използва го като огледало. Прическата ѝ не се държеше много добре, но поне имаше гланц за устни — Джанис донесе цяла касетка от „Хефти Март“, когато работеше там. Повечето надписи от тубичката се бяха изтрили, а вътре беше останало само малко парченце, но Флин го извади от дънките си и го използва. Все едно с кого предстоеше да говори, нямаше да е горкият Байрън — автопилотиран товарен камион сгази колата му на Свети Валентин, около три месеца след като я беше уволнил.

Натисна бутона.

— Мис Фишър?

Екранът светна. На него се виждаше тип горе-долу на нейна възраст, с къса кестенява коса, сресана назад, и с неутрално изражение. Намираше се в стая с много и светло на цвят лакирано дърво или може би пластмаса с дървена щампа, лъскава като лак за нокти.

— Флин — представи се тя, като си напомни да бъде любезна.

— Флин — повтори събеседникът ѝ, след това просто я погледна иззад старомоден монитор. Носеше пуловер с високо деколте, какъвто тя не беше сигурна, че е виждала на живо друг път, а после зърна и бюрото, направено от нещо като мрамор, прошарен с големи жилки фалшиво злато. Приличаше на заемно отделение в реклама на мошеническа банка. Може би този тип все пак беше колумбиец. Не ѝ приличаше на латиноамериканец, но не носеше и брадичка или очила като онзи, който Бъртън описа.

— А ти кой си? — попита Флин, малко по-кисело, отколкото възнамеряваше.

— Аз ли? — Събеседникът ѝ видимо се стресна, все едно бе потънал в размисъл и тя го бе върнала в действителността.

— Току-що ти се представих, нали?

Както я зяпаше, направо ѝ се искаше да провери да няма някой зад гърба ѝ.

— Недъртън — каза събеседникът ѝ накрая и се окашля. — Уилф Недъртън.

Прозвуча ѝ изненадан.

— Бъртън каза, че искаш да говориш с мен.

— Да, така е.

Също като хората, за които ѝ бе разказал брат ѝ, и този имаше английски акцент.

— Защо?

— Научихме, че си замествала брат си при последните му две смени…

— Това игра ли е?

Флин изобщо не знаеше какво ще каже. Просто ѝ се изплъзна.

Събеседникът ѝ започна да си отваря устата.

— Кажи ми, ако е шибана игра!

Все едно какво се разиграваше, беше свързано с онова, което ѝ се случваше, откакто спря да играе „Операция «Северен вятър»“. Понякога имаше чувството, че право от дивана на Мадисън и Джанис е хлътнала в ПТСР-то на Бъртън.

Събеседникът ѝ затвори уста. Намръщи се леко. Прехапа устни. Отпусна ги.

— Става дума за извънредно комплексен конструкт — каза, — част от много по-голяма система. „Милагрос Колдайрън“ му осигурява охрана. Не ни е работа да го разбираме.

— Значи е игра?

— Ако желаеш да го приемаш като такава.

— Какво, по дяволите, ще рече пък това? — Флин я човъркаше безумно да научи нещо, но не знаеше какво точно. Нямаше начин това да не е игра.

— Игроподобна обстановка е — обясни събеседникът ѝ. — Не е истинско в смисъла, в който вие…

— А ти истински ли си?

Той наклони глава настрани.

— Откъде бих могла да знам? — подкокороса го Флин. — Ако онова е игра, откъде да знам, че не си просто ИИ?

— Изглеждам ли ти метафизично?

— Изглеждаш ми както някакъв тип в кабинет. С какво точно се занимаваш там, Уилф?

— Човешки ресурси — отвърна той и присви очи.

Ако беше ИИ, каза си Флин, то с дизайна му си беше поиграл някой хитряга.

— Бъртън казва, че можете да подправите…

— Моля те — прекъсна я той незабавно, — връзката ни не е сигурна. Ще намерим по-добър начин да обсъдим въпроса. По-късно.

— Каква е тази синя светлина, която ти свети в лицето?

— Мониторът. Не работи добре… — Той се намръщи. — Общо две смени ли си замествала брат си?

— Да.

— Ще ми ги опишеш ли, моля?

— Какво точно искаш да знаеш?

— Всичко, което си спомняш.

— Защо просто не прегледаш записа?

— Запис?

— Ако никой не го записва, какъв е смисълът да пилотирам камерата ви?

— Това е в прерогативите на клиента — Уилф се наведе напред. — Ще ни помогнеш ли, ако обичаш?

Изглеждаше наистина разтревожен.

Не ѝ приличаше на човек, на когото трябва да се довери, честно казано, но поне изглеждаше истински.

— Започнах първата смяна в товарното отделение на някакъв микробус — започна тя. — Излязох от един люк, с блокирано от автопилот управление…

22.
Архаизъм

Заслушан в събеседничката си, Недъртън откри, че се е разсеял и то не неприятно. Акцентът ѝ го очароваше, глас от доджакпотната Америка.

Флин Фишър беше съществувала в реалното минало. Ако беше жива сега, щеше да е много по-стара. Макар че, предвид джакпота и вероятностите за оцеляване, това изглеждаше невъзможно. Тъй като Лев се бе докоснал до континуума ѝ за първи път преди няколко месеца, тази Флин все още силно си приличаше с истинската, вече стара или мъртва, въплъщавала същата млада дама преди джакпота, сетне преживяла го или загинала, както се бе случило с мнозина. Все още не се беше променила под влияние на намесата на Лев и онова, което щеше да ѝ се случи.

— Тези гласове — каза тя, след като завърши разказа си за първото дежурство, — преди двайсетия етаж. Не можах да различа какво казват. Какво са те?

— Не съм запознат с характеристиките на задачата на брат ти… — отвърна Уилф. — Дори повърхностно.

Тя носеше, както му се стори, доста строга черна войнишка риза, разкопчана на врата, с еполети и нещо в червено, може би надпис, на левия джоб. Очите ѝ бяха тъмни, кестенявата ѝ коса спокойно можеше да е подстригана от мичикоид. Уилф се почуди дали се намира в същото помещение, в което беше споменал Лев, че е заварил брат ѝ.

Аш му подаваше фийда на момичето и беше центрирала полезрението му, за да улесни контакта очи в очи. От него се очакваше да стои със сведена глава и да се преструва, че я гледа на мъртвия монитор, но той все забравяше да го прави.

— Бъртън каза, че са папараци — продължи тя. — Малките дронове.

— И вие ли имате такива?

Тя все го подсещаше колко смътна е всъщност представата му за нейното време. Историята беше увлекателна, но и досадна. Ако прекалиш с нея, превръщаш се в Аш, вманиачена по каталог на изчезнали видове, пристрастена към носталгия по неща, които дори не познава.

— Нямате ли си дронове в Колумбия?

— Имаме — отвърна той. Защо, почуди се, тя изглеждаше седнала в подводница или може би някакъв самолет, с

вътрешност, покрита със светещ от само себе си мед?

— Питай я — намеси се Лев, — за онова, на което е била свидетел.

— Описа ми първата си смяна — каза Недъртън. — Но доколкото разбирам, по време на второто дежурство е имало случка. Ще ми я опишеш ли?

— Раницата — обясни Флин.

— Моля?

— Приличаше на детска раница, но направена от някаква гадна на вид сива пластмаса. С пипала в четирите ъгъла. Като крачета.

— И кога я видя за пръв път?

— Излязох от люка на буса, същата история, издигане право нагоре. Минах двадесетия етаж, гласовете заглъхнаха, също като първия път. След това видях и раницата да се катери.

— Катереше се?

— Правеше салта, като премятане заднешком. Движеше се доста бързо. Подминах я и я изгубих. На трийсет и седмия етаж ме догони и ме задмина. Пак я изгубих. Стигнах до петдесет и шестия, получих контрол над коптера, нямаше буболечки. Обходих периметъра, никакви папараци, нито следа от сивото нещо. След това прозорецът се размрази…

— Деполяризирал се е.

— И аз така помислих — съгласи се Флин. — Видях жената, която забелязах преди партито. Партито — приключило, обзавеждането — сменено, тя — по пижама. Имаше и друг човек, но не виждах кой. Видях я да го гледа и да се смее. Пак обходих периметъра. Бяха на прозореца, когато се върнах.

— Кои?

— Жената — обясни Флин. — Мъжът стоеше до нея, към трийсетте, тъмнокос, с набола брада. Без типични расови признаци. С кафяв халат за баня… — Изражението ѝ се промени. Вече гледаше към Уилф или в посоката на образа му на телефона ѝ, но виждаше нещо друго. — Тя не забеляза израза на лицето му, понеже стоеше до него, а той я прегръщаше. Той знаеше.

— Какво е знаел?

— Че онова нещо ще я убие.

— Какво нещо?

— Раницата. Знаех, че ще забележат квадрикоптера. В стъклото се отваряше врата. Нещо като перило се разгърна за терасата. Щяха да излязат навън. Трябваше да действам. Тръгнах, все едно ще правя нов обход, но спрях зад ъгъла. Качих се на петдесет и седмия, върнах се обратно.

— Защо?

— Заради изражението на лицето му. Не обещаваше нищо хубаво… — Флин бе умислена и много сериозна. — Раницата беше над прозореца, на петдесет и седмия етаж. Беше се преобразила, за да прилича на останалата гнус по сградата, същата форма, същия цвят, но всичко друго беше мокро. Тя беше суха. И един вид дишаше.

— Дишаше ли?

— Надуваше се, сплескваше се, надуваше се. Съвсем леко.

— И си била над двойката?

— Те стояха на перилата и гледаха отвъд. Към реката. Исках да снимам, но не знаех как. Бях успяла преди това по случайност, с една буболечка на първата смяна. Предположих, че приближаването служи за спусък, но не знаех какво точно пилотирам. Когато се приближих още малко, онова нещо ме наплю. Мушицата му беше бърза и твърде малка, за да я различа. Започна да блъска по камерата, която бях насочила към раницата. Отхапваше от нея всеки път. Убих височината, преди да успее да ме наплюе още, паднах към три етажа и се овладях. Хапещата гад я нямаше, така че свих наляво и се издигнах нагоре. Мъжът се намираше зад жената. Закри очите ѝ с нейните длани. Целуваше я по проклетото ухо! Шепнеше ѝ нещо. „Изненада!“, това се обзалагам, че ѝ каза. Изненада. Отстъпи назад и се обърна, прибираше се вътре. И тогава онези неща изригнаха от предмета, купища бяха. Видях мъжа да поглежда нагоре. Той знаеше. Знаеше, че онова ще бъде там… — Флин сведе поглед, все едно се втренчи в ръцете си. Пак погледна Уилф. — Опитах се да се забия в главата му. Но той се оказа бърз. Падна на колене. После нещата влязоха в жената, ядяха я. И той пак се изправи и се прибра, и вратата изчезна, а прозорецът посивя. Мисля, че още първото нещо я уби. Поне се надявам.

— Това е ужасно! — обади се Аш.

— Шт! — нареди Лев.

— Тя се облягаше с гръб на перилата — продължи Флин — и те започнаха да се навиват, да се прибират. Тя падна. Надолу. Последвах я. А онези неща я изядоха! Почти до земята. Остана само дрехата, което носеше. Само това остана!

— Тази жена ли видя? — попита Недъртън, като вдигна матовата разпечатка на Аш на портрет от сайта на Аелита.

Флин я погледна през седемдесет и няколко години разстояние и от минало, което вече не беше същото като онова, създало неговия свят, и кимна.

23.
Келтски възел

Тя лежеше в леглото със спуснати завеси, без да е сигурна как се чувства. Гнусни и тъжни гадории в играта, която приличаше на Лондон, Конър и тарантулата му на паркинга на „Джимис“, Бъртън ѝ разправя за „Колдайрън“ и за това, че някой ще го убива заради видяното от нея, след това прибирането с него у дома при отряда му от ветерани…

И накрая беше разказала историята си на Недъртън, който изглеждаше като второкласен актьор от инфоклама на неназован продукт. Бъртън не се навърташе наоколо, когато Флин свърши, така че тя се изкачи сама по хълма и още се чудеше, щом това е някаква игра, защо някой ще иска да убива брат ѝ, понеже мисли, че е бил там вместо нея. Задето е видял убийство в игра? Когато попита Недъртън за това, той каза, че не знае, както не знаеше защо няма запис, не си умираше да узнае и според него и тя не би трябвало да настоява. В този момент ѝ се стори най-реален.

Майка ѝ беше станала рано, вареше кафе в кухнята по пеньоар, по-стар от дъщеря ѝ, с кислородна тръбичка под носа. Флин я целуна, отказа кафето, беше попитана къде е ходила, отвърна, че в „Джимис“.

— Туй „Джимис“ е по-старо от света — заяви майка ѝ.

Флин си занесе на горния етаж банан и чаша филтрирана вода. Остави малко, за да си измие зъбите. Забеляза, както винаги, когато ги миеше, че едно време мивката е била облицована с никелирани плочки, но сега бяха останали само прашинки хром тук и там, най-вече близо до порцелана.

Върна се в стаята си, затвори вратата, свали си обезличената риза от „Кофи Джоунс“, сутиена и дънките, сложи си тениска на Морската пехота — на Бъртън — и се пъхна в леглото.

И там остана да вибрира — изтощена беше, но сънят ѝ бягаше. Спомни си, че имаше приложение за игрите на Бъртън и Леон с дроновете на стария си телефон и че Мейкън би трябвало да го е преместил на новия заедно с останалите ѝ неща. Извади телефона изпод възглавницата си и провери. Ето го. Задейства го, избра гледна точка от горе надолу и видя образ от нисък сателит на имота им, покривът, под който лежеше — показан като сив правоъгълник, докато над него се местеха в сложен танц двайсет дрона — всеки един показан като светла точица. Тъчаха фигура, позната ѝ, ако и да беше само от татуировките, като „келтски възел“. Дроновете се сменяха последователно с резервните за

презареждане.

Бъртън печелеше много мачове с дронове, беше наистина майстор, понеже до голяма степен Тактилното разузнаване се занимаваше именно с такъв тип управление. Дори, както Флин беше чула да казват, самият Бъртън беше играл ролята на един вид дрон, поне частично и докато все още беше имал татуировки.

Танцът на дроновете, които тъчаха своя възел над къщата, май помогна. Скоро на Флин ѝ се стори, че ще успее да заспи. Спря приложението, пъхна телефона под възглавницата си и затвори очи.

Но преди да потъне в съня, видя тениската на жената и раираните панталони на пижамата да пърхат и да се въртят, докато падат към улицата.

Мръсници!

24.
Анатема

Тилацинът предшестваше Лео в мерцедеса, ноктите му чукаха сухо по светлото дърво. Огледа безизразно Недъртън и се прозя, а долната му челюст се разтвори доста надолу по несвойствен за куче начин, досущ като на малък крокодил, само че движението беше в другата посока.

— Хиена! — посрещна го без ентусиазъм Недъртън. Беше прекарал нощта в капитанската каюта, в сравнение с която прошареното със златни жилки бюро изглеждаше скромно.

Лев се намръщи. Следваше го Аш.

Тя беше издокарана, както Недъртън бе започнал да го възприема, в „целомъдрените“ си дрехи — плътна рокля от тъмносив филц с дълги ръкави и древен алуминиев цип, който минаваше от слабините до гърлото. Дрехата беше покрита с многобройни пришити джобове, имаше и прихванати със скоби. В нея, беше забелязал той, склонността ѝ към живописни жестове намаляваше, освен това скриваше и животните ѝ. Предполагаше, че подтекстът е желание да бъде приемана по-сериозно.

— Утрото е по-мъдро от вечерта, а? — каза Лев и разсеяно почеса Тиена по хълбока.

— Донесе ли кафе?

— Барчето ще ти направи каквото пожелаеш.

— Заключено е.

— А какво кафе искаш?

— „Американо“, чисто.

Лев отиде до бара, залепи палец за овала. Вратичката се отвори незабавно.

— Американо, чисто — нареди младият Зубов. Барът му направи кафе, почти безшумно. Той го донесе още вдигащо пара. Подаде чашата и чинийката с поредния въпрос: — Е, какво мислиш за разказа на момичето?

— Ако предположим, че казва истината — отвърна Недъртън, загледан как Тиена затваря уста и преглъща, — и ако е видяла именно Аелита… — Той погледна Лев в очите. — Значи не е отвличане… — И отпи от кафето си, което беше ужасно горещо, но доста добро.

— Надявахме се да научим какво казва за случилото се сградата ѝ — въздъхна Зубов.

— Аз не се надявах — поправи го Аш, — понеже според слуховете тя не споделя.

— Какво не споделя? — не я разбра Недъртън.

— Не иска да каже. Или не знае.

— Как така сградата ѝ не би знаела?

— В същия смисъл, в който и тази къща не знае — обясни Лев. — Може да бъде уредено и на временна основа, но изисква… — Той потри пръсти в бърз, иронично руски жест като разгрявка на пианист: клепт, но от онзи вид, за който невинаги се говори.

— Ясно — кимна Недъртън, макар че нищо не му се беше изяснило.

— Ще ни трябва капитал в кочана — продължи Аш. — Осиан е достигнал границата на възможностите си за импровизация. Ако искате да запазите присъствие…

— Не просто присъствие — отвърна Лев. — Кочанът е мой.

— Не и ексклузивно — възрази Аш. — Посетителите ни не са се колебали да си уредят убийство още с влизането си. Ако надскочат нашия капитал, ще сме безпомощни. Семейните ти стражи обаче… — Недъртън прецени, че тя е облякла филцовия костюм именно с цел да убеди работодателя си да позволи на семейните финансови модули да проникнат в кочана.

Погледна изпод вежди Зубов. Както прецени, хич нямаше да е лесно.

— Осиан — заяви Лев — може да оптимизира манипулациите на виртуални средства в техните онлайн игри. Работи върху това.

— Ако посетителите ни се канят да купят политик — възрази Аш, — или шефа на американска федерална агенция, ще се окаже, че се мъчим да ги догоним. И вероятно не успяваме.

— Не ме интересува създаването на каша, по-объркана от онази, която исторически им предстои — възрази Лев. — Това ги чака, ако намесата бъде твърде голяма. И бездруго съм допуснал Уилф да ме уговори трета страна да използва полтове като шантава форма на занаятчийско ИИ.

— Най-добре свиквай с мисълта, Лев! — Аш почти никога не използваше името му. — Трета страна има достъп. Логично е да се предположи, че разполага с по-добри връзки от нас, тъй като ние нямаме абсолютно никаква представа как да проникнем в чужд кочан.

— А не може ли — намеси се Недъртън — да прескочите напред и да видите какво става? Да ги нагледате след година, после да коригирате случилото се?

— Не — отвърна Аш. — Говориш за пътуване във времето. А онова там е реалността. Когато пратихме първия си имейл до тяхната Панама, влязохме във фиксиран по темпо обмен на данни с техния континуум: едно към едно. Даден интервал в кочана е равен на същия тук, от първия момент на контакта насам. Не

можем да узнаем тяхното бъдеще, така както не познаваме и своето, с изключение на предположението, че ще се развива по познатия от нашата история сценарий.

— Идеята да включим семейните ресурси — намеси се Лев — е анатема.

— Това ми е второто име — не успя да се въздържи да посочи Аш.

— Знам — отвърна той.

— Предполагам — обърна се към него Недъртън, като постави празната си чаша в чинийката, — че това е едно от много малкото начинания в живота ти, където няма такива. Семейни ресурси, имам предвид.

— Именно.

— В този случай — каза Аш — следва план Б.

— Който е?

— Вкарваме комбинация от исторически, социални и пазарни данни в наети мощности, плюс информация, с която се сдобием в кочана, и те играят за дял от икономиката там. Няма да се справят така прецизно, мощно или бързо както семейните ти финансови процесори, но вероятно ще ни е достатъчно. И ще трябва да им платиш. Тук, с истински пари.

— Действай — съгласи се Лев.

— Официално те предупреждавам в такъв случай — каза Аш, — че първата ми препоръка беше да използваш семейните мощности. Тези дечица в Лондонския икономически университет са умни, но не са толкова добри.

— Дечица ли? — попита Недъртън.

— Ако се окажем с капиталови липси — допълни Аш към Лев, — няма да можеш да обвиниш мен.

Публицистът реши, че тя поначало е искала Зубов да направи онова, с което току-що се беше съгласил, което го изненада. Не си я беше представял като ефективен манипулатор. Вероятно идеята е била на Осиан.

— Добре тогава — кимна той, — изумителна история. Надявам се да не забравяте да ме държите в течение. Радвам се, че успях да помогна.

И двамата го зяпнаха.

— Извинете — каза им, — но имам среща за обяд.

— Къде? — попита Аш.

— В Бърмондси.

Тя вдигна вежда. Татуиран хамелеон показа глава от яката ѝ от корав сив филц и бързо се оттегли, все едно забеляза чуждите хора наоколо.

— Уилф — обади се Лев, — имаме нужда от теб.

— Знаете как да се свържете с мен.

— Нуждаем се от теб — повтори Зубов, — понеже се обадихме на полицията.

— Столичната — допълни Аш.

— На основа на разказа на сестрата на полта — обясни Лев — и предвид онова, което знаем за ситуацията, нямаме избор, освен да уведомим закона… — С други думи, семейните му адвокати, които Недъртън предположи, че сами по себе си са индустриална сила. — Те уредиха среща. Разбира се, и ти трябва да присъстваш.

— Детектив инспектор Лоубиър ще те очаква — потвърди Аш. — Много важна клечка. Не желаеш да я разочароваш.

— Ако Анатема ти е второто име — поинтересува се Недъртън, — тогава Аш ли ти е първото?

— Всъщност е Мария — обясни тя. — Аш ми е фамилията. Имало е и „и“ накрая за благозвучност, но мама го ампутирала.

25.
Кайдекс

Между завесите на спалнята си Флин видя Бъртън да завива зад ъгъла на къщата — крачеше бързо под яркото слънце и люлееше дръжката на томахавката. Държеше я, все едно главата беше т-образен връх на щека за ходене, което означаваше, че остриетата ѝ са натикани в миниканията от кайдекс, изработена от него или някой от останалите. Шиенето на термопластични кании и кобури им беше хоби, нещо като макраме или плетене. Леон ги закачаше на тема медали за постижения.

Пред предната врата чакаше един от онези големи, ретро на вид руски мотоциклети, лъскав и червен, с прилягащ му кош. Шофьорът и пътникът носеха обли черни каски. В коша, както видя Флин, се возеше Леон — не можеше да се сбърка якето му.

Пак беше проспала всичко. Не си спомняше да е сънувала. Ъгълът на слънцето подсказваше, че е ранен следобед. Когато Бъртън приближи червения мотор, Леон си свали шлема, но остана в коша. Извади нещо от джоба на якето, подаде го на ветерана, който го погледна, после го прибра в своя заден джоб.

Флин се отдръпна от пердето, сложи си халата за баня и си приготви дрехи за след душа.

Първо обаче трябваше да каже на Бъртън за Конър. Тръгна към долния етаж по халат и джапанки, с намотани под мишница дрехи вместо кърпа. Чу руския мотор да потегля.

Бъртън стоеше на верандата. Флин забеляза, че калъфът на томахавката е с цвета на плът, като ортопедичните протези. Всичките му приятели предпочитаха този оттенък, черното се смяташе за твърде официално. Пък и, ако някой види този ортопедичен оттенък под ръба на ризата ти, ще си помисли, че си претърпял операция.

— Да си виждал Конър напоследък? — попита тя брат си.

— Не. Но току-що се чухме.

— За какво?

— Да проверя дали иска да помогне.

— Видях го снощи — уточни Флин, — на паркинга на „Джимис“. Хич не се държеше добре. Май беше на път да причини нещо лошо на няколко футболистчета. Право пред очите на всички.

— Трябва ми някой да следи пътищата нощно време. Той ще изпълнява съвестно такава задача. Направо му се гади от скука.

— А какво е онова на багажника на триколката? — попита

Флин.

— Сигурно въздушна пушка.

— Не трябва ли някой да се опитва да му помогне, ако е мръднал чак толкова?

— Далеч по-малко хахав е, отколкото му се полага при тези обстоятелства. А и знаеш, че се старая. Администрацията за ветераните няма да си мръдне пръста.

— Изкара ми акъла!

— Никога не би те наранил.

— За него се уплаших. За какво намина Леон?

— За това. — Бъртън извади от задния си джоб билет от щатската лотария, нов и твърд.

От размазаната холограма на лепенката в тях се взираше Леон, отляво на сканирания отпечатък от ретината.

— Още малко и генома му ще сложат! — потресе се Флин. От доста време не беше виждала лотариен билет, понеже майка ѝ беше научила и двама им да не плащат, както го наричаше, данък глупост. — Смяташ ли, че ще спечели десет милиона?

— Не е толкова голяма сума, но ако стане, значи сме набарали нещо интересно.

— Нямаше те снощи, след като говорих с „Милагрос Колдайрън“.

— Карлос имаше нужда от малко помощ за затягане на възела. С кого говори?

— Не бяха двамата, с които си бил на телефона ти. Казва се Недъртън. Твърди, че бил от отдел „Човешки ресурси“.

— И?

— Искаше да чуе какво е станало. Казах му същото, което и на теб.

— И?

— Заяви, че щели да поддържат връзка. Бъртън?

— Аха.

— Ако това е игра, защо някой ще иска да те убие само защото си видял нещо да става наужким?

— Игрите са скъпо вложение, струва доста да ги направиш. Нашето е някаква бета-версия. И държат цялата щуротия в тайна…

— Нищо толкова специално нямаше в нея — възрази Флин. — В много игри има една камара по-грозни убийства… — каза тя, макар да не беше чак толкова сигурна в думите си.

— Не знаем какво, по тяхно мнение, е специално във видяното от теб.

— Добре — съгласи се тя и му върна билета. — Ще си взема душ.

Върна се в къщата, мина през кухнята и отиде в банята.

Тъкмо си сваляше халата, когато телефонът забръмча на китката ѝ.

— Здрасти — поздрави Флин.

— Мейкън е. Как я караш?

— Добре. А ти?

— Шейлин каза, че си ме търсила. Надявам се не е от гледната точка на недоволен клиент.

Не ѝ прозвуча особено притеснен.

— По-скоро е за техническа консултация, но ще трябва да почака да се видим.

— Тъкмо в момента провеждам едно събранийце, както се оказа, в снекбарчето. Разполагаме със страхотните свински хапки на „Хефти“. На практика с всички видове.

— Конфиденциално е.

— Абсолютно.

— Ще дойда с колелото. Не си тръгвай.

— Както кажеш.

Флин се изкъпа, след това навлече дънките, които беше носила предишния ден, в комплект със свободна сива тениска. Остави халата, кърпата и джапанките на полицата отвън. Тръгна покрай къщата към колелото.

Не видя никой от хората на Бъртън, но предположи, че се навъртат наоколо, просто са се устроили по-удобно. Дроновете също би трябвало да летят. Тези работи не ѝ се струваха особено реални. Нито пък лъскавият билет с холограмата на Леон и отпечатъка от ретина на него. Може би Конър не беше единственият мръднал, помисли си тя.

Отключи колелото си, забеляза, че Леон е успял някак си да не изхаби съвсем батерията и завъртя педалите сред уханието на крайпътните борове в топлия следобед.

Беше изминала около една трета от пътя по „Портър“, когато тарантулата я подмина в противоположна посока, с виещ двигател и твърде бързо, за да успее Флин да зърне Конър.

Тя продължи напред през мириса на пържено пиле, докато облакът от газове не се разсея и разпръсна, и четирийсет и пет минути по-късно заключваше колелото си пред „Хефти Март“.

Мейкън разполагаше със собствена маса в снекбара, най-далечната от гишето на касата. Имаше я благодарение на задачата да отстранява проблеми за местната управа, да се справя с неща, с които щабът на веригата в Делхи не успяваше. Когато отчитането на инвентара тръгнеше на зле или алармите за крадци се скапеха, Мейкън можеше да ги поправи на място. Не беше на заплата, но част от сделката се явяваше възможността да

използва масата в дъното на снекбара като кабинет, с отворена сметка за храни и напитки.

Той отказваше да прави каквото и да е, за когото и да е, ако имаше връзка с печатането на дроги, което не беше присъщо за човек в неговата област на дейност. Правеше положението му малко проблематично, когато хората, които печатаха дроги, имаха нужда от поправки на едно-друго, но пък го улесняваше от определена гледна точка. Помощник-шериф Томи Константайн, по мнението на Флин най-близкото до привлекателен ерген, с което градчето разполагаше, ѝ беше казал, че шерифската служба се обажда на Мейкън, ако не успяват да си оправят лайната другояче.

Снекбарът ухаеше на хапки, от свинските. Пилешките не миришеха толкова силно, може би защото им липсваше традиционната червена боя. Мейкън беше наченал ново плато точно преди приближаването на Флин към масата му. Седеше с гръб към стената, както винаги, а отляво Едуард се взираше в нещо, което не присъстваше физически.

Едуард имаше визове и в двете очи, по мнението на Флин — за стереоскопично зрение, и върху двете беше нахлузил люлякова сатенена маска за спане, за да блокира светлината. Носеше чифт прилепнали яркооранжеви ръкавици, целите нашарени с нещо като египетски драскулки. Флин почти различаваше очертанията на онова, върху което работеше той, но — разбира се — не можеше, понеже то не се намираше тук. Би могло да е в кабинета на управителя на горния етаж или ако ще и в Делхи, но Едуард го виждаше и управляваше чифт пластмасови ръце, с които го държеше, където и да се намираше то.

— Здрасти — вдигна поглед от хапките си Мейкън.

Флин поздрави на свой ред и си придърпа стол. Те изглеждаха като направени от веществото, с което Бъртън си беше покрил отвътре караваната, само че не толкова гъвкаво.

Едуард се намръщи, внимателно постави невидимия предмет на една педя над плота на масата и посегна да вдигне маската за спане на челото си. Погледна към гостенката през сребърната паяжина на двата виза и се ухили. Усмивката от неговата уста значеше много.

— Хапка? — предложи Мейкън.

— Не, благодаря — отказа Флин.

— Пресни са!

— Да, идват чак от Китай!

— Никой не отглежда свински хапки, сочни като китайските. — Мейкън, чиято кожа беше по-светла от тази на Едуард и малко луничава, имаше наистина прекрасни очи, с нашарени със зелени

петънца кафяви ириси. Лявото в момента беше скрито зад виза му.

— Телефонът се запъва, а?

— Не ви ли притесняват тези дреболии? — попита Флин, имайки предвид визовете. — Всичко виждат.

— С нашите сме си поиграли много старателно — увери я той. — Виж, когато ги вадиш от кутията, имаш право да се притесняваш.

— Телефонът не се е запъвал — каза тя, наясно, че Мейкън прекрасно го знае. — Работата е там, че Вътрешните държаха Бъртън на стадиона на „Дейвисвил Хай“ за да не пребие Лука 4:5.

— Съжалявам да го чуя — въздъхна той. — Изобщо ли не е успял да ги набие?

— Само колкото да го приберат „за негово добро“. Така че му задържаха телефона временно. Притеснява ме да не са се заинтересували от моя, докато неговият е бил при тях.

— В този случай — каза Мейкън, — щяха да проверят и моя. С брат ти до голяма степен сме в един бизнес.

— А можеш ли да познаеш, ако го проверят?

— Може би. Някакъв отегчен тип от Вътрешните, седнал в голям бял камион, който търси порно… това сигурно ще забележа. Честно казано, ако го бяха направили, щях да знам. Но някакъв паноптичен копелдашки федерален ИИ? Мамка му, ако го усетя.

— Биха ли забелязали, че телефонът ми е шашмав?

— Биха могли — намеси се Едуард, — но за целта ИИ-то би трябвало да те търси активно, наистина специално да иска да знае повече за моделите на определени хора.

— Всъщност — поправи го Мейкън, — свършили сме ти хубава работа. Производителят в Китай още не е забелязал нашите.

— Поне доколкото знаем — обясни Едуард.

— Така е — съгласи се Мейкън, — но обикновено чуваме, когато забележат.

— С други думи, не знаеш?

— С други думи — не. Но ти давам разрешение да не се притесняваш по въпроса. Безплатно.

— Напоследък да си вършил услуги на Конър Пенски?

Двамата техници се спогледаха. Едуард свали маската над своите визове и пак взе нещото, което се не намираше тук. Обърна го. Побутна го с облечения си в оранжево и черно показалец.

— За каква услуга по-точно си мислиш? — попита Мейкън.

— Бях в „Джимис“ снощи. Търсех те.

— Съжалявам, че сме се разминали.

— Конър се появи и се забърка с някакви гимназиални идиоти. Имаше нещо отзад на триколката.

— Жълта панделка?

— Нещо като роботизиран змийски гръбнак? Вързано към джаджа с вид на монокъл.

— Не сме му го фабвали — увери я Мейкън. — Смъкнал го е от ибей. Законно е. Само го снабдихме със серво интерфейса и хидравликата.

— А какво има на края на устройството?

— Не сме известени за нищо странно — заяви печатарят. — Просто допълнителна ръка.

— Може да си докара наистина сериозни неприятности. Наясно си, нали?

Мейкън кимна.

— Конър… той е убедително копеле, нали знаеш? Трудно му се отказва. Тази триколка и джаджите, друго не му е останало.

— Това, а също и дрогата и пиенето. Ако бяха само триколката и някои играчки, нямаше да е толкова зле.

Мейкън тъжно погледна Флин и обясни:

— Накрая има малък манипулатор. Като този, който използва Едуард, но с по-малка степен на свобода.

— Мейкън, виждала съм те да правиш оръжия.

Той поклати глава:

— Не и за него, Флин. В никой случай.

— Въпреки това може да си намери.

— Е, то и на разходка в този град, където и да се спънеш, ще паднеш върху фабнато оръжие. Не е като да са трудни за придобиване. Ако гледам да стоя настрани от Конър, то джаджите му спират да работят, сетне АВ не могат му ги оправи, та качеството му на живот пада и то — бързо. Ако пък не стоя настрани и му държим боклуците в движение, той ми се хили и ме моли за работи, дето знае, че не бива да има. Честно ти казвам, много е трудно. Разбираш ли ме?

— Бъртън може би ще го наеме.

— Харесвам брат ти, Флин. Също и теб. Сигурна ли си, че не искаш порция хапки? — Мейкън се ухили.

— Ще се въздържа. Благодаря за тех-поддръжката! — Тя се изправи. — До нови срещи, Едуард.

Лавандуловата маска за спане кимна.

— Подобно, Флин.

Тя излезе и отключи колелото си.

Над паркинга се мотаеше рекламен дирижабъл, преструваше се, че просто представя виз за следващия сезон. Но уголеменото,

снимано отблизо око зад виза на транспаранта само подсилваше усещането, че следи всички, което, разбира се, си беше самата истина.

26.
Много важна клечка

Недъртън никога досега не беше влизал в кабинета на дядото на Лев. Счете го за едновременно мрачен и безвкусен, чужд дори поради факта, че беше някак прекомерно британски. Лампериятa, а тук имаше доста, беше боядисана в тъмно мъховозелено — лъскав емайл, подчертан с позлата. Мебелите бяха тъмни и масивни, креслата — високи и също в зелено.

Беше благодарен, че Аш е уточнила пола на детектив-инспектор Ейнзли Лоубиър, първият служител от силите за опазване на реда, стъпвал в този дом, откакто го беше купил дядото на Лев.

Лицето и ръцете ѝ бяха равномерно светлорозови, все едно е била напълнена с нещо не така тъмно като кръв. Косата ѝ, оформена в къса отстрани и отзад, делова прическа, беше гъста и съвършено бяла като сладка сметана, тупирана за обем отпред. Очите ѝ, твърде светло горчични, бяха много наблюдателни. Носеше костюм, двуличен като нея самата — или „Савил Роу“, или „Джърмин Стрийт“, без нито един шев, поставен от робот или периферно тяло. Кройката на сакото бе съобразена с широките ѝ рамене. Панталоните ѝ, които завършваха над луксозните, много изискани черни обувки, разкриваха тънки глезени в тънък черен чорап.

— Много се радвам, че успяхте да ме приемете така бързо, мистър Зубов — каза полицайката от креслото си. — И при това — в собствения си дом! — Усмихна се, разкривайки скъпи несъвършени зъби. В чест на историческото естество на посещението ѝ днес, както Недъртън знаеше, две големи коли дори и сега обикаляха Нотинг Хил, всяка пълна с готови за битка орди семейни адвокати на Зубови. Той самият избягваше хиперфункционалната древност при всяка възможност. Старците определено бяха прекалени многознайковци и неизменно властни. Бяха малко на брой обаче — като цяло най-доброто им и ценно качество.

— Никакъв проблем — отвърна Лев, докато Осиан, с дори още по-икономски от обикновено вид, сервираше чай.

— Мистър Мърфи! — поде Лоубиър, очевидно зарадвана да го види.

— Да, мадам? — застина той със сребърния поднос в ръка.

— Простете — обясни тя, — не ни представиха. Хората на моята възраст вечно зяпат много фийдове наведнъж, мистър

Мърфи. Признавам греха си, имам постоянен достъп до повечето новини, което води до ужасния навик да се държа, все едно вече познавам всички, с които се срещам.

— Не сте ме притеснили, мадам — отвърна Осиан, без да излиза от ролята, свел очи, — нито съм се засегнал.

— Което — каза Лоубиър на останалите, сякаш не го беше чула — в определен смисъл е вярно.

Икономът, запазил грижливо каменното си изражение, постави тежкия сервиз на масичката и се приготви да поднесе малки сандвичи.

— Трябва да разберете също — продължи Лоубиър, — че разследвам скорошното изчезване на Аелита Уест, гражданка на САЩ, живееща в Лондон. От помощ ще е, ако всеки от вас обясни връзката си с липсващото лице и един с друг. Може би ще желаете да започнете вие, мистър Зубов? Всичко, разбира се, ще бъде записвано.

— Беше ми казано — отвърна Лев, — че няма да има никакви записващи устройства.

— Никакви — съгласи се старицата. — Аз обаче притежавам съдебно сертифицирана памет, напълно приемлива като доказателство.

— Не знам откъде следва да започна — призна Лев, след като я огледа внимателно.

— Предпочитам сьомгата — обърна се към Осиан Лоубиър. — А вие можете да започнете с обяснение за това ваше хоби, мистър Зубов. Вашите адвокати ви описаха като „хобист-континуумист“.

— Не е много лесно — призна Лев. — Нали знаете за сървъра?

— Голямата загадка, да. Смята се, че е китайски и, както много аспекти на днешен Китай, непонятен за нас. Използвате го за връзка с миналото или по-скоро — с определено минало, тъй като в нашето тази връзка не е осъществена. От това ме заболява глава, мистър Зубов. Но както разбирам, не и вас?

— Много по-малко, отколкото от парадокса, с който сме свикнали културно да обсъждаме въображаеми транстемпорални дела — призна Лев. — Всъщност е сравнително просто. Самото установяване на връзка създава раздвояване в каузалността, ново разклонение, което е каузално уникално. Както ги наричаме — кочани.

— Но защо? — попита полицайката, докато Осиан наливаше чая ѝ. — Защо точно такова название? Звучи грубо. Грозно. Брутално. Човек не би ли очаквал новото разклонение на континуума да продължи да расте?

— Очакваме — съгласи се Лев. — Именно това и става.

Всъщност не съм сигурен защо хобистите са се спрели на подобно определение.

— Империализъм — отвърна Аш. — Превръщаме алтернативния континуум в Трети свят. И си улесняваме живота, като ги наричаме „кочани“.

Лоубиър я погледна — беше облечена в малко по-сдържана версия на бюстието с изображение на викториански гаров покрив. Виждаха се по-малко животни.

— Мария Анатема — каза ѝ. — Какво чудесно име! И вие посредничите на мистър Зубов в този колониализъм, нали? Вие и мистър Мърфи?

— Така е — съгласи се Аш.

— А това е първият континуум на мистър Зубов? Първият му кочан?

— Да — призна Лев.

— Разбирам — съгласи се Лоубиър. — А вие, мистър Недъртън?

— Аз ли? — Осиан му предлагаше сандвичи. Публицистът си взе един на сляпо. — Приятел съм. Приятел на Лев.

— Точно този момент считам за объркващ — уточни Лоубиър. — Вие сте публицист, специалист по връзки с обществеността, сложно нает чрез доста впечатляваща поредица паравани. Или сте били, по-редно е да кажа.

— Бил съм?

— Съжалявам — въздъхна полицайката, — но да, уволнен сте. Имате непрочетена поща по този повод. Виждам също, че с бившата ви сътрудничка, Кларис Рейни от Торонто, сте станали свидетели на неотдавнашното убийство на Хамед ал Хабиб от американска нападателна система… — Тя огледа масата, любопитна да види реакцията на споменатото име, макар че такава явно липсваше.

На Недъртън дори не му беше хрумвало, че Главният кръпкар си има име.

— Така ли се е казвал?

— Точно така — съгласи се Лоубиър. — Макар да не беше широко известно.

— Имаше много свидетели — обясни Уилф, — за нещастие.

— Вие с мис Рейни подходихте забележително чрез виртуална локализация на гледните си точки за събитието. Във всеки случай, явно сте имали тежка седмица.

— Да — съгласи се публицистът.

— Можете ли да обясните обстоятелствата, довели до присъствието ви тук и сега, мистър Недъртън? — Инспекторката вдигна чашата си и отпи.

— Дойдох да се видя с Лев. Разстроен бях. Заради тази история с кръпкарите, да ги видя избити по подобен начин. А и си мислех, че вероятно ще ме уволнят.

— Копнеехте за компания?

— Именно. И в хода на разговора с Лев…

— Да?

— Малко е сложно…

— Много ме бива в сложните врътки, мистър Недъртън.

— Нали знаете, че сестрата на Аелита е… или беше… моя клиентка? Дийдра Уест.

— Надявах се да стигнем и до този въпрос — съгласи се Лоубиър.

— Уредих Лев да даде на Дийдра подарък. От мое име.

— Подарък. Какво представляваше той?

— Уредих тя да използва услугите на един от обитателите на кочана на Лев.

— Какви услуги по-точно?

— На охранител. Той е бивш военен. Оператор на дрон, освен всичко друго.

— Охраната беше ли нещо, от което според вас тя е имала нужда?

— Не.

— Тогава защо, ако мога да попитам, ви е хрумнало?

— Лев се интересуваше от конкретното му военно поделение в кочана, онова към което този младеж принадлежеше. Преходни технологии, доджакпотни… — той погледна към Лев.

— Тактилни — обясни домакинът им.

— Сметнах, че може да въодушеви Дийдра — призна Недъртън, — понеже беше странно. Не че въображението ѝ е силна страна, в никой случай.

— Искали сте да я впечатлите?

— Предполагам, че да.

— Имахте ли сексуална връзка с нея?

Публицистът пак погледна Лев. Каза:

— Да. Но Дийдра не се интересуваше.

— От връзката ли?

— От това да държи полт за охранител. Или от връзката, както скоро се оказа… — Както Недъртън откриваше, беше някак неестествено вероятно човек да споделя истината с Лоубиър. Нямаше представа как го постига тя, но никак не му харесваше. — Така че Дийдра го помоли да даде подаръка на сестра ѝ.

— Срещали ли сте Аелита, мистър Недъртън?

— Не.

— А вие, мистър Зубов?

Лев преглътна последната хапка от сандвича си.

— Не. Бяхме си уговорили обяд. Всъщност, щеше да се състои днес. Тя доста се интересуваше от идеята. За континуума, за кочана… — той погледна Аш, — ако щете.

— Значи този човек — продължи Лоубиър, — от кочана, бившият войник, се е падал на дежурство в същия времеви период, когато Аелита Уест се смята за изчезнала от резиденцията си?

— Не е бил той — поясни Недъртън, после устоя на желанието да прехапе долната си устна. — Оказа се сестра му.

— Сестра му ли?

— Бил е повикан по спешност — намеси се Лев. — Сестра му го е замествала през последните две смени.

— Името му?

— Бъртън Фишър — каза Лев.

— А нейното?

— Флин Фишър.

Лоубиър остави чашата и чинийката си на масичката отстрани.

— И кой говори с нея за случилото се?

— Аз — обади се Недъртън.

— Можете ли да опишете какво ви каза тя за видяното?

— Докато се е изкачвала за втората си смяна…

— Изкачвала се е? Как?

— В квадрикоптер. С четири перки? Такъв е пилотирала. Видяла е нещо да се катери по стената на сградата. Правоъгълно, с четири ръце или крака. Оказало се, че съдържа — както ми прозвуча — роячно оръжие. Жената, която излязла на терасата и която Флин идентифицира като Аелита по показания от мен файл с изображение, е била убита с рояк. След това разградена. Изядена, по думите на Флин. Изцяло.

— Ясно — каза Лоубиър, вече без усмивка.

— Тя смята, че мъжът е знаел.

— Какъв мъж?

— Онзи, с когото е била Аелита.

— Свидетелката ви е видяла мъж?

Недъртън, който вече не беше съвсем сигурен какво може да изтърси, ако проговори, кимна.

— И къде се намира сега тази Флин Фишър?

— В миналото — отвърна Недъртън.

— В кочана — уточни Лев.

— Това е много интересно — съгласи се Лоубиър. — Наистина извънредно странно, което човек не може да каже за повечето разследвания… — Тя се изправи неочаквано от зеленото

кресло. — Бяхте ми от голяма помощ!

— Това ли е всичко? — изненада се Недъртън.

— Моля?

— Нямате ли други въпроси?

— Цели купища, мистър Недъртън. Но предпочитам да почакам да се съберат още.

Лев и Аш също се изправиха, така че и публицистът стана. Осиан, който стоеше до тъмното огледално барче, застана мирно в своята нашарена с тебешир престилка.

— Благодаря ви за гостоприемството, мистър Зубов, както и за съдействието! — Лоубиър се ръкува с Лев. — Благодаря и за вашето съдействие, мис Аш! — Тя се ръкува и с Аш. — За вашето също, мистър Недъртън. Благодаря! — Дланта ѝ се оказа мека, суха и с телесна температура.

— Пак заповядайте — отвърна любезно Недъртън.

— Ако пожелаете да се свържете с Дийдра Уест, мистър Недъртън, не го правете от това жилище или от други имоти на мистър Зубов. Възниква потенциал за излишни усложнения. Нежелано объркване. Идете другаде за целта.

— Нямам такива намерения.

— Отлично в такъв случай. А вие, мистър Мърфи… — Полицайката пристъпи към Осиан и се ръкува и с него, — благодаря ви! Изглежда сте се устроили много добре, предвид честотата на срещите ви със закона в младежките години.

Осиан не каза нищо.

— Ще ви изпратя — предложи Лев.

— Няма нужда — отвърна Лоубиър.

— Имаме домашни любимци — уточни той. — Боя се, че са доста териториални. Най-добре да ви съпроводя.

До момента Недъртън бе смятал, че Гордън и Тиена просто са си зловещи по рождение, а и бездруго беше приел, че са бихейвиористично модифицирани.

— Много добре — съгласи се Лоубиър, — благодаря ви! — Обърна се и огледа присъстващите. — Ще поддържам индивидуална връзка с вас, ако се наложи. Ако ви потрябва да се свържете с мен, ще откриете, че съм сред контактите ви!

След като двамата излязоха от стаята, Лев грижливо затвори вратата.

— Взе проба от проклетата ни ДНК! — възмути се Осиан, като огледа дланта си след ръкуването с Лоубиър.

— Разбира се, че ще го направи — обърна се Аш към Недъртън, понеже не криптира думите си. — Как иначе да бъде сигурна, че сме онези, които твърдим?

— И ние можехме да я пробваме, да му се не види! — Осиан

се намръщи към чашата, която Лоубиър беше използвала.

— И да рискуваш да те ренднат? — обърна се Аш отново към Недъртън.

— Направо съм бесен.

— Мърфи? — попита Недъртън.

— Забрави тази работа — озъби му се Осиан и завъртя многозначително бялата кърпа в ръцете си. След това я метна усукана на барчето, взе два от малките сандвичи, натика ги заедно в устата си и се захвана да дъвче усърдно, а лицето му остана все така безизразно.

Появи се сигилът на Аш. Недъртън я погледна в очите и долови едва видимото ѝ кимване. Тя му отвори фийд.

Видя, от птичи поглед — ако птицата е способна да застине неподвижно в небето — Лоубиър. Тя тъкмо се качваше на задната седалка на колата си — много грозна, крушообразна и тежка, с графитен цвят. Лев ѝ каза нещо, после отстъпи, а колата се прикри — по матирания лак на боядисания ѝ корпус пъргаво запълзяха зигзагообразни пиксели с отражения от улицата наоколо.

Така и потегли — прикрита, все едно огъваше улицата около себе си — и изчезна. Лев се обърна и тръгна към къщата. Фийдът се затвори.

Осиан още дъвчеше, но сега преглътна, наля си чай в кристална чаша и го изпи.

— Значи — каза, но не се обърна към Аш, понеже иначе щеше да криптира думите си — ще използваме студенти от Лондонския икономически университет?

— Лев се съгласи — обясни Аш на Недъртън.

— Икономиката на страната се крепи изцяло на производството на дроги — обясни му Осиан. — Нищо чудно да разполагаме с всичко необходимо и там.

Лев отвори с усмивка вратата.

— Как мина? — попита Аш. Недъртън забеляза ято птици по опакото на дланите ѝ. Тя не им обърна внимание.

— Каква изумителна личност! — възхити се Лев. — Не бях срещал досега старши полицейски служител. Или, ако трябва да съм честен, какъвто и да е полицай.

— Те не са като нея — увери го Осиан, — и слава богу!

— Тя несъмнено е абсолютно неповторима.

А ти, помисли си Недъртън, току-що беше вербуван за някаква цел. Много щателно, бързо и ефикасно. Не виждаше причини да се съмнява, че инспектор Ейнзли Лоубиър е способна на това.

27.
Мъртви и непознати

Тя се събуди в тъмното от мъжки гласове, които отекваха наблизо: единият принадлежеше на Бъртън.

Флин беше отскочила до „Фарма Джон“, беше взела лекарствата на майка си, върна се, помогна ѝ да сготви вечерята. Заедно с Леон ядоха в кухнята, след това те измиха чиниите и погледаха новините с майка ѝ. Накрая Флин се качи да си легне.

Сега надзърна през прозореца и видя пред портата правоъгълното туловище на бялата кола на шерифската служба.

— Четирима? — чу брат си да пита, точно под прозореца, на алеята до предната веранда.

— Предостатъчно за тази юрисдикция, Бъртън, повярвай ми — каза помощник-шериф Томи Константайн. — Надявам се, че нямаш нищо против да дойдеш с мен и да хвърлиш едно око, в случай че ги познаваш.

— Понеже са се оказали мъртви насред „Портър“, а аз живея в края на улицата?

— Няма особена връзка — съгласи се Томи, — но оценявам помощта ти. Седмицата ми току-що отиде по дяволите с тези мъртви момчета.

— Как изглеждат?

— Два пистолета, чисто нов комплект ножове за месо, пластмасови белезници в тях… Нямат документи. Колата е откраднатa вчера.

Флин се обличаше колкото се може по-бързо и по-тихо.

— Как са били убити? — попита Бъртън, сякаш ставаше дума за някой ининг в бейзболен мач.

— Застреляни в главите с, най-вероятно, пушка 22-ри калибър, ако се съди по размера на входните отверстия. Освен това няма изходна рана, така че със сигурност ще извадим куршумите.

— А държали ли са ги неподвижни?

Флин навличаше чиста тениска през глава.

— Тук положението се усложнява — призна Томи. — Колата е китайска, четириместна, застреляни са отвън. Шофьорът е поразен през предното стъкло, онзи до него — през прозореца на своята врата, този зад тях — през задната врата, а онзи зад шофьора — през задното стъкло, в тила. Все едно някой е заобиколил колата и ги е отстрелял един по един. Но двама от тях явно са държали пистолети в момента на изстрела, тогава

защо не са отвърнали на стрелбата?

Флин си търкаше лицето с мокра кърпа. Използваше вчерашната тениска за тази цел. След това изрови гланца за устни от джоба си и си сложи малко.

— Направо си имаш загадка със заключена стая, Томи! — възкликна Бъртън.

— Имам си Щатската полиция да дундуркам — намусено отвърна шерифът, докато Флин излизаше в коридора, докосна колекцията „Нешънъл Джиографик“ за късмет и се спусна по стълбите.

Не видя майка си на минаване през къщата, но по това време на нощта лекарствата обикновено я държаха потопена в сън.

— Томи! — възкликна през комарника. — Как си?

— Флин! — поздрави Томи и си свали шерифската шапка с жест, който — както тя знаеше — е само отчасти шеговит.

— Вие двамата ме събудихте… — Тя отвори комарника и излезе. — Не будете мама. Мъртъвци ли споменахте?

— Извинявай! — Томи понижи глас. — Множествено убийство в стил екзекуция, горе-долу на средата по пътя към града.

— Печатарите на дроги си уреждат сметките?

— Вероятно. Но тези типове са си откраднали кола извън Мемфис, което ще рече, че доста са попътували.

Споменаването на Мемфис я закова на място.

— Ще дойда да ги погледна, Томи! — обеща Бъртън, втренчен във Флин.

— Благодаря! — Томи си сложи отново шапката. — Радвам се, че се видяхме, Флин! Извинявай за събуждането!

— Аз ще дойда — заяви тя.

Той я погледна.

— Мъртъвци с дупки в главите?

— Щатската полиция и прочие. Хайде де, Томи. Знаеш какво мъртвило е наоколо!

— Ако зависеше от мен — отвърна той, — щях да взема една мотика, да изкопая достатъчно дълбока дупка, да тикна в нея колата, както си е с труповете в нея, и да я заровя. Не са били добри хора. Нищо подобно. Но тогава ще трябва да се чудя дали онзи, който го е сторил, не е бил по-лош. Обаче, да знаеш, в колата си имаме нова кафеварка. „Кофи Джоунс“. С избор между френска преса и колумбийско! — Той слезе крачка назад от верандата.

Двамата с Бъртън го последваха до голямата бяла кола и се качиха в нея.

Флин довършваше малката си картонена чашка френско

еспресо „Кофи Джоунс“, когато пред тях изникнаха прожекторите, палатката, колата на Щатската полиция и линейката и Томи натисна спирачката. Сестрата на Бъртън седеше отпред при него, а машината за кафе кротуваше на гърбицата на трансмисията помежду им. Под таблото за управление стояха окачени две масивни булпъп пушки, малко над краката ѝ.

Палатката се оказа бяла и модулируема. Щатските ченгета ѝ бяха променили размерите, за да поберат колата, която не беше особено голяма. По-голяма от онази под наем, която Бъртън и Леон караха до Дейвисвил, но не много. Машината на Щатската полиция се оказа стандартен черен „Приус Интерцептор“ с една от онези подобни на оригами каросерии, които Леон наричаше гънки за скорост. Линейката се оказа същата, с която Флин се вози, когато караха майка ѝ в болницата в Клантън. Бяха вдигнали силни прожектори на тънки оранжеви прътове със стойки, затиснати с чували пясък.

— Добре. — Докато паркираше, Томи говореше с някой, който не пътуваше с тях. — Водя местен жител за опит за идентификация, но се съмнявам, че ще ги разпознае. Все още са мъртви, нали?

— Какво правят те там? — попита Флин и посочи. Два големички бели квадрикоптера се рееха на около три метра над пътя, недалеч от бялата шатра. Въртяха се над определен участък, почти неподвижни, но се местеха със странно прецизни потрепвания насам-натам. Вероятно бяха с размера на машинката, която тя пилотираше в играта, но никога не беше виждала. Вдигаха ужасно много шум и Флин се радваше, че случката не е по-близо до къщата.

— Големите картографират данни от малките — обясни Томи и едва тогава Флин видя малките, светлосиви и на рояк, цяла камара, да се носят на няколко пръста над повърхността. — Душат за молекули от гуми.

— На това шосе има бая — възрази тя.

— Ако събереш достатъчно, все ще се покаже нещо скорошно.

— Кой ви повика? — попита Бъртън, седнал зад Томи във фарадеевата клетка, където слагаха арестантите.

— Щатският ИИ. Сателитът забелязал, че превозното средство не е мръднало над два часа. Освен това маркирал имота ви за необичайна активност на безпилотници, но им казах, че с приятелите ти разигравате мачове.

— Благодаря за което.

— Колко време възнамерявате да продължите?

— Трудно е да се каже.

— Някакъв специален турнир ли има?

— Да речем — съгласи се Бъртън.

— Готов ли си да погледнеш вече? — попита Томи.

— Ами да.

— Ти можеш да останеш в колата, Флин. Искаш ли още едно кафе?

— Не — отвърна тя, — и не, благодаря. Идвам с вас! — И слезе, като си отбеляза колко е чиста колата — гордост и радост на службата, само на година.

Томи и Бъртън също слязоха, шерифът си сложи шапката и провери екрана на телефона си.

Навред, еднакво на височина, бе израсло срамниче — килим от цветя, който се надигаше от канавката край пътя и скриваше факта, че изобщо има такава. Флин сигурно бе минавала покрай това място стотици пъти — на път за училище и на връщане, но не ѝ беше правило впечатление. Сега си помисли, загледана в прожекторите и квадратната бяла шатра, че прилича на снимачна площадка за реклама, но всъщност беше сцена на убийство.

Полицайка, щатска, в бял хартиен защитен костюм със свален до половината цип, стоеше на средата на „Портър“ и ядеше сандвич със свинско. Флин хареса прическата ѝ. Запита се дали и Томи я харесва. След това се зачуди откъде се е сдобила със сандвича по това време на нощта.

Двама души в костюми за химическа защита излязоха от шатрата, единият люлееше във всяка ръка по един пистолет в големи торбички за фризер с херметично затваряне. Единият пистолет беше черен, другият — фабрикат шарен, в гето-стил, в жълто и яркосиньо.

— Здрасти, Томи! — обади се онзи с пистолетите, гласът му — приглушен от гащеризона.

— Здрасти, Джефърс! — кимна Томи. — Това е Бъртън Фишър. Семейството му живее в края на пътя от Първата световна насам. Любезно се съгласи да провери дали изобщо е зървал досега клиентите ни, макар да предполагам, че не е.

— Мистър Фишър! — поздрави онзи в защитния костюм и сетне обърна маската си към Флин.

— Сестрата на Бъртън, Флин — обясни Томи. — Няма нужда да вижда клиентите.

Защитният костюм предаде торбичките за фризер на колегата си, след това разкопча циповете на снабдената с маска качулка. Отдолу темето му беше розово, избръснато наскоро.

— Излязоха отпечатъците и на четиримата клиенти, Томи. Нашвил, не Мемфис. Камара дела. Горе-долу каквото се очаква. Биячи на производители на дрога — тежки телесни повреди, не едно подозрение в убийство, но нищо трайно.

— Бъртън все пак ще погледне — каза Томи.

— Оценяваме отделеното време, мистър Фишър! — увери Джефърс.

— Трябва ли да се обличам? — попита Бъртън.

— Не — отвърна костюмираният, — ние сме се издокарали за преди да приключим с гадните части. Така че да не ги оцапаме.

Бъртън и Томи хлътнаха в бялата палатка, като оставиха Флин с Джефърс, докато другото ченге отнасяше пистолетите нанякъде.

— Какво според вас се е случило? — попита тя Джефърс.

— Карали са си по пътя — отвърна щатският — в посоката, от която идвате вие. Оборудвани да убият някого. Нямат документи, значи са ги оставили някъде, откъдето да си ги вземат. След това… не знаем. Предното колело е в канавката и е хлътнало на скорост, а те са до един мъртви, застреляни в главите от външната страна на превозното средство.

Флин гледаше как малките ловци на молекули се стрелкат плътно до асфалта. Под лампите хвърляха сенки като мухи.

— Значи, ако е отбил от пътя, вероятно някой го е блокирал — продължи Джефърс, — бил е в засада, първо е гръмнал шофьора, който е влязъл в канавката, след това вероятно неколцина други са изтичали и са застреляли и тримата пътници, преди да успеят да реагират… — Той я погледна с мрачно изражение. — Или пък… някой наоколо кара ли триколка?

— Триколка ли?

Той сви рамене в защитния си костюм по посока на дроновете.

— Хващаме следи от гуми от определена реколта. Приличат на три колела, но засега са съвсем на границата, твърде слаби.

— Способни ли са на това? — изуми се Флин.

— Въпрос на късмет… — отвърна без ентусиазъм Джефърс.

Бъртън излезе от шатрата, следван от Томи.

— Някакви анонимни задници — обясни на Флин. — Грозници. Искаш ли да ги видиш?

— Вярвам ти напълно.

Томи си свали шапката, използва я за ветрило, пак си я сложи.

— А сега да ви върна у вас.

28.
Домът на любовта

Къщата за любов на бащата на Лев — ъглов имот, но като изключим това, незабележителен с нищо, се намираше на „Кенсингтън Гор“.

Колата, която ги докара, беше пилотирана от малък периферник, хомункулус, седнал в кокпит, напомнящ сложен пепелник, вграден върху таблото за управление. Недъртън предположи, че го контролира някакъв аспект от охраната на семейството на Лев. Това го дразнеше — безполезно според него като театралните изпълнения на Аш. Или, каза си, е било предназначено да забавлява децата на Лев, в който случай се съмняваше да е имало ефект.

И двамата с приятеля му не разговаряха по пътя от Нотинг Хил насам. Хубаво беше да излезе от къщата на Лев. Недъртън си мечтаеше ризата му да е изгладена, въпреки че поне беше изпрана — най-доброто, което подобни свободни от ботове жилища можеха да предложат. Осиан спомена, че античната машина на име „Валетор“ се нуждаела от ремонт.

— Съмнявам се — каза Недъртън, загледан през поляризираните стъкла на къщата за любов, — че самият ти я използваш.

— Братята ми идват тук — отвърна Лев. — Аз ненавиждам къщата. Източник на болка за майка ми.

— Съжалявам — въздъхна публицистът, — нямах представа.

Спомни си обаче, че веднъж Лев му разказа прекалено много за тази къща, докато пиеха. Погледна пак към колата им, навреме да види шофьора-хомункулус с ръце на хълбоците, очевидно загледан подире им от ръба на таблото. След това прозорците и предното стъкло се поляризираха.

— Не мисля, че баща ми някога е бил голям ентусиаст за такива неща — допълни Лев. — Имаше нещо особено проформа в цялата работа, все едно се очакваше да бъде такъв. Според мен майка ми също го забелязваше и това влошаваше положението.

— Но сега са заедно — отбеляза Недъртън.

Лев не отговори. Носеше износено черно яке от конска кожа с казашка яка. Когато сви рамене, то се повдигна заедно с тях, твърдо като броня.

— Как ти се стори тя?

— Майка ти ли? — Недъртън я беше виждал само веднъж, в Ричмънд Хил, на някакво специално събиране за руснаци.

— Не, Лоубиър.

Публицистът се озърна и в двете посоки, нагоре и надолу по „Кенсингтън Гор“. Не се виждаха нито пешеходци, нито превозни средства. Поглъщащата Лондон тишина внезапно му се стори потискаща. Попита:

— Редно ли е да говорим тук?

— По-добре, отколкото в къщата — въздъхна Лев. — Да речем, че и стените имат уши. Какво мислиш за нея?

— Страховита е — призна Недъртън.

— Предложи ми помощ за нещо — обясни спътникът му. — Затова сме тук.

— Боях се от нещо подобно.

— Така ли?

— Когато я изпрати до колата и се върна, ми се стори, че сте разговаряли.

— Понякога смятам семейството си за потискащо — каза Лев. — Интересно е да срещнеш друг с противоположно въздействие.

— Тя не изпълнява ли все пак волята на Града? И не си ли бъркате дълбоко едни на други в джобовете — вие със семейството ти и Гилдиите?

— Всички изпълняваме волята на Града, Уилф. Не си представяй нещата другояче.

— И какво по-точно беше нейното предложение? — попита Недъртън.

— Скоро ще видиш — обеща Лев. Изкачи се по стълбите към входа на къщата за любов. Обърна се към вратата и каза: — Дошъл съм с приятеля си Недъртън.

Вратата издаде басово подсвирване, сякаш се развълнува леко, а после се завъртя гладко и безшумно навътре. Недъртън последва Лев нагоре по стълбите и през прага, във фоайе с розови и коралови шарки.

— Срамни устни — обясни Лев. — Толкова смазващо очевидно.

— Големите — съгласи се Недъртън, извил шия към изписаната арка на входа, изработена от лъскав и особено апетитен на вид камък. Или, по-скоро, от нещо, създадено от ботове. Цялото място изглеждаше така, сякаш не е било изработено от човешки ръце.

— Мистър Лев. Толкова се радвам да ви видя, мистър Лев! — Посрещна ги не особено млада жена на неразгадаема възраст, може би малайзийка, с високи скули, извити в елегантни арки от мънички триъгълни лазерни белези. — Толкова време мина!

— Здравей, Анна! — поздрави Лев. Недъртън се чудеше дали тя го нарича „мистър Лев“ от малък. Напълно възможно беше. —

Това е Уилф Недъртън.

— Мистър Недъртън! — жената кимна и на госта.

— Тук ли е? — попита Лев.

— Горе, на първия етаж. Ескортът се увери, че сме законни перспективни купувачи, после си тръгна. Ако желаете да купувате, хранителното оборудване и другите модули за обслужване ще бъдат доставени в Нотинг Хил. Ако не, ще пратят някого да я вземе.

— Кой например? — поинтересува се Недъртън.

— Една фирма в Мейфеър — отвърна Лев, втренчен в извитото коралово стълбище. — Занимава се предимно с продажби на собственост. Препродава.

— Какво препродава? — последва го Недъртън, а жената се изкачваше няколко стъпала след тях.

— Периферници. От по-луксозните. Ранни колекционерски модели. Нямахме време да принтираме нещо.

— В това начинание ли ти помага Лоубиър?

— По-скоро аз на нея. Реципрочно е — обясни Лев.

— От това се боях.

— В синия салон — допълни жената зад тях. — Желаете ли напитки?

— Джин с тоник — поръча Недъртън, толкова бързо, че се страхуваше да не би да не е успяла да го разбере.

— Не, благодаря — отвърна Лев.

На стълбите публицистът се обърна, улови погледа на жената и кимна, а сетне вдигна два пръста.

— Оттук — На горната площадка Лев го хвана за ръката. Отведе го в почти лишена от мебели стая в тъмносиньо, чиито стени сякаш се намираха на огромно, но неопределимо разстояние. Фантастично долнопробен сумрак, присъщ на второкласните нощни клубове и крайморските казина, увеличаваше илюзорно помещението, но то надали надминаваше по размери гостната на Лев.

— Наистина гадно — възкликна впечатлено Недъртън.

— Най-малко отблъскващата стая — увери го Лев. — Спалните са непоносимо противни. Дадох на Лоубиър на запис разговора ти със сестрата на полта.

— Така ли?

— Това беше най-бързият начин. От нейна страна тя трябваше да намери нещо подходящо и да е локално. Как се е справила?

— Справила ли се е?

— Стани — нареди Лев и от едно от крушообразните кресла се изправи млада дама, която Недъртън не беше забелязал.

Носеше светла блуза и тъмна пола, и двете неутрални откъм период. Косата и очите ѝ бяха кафяви. Погледна Лев, после Недъртън, след това се обърна отново към Зубов с изражение на лек интерес. — Лоубиър каза, че е намерила две други, по-сходни според лицевото разпознаване, но тази ѝ се сторила най-подходяща.

Публицистът се взираше в момичето.

— Периферник ли е?

— На десет години. С един собственик. Отлично поддържана. Идва от разпродажба на наследство. От Париж.

— Кой я оперира?

— Никой. Базово ИИ. Прилича ли ти на сестрата на полта?

— Да, но не поразително. Нима приликата ще има значение?

— Лоубиър казва, че ще има — първия път, когато тя се погледне в огледало… — Лев пристъпи по-близо до периферното тяло, което го погледна. — Искаме да минимизираме шока, да ускорим аклиматизацията ѝ.

Жената с гравираните с лазер бузи се появи с поднос: две високи чаши на столчета, с леден тоник, от който се вдигаха мехурчета. Лев все още гледаше периферното момиче. Недъртън взе едната чаша, изпи я, върна я бързо на подноса, взе другата и се обърна отново към тялото.

— Ще се наложи в кочана да купим специализирани принтери — продължи Лев. — Това надскача обичайното, с което работят.

— Принтери ли?

— Пращаме им файлове за разпечатване на автономна схема — обясни Лев.

— За Флин ли? Кога ще дойде?

— Веднага щом е възможно. Тази кукла тук ще свърши ли работа?

— Предполагам — прие Недъртън.

— Тогава тя идва с нас. Ще доставят поддържащото ѝ оборудване.

— Оборудване ли?

— Тя няма храносмилателен тракт. Нито яде, нито екскретира. Трябва да ѝ се вливат хранителни вещества на всеки дванайсет часа. И Доминика изобщо няма да я хареса, така че ще стои при теб, на яхтата на дядо.

— А вливанията?

— Аш ще се справи с тях. Тя обича излезли от употреба модели.

Недъртън отпи от джина, като съжали за добавените лед и тоник.

Периферното тяло го гледаше.

29.
Атриумът

Недъртън, човекът от „Милагрос Колдайрън“ сякаш се намираше в гърлото на някакъв звяр, розово и лъскаво.

От верандата, където беше излязла да приеме разговора, Флин чуваше тракането на чиниите в кухнята. Заради онова проклето френско еспресо не беше успяла да заспи пак, но накрая бе задрямала, поне за кратко.

Томи ги беше оставил при портата и двамата с брат ѝ стигнаха пеша до къщата, но не искаха да си говорят за Конър, докато колата на Томи не се отдалечи.

— Той е бил — каза Флин, но Бъртън само кимна, посъветва я да поспи и тръгна към каравaната.

Леон вдигна всички в седем и половина, за да им сподели новината, че току-що е спечелил десет милиона долара от щатската лотария и сега майка им готвеше закуска. Гласът му продължаваше да се носи от вътрешността на кухнята.

— Дронове — каза Уилф Недъртън — мъничко лице в розова рамка, — когато Флин му вдигна.

— Здрасти, Уилф.

— При предишния ни разговор спомена, че имате дронове.

— Ти ме попита дали имаме такива и аз ти потвърдих. Каква е всичката тази розовина зад теб?

— Атриумът ни — отвърна той. — Сами ли си ги печатате? Дроновете?

— Мечката в гората ли дриска?

Той изгледа неразбиращо Флин, после се обърна надясно. Изглежда прочете нещо.

— Печатате ги. И платките ли?

— По-голямата част. Имаме човек за тази работа. Двигателите са заводски.

— Принтирате при външен човек?

— Да.

— Контракторът ви доверен човек ли е?

— Да.

— Опитен?

— Да.

— Налага се да уредим малко принтиране. Задачата ще трябва да се извърши бързо, компетентно и конфиденциално. Контракторът ви може да я сметне за сложна, но ще му осигурим техническа поддръжка.

— Ще трябва да поговориш с брат ми.

— Разбира се. Доста е спешно обаче, така че ние двамата трябва да проведем разговора си сега.

— Не печатате дроги, нали?

— Да ги печатаме?

— Не ги правите.

— Не — отрече Недъртън.

— Човекът ни не приема да печата за дрогари. Аз също отказвам да работя за такива.

— Няма нищо общо с дроги. Пращаме ви файлове.

— Какви?

— За хардуерно оборудване.

— За какво служи то?

— Нямам идея как да ти го обясня. Ще ви бъде платено солидно за уреждането на създаването му.

— Братовчед ми току-що спечели лотарията. Нали знаеш?

— Не знаех — каза Недъртън, — но ще намерим по-добър начин. Работи се върху това.

— Искаш ли вече да говориш с брат ми? Тъкмо се каним да закусваме.

— Не, благодаря. Моля те, продължавай. Ще поддържаме връзка с него. Но се свържи с контрактора си. Трябва да задвижим нещата.

— Ще го направя. Атриумът ви е ужасно грозен.

— Така е — съгласи се той и се усмихна лекичко. — До скоро виждане, значи!

— До скоро!

Екранът ѝ угасна.

— Има и бисквити — обади се Леон от кухнята. — Супер са!

Флин отвори комарника и влезе в здрачната утринна прохлада на предното фоайе. Покрай главата ѝ прелетя муха и тя се сети за прожекторите, бялата шатра и четиримата мъртъвци, които не беше видяла.

30.
„Ермес“

— Тя може да стои при Аш. — Недъртън погледна към периферното тяло в болнавата светлина. Напомни си отново, че тя — то! — не е разумно.

Обаче не му изглеждаше като „то“. И имаше вид на разумно същество, макар и незаинтересовано, както вървеше помежду им, управлявана от някакво ИИ. Почти, предположи той, като историческите фигури, които населяваха туристическите атракциони. Полагаше големи усилия да ги избягва.

— Аш не живее тук — възрази Лев.

— Тогава при Осиан.

— И той не живее тук.

— Е, може да стои в гадателската шатра на Аш.

— Седнала на стол пред масата?

— Защо не?

— Налага ѝ се да спи — обясни Лев. — Е, не буквално, но ѝ е нужно да се излегне, да се отпусне. Освен това трябва да прави упражнения.

— И защо не я качиш горе?

— Доминика ще откачи. Сложи я в задната каюта на яхтата — предложи Лев. — Покрий я с чаршаф, ако това ще ти помогне.

— Чаршаф ли?

— Баща ми използва за целта противопрахови покривала. Държи две-три тела на дивани в задната спалня, покрити с чаршафи. Преструвах се, че са призраци…

— Изобщо не са хора.

— На клетъчно ниво са хора също като нас. Което е относително, разбира се; зависи с кого разговаряш в момента.

Периферничката се обръщаше към онзи от тях, който говореше.

— Тя не прилича на Флин — заяви Недъртън. — Не особено.

— Достатъчно е сходна! — Лев едновременно беше служил за камера и беше следил обаждането във фоайето на къщата за любов. — Аш се е заела да приготви дрехи, сходни на онези, които момичето носеше по време на първия разговор. Да са ѝ познати.

В този момент публицистът за първи път осъзна, след като си представи как може да го възприеме тя, размерите на разточителната колекция от превозни средства на Лев под арките на построената от човешка ръка пещера. Повечето машини бяха

отпреди джакпота, напълно възстановени. Хром, емайл, неръждаема стомана, хексоклетъчни ламинати, достатъчно италианска кожа да застели няколко тенис корта. Недъртън не успя да си представи Флин впечатлена.

Почти бяха стигнали до гобивагона. Когато грейна арката над трапа му, стана ясно, че до него е поставена бягаща пътека, край която — за неудобство на Недъртън — стоеше човекоподобна фигура, безглава, с отпуснати край хълбоците ръце.

— Какво е това?

— Екзоскелет за тренировки чрез съпротивление. Доминика има такъв. Хвани я за ръката.

— Защо?

— Понеже аз се качвам горе. Тя остава тук с теб.

Недъртън протегна ръка. Периферничката я стисна. Дланта ѝ беше топла и напълно ръкоподобна.

— Аш ще намине да обсъди плановете и да я види.

— Добре — съгласи се Недъртън, като даде да се разбере, че не е добре, поведе периферничката по трапа и я качи на яхтата, а след това я отведе в най-малката от трите спални каюти, чието осветление веднага засече влизането им. Уилф огледа вградения в светлата ламперия хардуер и успешно избра тясна койка да се спусне от стената.

— Ето — каза. — Седни.

То седна.

— Легни.

То легна.

— Спи!

Не беше сигурен, че ще стане. Но то затвори очи.

Появи се сигилът на Рейни, който пулсираше.

— Ехо? — каза Недъртън и припряно отстъпи и излезе от каютата, като затвори вратата с една централна панта.

— Не си си проверявал съобщенията!

— Не — призна Недъртън стреснато. — Не съм чел и пощата. Доколкото разбрах, уволнен съм… — Той се върна по късия коридор към каюткомпанията.

— Хората тук не ми повярваха — каза Рейни, — когато им обясних, че се гордееш да не знаеш за кого си работил. Когато те уволниха, всички те провериха. Не успяха да открият кой те е уволнил. Къде се намираш?

— При един приятел.

— Няма ли образ там?

Той ѝ пусна фийд.

— Какви са онези стари монитори?

— Той е колекционер. Ти как си?

— Аз съм обществен служител, технически, така че за мен е различно. Пък и обвиних теб.

— Наистина ли?

— Разбира се. Надали ще се хванеш да разпространяваш резюмета из правителството ни, нали?

— Определено се надявам, че не.

— Приятелят ти има странен вкус. Много малка къща?

— Вътрешността на голям „Мерцедес“.

— На какво?

— Сухоземна яхта, построена за обиколка на руски олигарх из пустинята Гоби.

— И ти се возиш в нея?

— Не. Намира се в гараж. Нямам представа как са я вкарали вътре. Може да се е наложило да я разглобят… — Недъртън се настани на бюрото, с лице към черните огледала, които навремето несъмнено са греели с данните от експоненциално разрастващата се империя на дядото на Лев.

— Клаустрофобично! — реши Рейни.

— Случайно научих, че рожденото ти име е Кларис. Изуми ме, понеже не съм го знаел.

— Само защото си такъв тотален егоцентрик — отвърна тя.

— Рейни — възрази Недъртън, — това е прекрасно име.

— Какво си сложил да ни слуша, Уилф? Огромно е. Моята охрана направо се вледени от него.

— Вероятно е от семейството на приятеля, при когото съм отседнал.

— Той в гараж ли живее?

— Държи гаража. Или по-точно баща му го държи. Продължава до безкрайност. Очевидно и охраната им също.

— Изглежда ми като средна по размер държава.

— Точно те трябва да са.

— Това проблем ли е? — поинтересува се Рейни.

— Засега не.

— Дийдра — каза тя след известна пауза. — Знаеш ли, че е имала сестра?

— Имала?

— Говори се — обясни Рейни. — По задните канали. Кръпкарите. Те са си отмъстили.

— Кръпкарите? — Онази отвратителна преработена пластмаса. Описанието на Флин Фишър за предмета, изкатерил „Едънмиър Меншънс“, за да убие Аелита. — Това пък откъде го чу?

— Китайски клюки. Призраци от някогашната империя.

— Нова Зеландия? — Недъртън си представи как всичко,

което си казват, се спуска по големия колкото град канал, в каквито неизмерими дълбини на съзнанието би могъл да притежава охранителният модул на семейството на Лев. Внезапно осъзна, че цени това претенциозно, претъпкано пространство, ограничено, скучно и успокоително.

— Не съм ти го казвала.

— Разбира се. Но те си тръгнаха последни, щом приключи последния ни разговор, заедно с американците.

— И все още са с тях, на теория. Но всичко се върна на началното поле. Ние — или по-скоро те, тъй като вече не съм официално замесена — трябва да се прегрупират, да ребрандират, да преоценят всичко. Да видят кой ще се появи в замяна на Главния кръпкар…

Лоубиър го беше назовала по име — твърде чуждо, за да си го спомни Недъртън.

— Рейни, защо всъщност ми се обаждаш?

— Семейната охрана на приятеля ти ме притеснява.

— Защо не се видим тогава? На друго място.

— Кога?

— Ще трябва да проверя…

— Ехо! — обади се от вратата Аш. Във всяка ръка държеше по една матова чанта с алуминиева рамка, облечена с бледа кожа.

— Трябва да затварям — заяви Недъртън. — Ще ти звънна!

Сигилът на Рейни изчезна.

— Къде е тя?

— В задната каюта. Какви са тези чанти?

— „Ермѐс“ — каза Аш. — Оригиналният фабричен комплект на периферното тяло.

— Ермес ли?

— Вюитонките са винаги руси — поясни тя.

31.
Шашмава работа

Шейлин им беше запазила кутия захаросани гевречета, от солените с карамел от „Кофи Джоунс“. Когато Флин работеше там, една от задачите ѝ беше да мести подносите с прясно отпечатани гевречета към фурната. Ако не го направиш както трябва, дантелата от солен карамел се вдлъбва и получаваш по-плоски и не така специални кръгли сладки, чийто карамел може да ти извади пломбите, ако дъвчеш прекалено бързо. Въпреки това беше мило от страна на Шейлин да се снабди с такива за срещата. Беше докарала и Литония — дамата, която понякога печаташе за Мейкън — да се навърта на рецепцията, така че да не ги прекъсват.

— Първи въпрос — започна Шейлин, като местеше поглед от Мейкън и Едуард към Флин, — колко шашмава е тази работа?

Четиримата седяха около масичка за кафе, използвана и за работна, с плот, изпържен от постоянните напичания.

— Същото питам и аз — обади се и Мейкън.

— И? — Шейлин отвори кутията от „Кофи Джоунс“. Флин надуши топлия карамел.

— Не намерихме съответстващи патенти — обясни Едуард, — да не говорим за готови продукти, така че няма да се занимаваме с подправяне. Изглежда това нещо, което печатаме, служи за прототип за друг модел, по-еволюирал и с по-напредничави функции.

— Откъде знаеш? — поинтересува се Флин.

— Купища разхищения има. Много обиколни пътища. Плаща ни се да построим нещо, за което те имат реални проекти, но го правим от достъпни части, които що-годе стават, плюс други, които печатаме. Има и други достъпни елементи, които модифицираме чрез печат… — Той си беше свалил виза и го беше прибрал в джоба си, Мейкън също. Професионална любезност.

Шейлин предложи на Едуард гевречетата. Той поклати глава. Колегата му си взе.

— Е? — попита тя. — Колко шашмава е тази работа, а? И ако не е, тогава защо някой ще иска да ми купи чифт много модерни принтери просто за да си изпечата едничко такова чудо?

— Да изпечата четири — поправи я Мейкън. — Едно основно и три резервни.

— Вътрешните — обади се Шейлин, — те насаждат разни хора… — И погледна към Флин.

— Сделката е на Бъртън — осведоми я тя.

— Тогава защо него го няма?

— Понеже Леон взе, та спечели лотарията тази сутрин. Трябва му помощ за овладяването на медиите… — Което беше, поне повърхностно, истина, но надупчена като карамела на ядките.

— И аз така чух — обобщи Мейкън. — Парите текат в клана Фишър, а?

— Не са кой знае колко. Десет милки, и подлежат на данъци. Тази работа с фабването… С онези хора работи Бъртън, на черно. И аз съм се хващала за малко с тях.

— Какво си правила? — поинтересува се Шейлин.

— Геймвах. Не искат да кажат каква е играта. Нещо като бета-тестване…

— Компания за игри? — наостри уши Мейкън.

— Охрана — поправи го Флин. — Охранителна фирма, работеща за компания за игри.

— Пасва си — обади се Едуард. — Печатаме хендсфри интерфейсен хардуер.

— Горе-долу такова, с каквото АВ би могла да оборудва Конър, ако бяха въшливи с пари — обясни Мейкън, загледан във Флин. — Позволява ти да оперираш с нещата, като мислиш за тях. Най-близките до това патенти са медицински, неврологични… — Той счупи гевречето си на две и разтегна карамела на нишки, които провиснаха. — Например тактилниците, които Бъртън използваше в Морската пехота.

— Как изглежда? — попита Флин и също си взе карамелизирано геврече, когато Шейлин ѝ поднесе кутията.

— Лента за глава с щекер на нея — обясни Едуард. — Твърде тежка, за да е удобна. Трябва да изпечатаме и специален кабел за нея. Един от двата принтера е само за тази цел, за кабела. Принтерът ще бъде едва трийсет и третия такъв за този щат.

— И изцяло регистриран — допълни Шейлин.

— Ако не печатаме шашмаво — обясни Мейкън, — регистрацията е плюс. А и няма как да намерим такъв нерегистриран. Проверихме.

— И двете машини ще са тук утре — допълни Шейлин, — ако готката казва истината.

— Готка ли? — изуми се Флин.

— Чакай — спря я Мейкън. — Вече си приела задачата?

— Предположих, че все пак имам вариант да върна доставката — призна Шейлин. Обърна се към Флин. — Англичанка с много яки контактни лещи. Дала си ѝ номера ми.

— Трябва да е бил Бъртън. Аз се разправям с мъж.

— Каза, че са в Колумбия — допълни Шейлин. — Поръчката за принтера идва от Панама. Всеки от принтерите струва повече от годишния ми оборот, и от двете страни на бизнеса. Щом ги доставят, стават мои и на нея май изобщо не ѝ пукаше, че ми плаща и такса на всичкото отгоре. На мен ми звучи като да са дрогари.

— Има игра — увери я Флин. — Видях я с очите си, а и онзи, с когото говорех, твърди, че са охранители и работят за компания за игри. Попитах го дали са дрогари. Отрече. Бъкани са с пари и явно не са против да ги харчат. Знам, че си особено настървен по въпроса, Мейкън, аз също, но не е като да вземаме пари от хора, за които знаем, че печатат дроги… — Тя не се справяше особено добре със самоубеждението, така че се съмняваше, че ще убеди и Мейкън. — Бъртън също има дял в цялата работа.

Никой не каза нищо. Флин отхапа парче от захаросаното си геврече. Бяха улучили идеално карамела.

— Колумбия е била наркокартел, преди да се появят печатари — отбеляза Едуард. — Сега е страна на парите. Като Швейцария.

Флин преглътна.

— Искаш ли да се захванеш?

Едуард погледна Мейкън. Той отбеляза:

— Делът ни от таксата на Шейлин е солидна пачка.

— Предпазлив си, Мейкън — съгласи се Флин. — Тогава защо се захващаш?

— Предпазлив, но любопитен. Трябва да има равновесие.

— Не искам да ме виниш — помоли го тя, — но защо би се хванал с поръчката?

— Файловете, които пратиха — обясни Едуард. — Молят ни да фабнем нещо, за което не можем да намерим никакви записи да е правено досега.

— Може да е плод на корпоративен шпионаж — съгласи се Мейкън. — Би било интересно. Не сме стъпвали на такива територии. Това ни привлече вниманието.

Едуард кимна.

— Ако успеете да разгадаете за какво служи — попита Флин, — ще успеете ли да произведете още?

— Можем да направим още и бездруго — обясни Мейкън, — но ще трябва да открием какво прави и за какво се използва. Няма известен ни продукт, който това нещо да може да управлява.

— Но — допълни Едуард и посегна за поничка — вероятно бихме могли да открием. Реверсивно инженерство.

Шейлин се взираше в последните три карамелизирани гевречета, вкопчена в битка с диетата си.

— Значи сте в кюпа — каза, без да вдига поглед. След това се обърна към Флин. — Ще го направим.

Флин отхапа втора хапка от гевречето си. Кимна.

32.
Служебната палка

Сигилът на Лев се появи и запулсира, когато Недъртън тъкмо излизаше от таксито на „Хенриета Стрийт“.

— Да? — попита Уилф.

— Колко време ще отнеме според теб срещата?

— Нямам представа — призна Недъртън. — Не знам какво ще обсъждаме. Казах ти вече.

— Ще пратя Осиан, когато приключиш.

— Не ми е необходим Осиан, благодаря. Никакъв Осиан.

— Не съм хващал тяло, откакто бях тийнейджър — заяви висок, млад мъж, който спря на улицата до публициста. Блед, с още по-светла коса. Принц от приказките с плоска шапка от туид. Недъртън затвори сигила на Лев с цъкване на езика. Очите на младежа бяха стряскащо зелени.

— Моля за извинение?

— Пак операта. Службата за наем е натоварена. Имаха малкото момиченце, но реших да ти отпусна юздите. Щеше да е по-забавно, ако имаха нещо наистина смущаващо.

— Рейни?

Сигилът ѝ се появи, после избледня.

— Здравей — ухили се младежът. — Да влизаме?

— Ти водиш — отвърна Недъртън.

— Колко предпазливо от твоя страна — отбеляза периферното тяло, напълно невпечатлено. Намести шапката си под ъгъл и посочи по протежение на „Хенриета Стрийт“. — Виж, там е намерил първия си издател Джордж Оруел…

Типичният и дразнещ навик на туристите да отварят фийд към лондонското море от сини табели.

Недъртън пренебрегна инак незабележителната сграда и отхвърли текста с ново цъкване с езика.

— Да тръгваме.

Периферникът тръгна към Ковънт Гардън. Уилф се запита дали е бил влят с хранителни вещества от матово алуминиево куфарче.

Улиците тук бяха натоварени или поне относително. Двойки, които отиваха на опера, предположи той. Почуди се колко ли от тях са периферници, наети или лична собственост. Започна да ръми леко. Той вдигна яката на якето си. Беше помолил периферника да води, понеже всъщност нямаше как да се увери, че това е Рейни. Сигилите, както знаеше, можеше да се

фалшифицират. От друга страна, тялото звучеше като нея. Не гласът, разбира се, но демонстрираше нейните черти.

Светваха уличните лампи. Имаше изложени на показ стоки на витрините на магазини, обслужвани от автомати, хомункули и тук-там по някой човек, лично или чрез периферник. Недъртън познаваше момиче, което навремето работеше в магазин наблизо, макар че не можеше да си спомни нито улицата, нито името ѝ.

— Притеснявах се за теб — продължи тялото. — Тук ситуацията става странна… — Подминаха магазин, в който мичикоид в костюм за езда сгъваше шалове. — Как понасяш да ти расте брада? — попита и прокара пръсти по бледата си буза.

— Не я оставям да порасне — отвърна Недъртън.

— След като е била обръсната, имам предвид. Направо ми се пищи.

— Предполагам, че има и по-притеснителни неща от моята брада — констатира Недъртън. Спътникът му си замълча и продължиха напред. Носеше кафяви полуботи с ластични вложки отстрани.

След това влязоха в сградата на пазара. Недъртън забеляза, че периферникът го води към стълбището за долното ниво. Реши, че това е Рейни — не че беше имал сериозни съмнения.

— Ще сме на по-закътано, ако и да е чисто символично уединение — каза тя.

Стигнаха до края на стълбите. Недъртън забеляза „Любовта на менадите“ в тясната арка, без никакви клиенти. Мичикоидът зад бара лъскаше чаши.

— Много добре — констатира Уилф и се захвана с организацията. — Ще вземем сепарето! — каза на мичикоида. — Двойно уиски. Чисто. Приятелят ми не пие.

— Да, сър.

Виненочервените завеси му напомняха за гадателската шатра на Аш. Веднага щом мичикоидът му донесе уискито, публицистът ги затвори плътно.

— Те казват, че ти си виновен — сподели периферното тяло.

— За какво съм виновен? — Недъртън беше поднесъл уискито почти до устата си.

— Убил си Аелита.

— А кои са те?

— Американците, предполагам.

— Някой има ли доказателства, че тя е мъртва? Изчезнала, очевидно, но мъртва? — Той гаврътна част от напитката си.

— Това е от онзи вид неясна зловредна публичност. Започваш да изплуваш в клюкарските фийдове. Силно оркестрирани.

— Наистина ли не знаеш кой стои зад цялата работа?

— Например Дийдра? Може да ти е бясна.

— На нас. Бясна на нас.

— Това е сериозно, Уилф.

— Също и безумно. Дийдра съсипа всичко. Преднамерено. Ти беше там. Видя как стана. Тя уби Главния кръпкар.

— И моля те, не се напивай!

— Всъщност — увери я Недъртън, — пия значително по-малко. Защо да ми е сърдита Дийдра?

— Нямам представа. Но е от онзи тип трайни усложнения, които се надявах да избегнем.

— Извинете, сър — каза мичикоидът иззад завесата, — но имате посетител, който ви чака.

— Казал си на някого, че ще се срещаме? — Периферникът ококори зелените си очи.

— Не съм — възрази Недъртън.

— Сър? — настоя мичикоидът.

— Ако някой направи дупка в това чудо — наемното тяло се потупа по гърдите през сакото от промазан памук, — аз се будя на дивана. Ти не си в това положение.

Недъртън отпи за смелост и бутна завесата настрани.

— Простете за прекъсването — заяви Лоубиър, — но се боя, че нямах избор!

Тя носеше рошаво туидено сако и подходяща пола към него. На Недъртън му хрумна, че костюмът ѝ си подхожда добре с този на периферника на Рейни.

— Моля, позволете да се присъединя…

Мичикоидът, забеляза Недъртън, вече носеше стол.

— Мис Рейни — продължи полицайката, — аз съм инспектор Ейнзли Лоубиър, от Столична полиция. Наясно сте, че тук сте представена, законово, под действието на Закона за андроидния аватар, нали?

— Да — съгласи се без ентусиазъм периферникът.

— Канадските закони допускат известни разлики, що се отнася до физически манифестираното телеприсъствие, но не и нашите. — Лоубиър седна на стола. — Просто вода — поръча на мичикоида, а на Недъртън, след като погледна към долното ниво на пазара, каза: — По-добре да държим завесата отворена.

— Защо?

— Изглежда някой иска да ви навреди, мистър Недъртън.

Наемният вдигна вежди.

— Кой? — попита Уилф, комуто се искаше да си е поръчал уискито тройно.

— Нямаме представа — призна полицайката. — Вниманието ни беше привлечено към скорошния наем на тяло с потенциал да

послужи за оръжие. Обществеността не е наясно колко щателно се следят тези трансакции. Знаем, че то е наблизо и смятаме, че вие сте негова цел.

— Нали ти казах — обърна се периферникът към Недъртън.

— А вие защо бихте предположили, че мистър Недъртън е в опасност, ако мога да попитам? — поинтересува се Лоубиър, докато мичикоидът поставяше чашата ѝ с вода на масата.

— Можете, очевидно — отвърна тялото, като извънредно ефективно успя да предаде недоволството на Рейни. — Полицията, Уилф. Ти не ми каза!

— Канех се…

— Вие бяхте колега на мистър Недъртън в начинанието с Боклучената кръпка — уточни Лоубиър. — И вас ли ви уволниха? — Тя отпи от водата.

— Позволиха ми да подам оставка — отвърна наемният. — Но само от проекта. Аз съм бюрократ от кариерата.

— Също като мен. В момента — по официална задача. Важи ли същото и за вас?

Зеленият поглед обходи Лоубиър. Тялото отвърна:

— Не. Тук съм по частен въпрос.

— Не сте ли замесена — попита старицата, — в онова, в което е напът да се превърне бившият ви проект?

— Нямам свобода да го обсъждам — отсече периферникът.

— Но ето ви тук, на частна среща с мистър Недъртън. Изразявате загриженост за безопасността му.

— Тя ми каза — намеси се Уилф, с което сам се изненада — за разпространявания от американците слух, че аз съм поръчал убийството на Аелита.

— Не — възрази периферното тяло. — Казах, че те изглеждат най-вероятните заподозрени в разпространяването на слуха.

— Да, но според теб в дъното би могла да е Дийдра — отвърна Недъртън и гаврътна уискито си. Озърна се за мичикоида.

— Знаем за клюкарската кампания — съгласи се Лоубиър, — макар да не сме наясно за произхода ѝ… — Тя отново погледна навън. — О, боже! — възкликна и се надигна, като бръкна под капака на кафявата си чанта. — Боя се, че е време да тръгваме! — Извади визитка, подаде я на мичикоида, който току-що беше дошъл като призован. Той прие картата с две ръце, поклони се и пъргаво се оттегли. Лоубиър бръкна по-навътре в чантата и извади нещо, което на пръв поглед изглеждаше като прекомерно орнаментирано червило в златно и слонова кост или може би атомайзер, който бързо се преобрази на къса, церемониална на вид палка с масивна дръжка от слонова кост, увенчана с

позлатена коронка. Полицейска палка, очевидно. Досега Недъртън не беше виждал такава.

— Елате с мен, ако обичате! — нареди полицайката.

Периферникът на Рейни се изправи. Недъртън надзърна в празните ѝ очи, понечи да стане, но видя палката да се преобразява отново и да се превръща в позлатен пистолет с дълго дуло и с ръкохватка от слонова кост, който Лоубиър вдигна, прицели и стреля. Последва взрив, болезнено силен, но някъде от другата страна на долното ниво. Пистолетът не беше издал нито звук. Възцари се звънлива тишина и в нея се чуваше натрапчивият дъжд от дребни предмети, които се сипеха по стени и паваж. Някой се разпищя.

— Дявол го взел! — възкликна Лоубиър със загрижена изненада, а пистолетът ѝ се беше превърнал отново на палка. — Хайде, да вървим!

Тя ги изведе от „Любовта на менадите“ под съпровода на неспирните писъци.

33.
Данък глупост

Леон довършваше втора закуска на плота в „Джимис“. Флин седеше до него. Той трябваше да дойде до града за задължителните по договор рекламни снимки с екипа от лотарията и, както сам го нарече, мръсника, който му беше продал билета. Бъртън ги беше закарал.

— Ако той е мръсник — попита Флин, — защо си купил билета от него?

— Понеже знаех, че ще го заболи сърцето, когато спечеля — отвърна Леон.

— Колко ти остават след данъците и таксите за „Хефти Пал“?

— Към шест милиона и половина.

— Това, предполагам, е концептуално доказателство.

— Концептуално за какво?

— Ще ми се да знаех. Това, което направиха „Колдайрън“ би следвало да е невъзможно. Охранителна компания в Колумбия, а?

— Всичките тия простотии са ми като на филм — призна Леон и се оригна тихичко.

— Отдели ли за лекарствата на мама?

— Осемдесет бона. — Той се оригна по-шумно. — Най-новият биологик, който използва, направо им вижда сметката на кинтите.

— Благодаря, Леон.

— Когато забогатееш като мен, всички хукват да преследват парите ти.

Флин го изгледа с ъгълчето на окото, но той си каза репликата със сериозно изражение. Миг по-късно, в сиянието на чакъления паркинг, и тя забеляза рисувания бик в дълбините на огледалото зад бара. Той ѝ смигна. Устоя на желанието да му покаже среден пръст, понеже това щеше да влезе в досиенцето, което анимацията си водеше за нея.

Самото заведение я подсети за Конър, за квадратната бяла шатра на „Портър“ за рояка дронове, които душеха за молекули от гуми. Все още не беше намерила времето, нужно ѝ, за да го обсъди с Бъртън. Явно Конър беше убил онези четиримата още през първата нощ на служба…

Беше го направил бързо, решително и безмилостно. Така повеляваше бойният кодекс на Корпуса, а вероятно и този на Тактилното разузнаване. Може разузнаването ти да не го бива, планът ти да е калпав, хардуерът да не е от най-добрите, но

компенсираш тези неща, като просто даваш всичко от себе си — и действаш бързо и яростно. У Бъртън този кодекс съжителстваше мирно с представата за съществуването на правилен начин да се гледа на ситуацията, но сестра му предполагаше, че това може да се дължи на ловуването за прехрана — нещо, в което поначало го биваше много. Конър, от друга страна, вероятно беше изцяло в другата крайност.

— Какво правехте във „Фаб“-а? — попита Леон.

— Срещнах се с Шейлин и Мейкън.

— Не се захващайте с шашми — заръча той.

— Точно ти ли ми го казваш — и то днес?

— Днес съм се занимавал само с това да помогна на хората наоколо да си плащат техния данък глупост за следващата лотария… — Той се смъкна от бар стола си и си подръпна нагоре дънките.

— Къде е сега Бъртън? — смени темата Флин.

— При Конър, ако списъкът му със задачи е минал без засечки.

— Наеми кола и ме закарай дотам — помоли тя. — Ще си окача колелото отзад.

— Леон може да наеме кола, той има пари…

— Бъртън се надява да посвикнеш с това.

— Не съм сигурен — призна Леон, внезапно сериозен. — Тези хора, с които си говорите, ми звучат ужасно измислени. Сещаш ли се за онази история, която стана вирална, за педиатъра, завещал всичките си пари на измислената си приятелка от Флорида? Нещо такова са.

— Знаеш ли какво е по-лошо от въображаемото, Леон?

— Какво?

— Наполовина въображаемото.

— Какво ще рече това?

— Ще ми се да знаех.

След това Флин се обади за колата и те излязоха да я чакат отвън да се самодокара.

34.
Обезглавен

— Нещо против да запаля ароматна свещ? — попита Лоубиър. — Получавам неприятни остатъчни реакции от взривове… — Тя премести поглед от Недъртън към периферното тяло. — Дадох си спомените за приглушаване, но определени неща продължават да ги задействат. Чист восък, ароматни масла, нископепелна свещ. Абсолютно нищо токсично.

— Тази единица изглежда няма вградено обоняние — обясни Рейни. — Не е толкова изискана.

Аш, помисли си Недъртън, би могла да вметне някоя забележка за восъка в свят, лишен от пчели.

— Разбира се, нямам против — каза той, неспособен да изтрие от мислите си високия, изумително елегантен мъж, чието бръснато черно теме се взривяваше пред очите му, отново и отново, в каданс, гледано от всевъзможни ъгли и различно разстояние. Беше се случило, докато той слизаше по стълбите, право пред „Любовта на менадите“. Мъжът сигурно още си лежеше там, мислеше си Недъртън, проснат по гръб и напълно обезглавен. Лоубиър им беше показала фийдовете от различни камери и на него му се щеше да не го бе правила.

В привидно лишеното от прозорци пътническо купе на колата на Лоубиър имаше четири малки, обли, въртящи се кожени кресла, подредени около ниска кръгла маса. Недъртън и периферникът бяха седнали на тези отзад, обърнати напред, а Лоубиър се намираше с лице към тях. Тапицерията беше леко износена, оръфана по шевовете на ръба на възглавницата и странно удобна.

— Бил е нает като спаринг-партньор, от студио за бойни изкуства в Шордич — обясни Лоубиър, като извади малка, пълна с восък стъклена чашка от чантата си. Сама се запали, когато я постави на масата. — Нает е в момента, когато сте казали на таксито да ви закара в Ковънт Гардън, мистър Недъртън. Когато го засякох, приех, че ще бъдете нападнат физически. Че ще ви бъдат нанесени удари, най-вероятно с ръце и крака, но всеки един би могъл да е фатален, тъй като тялото е оптимизирано за ръкопашен бой.

Недъртън местеше поглед от Лоубиър към пламъчето на свещта и обратно. Бяха излезли от заведението, за да открият въздуха натежал, образно казано, от всевъзможни въздушни устройства. Четири жълто-черни диагонално раирани екипа на

столичната полиция, всеки с по две примигващи сини лампи, висяха неподвижно над обезглавеното тяло, проснато по гръб на стълбите, по които те самите с Рейни бяха слезли преди малко. Множество по-малки апарати се стрелкаха насам-натам с брумчене, някои — с размерите на домашна муха.

Кръвта се бе разплискала по каменните плочи до стълбището. Писъците бяха преминали в разтърсващи ридания, които идваха откъм жена, седнала с вирнати колене на камъните в подножието на стъпалата.

— Погрижете се за нея! — бе чул Недъртън да казва Лоубиър на някой невидим. — Незабавно!

В същия момент инспекторката вдигна за момент палката си на нивото на рамото и се обърна да я покаже. Публицистът стана свидетел на това как зяпачите от тълпата се извръщат, побояли се да не бъдат белязани от оръжието, макар че, разбира се, то вече ги беше заснело.

Продължаваха да отклоняват погледи, докато Лоубиър отвеждаше Недъртън и периферника към противоположния край на сградата и нагоре по ново стълбище. Щом излязоха на открито, колата ѝ се разкри пред тях, с вече отворени пътнически врати. Той нямаше представа къде бяха паркирали. Недалеч от Ковънт Гардън. В посока на „Шафтсбъри Авеню“, най-вероятно.

— Бедната жена — промърмори Лоубиър.

— Не ми изглеждаше физически пострадала — каза периферникът и се прегърби в креслото си с ниско нахлупена туидена шапка.

— Травматизирана е. — Лоубиър погледна свещта си. — Нероли. Момичешко, но винаги съм ги харесвала.

— Вие му пръснахте главата — каза Недъртън.

— Не беше нарочно — отвърна инспекторката. — Тялото напусна Шордич в кола, наета от студиото за ръкопашен бой. Само. Но няма как да е било само, понеже някой му е отворил черепа.

— Черепа?

— Черепите са разглобяеми. Принтират се кости, сглобяват се с биологични лепила. Имат структурната здравина на средностатистически череп, но могат да се разглобяват.

— Това пък защо? — попита Недъртън, който изпитваше все по-силна неприязън към периферниците, колкото повече подробности за тях узнаваше.

— В черепната кухина на спаринг-моделите обикновено има принтирана клетъчна реплика на мозък. Чучело, не когнитивно функционален. Регистрира нива на съзнание, дава индикации за не особено леки травми. Потребителят може да определя точната

ефикасност на нанасяните удари. Но чучелото — и сглобяемият череп също — не са достъпни за обслужване от крайния потребител. Едно или повече засега неизвестни лица са нарушили гаранцията на студиото по време на прехода от Шордич. Извадили са мозъка и са го заменили с взривно вещество. Тялото щеше да ви доближи и после да се детонира. Не го знаех, когато извиках флашботите. Четирите най-близки реагираха и одобриха молбата ми. Те се разположиха около главата му и едновременно детонираха. С няма и грам взрив във всеки, но на правилното разстояние, прецизно раздалечени, достатъчни да обездвижат практически всичко. Вместо това имахме късмет, че действията ми не доведоха до поне един смъртен случай.

— Но иначе — обади се периферникът — тялото щеше да убие Уилф.

— Вярно е — съгласи се Лоубиър. — Употребата на експлозиви е необичайна и предпочитаме да остане такава. Твърде много напомня асиметрични военни действия.

— Тероризъм — поправи я Рейни.

— Предпочитаме да не използваме този термин — отвърна полицайката и се загледа в пламъчето на свещта си със, както на Недъртън му се стори, съжаление. — Дори и само за да остане теророът единствен прерогатив на държавата… — Тя вдигна поглед към него. — Някой направи опит да отнеме живота ви. Вероятно е било предвидено и да сплаши съюзниците ви, които може да ви надживеят.

— Ние с Уилф сме само бивши съюзници — отвърна периферникът.

— Всъщност имах предвид мистър Зубов — отвърна Лоубиър. — Макар че онзи, който възнамерява да го сплаши, трябва да е единственият незапознат със семейството му, да е изключително влиятелен или наистина да не му пука.

— Откъде знаехте — попита Недъртън, — че ще се случи някъде тук?

— Заради лелчетата — обясни Лоубиър.

— Лелчета ли?

— Така ги наричаме. Алгоритмите. Имаме изключително много, изградени с десетилетията. Съмнявам се днес някой да знае как точно действат, всеки един поотделно… — Тя погледна към периферника, чието изражение се променяше. — Някой е моделирал вашето тяло под наем, при това доста романтично, да прилича на Фиц-Дейвид Ву. Не знам дали сте чували за него. Смята се, че е най-добрият съвременен шекспиров актьор. Майка му ми беше доста добра приятелка. Тези очи са допълнителна идея, разбира се, за която на по-късен етап съжаляваше. Не бяха

толкова лесно обратими по онова време…

Недъртън, който силно копнееше за още едно уиски, се запита дали тя мисли същото за своите теменужени очи.

35.
Нещата в двора му

Конър живееше на „Грейвли Роуд“, който се отклоняваше от „Портър“ недалеч от „Джимис“. Пътят бе насипан с чакъл, така че да растеш в района бе съпроводено с шеги по този повод, дори и само заради сходството на думите[9]. В гимназията „Грейвли“ се превърна в място за гушкане, където да паркираш, когато си на среща. Когато Леон отби там, където се предполагаше да е входът към имота на Конър, Флин се замисли дали досега изобщо е имала причина да навлиза толкова навътре по шосето. Последните метри не ѝ се сториха познати, макар че не се отличаваха и с нищо конкретно, което да запомни. Наоколо се ширеха предимно залесени изкуствено гори, имаше и разделени на части парцели, сега обрасли, понеже на тях не се строеше.

Къщата на Конър не беше стара като тяхната, но изглеждаше в по-лошо състояние. Не беше пребоядисвана отдавна, така че дървенията сивееше и боята се люшеше. Едноетажната постройка се намираше далеч от пътя, в средата на някогашна морава, сега морга за отпадъци, обрасла с телефончета. Сред тях стояха висок стар трактор, ръждясал целия, без дори петънце оцеляла по него боя, каравана — но по-малка от тази на Бъртън, полегнала на осите на спадналите си гуми, стандартните помагала за урок по история на кухненските печки и хладилниците, както и голям военен квадрикоптер, с размера на тарантулата на Конър, качен на четири циментови блокчета. За пилотиране на такива трябваше разрешително, ако изобщо ти позволят да го вдигнеш.

Тарантулата се намираше в долния край на входната алея, до къщата, а Мейкън и Едуард се трудеха усърдно върху задната ѝ част, при големия щръкнал шип. На разгърнатия покрай него син брезент бяха наредили сандъчетата си с инструменти.

Флин едва дочака Леон да спре, за да слезе от колата и да тръгне към майсторите. Искаше да види какво има на края на заострения манипулатор, който бе зърнала в „Джимис“.

— Здрасти — поздрави Мейкън и се изправи. И той носеше сини латексови ръкавици като Едуард. И двамата обаче бяха без визове.

— Какво става? — втренчи се в манипулатора Флин. Завършваше с някакъв странен механизъм с подвижни части, за чието предназначение тя не можеше да се досети.

— Малко ремонти за Конър — обясни Мейкън и посочи нещото. — Това е смукач за бензоколонка. Много полезно му е на

бензиностанцията.

— И тъкмо му го слагате, така ли?

— Не — отрече Мейкън и я изгледа сърдито. — Сложихме го на място още когато монтирахме манипулатора. Но му създава грижи.

— Вече би трябвало да работи — додаде Едуард безизразно.

И двамата бяха наясно, че тя знае какви глупости дрънкат, но Флин предположи, че така стават нещата, когато твой познат е избил една камара народ, а не искаш да го тикнат в панделата. Двамата приятели ѝ обясняваха версията, която трябва да се разказва — и то по начин, който не изискваше от нея да се отклони от истината заради споделеното от тях.

— А какво е това черното на него? — На манипулатора то липсваше, но тя беше уверена, че двамата ще поправят този пропуск.

— Силиконова подложка — обясни Едуард. — Гумирана боя.

Бяха свалили пушката или онова, на което е била монтирана и го бяха заменили с това чудо. Тя самата навярно беше в някое от сандъчетата с инструменти или пък момчетата на Бъртън вече я бяха отнесли.

— Дано му върши работа — съгласи се Флин. — Бъртън тук ли е?

— Вътре е — посочи Мейкън. — Обаче трябва да ти сканираме главата. С лазер.

— Какво да направите?

— Да ти измерим главата — поясни Едуард. — Челникът, който печатаме, не е гъвкав. Контактите са жизненоважни. Зависи от пасването.

— Също и удобството — допълни окуражително Мейкън.

— Защо аз?

— За теб е предназначено устройството. Попитай Аш.

— А кой е Аш?

— Мацката от „Колдайрън“. Техническата свръзка. Все ни се обажда. Много си пада по подробностите.

— Вие също — констатира Флин.

— Разбираме се с нея.

— Добре — съгласи се тя, макар че развитието на ситуацията не ѝ харесваше особено.

— Леон — обърна се Мейкън към братовчед ѝ, — поздравления! Чух, че си станал мултимилионер!

— Възхищавам се на начина, по който не показвате колко сте впечатлени! — Леон си придърпа от гъсталаците телефончета един посивял от слънцето дървен сандък. Изтъркани черни букви отстрани изписваха „Строителен динамит“ и куп

предупреждения.

— Трябва да го кача в ибей… — заяви той, като огледа надписите, преди да седне на сандъка. — Колекционерска рядкост. Обичам да гледам трудещи се хора!

— Защо така? — поинтересува се Мейкън.

— Заради трудовата ви дисциплина. Прекрасно е!

Флин се качи по стълбите и влезе в къщата, след като отвори комарника на страничната врата с дървена рамка, по-стара от сандъка с динамит. Кухнята се оказа по-чиста от очакванията ѝ, но тя предположи, че не се използва много. Влезе в дневната и откри Бъртън, седнал на счупен диван с кафяво-бежов калъф на цветя, и Конър, изпънат като глътнал бастун в стола си. После обаче се изправи и Флин видя, че това не е стол.

Всъщност беше залепен с велкро за протезата, купена му от АВ. Превръщаше го в герой от старо аниме с глезени, по-широки от бедрата. Динамична гледка, поне докато не помръдна и тогава Флин видя защо не му харесва да я носи.

— Сестричката — зарадва се той и ѝ се ухили, прясно избръснат и изумително неналудничаво изглеждащ.

— Здрасти, Конър! — поздрави тя и погледна към Бъртън, като се чудеше дали разговорът им ще повтори този с Мейкън и Едуард. Каза: — Видях Мейкън отвън.

— Докарах ги да оправят мотора — обясни Бъртън. — Конър има проблеми със зареждането.

— При предишната ни среща — обърна се Флин към ветерана — не беше толкова весел.

Усмивката му къртеше лед.

— Притеснявах се, че Вътрешните може да задържат братлето ти в Дейвисвил. Бира? — той посочи към кухнята с лявата си ръка и двата оцелели пръста. — Редбул?

— Няма нужда, благодаря — АВ щяха да му присадят пръст от крака в ролята на палец, както знаеше Флин, стига да имаше поне един излишен. Все още би могъл да получи донорски палец, стига да се съгласеше да се запише и да отдели време за програмата. Може би и десен крак, като е започнал. Но за дясната му ръка и левия крак не би могло да има трансплanти, понеже чуканите не бяха достатъчно дълги. Имаше такова изискване заради определена минимална дължина от собствените нерви за сплайсване. Но, както осъзна в този момент Флин, осакатяването, сполетяло ума му, беше най-страшното. Понеже точно сега Конър изглеждаше идеално спокоен, би могъл да мине дори за щастлив, и тя предположи, че състоянието му се дължи на скорошното убийство на четирима непознати. Сълзите запариха в очите ѝ. Седна бързо, в другия край на дивана спрямо Бъртън.

— Онези типове много ги бива с парите — каза брат ѝ.

— Знам — отвърна тя. — Дойдох тук с победителя от лотарията.

— Не е само това. Измислили са нещо още по-добро.

— Какво имаш предвид?

— Пратиха ни днес човек от Клантън, с пари в брой.

— Откъде знаеш, че не са печатари, Бъртън?

— Той е адвокат.

— Печатарите до един имат адвокати.

— Аз ще пийна бира — реши Бъртън.

Протезата на Конър го задвижи към кухнята и хладилника, който беше нов и лъскав. Когато го видя да дърпа дръжката с двата си пръста, Флин чу воя и хъркането на малко серводвигателче. Протезата, както видя, си имаше собствен палец. Конър отвори вратата, извади бира, завъртя рамото на протезата достатъчно, за да я затвори и затрополи обратно към Бъртън. Все едно машинарията имаше само една скорост. След това опря капачката на бутилката в онова, което трябваше да мине за бицепса на дясната му ръка, стига да имаше такава, и я отвори. Флин видя, че на черната пластмаса е залепена стара, ръждива отварачка. Капачката падна на голия линолеум на пода и се търколи под дивана. Конър ѝ се ухили и подаде на Бъртън бирата.

— Всичко е наред — увери Флин брат ѝ и отпи от бутилката. — Не смятам, че са печатари, нито че са Вътрешните. Според мен става дума за истинска компания. А и те искат да се върнеш в тяхната игра. Искат да си вземат малко Изи Айс. Ето затова са хванали Мейкън да печата някакво интерфейсно оборудване.

— Майната им на играта — озъби се Флин.

— Игровите ти умения силно поскъпнаха. Ето какво донесе онзи от Клантън… — Бъртън отпи още бира, погледна нивото ѝ в бутилката и май се канеше да каже още нещо, но се сдържа.

— Значи си се съгласил от мое име?

— Иначе край на сделката. Теб искат.

— Можеше да ме попиташ, Бъртън.

— Трябват ни пари за „Фарма Джон“. Каквото и да става, не знаем колко още ще пуска кинти. Така че бачкаме здравата, пълним си джобовете, докато може — и ще видим. Предположих, че ще си съгласна с такъв вариант.

— Сигурно — кимна Флин.

Протезата на Конър се прегъна и отново се превърна в негов стол.

— Къш от дивана! Седни при мен! — предложи той.

— Готов съм да ти премеря главата! — обади се Мейкън от

кухненската врата. Държеше нещо в яркооранжево, сложна конструкция с тънки пръчки и метална халка. Приличаше по-скоро на аксесоар от ловджийско оборудване от „Хефти Март“, отколкото на лазер.

— На дивана ли искаш да седиш?

— Хайде да го направим отпред на верандата — предложи Флин. Когато Леон я докара, беше видяла, че там стои избелял червен пластмасов стол, а и искаше да излезе оттук. — Ще поседя с теб някой път, Конър, но точно сега брат ми се държи гадно!

Конър се ухили.

Флин излезе през предната врата, стъпи на верандата, бръсна изсъхналия кафяв пласт миналогодишни листа от вдлъбнатината с формата на задник, излята в седалката на стола, и се настани, загледана в големия ръждив трактор. Мейкън ѝ подаде джаджа, напомняща шашмавия протектор за очи, който ти дават в свърталището за тен, но изработен от лъскава неръждавейка.

— Колко силен е този лазер? — поинтересува се Флин.

— Недостатъчно да ти потрябва протекторът, но го играем на сигурно.

— Колко време ще отнеме?

— Около минута, щом веднъж го наглася. Слагай го!

Протекторът имаше тънка бяла ластична връзка. Тя си я сложи, намести над очите си металните купички с форма на око и остана в непрогледен мрак, докато Мейкън разполагаше меките върхове на накрайниците на съоръжението си на раменете ѝ.

— Кога започвате да печатате? — попита Флин.

— Вече печатаме схемите. Тази лента ще я правим нощес. Ако врътнем нощната смяна, може да сме го сглобили утре. А сега задръж напълно неподвижна. Не говори.

Уредът започна да цъка по релсата с форма на пръстен, движеше се надясно. Флин си представи боклуците в двора на Конър, обгърнати в увивните стебла на телефончетата, както и какъв щеше да е, ако не беше постъпвал в Морската пехота. Да речем, ако се беше провалил на медицинските прегледи благодарение на нещо безобидно, останало незабелязано досега. Тогава щеше да си остане вкъщи, да си намери нешашмав начин да си изкарва хляба, да срещне момиче и да се ожени. Не за нея, нито пък за Шейлин, но… все за някоя. Може би от Клантън. Щеше да има деца. И съпруга, която да разчиства телефончетата и да уреди да махнат всичките отпадъци, и да посее трева като в истински двор. Но тази въображаема история изобщо не ѝ изглеждаше достоверна, а много ѝ се искаше да я развие.

След това лазерът стигна до тила ѝ, като продължаваше да си цъка тихо, после се озова до лявото ѝ ухо и накрая се върна

отпред, където цъкането спря. Мейкън го вдигна и ѝ свали защитната маска.

Боклуците в двора не бяха мръднали.

36.
Въпреки всичко

— Антон имаше такъв — каза Лев, когато Недъртън приключи с разказа за случилото се в Ковънт Гардън. — Откъсна челюстта му на едно градинско парти, в пристъп на пиянски гняв.

Стояха скупчени на върха на трапа на гобивагона и гледаха как периферничката тича на подвижната лента.

— Невъзможно е да се отрече, че притежава известна красота — каза Недъртън с надежда да смени темата, да не би някак да стигнат до Пътни. Макар че смяташе женското периферно тяло за прекрасно. Аш, застанала близо до бягащата пътека, изглеждаше като човек, който снема данни от фийд и вероятно точно така и беше.

— Доминика беше бясна — призна Лев. — Децата ни може би го бяха видели как го наранява. Антон прати периферника обратно във фабриката. След това го застреля. Многократно. На дансинга. В клуб „Волох“. Не бях там. Прикриха случката, разбира се. Това преля чашата на баща ми.

Недъртън видя Аш да казва нещо на периферничката. Тя започна да забавя скорост. Когато тичаше, красотата ѝ изпъкваше по-различно, а грацията, която повтарящите се движения ѝ придаваха, донякъде компенсираше липсата на личност.

— Защо го е направил Антон? — попита Недъртън, докато гледаше как мускулите се издуват изящно на бедрата на играчката.

— Отказа да настрои нивото си на трудност. Тренираще с него на най-висока степен. То винаги печелеше. И беше много по-добър танцьор.

Периферничката забави ход до тръс. След това скочи от пътеката и започна да тича на място, носеше свободни черни шорти и черна блуза без ръкави. Двата гардероба на яхтата бяха напълнени с дрехите, измислени от Аш за нея, което ще рече, че имаше много черно.

Куклата погледна нагоре и сякаш забеляза Недъртън.

В същия миг Лев се извърна, за да се прибере вътре. Публицистът го последва, разтревожен от погледа на периферничката. Сега яхтата му се струваше по-обитавана или може би по-претрупана заради изваденитe древни монитори и комплекта за поддръжка на тялото.

— Светла бира — нареди Лев.

Недъртън примигна.

Домакинът му притисна палец в малък стоманен овал, вграден във вратичката на бара. Тя се вдигна, изчезна от поглед, уредът безмълвно подаде отворена бутилка. Лев я взе, след това забеляза Недъртън. Връчи му изстудената бира. Повтори.

— Светла бира!

Барът му извади нова.

— Стига толкова! — каза той и вратата се плъзна надолу. Лев чукна основата на бутилката си в тази на Недъртън, вдигна я и отпи. Свали я. — Е, какво имаше да ти казва тя на път към къщи, след като върнахте периферника на приятелката ти?

— Разказа ми за Ву.

— За кого?

— Фиц-Дейвид Ву. Актьор. Били приятелки с майка му.

— Ву — повтори Лев. — Хамлет. И досега е любимец на дядо. Било е поне преди четиридесет години.

— На колко е според теб Лоубиър?

— Поне на сто — отвърна Лев. — Наистина ли само за това си говорехте?

— Стори ми се неспокойна. Притеснена. Запали ароматна свещ.

— Свещи, есенции… И други старци ги ползват. Има някаква връзка с паметта.

— Каза, че била притъпила някои спомени. Вероятно нещо общо с бомбардировките.

— Да, случва се да го правят — съгласи се Лев. — Дядо го смята за грях. Не притъпява спомените си, но той е доста ортодоксален. Би ми била полезна някаква идея какво е намислила полицайката…

— Ти си човекът, сключил сделка с нея — напомни му Недъртън. — И доста многозначително не сподели каква точно.

— Така е — съгласи се Лев, — но не е за споделяне. Подозирам, че си има начини да узнае, ако не се придържам към условията ѝ.

— Може да те попита — подметна Недъртън — и неволно да ѝ споделиш, че си ми казал.

Лев се намръщи.

— За това си прав… — Допи остатъка от бирата си и остави празната бутилка на мраморния плот. — Междувременно обаче имаме напредък в кочана. Техничарите, които нае чрез сестрата на полта, впечатлиха Аш. Подготвят най-доброто си приближение до неврална връзка. И номерът на Аш с групата от Лондонския университет реши всички финансови тревоги в кочана. Макар че, ако продължават в този дух, ще ни забележат. Даже нещо повече…

— Какво правят те? — попита Недъртън, след като допи своята бутилка. Щеше му се да има още няколко.

— Като цяло, настройват търговските алгоритми. В този кочан няма особен капацитет за такова нещо, макар местните да са наясно, че понякога се случва по естествен път. Щели са да започнат да го правят и сами съвсем скоро. Но определено вече разполагаме със средства да се справим с противниците там. От което вече се появи необходимост.

— Така ли?

— Появиха се убийци, които да изпълнят онзи договор, четирима. Отървани сме от тях, преди да пристъпят към действие, благодарение на един от съратниците на полта.

— И за това са нужни пари?

— Незаконно е било — обясни Лев. — Бил е пратен да следи за хора, които изглеждат все едно идват точно с такава задача. Не им е харесал муцуните и ги е избил. Разкарването на проблема струва пари. Пряката политическа единица там е на окръжно ниво. Глава на силите на реда е шерифът. Най-доходното икономическо перо на окръга е молекулярният синтез на незаконни наркотици. Шерифът взима пари от най-успешния местен синтезист…

— Откъде знаеш всичко това?

— От Осиан.

— И вие с полта и сестра му сте подкупили полицията?

— Не — отвърна Лев. — Полтът е платил на производителя на дроги. Осиан прецени, че това е правилното решение и полтът се съгласи. Но днес през деня имаше опит и за твоето убийство. Не си ли притеснен?

— Още не съм имал време да го осъзная. — Недъртън откри, че казва самата истина. — Лоубиър спомена, че убийството ми най-вероятно е щяло да послужи като предупреждение за теб.

Лев го погледна.

— Знам, че не ти приличам на гангстер. И съм възхитен, че е така, но нямаше да се уплаша. Щях да се натъжа и вероятно да се ядосам, но не и да се уплаша.

Недъртън си представи как Лев се натъжава от смъртта му — или поне опита. Не му се стори реално. Но и случилото се в Ковънт Гардън не му изглеждаше така. Щеше му се барът на дядото на Лев да му дава студена немска светла бира всеки път, когато си поръча.

37.
Окръжно ниво

Не беше решила да сподели с Джанис цялата поредица навързани събития — просто така се получи. Джанис започна да им прави кафе в кухнята, вързала на главата си една от кърпите на Мадисън — черна с бели черепи и кръстосани кости. Веднъж Мейкън беше споменал, че те двамата изглеждали като учители с байкърска ДНК. На Флин сравнението ѝ харесваше. Можеше да сподели с приятелката си всичко и да не се притеснява, че тя ще каже някому, освен евентуално на Мадисън, а той със сигурност нямаше да я издаде.

Джанис беше споменала за сцената в „Джимис“ с Конър и футболистите и каза, че Флин спасила задника на ветерана. Тя отвърна, че силно преувеличава.

— Онези гадняри — Джанис имаше предвид футболистчетата, — заради тях направо откачам покрай „Кегелс“. Винаги е така. Нова реколта на всеки четири години.

— Проблемът е в Конър — възрази сега Флин, докато приятелката ѝ свършваше да върти дръжката на мелачката, с която бе боравила с опитна липса на припряност. — Той ги подкокоросва. Всъщност той тормози тях.

— Знам — отвърна Джанис, изсипа смляното кафе в буркан от желе и го претегли на везна, която приличаше на подложка за чаши. — Но те не го знаят, мамка им. Смятат, че те го тормозят. Според теб трябва да им дам награда за глупост ли? Виждала ли си го оттогава насам?

— Бях у тях. Преди малко.

— Наистина гадно положение — призна Джанис, като пресипа точно количество кафе в кафявия хартиен филтър в керамичната фуния, който вече беше намокрила, за да разкара химическия вкус. — Хич не му съчувствам, честно. Знам, че си има причини да се държи така, но ми е писнало вече… — Тя провери температурата на водата в кафеварката, после сипа малко върху кафето и го остави да поседи. — Не ми се струваш особено щастлива обаче и надали е само заради Конър.

— Не е.

— Тогава какво има?

И Флин ѝ разказа всичко, като започна от Бъртън и наемането ѝ за негов заместник, докато той е в Дейвисвил. Джанис слушаше, без да прекъсва ритуала си и след малко разполагаха с две чаши много добро силно кафе. Флин поиска

своето с мляко и захар, а Джанис пиеше нейното чисто, пък и не задаваше почти никакви въпроси, просто слушаше и кимаше на правилните места, и се ококорваше на по-странните, после пак кимаше. Когато Флин стигна до онази част с прехода по „Портър“ с Томи и Бъртън, и до шатрата около колата с четиримата мъртъвци, Джанис вдигна длан и възкликна:

— Ясно!

— Ясно ли?

— Конър — обясни Джанис.

Флин кимна.

Приятелката ѝ се намръщи, поклати леко глава и после кимна:

— Продължавай.

Така че Флин ѝ разказа и останалото, без да навлиза в подробности какво според нея са правили Мейкън и Едуард у Конър, но видя, че и Джанис схвана, и стигна до това как Леон я е докарал тук и как са забелязали двойка малки дронове, всеки облепен с квадрат аквамариново тиксо, да се редуват и да ги следят по целия път от Конър насам.

Двете се преместиха на дивана в дневната — същия, на който Флин беше изиграла последната си „Операция «Северен вятър»“.

— Онзи тип от Клантън — обади се Джанис, — който е донесъл торба с пари. Знаеш ли кой е бил?

— Не. Адвокат?

— Казва се Бийти. От адвокатска кантора в Клантън.

— Откъде знаеш?

— Понеже Рийс беше там преди няколко часа, да види Мадисън по повод някаква задача. А сега и ние разполагаме със своя дебела пачка, в мазето, в дупка зад котела.

— Така ли?

— Не си падам по самозалъгването. Не чак толкова, във всеки случай.

— И за какво са?

— Помощ с дрон. Голям. Конър има военен квадрикоптер и иска Мадисън да го пилотира.

Флин си спомни чудовището в двора на ветерана.

— Видях го — сподели. — Приличаше на стрелкова платформа.

— Парите в мазето са повече, отколкото с Мадисън вадим за година в „Сухой Фланкърс“ — това очевидно не радваше особено Джанис.

— А Рийс какво каза?

— Твърде много, от гледна точка на Бъртън и Конър. Недостатъчно от моя. Той е групарче, нашият Рийс. Обича

тайните и напира да ги издава, иначе откъде ще си наясно, че ги знае? Толкова е впечатлен от Бъртън и Конър, че просто трябва да разказва всичко, с което се занимават. Впечатлен е и от Пикет.

Единственият Пикет, за който Флин се сещаше, беше бившият притежател на „Корбел Пикет Тесла“, която пък, преди да затвори, се явяваше единственото представителство за нови коли в окръга. Той все още минаваше за най-богатия тип в района, макар че не му личеше много. Беше го виждала няколко пъти на градски паради, но не и през последните години. Изпрати дъщеря на нейна възраст да учи в Европа и, поне доколкото Флин знаеше, тя не се беше върнала.

— Корбел Пикет?

— Същият шибаняк.

— И какво общо има той с Бъртън и Конър?

— Тук нещата стават шашмави.

— Смяташ, че парите идват от Корбел Пикет?

— Мамка му, не — отвърна Джанис. — Тъкмо на него Бъртън плаща голяма част от парите от Клантън. Рийс направо се тресеше от това, че с Карлос се наложило да ги занесат дотам. Трябвали им две пазарски торби, само това повтаряше.

— Че защо Бъртън плаща на Пикет?

— Заради четиримата мъртвци на „Портър“. За да потулят случая. То и бездруго сам ще се потули доста бързичко, както знаем. Щатската полиция обръща малко повече внимание, но Корбел има нужните връзки, за да отклони и тях срещу известна сума.

— Навремето притежаваше представителство на „Тесла“ и се возеше с кмета на коледния парад. Когато бяхме малки.

— В чисто нова „Тесла“ — потвърди Джанис. — Не искам да ти споделям истината за Дядо Коледа, скъпа, но никой не печата и грам дрога, не и в този окръг, без Корбел да си получи дела.

— Няма начин. Щях да съм го чула отдавна.

— Там е работата, че за да не знаеш, семейството и приятелите ти са полагали грижи никога да не споменават пред теб името на шибаняка. Което е и причината така лесно да го забравиш.

— Не го харесваш — констатира Флин.

— Вярно ли?

— Но ако плащат на шерифската служба, това значи, че Томи знае.

Джанис я погледна.

— Не съвсем.

— Или знае, или не.

— Томи — обясни Джанис — е добър човек по същия начин,

по който и Мадисън. Повярвай ми. Ясно?

— Добре.

— Добър също като теб самата. Но ето те тук, затънала до циците в някаква сделка с хора, които разправят, че били колумбийци, но могат да подправят щатската лотария в полза на Леон. Това е сериозна шашма, Флин, но прави ли те по-малко добър човек?

— Не знам…

Наистина не знаеше.

— Момиче, ти не си се хванала на тази луда работа, каквато и да е, за да забогатееш. Плащаш раковия наем на майка си във „Фарма Джон“. Като куп други хора. Повечето са наясно как е.

— Не е рак.

— Знам, че не е. Но разбра какво имам предвид. Томи крепи този окръг колкото му е по силите. Честен е, вярва в силата на закона. Шериф Джакман е съвсем друга работа. Готов е на всичко, за да го преизбират до безкрай и наоколо Томи е законът. Окръгът има нужда от Томи също както майка ти — от вас с Бъртън, и може би понякога това означава, че му се налага да се старае малко повече, за да не забелязва това-онова…

— И защо не съм го знаела преди тази вечер?

— Защото хората ти правят услуга, като си затварят устите за тези гадории. Икономиката тук е стъпила на дрогите още отпреди да влезеш в гимназията.

— Това го знам. Горе-долу.

— Добре дошла в окръга, скъпа. Искаш ли още кафе?

— Мисля, че ми дойде в повече.

38.
Момичето от кочана

След като Доминика се обади на Лев да се качи горе, Недъртън се върна отвън да погледа упражненията на периферничката в екзоскелета. Мускулите на голите ѝ ръце и бедра бяха наистина добре очертани. Той се почуди дали така са били отпечатани.

Аш не се виждаше наблизо — водеше спор с Осиан, който явно се намираше другаде. Недъртън го знаеше, понеже чуваше нейната част от разговора, водещ се на поредния псевдославянски вариант на съвместния им крипто-език. Отиде до затворения бар и опита да притисне палец към стоманения овал. Не се случи нищо.

За сметка на това се появи Аш, която пренесе голяма бяла керамична ваза с цветя покрай безмълвно напъващото се периферно тяло нагоре по трапа.

— Не беше необходимо — каза ѝ той, когато тя стигна горната площадка.

— Тя заслужава посрещане — отвърна Аш, а бледото ѝ лице контрастираше с ярките цветя. — Не можеш да ѝ предложиш напитка.

Недъртън изпита неочакван прилив на съчувствие към не съвсем разбираемия конструкт на Флин, който щеше да обитава периферничката. И нея нямаше да почерпят с питие.

— Вода, и то в определени часови рамки — допълни Аш, като сбърка изражението му със загриженост за периферничката. — Има аларма за дехидратация. Но никакъв алкохол… — И се промуши покрай него с цветята си.

— Кога я очакваме?

— След два часа, броено от сега — обади се Аш зад гърба му.

— Два часа ли? — Уилф се извърна. Тя местеше вазата на различни места на бюрото му.

— Мейкън е много добър — обясни му.

— Какъв Мейк?

— Мейкън. Печатарят ѝ в кочана. Бърз е.

— Що за име е това?

— На град. В Джорджия. Американският щат… — Аш пренареждаше цветята във вазата им, а стадо далечни животни трополеше през опакото на лявата ѝ китка. — Ще я посрещна заедно с теб.

— Така ли?

— Откога не си ползвал периферник?

— Бях на десет — каза Недъртън. — Парти с хомункули на „Хемпстед Хийт“. Устройваше го съученик.

— Именно — обясни Аш и се обърна с лице към него и ръце на хълбоците. Отново носеше целомъдрената си рокля. Уилф си спомни стойката на хомункулуса на таблото на колата на Лев.

— Ти си била! — възкликна. — Нали? Ти караше — до и от онази другата къща?

— Разбира се. И какво ще ѝ кажеш, когато пристигне?

— За кое?

— Какво е това — отвърна Аш. — Къде се намира. Кога се намира. Нали затова ти плащаме?

— Никой не ми плаща нищо, ще извиняваш.

— Обсъди го с Лев — запъна се тя.

— Не гледам на това като на работа. Тук съм да подкрепям Лев.

— Тя няма да има ни най-малка представа какво става. Никога не е изживявала периферно тяло. Ти самият също нямаш опит. Още една причина да присъствам.

— Лев не ми е споменавал, че тя идва след два часа.

— Той не знае — сподели Аш. — Осиан научи току-що. Нашият Лев е горе със скъпата си жена. Забранено ни е да му се обаждаме, докато е с нея. Когато му кажем, ще информира Лоубиър. Предполагам, че тогава тя ще ни даде съвети. Междувременно най-добре да решим какво да споделим с момичето, ако Лоубиър не си каже тежката дума.

— Знаеш ли какво е захванал Лев с нея? На мен не иска да ми каже.

— Значи не е пълен идиот. Все още.

— Но довеждането на Флин тук е нейна идея, нали?

— Да — призна Аш.

— Защо?

— Каквато и да е причината, тя много бърза. — Техничката докосна един панел на ламперията. Отвори се малка вратичка. Тя нагласи циферблатите отзад. Недъртън усети лек полъх.

— Задушно е — обясни Аш.

— Нали кабинетът уж се намира в Колумбия.

— Е, несъмнено и в Колумбия имат климатици. Лоубиър искаше и двамата да разполагате с разнообразни костюми. Някои от тях определено не са за седене тук. Момичето ще разглежда Лондон. Ти също.

— Поръчала ми е дрехи?

— Не е лоша идея. Не изглеждаш достатъчно професионално.

— Когато за първи път говорих с Флин — подчерта Недъртън,

— тя си помисли, че това може да е просто поредната част от играта, за която смяташе и работата си.

— Казахме на брат ѝ, че това е игра.

— По-добре ще е да узнае истината.

Аш не отговори. Просто го изгледа.

— Какво ме зяпаш?

— Чудех се дали изобщо си казвал подобно нещо досега — обясни тя.

— Защо да се опитваме да я подвеждаме? Тя е умна. Ще се досети.

— Не съм сигурна дали е най-добре, от стратегическа гледна точка.

— Ами тогава ѝ дайте още пари — предложи Недъртън, — разполагате с всички средства в техния свят или поне бихте могли да ги имате, а тук не можете да ги харчите за нищо. Кажете ѝ истината и удвоете парите. Ние сме нейното щедро бъдеще.

Аш погледна нагоре и наляво. Изчурулика нещо на изкуствен език, какъвто не бе съществувал допреди малко. Пак се обърна към Уилф.

— Изкъпи се! — нареди му. — Изглеждаш гнусно. Дрехите ти са в килера вляво, най-отзад.

— Лоубиър ли ги е избирала?

— Аз, но по нейни насоки.

Черно, предположи Недъртън, освен ако Лоубиър нямаше нещо по-празнично наум.

— Започвам да се чувствам като затворник.

— Аз бих го нарекла другояче.

— Как?

— Реалност — обясни Аш. — Ще си ни необходим за обозримото бъдеще.

39.
Вълшебните обущари

Наетата от Мейкън кола миришеше на прясно отпечатана електроника. По същия начин като телефона ѝ, когато ѝ го беше подал за първи път, чисто нов, в снекбара на „Хефти“. Мирисът бе изчезнал след няколко часа.

— Ти смяташе, че ще е готово чак утре — каза му тя.

— Получих малко помощ. „Фабит“ свършиха част от работата. Дадохме им принтера назаем.

— Накарал си „Фабит“ да печата шашмаво?

— Не е шашмаво — възрази Едуард, седнал странично отзад, — просто е необичайно.

— „Фабит“ са част от верига — продължи Флин, — държи ги „Хефти“.

— Един мой братовчед е управител на половин ден там — обясни Мейкън. — И да, обичайно няма начин, но брат ти му направи предложение и той го сметна за разумно. Единственият полимер, който вършеше работа за поръчката обаче, прилича на захарна глазура. Обикновено го използват по Коледа, но идеално се свързва с веществото за кожната проводимост, така че притежаваш короната на Снежанка. Което също не е лошо, понеже никой във „Фабит“ си няма представа какво точно са печатали.

— Какво вещество за кожна проводимост?

— Което ще намажа на челото ти. Според първия дизайн, който обработихме набързо, щеше да се наложи да избръснем петсантиметров пръстен на тила ти.

— Я се скрий.

— Предположих, че няма да ти хареса. Та вместо това ти взех лепенка от Япония. Трябва ѝ само челото ти и мазка солен разтвор за всеки случай.

— Каза, че устройството е игрови контролер!

— Телеприсъствен интерфейс, без манипулатори.

— Изпробва ли го?

— Не мога. Няма върху какво. Приятелите ти разполагат с нещо, което искат да оперираш, но не искат да го пробваме първо ние. Ще се наложи да легнеш. Иначе ще се олигавиш.

— Какво ще рече това?

— Ако работи — а би трябвало, — ще управляваш машината им с цяло тяло, пълен обхват на движенията, но тялото ти няма да се движи, докато си вътре. Интересно е как го постигат.

— Защо?

— Защото все още не можем да намерим патенти за повечето неща и предполагаме, че ако имаше, щяха да са ценни. Много.

— Може да са военни — обади се Едуард зад гърба им. Намираха се горе-долу на средата на „Портър“, а Флин вече започваше да губи представа къде бе видяла шатрата и къде орлякът дронове бе остъргвал пътя за молекули от гумите на Конър.

Отдясно, сред ливади, към които почти не ѝ се беше случвало да поглежда, стърчаха туфи изкривени, обрулени от бурите борове. Отляво теренът се снижаваше плавно към онова, което при къщата им се превръщаше в русло на потока, течащ покрай караваната на Бъртън. Там, където „Портър“ се стесняваше в далечината, светлината щеше да стига само колкото да различат върховете на най-високите дървета близо до къщата им.

— А онези казаха ли какво точно ще искат от мен?

— Не — отвърна Мейкън. — Ние сме просто вълшебните обущари. Ти си онази, която ще ходи на бала.

— Съмнявам се — промърмори Флин.

— Не си видяла каква корона ти направихме.

Тя предпочете да приключи разговора до тази реплика и да поумува върху Корбел Пикет и онова, което Джанис ѝ беше казала. Също и Томи. На сградата, в която се приютяваше навремето представителството, още пишеше „Корбел Пикет Тесла“, но надписът беше от небоядисан бетон — следи от някогашните букви от алуминий и въглеродно влакно.

На портата ги чакаше Карлос.

— Майка ти вечеря с Леон и Рийс — осведоми я той, докато Флин слизаше от колата. — Яла ли си нещо наскоро?

— Не — отвърна тя. — Какво има за вечеря?

— Те не искат да ядеш — обясни Карлос, като под „те“ явно имаше предвид онези с парите. — Казват, че може да повърнеш първия път, когато го правиш. Да се задушиш… — Той, сети се Флин, беше доброволец от „Червения кръст“.

— Добре, няма да ям.

Мейкън и Едуард разтоварваха багажника на колата. Чифт сини полиетиленови сакове с цвета на хирургически ръкавици, три нови до хрущене картонени кутии с логото на „Фабит“.

— Трябва ли ви помощ? Мога да доведа някого. На мен са ми нужни две свободни ръце за това! — Карлос посочи преметнатия под мишницата му булпъп, прилепнал в извивката на кръста му, с дуло с щръкнали като игли на таралеж приставки, чиито функции Флин така и не успяваше да запомни.

— Не — отвърна Мейкън. И двамата с Едуард вече бяха преметнали през рамо по един шумолящ сак. Едуард държеше две

от кутиите, Мейкън — само една, но по-голяма. Не изглеждаха никак тежки. — В караваната, нали така?

— Бъртън е там — отвърна Карлос и махна на Флин да върви напред.

Вечерта беше досущ като онази, когато брат ѝ отиде в Дейвисвил. Същият здрач, слънцето почти е залязло, луната не е изгряла.

В караваната светеше. При приближаването си Флин видя Бъртън да пуши лула до затворената врата. Кладата ѝ грееше в червено и озаряваше горната половина на лицето му. Миришеше на тютюн.

— Ако си пушил вътре, ще те убия, да знаеш!

Той се ухили, стиснал лулата със зъби. Беше от онези, евтините бели глинени лули от „Холанд“, с дълъг мундщук, който се чупеше още в първите няколко дни след като я купиш, та да стане къс като мундщука на лулата на анимиран моряк. Бъртън я извади от устата си.

— Не съм. И нямам намерение да започвам.

— Току-що пушеше. По-добре спирай още сега.

Той застана на един крак, сви другия отпред и чукна лулата в подметката на ботуша си, за да изтръска топчицата нажежена до червено домашнярка. Въгленчето падна на пътеката. Бъртън го настъпи и го смачка.

— Дай ни минутка да се подготвим — помоли Мейкън. Едуард остави кутиите си, отвори вратата и влезе. Приятелят му му подаде своята кутия, после неговите две, накрая влезе и той, като с ръка предпазваше сака си от ръба на вратата. Затвори я зад себе си.

— Никой не ми е казвал, че трябва да постя — заяви Флин.

— Стана готово по-бързо, отколкото мислехме — обясни Бъртън.

— Знаеш ли за какво ще е срещата?

— Искат да се срещнеш с онзи тип от „Човешки ресурси“ и с Аш, техничарката им.

— В играта?

— Някъде.

— Корбел Пикет… — Флин видя брат си да се мръщи в тъмното. — Трябва да поговорим за него.

— Кой се е разприказвал?

— Джанис.

— Налагаше се да му платя. Конър…

— Те знаят ли, че е бил той?

— Вече никой не знае.

— Разбира се, че знаят, мамка им. Та нали току-що са им

платили да се преструват, че не знаят?

— Нещо такова.

— Томи знае ли?

— Томи — отвърна Бъртън — трябва много да се старае, за да не знае куп неща.

— Точно така каза и Джанис.

— Не успях да те опазя, нали?

— Сега вече си част от кръга, а?

— Не и от моята гледна точка.

— А каква е тя?

Вратата се отвори.

— Готови сме за Снежанка! — обяви Мейкън.

Той протегна нещо към Флин. Стори ѝ се, че прилича на фюзелажа на дрон, от онези с едната перка, но по-голям. Само дето някой го беше изкривил в овал, за да пасне на главата ѝ, с издутина отпред на фюзелажа, над центъра на челото ѝ. Не изглеждаше като познатите от картинките корони, но беше изработена от блещукащ материал, бял като снежния човек в пластмасова коледна топка.

40.
Майстор измамник

След като се изкъпа, Недъртън си сложи сив панталон, черен пуловер без никакви извити деколтета и черно сако, избрано от осигурените от Аш дрехи.

Беше ред на периферничката да се къпе. Той чуваше помпите и се запита какъв ли процент е от същата вода, която току-що е използвал. Режимът за управление на водните ресурси на колата беше планиран за проучване на пустинята. Аш го беше предупредила да не гълта нищо под душа. Винаги, когато банята се използваше, работеха поне две помпи, едната от които изсмукваше всяка паднала капчица за рециклиране.

Шумът от душа спря. След няколко минути Аш се появи, следвана от периферничката, която, току-що изкъпана, изглеждаше така озарена, все едно е прясно сътворена. Самата техничка все още носеше роклята на целомъдрието, но периферничката бе облечена в черна риза и дънки, измислени по модел на дрехите, носени от Флин при първия им разговор.

— Подстригала ли си я? — попита Недъртън.

— Взехме назаем фризьора на Доминика. Показахме му файловете от вашия разговор. Всъщност остана впечатлен.

— Изобщо не прилича на нея. Е, може би малко в прическата. Това правено ли е преди? Някой от кочан да ползва периферник?

— Колкото повече мисля по въпроса, толкова по-естествено ми се струва, но не, не съм чувала за такова нещо. Хобистите-континуумисти обаче са потайни, а периферниците от тази класа по принцип са най-вече в частни ръце. Собствениците им рядко рекламират притежанията си.

— Как ще го направим тогава с Флин?

Периферничката го гледаше. Или не съвсем, просто така изглеждаше. Недъртън се намръщи. Тя отклони очи. Той устоя на желанието да ѝ се извини.

— Ще я сложим на легло — обясни Аш, — в задната кабина. Може да има първоначални проблеми с равновесието, гадене. Ще я приветствам, когато пристигне, ще ѝ помогна да се ориентира. След това ще я доведа на среща с теб. Може да седиш на бюрото, както те е виждала и преди. Привичност на изживяването.

— Не. Искам да я видя. Как пристига.

— Защо?

— Чувствам се отговорен за нея — призна Недъртън.

— Ти си нашият майстор измамник. Придържай се към

ролята.

— Не очаквам да ме харесваш…

— Ако изобщо не те харесвах, щеше да го знаеш със сигурност.

— Чухте ли се с Лоубиър?

— Не още — отвърна Аш.

Точно тогава се появи сигилът на Лоубиър — пулсираше меко, в златно и слонова кост.

41.
Нула

Всичко в караваната, което не беше донесено от Мейкън и Едуард, стоеше избутано до стените, подредено по конец. Бяха разопаковали сините сакове и кутиите. Едуард седеше в китайското кресло и свързваше разни щуротии с дисплея на Бъртън. Един от кабелите отиваше до бяла конзола, поставена на средата на прилежно опънатото военно одеяло на леглото.

— Нищо безкабелно? — попита Флин.

— Това не са просто кабели. Към една трета от самото устройство са. Дай ми телефона си.

Тя го връчи на Мейкън, който го предаде на Едуард.

— Парола?

— Изи Айс — отвърна тя. — С малки букви, слято.

— Толкова смотана парола, че за нищо не я бива.

— Аз съм просто обикновено човешко същество, Мейкън.

— Проклетите обикновени хора никога не правят работи като това, което се каниш да изпробваш.

Той се усмихна.

— Готово — обади се Едуард, вече свързал телефона ѝ и изтеглящ стола назад от масата.

— Може ли да намалим осветлението? — попита Мейкън. — Очите ти ще бъдат затворени, но въпреки това е твърде ярко. Или пък ще ти предложа превръзка за очите.

Флин отиде до екрана и махна през менюто, за да намали лампите до хлапешка сексфантазия.

— Така?

— Идеално — съгласи се Мейкън.

— Сега какво следва?

— Лягаш на леглото ето тук, с глава под удобен ъгъл и слагаме ей това… — Той посочи конзолата. — Затваряш очи. Ще сме наоколо, ако ти потрябваме.

— За какво например?

Той посочи жълтата пластмасова кофа със стикери на „Хефти Март“ на нея.

— Има вероятност от гадене. Заради вътрешното ухо. Фантомно вътрешно ухо, така каза мацката, но мисля, че го опрости за наше удобство. Не си яла, нали?

— По случайност — отвърна Флин. — Умирам от глад.

— Иди до тоалетната — заръча ѝ Мейкън. — И потегляме.

— Аз потеглям.

— Знам. Което ме побърква.

— Ревнуваш короната?

— Любопитен съм. Както винаги.

— Каквото и да става, ще ти разкажа.

— Не и докато се случва, няма да можеш. Проработи ли това чудо, ще си в изкуствено предизвикана версия на сънна парализа.

— Онова състояние, дето не се самонараняваме в него, ако сънуваме разни неща?

Беше гледала епизод на *Ciencia Loca*[10] за тази щуротия, живите сънища и обладаването от вещици.

— Точно така. Иди сега до заведението. Време е.

Когато Флин излезе от караваната, видя Бъртън и Карлос, застанали един до друг на няколко метра встрани. Показа им среден пръст и влезе в тоалетната, където изобщо нямаше осветление, пишка, като се надяваше, че в тъмното не е окапала кедровите стърготини на седалката, излезе, използва дезинфектанта и се прибра в караваната, като не обърна внимание на младежите. Затвори решително вратата.

Мейкън и Едуард я гледаха.

— Свали си обувките! — предложи ѝ Мейкън.

Флин седна на леглото, а той внимателно премести конзолата и ѝ направи място. Тя успя да разгледа короната си добре, докато си сваляше маратонките. Изглеждаше спретната като всичко класно, напечатано от Мейкън, лъскава като телефона ѝ, като изключим глазурната детинска шашмалогия, от която беше изработена. Едуард наместваше възглавницата на Бъртън.

— Имаш ли още възглавници? — попита.

— Не — отвърна Флин. — Сгъни я на две. Имаш ли им логина?

— Да — отвърна Мейкън и извади малка пластмасова тръбичка, за да ѝ покаже емблемата на „Фарма Джон“. — Ще ти хареса.

— Така казват всички — отвърна Флин.

Мейкън изстиска солна паста на пръста си.

— Гледай да не ми я вкараш в очите!

Той размаза студена влага по челото ѝ като някаква странна и вероятно нежелана благословия. След това взе конзолата.

— Прибери си косата! — Флин изпълни нареждането и той намести диадемата на главата ѝ. — Става ли?

— Предполагам. Тежи. Отпред.

— Предположението ни е, че истинският образец тежи колкото чифт еднократни очила, но това е най-доброто, на което сме способни, предвид краткия срок, поне с нашите принтери. Да

ти стиска някъде?

— Не.

— Добре. Значи тежи, нали така? Затова ще ти го придържам, докато си легнеш полека, а Едуард ще намести възглавницата. Става ли? Хайде.

Флин легна по гръб и опъна крака.

— Заради кабела — обясни Мейкън — трябва да си държиш ръцете настрани от главата и лицето, ясно?

— Добре.

— Да знаеш, че караме на собствено захранване, просто за всеки случай.

— В случай на какво?

— Още нареждания на доктора.

Флин прехвърли поглед от него към Едуард, местеше само очите си, после пак погледна Мейкън.

— И?

Той се пресегна, хвана дясната ѝ китка, стисна я.

— Ние сме тук. Ако нещо ни се стори прекалено шантаво, ще те измъкнем оттам. Вградихме някои съвсем прости наблюдателни функции, наши собствени. На важните показатели… — Той отпусна китката ѝ.

— Благодаря. Какво да правя?

— Затвори очи. Брой от петнайсет надолу. Към десет ще усетиш залюляване…

— Залюляване ли?

— Тя така го нарече. Дръж си очите затворени, продължавай да броиш до нула. След това ги отвори. Ако те видим да ги отваряш, значи не се е получило.

— Добре — съгласи се Флин. — Но не и преди да кажа, че съм готова…

Тя задържа главата си неподвижна и погледна нагоре и надясно — към прозореца на стената до нея. Нагоре: таванът и осветителните тръби, грейнали в полимера. Към краката си — екранът на Бъртън и Едуард. Наляво — Мейкън и затворената врата зад него.

— Готова съм! — Флин затвори очи. — Петнайсет. Четиринайсет. Тринайсет. Дванайсет. Десет.

Пук.

Същият цвят като тактилните белези на Бъртън, само че можеше да го вкуси по зъбите си.

— Девет. Осем. Седем. Шест…

Не беше проработило. Нищо не се случи.

— Пет. Четири. Три.

Трябваше да им каже.

— Две. Едно. Нула.

Флин отвори очи. Над нея висеше плосък таван, лъскав и на около два метра по-високо от този в карабанатата, а стаята, гледана от долу нагоре, беше различна, тежестта на короната липсваше, стомахът ѝ се бунтуваше…

Женски очи, отблизо, странно замъглени.

Флин не помнеше да е сядала, но след това видя ръцете си, само че не бяха нейните.

— Ако ти е необходимо… — каза жената и ѝ подаде стоманена кофичка. — В корема ти няма нищо друго, освен вода…

Флин се наведе и в кръглото, лъснато като огледало дъно видя да се отразява лице, което не беше нейното. Застина.

— Мамка му… — Устните на това лице се движеха в синхрон с думите, когато ги изговаряше. — Какво е това, мамка му? — Стана от леглото и то бързо. Не беше легло. Тапициран перваз или нещо подобно. И тя самата беше по-висока. — Нещо не е наред… — чу се да казва с гласа, който не беше неин. — Цветовете…

— Получаваш входни данни от антропоморфичен дрон — обясни жената. — Телеприсъствен аватар. Не е необходимо да го управляваш съзнателно. Не се опитвай. В момента го рекалибрираме. Устройството на Мейкън не е идеално, но работи.

— Познаваш Мейкън?

— Виртуално — обясни жената. — Аз съм Аш.

— Очите…

— Контактни лещи.

— Твърде много цветове… — Флин имаше предвид собственото си зрение.

— Съжалявам — извини се жената. — Пропуснали сме го. Периферникът ти е тетрахромат.

— Какво?

— Има по-голям обхват на зрението от теб. Но намерихме настройките за тази функция и ги включихме в рекалибрацията. Докосни си лицето.

— Мейкън каза да не го правя.

— Сега е друго.

Флин вдигна ръка и се пипна по бузата, без да се поколебае.

— Мамка му…

— Добре. Рекалибрирането действа.

Отново опита, с две ръце. Все едно се докосваше през пласт от нереално вещество.

Флин вдигна очи. Таванът беше от светло лакирано дърво,

лъскав, инкрустиран с кръгли плоски метални лампички, които сияеха меко. Стаята беше малка, по-висока отколкото широка. По-тясна от караваната. Стените бяха от същото дърво. До тясна отворена врата стоеше някакъв мъж. С тъмна риза и сако.

— Здравей, Флин! — каза той.

— А, мистър „Човешки ресурси“! — отвърна тя, когато го позна.

— Май съдината няма да ти потрябва. — Жената на име Аш остави кофата на тапицирания перваз, на който се беше събудила Флин. Събудила? Пристигнала? — Нещо против да поприказваш сега с Мейкън?

— Как?

— По телефона. Той е притеснен. Успокоих го, но ще е от полза да поговориш с него.

— Имаш телефон?

— Да — отвърна жената. — Но и ти също.

— Къде се намира?

— Не съм сигурна. Но и няма значение. Гледай сега!

Флин забеляза появата на малко кръгче. Като значка в „Баджър“. Беше бяло, с анимация на щрихована рисунка на антилопа или нещо подобно, в бяг. Тя завъртя очи. Кръгчето с анимацията се измести заедно с погледа ѝ.

— Какво е това?

— Моят телефон. И ти имаш такъв. Набрала съм Мейкън. Сега отварям фийд…

Разшири се втори кръг, отдясно на анимацията и по-голям. Флин видя Мейкън, седнал пред екрана на Бъртън.

— Флин? — попита той. — Ти ли си?

— Мейкън! Ама че лудост!

— Какво направи точно преди да скачим онуй чудо? — Изражението му беше сериозно.

— Пишках?

Мейкън засия.

— Уха! — поклати ухилено глава. — Направо страхотно, честна дума!

— Той вижда това, което виждам аз — обясни Аш.

— Добре ли си? — попита Мейкън.

— Предполагам.

— Тук при нас си добре — увери я той.

— Ще се свържем отново с теб, Мейкън — намеси се Аш, — но сега вече трябва да говоря с Флин.

— Прати някой до къщата да ми приготви сандвич — помоли Флин Мейкън, — защото ще умирам от глад.

Той се ухили, кимна, смали се до точка и изчезна.

— Можем да се преместим в кабинета ми — предложи мъжът.

— Още не — отвърна Аш. Докосна светлата ламперия и един панел се плъзна встрани и изчезна от поглед.

Тоалетна, мивка, душ, всичко от стомана. Огледало. Флин пристъпи към него.

— Леле майко! — възкликна. — Коя е тя?

— Не знаем.

— Това е… машина? — Флин докосна… нечие тяло. Корем. Гърди. Гледаше в огледалото. Френската девойка от „Операция «Северен вятър»“? Не. — Това трябва да е все някой!

— Да — съгласи се Аш. — Макар че не знаем кой е моделът. Как се чувстваш сега?

Флин пипна стоманената мивка. С нечия чужда ръка. Нейната.

— Усещам допира.

— Гади ли ти се?

— Не.

— Вие ли ти се свят?

— Не. Защо тя носи риза като моята, но от някаква коприна? Пише ми името на нея.

— Искахме да се чувстваш като у дома си.

— Къде се намираме? В Колумбия? — Флин долови в гласа си колко слаба е според нея самата тази вероятност.

— Това е в моята област, така да се каже — намеси се онзи тип от „Човешки ресурси“ зад гърба ѝ. Недъртън, сети се тя. Уилф Недъртън. — Ела в кабинета ми. Малко по-просторен е. Ще се опитам да отговоря на някои от въпросите ти.

Флин се извърна и го видя доста по-ококорен, отколкото го помнеше. Имаше вид на човек, срещнал призрак.

— Да — съгласи се Аш и положи длан на рамото на момичето. — Хайде.

Нейната ръка, зачуди се Флин, но на чие рамо?

Остави се Аш да я води.

42.
Езикът на тялото

Флин напълно бе променила езика на тялото на периферничката, осъзна Недъртън, щом Аш я насочи към него. Обитавано, лицето на куклата ставаше не като нейно, но все пак нейното.

Той се хвана, че отстъпва по коридора, широк едва колкото да минеш, без да се извръщаш, и назад от онази най-малка от кабините на гобивагона. Не искаше да я изпуска от поглед заради чувство, което поне отчасти му напомняше ужас, просто не можеше да ѝ обърне гръб.

По-рано Аш му беше обяснила, че когато са под контрола на ИИ, периферниците изглеждат човеци заради лицата си, програмирани постоянно да сменят микроизражения, да не остават никога напълно неподвижни. В отсъствието на този ефект, каза тя, те се превръщат в изумително обезпокоителни вещи. Флин сега осигуряваше на периферничката собствените си микроизражения, със съвсем различен ефект.

— Всичко е наред — чу се Недъртън да казва, макар че не беше сигурен дали говори на себе си. Случващото се беше много по-странно от очакванията му, като някакво немислимо рождение или възвисяване.

Той отстъпи в уханието на цветята на Аш. Тя беше накарала Осиан да махне мониторите на дядото на Лев, понеже ги прецени за ненужни, неспособни да се „слеят“ с пространството, така че цветята се намираха в онзи край на бюрото, най-близък до двете компактни кресла, които беше вдигнала от скрити отвори в пода. На Недъртън му напомняха за седалките в колата на Лоубиър, но по-елегантни, неизползвани.

— За теб са — посочи цветята Аш. — Не можем да ти предложим нищо за ядене или пиене.

— Направо умирам от глад — отвърна Флин с нейния собствен акцент, но с глас, различен от спомена на Недъртън. Погледна към Аш. — Не съм? Аз…

— Автономно припокриване — обясни Аш. — Това е гладът на собственото ти тяло. Периферното ти не го изпитва. То не се храни, нито има храносмилателна система. Можеш ли да ги подушиш — цветята, имам предвид?

Флин кимна.

— Цветовете по-нормални ли са?

Тя се поколеба. Пое си два пъти дълбоко и бавно дъх.

— Преди бяха болезнено ярки. Сега не. Потя се.

— Задействала си адреналиновата система. Следващите пъти преходът няма да ти се струва така обезпокоителен. Нямаше как да смекчим нещата за теб като потребител за първи път, освен да те настаним удобно, със затворени очи и празен стомах.

Флин се завъртя полека, за да разгледа стаята.

— Тук те видях — каза на Недъртън. — Изглеждаше все така джиджано, но си мислех, че е по-голямо. Къде е атриумът?

— На друго място. Седни, моля.

Тя пренебрегна молбата му и вместо това отиде до прозореца. Двамата с Аш бяха спорили дали да спуснат щорите или не. Накрая техничарката нареди на Осиан да отиде в нейната работилница в ъгъла на гаража и да остави щорите вдигнати. При липсата на движение в гаража, арките бяха избледнели до едва доловимо сияние. Флин се наведе леко и надзърна навън, поради което най-близката арка долови движението ѝ и запулсира леко в зелено.

— Паркинг? — Тя сигурно беше видяла колите на Лев. — Ние в каравана ли сме?

— В какво? — не я разбра Недъртън.

— Кемпер. Подвижна къща на колела… — Тя завъртя глава в опит да види още нещо. — Офисът ти се намира в каравана?

— Да. — Не беше сигурен как ще понесе тя вестта.

— Дойдох тук от каравана — обясни Флин.

Резюме на кратко промоционално клипче, спомни си той.

— Моля?

— Кемпер — повтори Аш. — Моля ви седнете, и двамата. Ще се постараем да отговорим на въпросите ти, Флин… — Тя седна и така остави на момичето стола най-близо до цветята.

Недъртън също се разположи зад орнаментираното със злато бюро, изпълнен със съжаления за гангстерската му помпозност.

Флин погледна за последно през прозореца, като се почесваше отзад по врата — нещо, което той не можеше да си представи периферното тяло да прави под управление на ИИ, след това се отправи към свободния стол. Сви се на него, стъпи на ръба, прибра колене към гърдите си и ги разпери леко. Наведе се напред, вдигна ръце и огледа внимателно ноктите, след това поклати глава. Погледна към домакина си и отпусна ръце.

— Навремето играех в една игра — обясни, — за човек, вълшив с пари. Правех го, понеже парите ми трябваха. Онзи, срещу когото играех, се оказа пълен боклук, но просто по случайност, нали се сещаш. И на двамата не им трябваха пари. Не както на нас. Беше им хоби. Богати мръсници. Обзалагаха се кой ще спечели… — Тя се взираше в Уилф.

Повратливият му ум и верните механизми на убедителната реч, незнайно защо, работеха безшумно и не намираха никаква опора.

— Казахте, че не сте печатари на дрога — тя погледна към Аш. — Че сте охрана за игра. Но ако това е игра, защо някой ще праща онези типове да ни убиват? Не просто Бъртън, а всички ни. И майка ми… — Тя пак погледна към Уилф. — Откъде знаехте печелившите номера на лотарията, мистър Недъртън?

— Уилф — поправи я публицистът, като си помисли, че звучи не толкова като име, колкото като неловко окашляне.

— Не ги знаехме — обясни Аш. — Именно заради това братовчед ти трябваше да купи билет. Брат ти ни даде номера на билета. След това се намесихме в механизма на избора и направихме печеливш неговия номер. Не е предсказателна магия. Просто превъзхождаща процесорна мощност, нищо повече.

— Пратихте онзи адвокат от Клантън с торби, пълни с пари. И той ли е спечелил лотарията?

— Не — отвърна Аш и веднага след това раздразнено погледна Недъртън, сякаш да му намекне, че от него се очаква да се справя с тези въпроси. Което и правеше…

— Това — заяви той — не е твоят свят.

— Какво е тогава? — попита Флин. — Игра?

— Бъдещето — отвърна публицистът, който се чувстваше страшно глупаво. Внезапен порив го накара да добави годината.

— Няма начин.

— Само че не е твоето бъдеще — додаде той. — Когато осъществихме контакт, преместихме твоя свят, твоята вселена, твоето… каквото е там…

— Континуум — вметна Аш.

— … на различен курс — завърши Уилф. През живота си не бе изричал по-абсурдно звучащо нещо, макар че, в крайна сметка, то се явяваше самата истина.

— Как?

— Не знаем — отвърна той.

Флин подбели очи.

— Имаме достъп до един сървър — обясни Аш. — Не знаем абсолютно нищо за него. Осъзнавам, че звучи глупаво или уклончиво, но това, което правим, е занимание, свойствено за определен кръг хора тук. Може би… — тя погледна към Недъртън — не е много по-различно от клуб по интереси за богаташи.

— Защо наехте брат ми?

— Идеята беше на Недъртън — поясни Аш. — Май е по-добре той да обясни. Твърде интригуващо мълчи.

— Сметнах, че може да е забавно за моята приятелка… —

поде той.

— Забавно ли? — намръщи се Флин.

— Нямах представа, че ще се случи всичко това — извини се Недъртън.

— Вярно е, честно — подкрепи го Аш. — Беше попаднал в много по-омазана ситуация, отколкото си е представял. Опитваше се да впечатли жената, с която беше във връзка, с предложението за услугите на брат ти.

— Но тя не беше заинтригувана — продължи Недъртън. — И затова го подари — или по-скоро подари услугите му — на сестра си… — Вече се чувстваше изцяло извън свои води и фантастичната му убедителност напълно го бе напуснала.

— Може да си станала свидетел на убийството на сестрата — поясни за Флин Аш.

Периферното тяло се ококори.

— Онова е било реално?

— „Може“? — изуми се Недъртън.

— Станала е свидетел на нещо — каза му Аш. — Но нямаме доказателства на какво по-точно.

— Те я изядоха — отрони Флин. Капка пот протече по челото ѝ и се спусна във веждата. Тя я обърса с опакото на дланта си — още нещо, което Недъртън не си представяше, че периферничката ще направи.

— Ако вземеш предвид факта, че в момента си тук — каза ѝ Аш, — виртуално, но физически, може би ще започнеш да проумяваш и неспособността ни да узнаем какво точно си видяла.

— Обърквaш я — намеси се Недъртън.

— Опитвам се да я аклиматизирам — нещо, в което за момента напълно се проваляш.

— Къде се намираме? — поинтересува се Флин.

— В Лондон — отвърна Недъртън.

— Играта?

— Никога не е било игра — обясни той. — Просто за нас беше по-лесно да кажем така на брат ти.

— Това нещо — посочи периферничката кабината — къде се намира конкретно?

— В квартал, наречен Нотинг Хил — обясни Аш, — в гаража под частна къща. Под няколко съседни къщи, по-точно.

— Лондон с кулите?

— Остриета — обясни Недъртън. — Наричаме ги „остриета“.

Флин се изправи, периферното тяло се разгъна плавно, но и с изненадващо мощна грация от странната си поза в стола. Посочи с ръка:

— Какво има зад тази врата?

— Гараж — обясни Аш. — Приютява колекция антикварни возила.

— Вратата заключена ли е?

— Не.

— Там отвън има ли нещо, което да ме убеди, че сме в бъдещето?

— Нека ти покажа… — Аш се изправи и коравият плат на дрехата ѝ изшумоля. Тя разкопча циповете и на двата си ръкава — от опакото на китката до лакътя — и бързо ги нави. Щрихованите рисунки побягнаха. — Паникьосаха се — промърмори. — Не те познават… — После постави палец в алуминиевия пръстен на централния цип пред вдлъбнатинката на гърлото ѝ и го спусна, като разкри сложно напластен черен дантелен сутиен, под който се гушеха ужасени плетеници от измрели животни, а черното им мастило потрепваше върху сияйната белота на кожата ѝ. Сякаш забелязали Флин, животните хукнаха отново. Отиваха към гърба ѝ, предположи Недъртън. Аш закопча роклята си, а после и ръкавите. — Помогнах ли да те убедим?

Флин я зяпаше. Кимна леко.

— Сега може ли да изляза навън?

— Разбира се — съгласи се техничарката. — Между другото не нося контактни лещи.

Недъртън, осъзнал, че не е помръднал и вероятно дори не е дишал, откакто Флин се изправи, се надигна иззад бюрото и положи длани на прошарения му със златно плот.

— Как мога да съм сигурна, че това не е игра? — попита периферничката. — Поне половината игри, които съм играла някога, са все в различни варианти на бъдещето.

— Плащали ли са ти големи суми да ги играеш? — поинтересува се Недъртън.

— Не съм го правила безплатно. — Флин пристъпи към вратата и я отвори.

Публицистът успя да изпревари Аш с цената на насинено в ъгъла на бюрото бедро. Флин стоеше на края на трапа и се взираше в най-близката до тях арка, докато клетките ѝ, доловили присъствието ѝ, светваха.

— Какво е това? — попита тя.

— Изработено е от морски животни. Задейства се от движение.

— Брат ми използваше сепиен камуфлаж по време на войната. С клетки от сепия. А това какво е? — Тя посочи надолу и наляво по трапа, към белия антропоморфен торс на тренировъчния екзоскелет.

— Това е твое.

— Мое ли?

— На периферника ти. Устройство за упражнения. Носиш го.

Флин се обърна към него, постави разперената си длан на гърдите му и бутна леко, все едно проверяваше дали е истински.

— Не знам дали да пищя от кеф или да умирам от страх — призна. И се усмихна.

Дишай, напомни си Недъртън.

43.
Гръмнали глави

Устата ѝ беше пълна със свинско бонфиле и чеснова майонеза върху голямо, хрупкаво бяло хлебче.

— Гледай да не се задавиш! — посъветва я Джанис, седнала до нея на леглото на Бъртън. — Би било тъжен край на всичко, в което си се забъркала. Глътка? — И предложи на Флин водната си бутилка „Сухой Фланкърс“.

Момичето преглътна месото, после малко вода, и върна бутилката.

— Тяло е — обясни. — С вграден в него телефон. Като виз, но е някъде вътре. Включва се и менютата се управляват с небцето — като клавиатура.

— Явно имаш много по-заострен език от моя.

— Просто са сложили много малък магнит, точно на върха… — Флин беше преброила обратно до нула отново, последва съвсем леко залюляване и ето че отвори очи в караваната, вратът ѝ — скован, погледът ѝ — вперен в Бъртън, Мейкън, Едуард и Джанис, и по-гладна, отколкото някога е била в живота си.

— Ще се връщаш ли там? — попита я Джанис сега. — Тази вечер?

Флин отново захапа сандвича и кимна.

— Може би е по-добре да не го изяждаш целия в такъв случай. Нали предишния път се притесняваха да не повърнеш…

Сестрата на Бъртън сдъвка хапката и преглътна.

— Това става само първия път. Хората, които използват телата, свикват. Но се налага да ям. Трябва да мога да остана там по-дълго.

— Защо ги наричат „периферници“?

— Понеже са периферия? Като другите аксесоари?

— Анатомично правилни ли са?

— Не се сетих да проверя.

— Ако го пуснеш в „Хефти Март“ направо ще избиеш рибата. Вероятно ще идат на кино и старите самолетни симулатори, като изключим старата гвардия и пристрастените геймъри. Мадисън може ли да се научи да пилотира такова нещо?

— Предполагам, че може.

— Никой няма да изрита от леглото си онази, която са ти дали, щото е безполезна… Мейкън ми показа снимка от екрана. — Приятелката ѝ се усмихна. — Впечатлена съм как каза на Бъртън и на онези тежкари, че една дама има нужда от време да

си събере мислите.

— Мамка му, ако няма — заяви Флин.

— Нали не вярваш, че онова там наистина е бъдещето? — попита Джанис с най-доброто си изражение за покер, без издайнически знаци.

— Или съм изкукала като кукувица, това ли имаш предвид?

— Май да.

Флин остави колкото беше останало от сандвича върху пластмасовия поднос, на който го донесе Джанис.

— Възможно е и да е. Качихме се горе, в асансьор, и разгледахме онази ми ти голяма стара готина къща. След това излязохме на оградена тераса отзад и там видяхме тасманийските вълци. Два броя.

— Измрели са — заяви Джанис. — Гледах ги симулирани с компютърни ефекти по *Ciencia Loca*.

— Не са истински. Използвали са ДНК на тасманийски дяволи. И подушвах всичките различни цветя, прахоляка, чувах птици. Беше почти тъмно. Все едно птиците се канеха да спят. Странно.

— Кое е странното?

— Птичите песни. Понеже бяхме насред града. Твърде тихо беше.

— Може би е било много късно.

— Тихо като тук нощем.

— Е, и какво е тогава според теб?

— Ако е игра, то не е никак обикновена. Може да е цяла нова платформа. Което би обяснило парите.

— А ще обясни ли как са подправили лотарията?

— Онези хора не настояват, че е игра. Напротив, твърдят, че това е бъдещето. Не точно нашето, понеже сега, като са се намесили при нас, още от първото свързване сме тръгнали в друга посока.

— Накъде?

— Твърдят, че нямат представа. Не било като пътуването във времето по телевизията. Обменя се информация между двете страни. Минута тук е равна на минута там. Ако бях изчакала с връщането една седмица, тук щеше да е седмица по-късно.

— И какво печелят от цялата работа?

— Не знам. Лев, понеже това е неговата къща, всъщност е допълнителна къща на баща му де, го прави малко както Дуайт залагаше в „Операция «Северен вятър»“. Хоби на богаташ. Плаща на Аш, Уилф и онзи другия тип да се занимават с това, да се оправят с подробностите. Но Уилф е прецакан заради някаква друга жена, а и някой друг се е намъкнал във времето, където сме

ние, и е наел онези мъртъвци от Тенеси да избият семейството ми…

Джанис се ококори колкото се може повече.

— Направо ми гръмна главата.

— Не разполагам с лукса да гърми и моята — заяви Флин. — Каквото и да става, част сме от него. Машината има много движещи се чаркове, а брат ми мисли, че може да ни управлява. Сключва сделки с Корбел Пикет, договаря условия с Лев и с онези хора, и аз съм в центъра на всичко. Така де, не заради хубавата ми усмивка, но нали тъкмо аз видях онзи задник. И вероятно съм единствената свидетелка на случилото се.

— Тогава първата точка в дневния ред — Джанис се пресегна и стисна ръката на Флин — е да си извоюваш правото на глас в тази каша.

44.
Перверзно трудно

Без Флин вътре, периферното тяло сякаш заемаше и по-малко пространство. Седеше там, където преди това бе седяла тя и гледаше към Лев, облегнат на ръба на бюрото.

— Добре мина — заключи той и изгледа поред Недъртън и Аш, седнала на другото кресло. — Тя е голяма работа, нали?

— Преди малко говорих с Лоубиър — каза публицистът — и тя е съгласна, че малко време навън може би е добра идея…

Всъщност това беше предложение на самата Лоубиър, но посещението на Флин беше минало толкова добре, че според Уилф и той заслужаваше да си припише малко почести. Самата Флин беше настояла да излезе навън, но именно той бе погледнал към вазата с цветя на Аш и бе предложил градината. Бяха заварили там Лев с Гордън и Тиена, излезли да торят лехите със скъпата си модифицирана ДНК.

— Да — отвърна Лев и го изгледа продължително, — Лоубиър ми позвъни, докато идвахте насам.

— Тя ще се върне — напомни им Аш.

— Лоубиър ли?

— Твоето момиче полт. Привлякохме ѝ вниманието. Макар че няма да прави всичко, което ѝ предлагаме… — Тя гледаше към Недъртън.

— Така е.

— Предполага се, че те бива да манипулираш хората — намекна Аш. — Честно казано, не забелязах подобно нещо.

— Имам си моментите — усмихна се Недъртън. — Резултатите не винаги са годни за повторение. Всъщност, забелязах, че и ти си доста добра в тази област.

— Спрете — нареди Лев. — Аш е по-скоро генералист, а ти си високо специализиран. Доста съм доволен от това положение.

— Затруднението ми — обясни Недъртън — идва от липсата на контекст. Докато не ми кажеш какво иска да направи Лоубиър, какво възнамерява да постигне, нямам с какво да работя.

— Какво ти каза тя, когато се обади? — попита Лев.

— Казах ѝ, че според мен е най-добре да съобщим на Флин, че това не е игра. Тя се съгласи, че трябва да започна да ѝ обяснявам кочана — до степента, в която го разбирам. Което, предполагам, всъщност не е много по-малко от това, което знаеш ти. Вярно ли е, че нямаш представа какъв е този сървър или къде се намира?

— Никаква — призна Лев. — Приели сме, че е в Китай или във всеки случай е китайски, но това е само предположение. Някой разполага с устройство за получаване и пращане на информация от и до миналото. Самото извършване на това действие още от първия път генерира континууми. Освен ако те не са вече там, буквално безкраен брой еднакви светове, но това е чисто академичен въпрос. Каквато и да е машината, здраво криптирана е. На Аш и Осиан им трябваха месеци да си проправят път, дори с доброволната помощ на няколко опитни хобисти.

— Перверзно сложно е — съгласи се Аш.

— Но — попита Недъртън, без всъщност да очаква смислен отговор — какво иска Лоубиър?

— Да научи какво се е случило с Аелита и защо — отвърна Лев, — както и кой е виновен.

— Ако вкусът ти витае в областта на перверзно трудното — отбеляза Недъртън, — то измъкването на сведенията от Дийдра и кохортата ѝ — ако приемем, че знаят — би решило въпроса. Но това не е експеримент, в което имам желание да участвам.

Погледът, който му отправи Лев, никак не му хареса.

45.
Там горе

— Ще говоря с Бъртън — каза Флин на Джанис. — Ти го обсъди с Мейкън. Трябва незабавно да се снемат измерванията на главата му и да се печата.

— Какво ще направиш, когато качиш и него горе? Сериозно, скъпа. Това си е изместване по хоризонтала…

— Няма да бъда сама. А ми трябва свидетел — някой, който да потвърди версията ми. След това ще можем и да преборим Бъртън, ако се налага.

— Затова ли не искаш просто да вземеш него от самото начало?

— Предполагам. В случая импровизирам, Джанис.

— Определено — съгласи се събеседничката ѝ.

Флин се извърна и посегна към дръжката на вратата.

— Задръж секунда — спря я приятелката ѝ. — Отдел костюмиране идва на помощ! — Тя ровеше из свръхспретнатия прът с основно стари дрехи на Бъртън, прокаран през предната част на караваната, всичко обърнато в една посока, на еднакви закачалки от „Хефти Март“. Джанис извади нещо дълго, лъскаво и меднокафяво. Халат, който той беше носил на състезанието по смесен ръкопашен бой в Дейвисвил миналата зима. Рипстоп найлон с червени нашивки, с крещящ американски орел, фабнат отзад на гърба. Същински боксьорски халат. Флин се изненада, че брат ѝ го е запазил.

— Идеален е! — заяви Джанис и го разгърна за обличане.

— Него ли?

— Току-що беше в бъдещето, скъпа. Или някъде, където твърдят, че е бъдещето. Голяма работа!

— Прекалено голям ми е — възрази Флин, докато го намъкваше.

Приятелката ѝ я загърна плътно в него, пристегна аления колан и оправи възела.

— Все едно току-що си одрала кожата на майстор боец от пехотата! Най-доброто, с което разполагаме!

— Добре — съгласи се Флин. — Но ще възложиш задачата на Мейкън, нали?

— Ще го направя.

Флин се извърна, изпъна рамене, които направо се губеха в халата на Бъртън, и отвори вратата. Избухнаха аплодисменти.

Брат ѝ стоеше на прага, озарен от светлината отвътре. Зад

него бяха строени Мейкън и Едуард, Леон и Карлос. Леон подсвирна с два пръста.

— Наоколо никога нищо не става — отбеляза Флин и слезе от стъпалото.

— Това може да се промени — каза Мейкън. — Нали помниш как те видях там?

— Те имат още задачи за теб — обясни му тя и чу приятелката ѝ да пристъпва зад нея. — Джанис ще ти каже! — И погледна останалите. Осъзна, че няма представа какво точно си мислят, че се случва, дори самата тя не знаеше. Продължи: — Ние с Бъртън трябва да поговорим. Моля да ни извините! — И тръгна по пътеката, а после спря, когато той я догони.

— Готова ли си вече? — попита тихичко той.

— Предишния път не можех да говоря. Забрави за говоренето — не можех да мисля. Това ми бърка право в мозъка.

— Мейкън каза, че си отишла някъде. Че те е видял там по телефона си. Къде?

— Не е Колумбия. Те твърдят, че е бъдещето. Лондон. Същия, който видяхме в играта.

— А какво е според теб?

— Не знам.

— Ако си била в карабаната, как Мейкън те е видял някъде другаде?

Флин погледна брат си, чието лице бе озарено от лунната светлина.

— Нещо като роботско тяло. Бях в него при разговора с Мейкън. Но го усещаш като човешко. Като дрон, само че не трябва да мислиш как го управляваш. Онова на главата ми, устройството в карабаната, го наричат неврален прекъсвач. Задържа тялото ти да не реагира, когато правиш нещо с периферника.

— С кое?

— С периферника. Така ги наричат. Механичните тела.

— Кои са „те“?

— Аш, тя е жената, с която си говорил; работи за Лев. Така му е името. Според мен е руснак, но от Англия? Израсъл е там.

— Кога казаха, че се намираш?

Флин сподели годината с брат си.

— Само след седемдесет години? Колко различно изглежда?

— И ти си го виждал — отвърна тя. — По-различно, но не чак толкова. Или може би страшно много, но не всичко му личи?

— Вярваш ли им?

— Все някъде ходих, нали?

— Те имат много пари… — Не беше въпрос, но Флин видя, че

брат ѝ не иска да узнава, ако това не е вярно.

— Метрични шибани тонове, мен ако питаш, но няма начин те да се озоват тук. Обаче оттам мислят начин да играят с пазара тук.

— Понеже знаят какво ще се случи, преди да стане?

— Казаха, че не бил в това номерът. Могат да харчат пари от своята страна и да платят на разни хора да измислят как да правят пари тук, след това карат адвокатите на „Колдайрън“ да вършат едно-друго по тяхна заръка. Информацията оттам засяга случващото се тук. Но те не знаят бъдещето ни. Няма и нужда да го знаят, за да трепят рибата на борсата обаче, понеже могат да намерят всичко, което им трябва за нашето настояще, нонстоп. Техните джаджи са до една седемдесет години по-бързи от нашите.

— Добре — съгласи се брат ѝ и тя се почуди дали в погледа му вижда бързината, настоятелността и свирепата активност на военните или правилната гледна точка. Понеже той просто схвана ситуацията от раз. Пренебрегна налудничавата част и пое тактически напред. Флин осъзнаваше колко странно е подобно поведение и как до голяма степен изгражда характера на Бъртън — и само за миг се почуди дали не притежава и тя същите черти.

— Следвай парите — каза брат ѝ. — А те какво печелят от тази работа?

— Там нещата стават малко шантави.

— Не смяташ ли, че и бездруго са шантави? — Той присви очи, все едно се канеше да ѝ се изсмее.

— За Лев беше като игра. Ние не сме тяхното минало. Потеглили сме в някаква различна посока, понеже те променят нещата тук. Светът им обаче остава незасегнат — и днес, и занапред. Но и при тях се случват гадости, разбира се. Понеже съм видяла как убиват онази жена. Видях мъжа, който знаеше, че тя ще бъде убита. Който я изведе на терасата, за да може онова чудо да я изяде. А сега някой от там горе също се е наврял тук.

— Тук?

— Сега. В нашето време.

— Кой?

— Онзи, който е наел типовете от Мемфис да ни убият.

— Но защо се забърква този Лев? Той е шефът, нали? Все още той дърпа конците?

— Не знам. Сега се връщам обратно да разбера.

— Сега ли?

— Веднага щом си свърша работата в компостиращата ти тоалетна, се връщам в шапката на Снежанка. Джанис ми донесе сандвич и малко вода, така че няма да умра от глад, докато съм

там горе. След това ще разполагаме с повече сведения. Не искам да предприемаш нищо, ясно? Ситуацията и бездруго е много сложна. Просто заключи всичко и здраво натискай капака. Не пускай в имота никого, освен най-близките ни хора. За момента не знаем достатъчно, за да предприемаме каквото и да било.

Бъртън я измери с поглед.

— Изи Айс! — ухили се той и на лунната светлина сестра му видя как се тресе целият — тръпката на онзи тактилен глич, която обаче премина бързо.

— Къде е Конър? — попита Флин.

— У тях си е.

— Хубаво — кимна тя. — Дръж го там.

— Върви да ползваш тоалетната — сръчка я Бъртън. — Никой не те спира.

46.
Забележителностите

Недъртън проследи как периферното тяло отваря очи. Аш отново я беше поставила в легнало положение на койката в задната кабина и беше настроила осветлението.

— Добре — промърмори Флин колебливо. После добави: — Не е зле.

— Добре завърнала се — поздрави Лев над рамото на Недъртън.

— Как е тетрахромията? — поинтересува се Аш.

— Не си спомням как изглеждаше — призна Флин, — освен че не ми хареса.

— Опитай да седнеш! — предложи техничарката.

Флин седна, отметна косата си настрани, после я докосна и застина.

— Прическата ми. Видях я и предишния път, в огледалото тук, но тогава още не мислех ясно. Вие ли я направихте?

— Стилистът беше впечатлен — потвърди Аш. — Предполагам, ще я копира.

— Дело е на Карлота — отвърна Флин. — Най-добрата е. Работи в Марианас, но държи бот стол в нашия „Хефти Клипс“. В крак е с модата.

— Значи си свикнала с телеприсъствието — заключи Лев.

— В нашето пионерско време на границата — каза Флин и го изгледа странно, докато се изправяше на крака — го наричаме „подстригване“.

— Имаме за теб нещо, което сигурно ще желаеш да видиш — каза Лев. Обърна се зад Недъртън и се отдалечи по коридора. Публицистът ѝ се усмихна малко засрамено и последва шефа си, а Аш вървеше зад него.

— Къде са кучетата? — попита Флин зад гърба им, високо в луксозната теснота.

— Горе в къщата — отвърна Лев и се обърна при излизането ѝ.

Недъртън я наблюдаваше как докосва всичко. Прокарва пръсти по лъскавата ламперия. Леко почуква с кокалче по стоманена дръжка. Изпробва сензорния апарат на периферното тяло, както предположи той.

— Харесаха ми — каза Флин. — Виждаше се, че не са кучета, но имат някои черти… — Тя докосна черните си панталони. — Защо тези дрехи ми приличат на анцуг за йога?

— Нямат шевове — обясни Аш. — Шевовете от външната страна са декоративни, традиционни. Направени са за теб от асемблери. Целите наведнъж.

— Фабнати са — заключи Флин. — Не че искам да съм груба, но ако не носиш контактни лещи, както каза, това някаква болест ли е?

— Модификация — поясни Аш. — Вид визуална шега по повод вероятно митичното състояние „пупула дуплекс“. Което обикновено се описва като двойни зеници, но аз избрах да го пресъздам буквално.

— Как виждаш с тях?

— Рядко използвам долния чифт. Те отчитат инфрачервена светлина, което става интересно в тъмното.

— Нали нямаш против да задавам въпроси? Не съм сигурна какво е всичко тук. Може да си била родена такава. Или да е по религиозни причини или нещо друго. Откъде да знам? Но татуировките, които търчат по тялото, тях горе-долу ги схващам.

— Чувствай се поканена да задаваш въпроси.

— Къде е телефонът в това тяло? — попита Флин и вдигна ръце. — Опитвах се да обясня на приятелката си за него…

— Бих могъл да проверя в „Ермес“ — предложи Лев. — Частите са много малки обаче и са разпределени в корпуса. Някои са биологични. Не бих могъл да ти кажа къде се намира моят собствен, без да вляза в медицинския си картон. Част от този на братовчед ми се възпали и се наложи да го сменят. В основата на черепа. Но могат да се поставят на произволни места… — Той се облегна на ръба на бюрото. — Желаеш ли вече да ти покажем Лондон? Разполагаме с коптер над къщата, като онзи, който пилотираше за нас. Ще искаш обаче да седнеш.

— Може ли да го пилотирам?

— Нека ти покажем забележителностите — предложи Лев. Усмихна се.

Флин премести поглед от него към Аш, сетне към Недъртън.

— Добре — съгласи се тя и седна.

Техничарката зае другото кресло. Публицистът се присъедини към Лев на ръба на бюрото, доволен че не се налага да е зад него и така не се свързва дотолкова с психологическите му функции на йерархичен връх и заплашителността му.

— Този път шокът за теб беше по-малък — каза на Флин.

— Едва дочаках да се върна пак тук — призна тя. — Но това не значи, че съм готова безрезервно да повярвам на всичко, което ми кажете, ясно?

— Разбира се — съгласи се Лев.

Недъртън внезапно се хвана, че се усмихва особено

глуповато, а Аш му се подхилваше с двойно пронизващи сиви очи. След това обаче тя се извърна и заговори на Флин.

— Сега ще видиш сигила ми. — Флин кимна, Недъртън също го виждаше. Ето, че се появи и Лев, както и този на момичето, но той не се отличаваше с нищо. — А сега отвори фийд — заръча ѝ Аш, — пълен стереоскопичен.

Помещението изчезна, заменено от мъглива предиобедна гледка от високо към Лондон, ъгловатите жезли на остриетата бяха наредени на равни разстояния през концентрираната дантела на града — гъстота, облекчавана от зелените пътища, по които Недъртън се бе разхождал като дете, от системните изтрити места на предполагаеми извращения, от новите гори, които растяха гъсти и буйни. Стъклените покриви, под които се криеха пречистените и издълбани реки, матово отразяваха колкото слънчеви лъчи имаше, и в Темза той видя плаващи острови, пренаредени за пореден път — въртящите се перки под тях ги разполагаха по-добре за събиране на енергията на реката.

— Леле! — възкликна Флин, очевидно впечатлена.

Аш ги насочи към Хемпстед. Там родителите на Недъртън, тогава десетгодишен, го водиха на купона на съученик, да прекара следобеда в рамките на парче глинена тръба, погребана под пейка от лято желязо — пространство, изпълнено с миниатюрни цветни фенери, където костюмирани мишки пееха, танцуваха и разиграваха шеговити дуели. Ръцете на хомункулуса му бяха груби и прозрачни, до голяма степен като тези на кръпкарите. Докато си спомняше за това, Аш разказваше на Флин за водните турбини, които спасените реки въртяха, но нищо от предшестващата ги история, миналите времена и мрака.

Недъртън прокара връхчето на езика по небцето си и прекъсна фийда, за да се върне в гобивагона — предпочиташе да гледа лицето на Флин.

— Но къде са всички? — попита тя. — Не виждам хора.

— Сложен въпрос — отвърна равно Аш, — но на тази височина не би и забелязала никого.

— Няма и коли — натърти Флин. — Забелязах го и преди.

— Вече сме почти в Сити. Чийпсайд. Ето тук са тълпите ти.

Само че това не бяха „тълпи“, помисли си Недъртън, вгледан в изражението на Флин, която се наслаждаваше на гледката.

— Зона за косплей — обясни Лев. — Представя хиляда осемстотин шейсет и седма. Щяха да ни глобят заради хеликоптера, ако нямаше покривно поле или вдигаше шум.

Недъртън почука по съответния участък от небцето си и се върна към фийда на Аш, за да открие, че висят неподвижно над сутрешния трафик, вече толкова тежък, че почти не помръдваше.

Таксита, каруци, двуколесни карети, всичките теглени от коне. Бащата и дядото на Лев притежаваха истински коне. Даже се твърдеше, че понякога ги яздят, макар че несъмнено не идваха в Чийпсайд за целта. Майката на Уилф му беше показвала витрините там, когато беше малък. Прибори със сребърно покритие, парфюми, дантелени шалове, уреди за поглъщане на тютюн, масивни часовници в кутии от сребро или злато, мъжки шапки. Той бе останал изумен колко обилно цапат улиците конете, отпадъците им почистваха припкащи деца, по-малки и от него самия — вярно, разбираше, че не са по-истински от конете, но все пак му се струваха реални, напълно истински и ужасяващи в окаяното си занятие, ругаеха живописно, докато се стрелваха с къси груби метли между краката на животните, докато мъжете, които според твърдението на майка му бяха банкери, предприемачи, търговци, брокери или по-скоро техни имитации, бързаха, нахлупили високите си цилиндри, покрай ръчно рисувани табели за обувки, порцелан, дантели, застраховки, стъклена посуда. Табелите бяха просто възхитителни и като дете той се стараеше да улови колкото се може повече, стиснал майка си за ръка и изпълнен с неудобство от сковаващото си и театрално облекло. Постоянно се озърташе за момчетата с грейнали очи, които се надпреварваха със сапунерки или търчаха и крещяха из тъмните задни улички, смърдящи, както той предположи, съвсем реалистично — като зелената тор на конете. При тези посещения майка му слагаше широка тъмна пола, която се издуваше около тънкия ѝ кръст и бършеше паважа, под извънредно прилепнал по тялото подходящ жакет, с нелепа шапка, килната на главата ѝ. Щуротиите на косплея не я интересуваха. Водеше Уилф тук, понеже го смяташе за редно и нужно, развивайки собственото му остро недоволство от всякакви подобни неща.

— Само ги виж! — каза Флин.

— Не са истински — увери я той. — Създадени са по медийни материали от периода. Практически никой от хората долу не е човек, а и малкото истински са туристи или ученици, на които преподават история. Нощно време илюзията е по-пълна…

И не беше толкова дразнеща, във всеки случай.

— Конете не са истински, така ли? — попита Флин.

— Не — отвърна Аш. — Сега те са рядкост. Като цяло, с домашните животни сме постъпили по-добре.

Моля те, помисли си Недъртън, не започвай. Лев вероятно си помисли същото, понеже се намеси:

— Доведохме те тук да се срещнеш с някого. Засега — само да се запознаете.

Започнаха да се спускат.

И тогава Недъртън видя Лоубиър да вдига глава, с рокля и жакет досущ като тези, които носеше майка му.

47.
Връзки с властта

В средата на ходеща гора от черни шапки изпъкваше белокоса жена с яркосини очи. Мъжете изглежда не я виждаха, както не виждаха и леталото на Аш, за което Лев предупреди, че е под прикритие, макар околните да усещаха вятъра и всеки да вдигаше ръка да придържа шапката си, докато минаваше през порива на перката. Тези хора заобикаляха и жената, застанала неподвижна, вирнала глава към онова, което те не виждаха, притиснала малката си шапчица с ръка в сива ръкавица.

До баджовете на Лев, Аш и Уилф се появи нов. Беше простичка корона, изобразена странично, в златно на кремавобял фон. Другите емблеми помътняха.

— Сега сме в режим на уединение — заяви жената. — Останалите не могат да ни чуят. Аз съм детектив-инспектор Ейнзли Лоубиър от Лондонската столична полиция… — Гласът ѝ отекваше в главата на Флин, а отгласите от тълпата и каруците бяха приглушени.

— Флин Фишър — представи се сестрата на Бъртън. — Заради мен ли сте тук?

— Ти самата си причината да си тук. Ако не беше решила да заместиш брат си, нямаше да станеш свидетел на престъплението, което разследвам.

— Съжалявам — извини се Флин.

— Аз пък изобщо не съжалявам — отвърна жената. — Без теб нямаше да разполагам с нищо. Дразнещо безплодна липса. Страх ли те е?

— Понякога.

— Нормално при тези обстоятелства, доколкото може да се нарекат самите те нормални. Доволна ли си от перито си?

— От кое?

— От периферното тяло. Сама го избрах; за съжаление се наложи да бързам. Но сметнах, че е донякъде поетично.

— Защо искате да говорите с мен?

— Станала си свидетел на особено неприятно убийство. Видяла си лицето на човек, който или е извършителят, или е съучастник.

— И аз си помислих, че това е причината.

— Един или повече неизвестни извършители междувременно са се опитали да те убият в родния ти континуум, понеже вероятно знаят на какво си свидетел. Шокиращо от моя гледна

точка, на мен ми бе заявено, че уреждането на смъртта ти по никакъв начин няма да се смята за престъпление тук, защото, поне съгласно най-добрите към момента законови тълкувания, ти не си смятана за реална.

— Истинска съм колкото и вие.

— Така е — съгласи се жената, — но хората от типа на онези, които те преследват сега, няма да се поколебаят да те убият заедно с всички други, тук и сега или някъде другаде. Такива хора са моя грижа, разбира се… — Очите на Лоубиър грееха яркосини и студени. — Но ти също си под моя опека. Мое задължение, но в друг смисъл.

— Защо?

— Заради греховете ми, навярно… — Полицайката се усмихна, но Флин не счете усмивката ѝ за успокоителна. — Зубов, трябва да знаеш, ще изкриви икономиката на твоя свят.

— И бездруго е доста прецакана — отвърна Флин, след това ѝ се прииска да го е казала по друг начин.

— Запозната съм с положението ви и да, така е, макар че не това имах предвид. Не ми харесва какво правят тези хора, хобистите-континуумисти, включително Зубов, макар че го намирам за изумително. Човек би могъл да те сметне за дори по-реална от мен самата.

— Какво ще рече това?

— Аз съм много стара, но съм достигнала сегашната си възраст по сложен и изкуствен начин. Честно казано, и аз самата не се чувствам съвсем реална. Но ако се съгласиш да ми съдействаш, аз също ще ти съдействам в отговор, поне доколкото ми е по силите.

— Имате ли мъжка версия на това нещо, периферника?

Инспекторката вдигна изрисуваните си вежди.

— Такава ли предпочиташ?

— Не. Но не искам да съм единствената, която е видяла света тук и е била в това време. Нуждая се от човек, който да подкрепи разказа ми, когато си ида у дома и им кажа какво става.

— Сигурна съм, че Зубов може да го уреди.

— Вие преследвате онзи, който е пратил сивото подобие на раница да убие жената, нали? И този задник, който я изведе на терасата?

— Точно така.

— Ще свидетелствам. Когато се стигне до дело. Готова съм.

— Няма да има дело. Само присъда. Но благодаря.

— Искам онзи периферник обаче. И то бързо. Става ли?

— Считай го за свършено — отвърна Лоубиър. Затъмнението на другите баджове изчезна, глъчката на Чийпсайд нахлу отново,

сега в допълнение с тътена на големи църковни камбани.

— Поговорихме си — заяви Лоубиър. — Много благодаря, че я доведе! Довиждане!

Чийпсайд стана с размера на един от баджовете, смали се, смали се още повече и изчезна. Флин примигна срещу Лев. Той я виждаше, забеляза тя, също и Уилф Недъртън, но странните очи на Аш бяха втренчени в черна лamперия.

— Всъщност, инспекторе — поясни техничарката, — според мен можем да вземем един назаем. Да. Разбира се. Ще говоря с мистър Зубов. Благодаря! — тя се обърна към Лев, сега вече явно в реалността. — Спаринг-партньорът на брат ти. Баща ти го държи в Ричмънд Хил, като го изважда да напомня на Антон за глупостта му, нали?

— Нещо такова — Лев погледна към Флин.

— Прати да го доведат с кола. Лоубиър го иска тук.

— Защо?

— Не попитах. И ти нямаше да питаш. Тя каза, че ѝ трябва мъжки периферник, възможно най-бързо. Спомних си, че имаш този под ръка.

— Предполагам, че е най-лесно достъпният — съгласи се Лев. — Кой ще го използва? — обърна се той към Флин.

— Банята отзад ли е? — попита тя.

— Да — отвърна той.

— Извинете ме — каза тя и се изправи.

В тясната стоманена тоалетна-баня до малката стаичка отзад, на затворена врата, Флин се погледна в огледалото. Разкопча черната риза и откри сутиен, който не беше усетила и гърди, малко по-големи от нейните собствени. Не бяха нейните и това бе утешително, както и малката плоска бенка над лявата ѝ ключица. Непривичното дразнене от която беше причината да отиде да се огледа, както осъзна, докато закопчаваше ризата, макар че не го беше разбрала, преди да го направи.

Почуди се дали има нужда да пишка. Не ѝ се ходеше до тоалетна, така че прие, че няма. Тялото пиело вода, беше казала Аш, но не се хранело. Който и да го беше подстригвал, би накарал Карлота да се гордее с уменията си.

Флин се обърна, отвори вратата и се върна в стаята, за която Недъртън се беше преструвал, че е кабинетът му в „Милагрос Колдайрън“. Двамата с Лев ги нямаше. Аш стоеше до прозореца и гледаше навън.

— Къде отидоха? — попита Флин.

— До къщата горе. Недъртън и Осиан ще чакат тялото да пристигне. Надявам се, че харесваш брадички.

— В какъв смисъл?

— Това периферно тяло има доста забележителна брадичка. Извънредно високи скули. Малко като славянски герой от приказките е.

— Ти… го познаваш? — Каква ли беше подходящата дума?

— Не съм го виждала с човешки оператор. Само с облачно ИИ от производител. Принадлежеше на брата на Лев.

— Той мъртъв ли е, неговият брат?

— За нещастие, не — отвърна Аш.

Опа, каза си Флин.

— Атлетично ли е тялото? Както изглежда?

— Извънредно. Даже прекомерно всъщност.

— Хубаво — зарадва се Флин.

— Какво си намислила? — попита Аш и присви очи така, че се виждаха само зениците ѝ.

— Нищо, за което Лоубиър да не знае.

— Много ни бива да дърпаме конците, така ли?

— Колко време има, докато пристигне?

— Около половин час.

— Покажи ми как да се обадя на Мейкън — помоли Флин.

48.
Павел

Антрето на Лев беше пълно с родителски принадлежности. Миниатюрни гумени ботуши, закачалка, окичена с ярки дъждобрани, тротинетка, която напомни на Недъртън за кръпкарите, разни инструменти за удряне на топки заедно със самите топки. Няколко парченца лего стърчаха изпод долните пластове, същински ярки паралелепипедни бръмбари.

Публицистът и Осиан седяха на дървена пейка с лице към този весел хаос. По-близкият до Уилф край беше оцапан с, както той предположи, частично изсъхнал мармалад. Спаринг-партньорът на Антон трябваше да пристигне всеки момент от Ричмънд Хил. Осиан беше отхвърлил предложението да почакат отвън.

— Бавачките направо са откачили покрай тази чудесия — изтърси сега Осиан, очевидно без връзка с нищо.

— Кое?

— Ей онази количка — посочи той, както в първия момент си помисли Недъртън, претоварената закачалка. — До стената… Покрита е.

Недъртън най-сетне успя да различи очертанията на сгъната бебешка количка, в момента имитираща онова, което се намира най-близо до нея — грубоватата мазилка на стената и кафявата брезентова подплата на износено яке.

— Дядото я е поръчал чак от Москва — допълни Осиан, — когато се е родило момичето. С дипломатическа поща. Единственият начин да я вкарат в страната.

— Защо?

— Има оръжейна система. Двойни дула. Нищо балистично обаче. Изстрелва съвсем кратковременни асемблери. Дезасемблери, по-точно. Нападат меки тъкани. Разграждат ги на молекулярно ниво. Виждал съм видео какво се случва с половинка теле.

— И какво се случва?

— Остават единствено кости. Системата е автономна, самоприцелваща се, сама оценява нивата на заплахата.

— И кой би могъл да представлява заплаха?

— Банда руски похитители например — отвърна Осиан.

— И го прави с бебе на борда?

— На което междувременно показва филмчета с панди, за да предотврати травмирането му. Тръгва към къщи, с бавачките или

без, в режим на въоръжено отстъпление.

Недъртън огледа почти забележимата, безвредна на вид количка.

— Съпругата на Зубов не ще и да я чуе. Никога не се е разбирала с дядото. Съюзила се е с бавачките.

— Откога работиш тук, Осиан?

Икономът огледа внимателно събеседника си.

— Кажи-речи пет години.

— Какво си правил преди това?

— Почти същото. Горе-долу.

— Тренирал ли си за професията си?

— Да — отвърна Осиан.

— Как?

— Грешах много като млад. Ти как си се подготвял да плещиш умнотии и да лъжеш като побъркан?

Недъртън го премери с поглед.

— Също като теб. Горе-долу.

Сянка затъмни едното стъкло. Звънецът запя.

— Това трябва да е то — въздъхна Осиан, стана и подръпна тъмната си жилетка. Обърна се към вратата, изпъна рамене и я отвори.

— Добър вечер! — Мъжът отвън беше висок, широкоплещест, с тъмносив костюм. — Радвам се да те видя, Осиан. Сигурно не ме помниш. Павел.

— Бързичко влизай — нареди Осиан и отстъпи назад.

Периферният влезе, икономът затвори вратата зад него.

— Павел — представи го на Недъртън. Изпъкнала брадичка, масивни лицеви кости, светли и леко подигравателни очи.

— Уилф Недъртън — подаде му ръка публицистът. Ръкуваха се, хватката на периферника беше топла и внимателна.

— В гаража — заповяда Осиан.

— Разбира се — съгласи се Павел и закрачи пред тях към асансьора, все едно си беше у дома.

49.
Звуците, които издаваше

Този Павел има скули, с които да цепиш лед, помисли си Флин, но гласът му беше приятен.

— Личностно ИИ — обясни ирландецът. — Ще го изключим, преди да се настани твоят човек.

— Аз съм Флин — представи му се тя.

— Радвам се да се запознаем — отвърна периферникът, загледан в ирландеца така, все едно не си струва и среден пръст да му покаже.

— Програмиран е да дразни противника си — обясни Осиан. — Част от спаринг функционалността. Кара те да копнееш да му избиеш зъбите.

Периферният пристъпи от крак на крак. Стърчеше над метър и осемдесет на ръст — по-висок беше от Бъртън, със заресана на една страна руса коса. Вдигна светлата си вежда срещу Флин.

— С какво мога да бъда полезен?

— Върви в задната кабина — нареди Аш. — Легни. Съобщи на фабриката, че облакът няма да ни трябва.

— Разбира се. — На периферника му се наложи леко да извърне рамене, за да не остърже лъскавите стени, светли почти като косата му.

— Ясно ми е защо Антон все се опитва да го убие — промърмори Осиан. — Няма акъл, но е винаги неприятен.

Аш му каза нещо на един от техните странни лични езици.

— Тя твърди, че настройките могат да се променят — обясни икономът на Флин. — Така е, но Антон няма да го изтърпи. Не е на неговата. Все се надявах, че ще нанесе на тялото достатъчно щети, та от фабриката да не успеят да го сглобят наново.

— Мейкън е приготвил всичко — съобщи Аш на Флин. — На телефона е. Иска да говори с теб.

— Добре — съгласи се момичето. Появи се баджът на Аш, след това още един до нейния, жълт и с грозна червена бучка. После и Мейкън.

— Каква е тази хапка на емблемата ти, Мейкън? Вече си си спретнал собствен бадж от бъдещето, а?

— Твоят пък е съвсем жалък — отвърна той. — Просто е празен. Накарай мацката да ти го оправи! — И се ухили.

— Малко съм заета — отвърна Флин.

— Всичко наред ли е?

— Не съм така зле като първия път. А и поразгледах малко

наоколо. Той готов ли е?

— Твърде готов, мен ако питаш.

— Бъртън знае ли?

— Случайно научи — отвърна Мейкън и хвърли поглед настрани.

— Той там ли е?

— Аха.

— Мамка му.

— Всичко е наред. Готови сме.

— Хайде да го направим тогава.

— Готов, когато си готова и ти — съгласи се Мейкън.

— Там ще сме двете с Аш — обясни Флин на Недъртън и Осиан. — Не съм сигурна той как ще го понесе. Важно е да помните, че трябва да сте по-мили с него, ясно? Ако се развълнува, по-добре отстъпете — и то бързо.

Публицистът и икономът се спогледаха.

— Добре — обърна се Флин към Аш и тръгна по коридора: три крачки до задната стая, където периферникът лежеше на койката, провесил крака от единия ѝ край.

— Павел — каза му Аш зад рамото на Флин, — затвори очи.

Тялото я погледна, после изпълни нареждането.

— Петнайсет — продължи техничката и Флин предположи, че говори на Мейкън.

Броеше назад наум. На десет си представи полюшването. Продължи нататък.

— Нула — каза Аш.

Очите на периферника се отвориха широко.

— Христосе на клечка! — възкликна той и вдигна грамадните си длани така, че да ги вижда. Размърда и двете, след това с всеки палец докосна останалите пръсти поред, после повтори обратно назад до показалеца. Седна, все едно го дръпна пружина. Скочи на крака.

— Аз съм, Конър! — каза му Флин.

— Знам. Мейкън ми показа снимка от екрана. Ти — обърна се той към Аш, — видях такъв като теб в един клуб в Атланта. Момчето разправяше, че е елф от хиперпространството.

— Това е Аш — представи я Флин. — Бъди мил с нея. Цветовете наред ли са?

— Цветове ли? Най-добре просто да не са ефекти от надрусване!

— Не е тетрахроматичен — обясни Аш и накара Конър подозрително да я погледне.

— Добре ли се чувстваш? — попита Флин.

Той се ухили хищно, зловещо изражение на лицето на

доскорошния Павел.

— Дявол го взел. Виж ги само всичките тези пръсти!

— Насам — посочи му Флин. — Но отвън има двама мъже. Те са от нашите. Наред са. Ясно?

— Мамка му, да — отвърна Конър и пак зяпна палците си. — Боже!

Тя го хвана за ръката и го изведе навън. Аш беше застанала до Осиан, Недъртън — зад гърба им.

— Конър Пенски — представи им го Флин и освободи ръката му. — Конър е бил в Морската пехота заедно с брат ми.

И тримата кимнаха, втренчени в него. Периферникът вече стоеше по съвсем друг начин. Конър местеше поглед върху всеки по ред, явно реши, че няма причина да се ръкува с тях и пъхна ръце в джобовете на сивите си панталони. Огледа кабината.

— Корабче? На сух док?

— Голяма луксозна каравана — обясни му Флин.

Той отиде до прозореца и надзърна навън.

— Леле-мале, там навънка! — възкликна въодушевено. Флин стоеше точно зад него, когато той дръпна рязко вратата. Конър изобщо не си даде труд да ползва трапа. С акробатично премятане настрани и през перилата скочи от поне пет метра височина. Приземи се в движение и се затича, вероятно по-бързо, отколкото някога му се беше случвало, право през гаража, по протежение на дългата редица от, както бяха казали домакините им, автомобилната колекция на бащата на Лев. Докато тичаше, дългите арки светваха една след друга със сияйното си вещество в толкова широки дъги, че все едно бяха плоски, и помръкваха отново след преминаването му под тях, а допреди малко Флин дори не си представяше, че са толкова много или колко е голям самият гараж. Конър пищеше тичешком, може би както не беше крещял дори когато му се беше случил инцидентът, откъснал такава голяма част от тялото му, а между писъците дрезгаво подвикваше, както Флин предположи, от непоносима радост или облекчение, просто защото можеше да тича така бързо и да има пръсти. Тези радостни изблици бяха дори по-трудни за слушане от крясъците му.

Накрая и последната арка потъмня след преминаването му под нея и останаха само мрак и звуците, които Конър издаваше.

50.
Докато животът е хубав

— Не трябва ли да излезем при него? — попита Аш.

Осиан, както Недъртън знаеше, беше изключил асансьора, както вероятно и разни други уреди. Спаринг-партньорът на Антон, който и да го опериращше, щеше да си стои на този етаж.

— Няма нужда — възрази Флин от мястото си на горната площадка на трапа, втренчена в тъмния гараж.

— Какви ги върши той? — обърна се Недъртън към Осиан, който привидно се взираше с присвити очи в заключения бар, но всъщност наблюдаваше бившия Павел посредством някоя от вътрешните системи на къщата.

— Върви заднешком — отвърна Осиан, — после тръгва напред. И прави някакви сложни движения с ръце.

— Интегративни упражнения — обясни Флин, която се прибра вътре. — Пехотинска им работа. Правеше го ужасно често, преди да получи увреждането си.

— Какво му се е случило? — попита Недъртън.

— Война.

Публицистът си спомни обезглавеното тяло на стълбите в Ковънт Гардън.

— Отърсва си якето — обяви Осиан. — И си гледа ръцете. Между другото, усвоил е как се включва нощното зрение на тялото. Тръгва насам, в лек бяг… — Той погледна Флин, която вече очевидно видя. — Голямо шоу врътна твоя човек — каза ѝ. — Военен е бил, нали?

— Първи тактилен разузнавателен отряд — уточни Флин. — Първи влизат, последни излизат… Може и да се е свързал с едно-друго от вградките, както прави брат ми. АВ се опита да открие какво става, но…

— Албърт и Виктория? — изуми се Аш.

— Администрация за ветераните.

Недъртън отиде до вратата и видя най-близката арка да пулсира, когато спаринг-партньорът мина под нея тичешком. Би предпочел облачното ИИ пред тази ходеща психологическа нестабилност, която Флин им предложи. Защо беше довела този човек, а не брат си?

Ето го, вече изкачваше трапа.

— Май му изкълчих един пръст — каза от вратата Конър, а акцентът му напомни на Недъртън на този на момичето. Кутрето на лявата ръка беше изпънато. — Останалото е наред. Даже е

супер. Всичките ли са такива, тези неща?

— Този тук е оптимизиран за бойни изкуства — обясни Недъртън, което предизвика повдигане на вежда. — Тренировъчно чучело. Принадлежи на брата на приятеля ни.

Аш извади едно медичи.

— Ела насам, моля.

Тялото отиде до нея с протегнат пръст, като дете. Тя опря медичито в кутрето му.

— Разтегнато сухожилие — обясни. — Неудобството би трябвало да е отминало, но се постарай да не го насилваш много.

— Какво е това? — попита периферникът, загледан надолу към медичито.

— Болница — отвърна Аш и го прибра.

— Благодаря. — Периферникът сви в юмрук пострадалата си длан и пак я отвори. Отиде при Флин и сложи ръце на раменете ѝ. — Мейкън предположи, че точно това ще стане.

— Казах му да не ти разкрива прекалено много — отвърна тя. — Страхувах се, че няма да се получи.

— Все едно съм наред! — Периферникът свали ръце от раменете ѝ. — Но после се сещам, че е само сън и не съм цял.

— Не е сън — възрази Флин. — Не знам какво е точно, но не е сън. Не знам обаче дали и двамата сме наред.

— Никога не си бях изкълчвал нищо насън — сподели периферникът. — Горе-долу схванах, докато бях там навън, че ако не внимавам, мога да му счупя врата.

— Би могъл — съгласи се Аш, — ако приемем, че то е човешко тяло. Генетично е такова, в по-голямата си част. Но е също така и много ценно движимо имущество, което сме взели назаем, за да те доведем тук.

Тялото застана мирно, със звучно тропване на токовете, вирнало комично масивната си брадичка, отдаде по военному чест, след това се отпусна отново в онази спокойна, вечно небалансирана стойка, която не принадлежеше съвсем на Павел.

— Мейкън — каза на Флин — смята, че това е бъдещето. И Бъртън ми каза същото.

— Той у вас ли е в момента? — попита Флин.

— Беше, когато тръгнах. Може да си е отишъл.

— Сърдит ли ми е?

— Няма време да се сърди, грижи се за мен. Някой си е купил следващото ниво, щатския сенат, и натискат шерифа. Томи иска да говори с мен за някакви момчета от Мемфис… — Недъртън сметна усмивката на госта им за ужасяваща. — Бъртън каза, че го правят само за да се закачат с теб и него — продължи Конър, — и да ти предам, че има нужда от малко внимание от този край.

— Какво внимание?

— Каза, че трябва да си купят губернатор, докато нещата вървят. За такава сделка нямате достатъчно пари.

— Това е по специалността на Осиан и Аш — обади се Недъртън, което накара и Флин, и периферното тяло да се обърнат и да го погледнат. — Съжалявам. Но ако въпросът е спешен, предлагам да го повдигнете веднага. Лондонският икономически университет е на вашите услуги. Или поне някаква неофициална и недипломирана негова фракция.

Сега пък Осиан и Аш се взираха в него.

— Това са само пари — каза им той.

51.
Танго-хотел войнишки глупости

Задният двор на Лев не беше мръднал междувременно — стени, твърде високи да погледнеш над ръба им, настлана с камъни площадка със само няколко лехи цветя. Флин беше излязла тук с Конър, като остави останалите в кухнята с Лев, който им правеше кафе. Висока руса жена, която според нея беше мисис Лев, се намираше там, когато се качиха, но си тръгна бързо и при това изгледа много мръснишки Уилф. Бяха дошли да кажат на Лев за парите за губернатора и Флин имаше чувството, че осигуряването на средствата няма да е проблем, но казването за това на Лев беше. После пък се бяха качили да му съобщят, че са решили проблема. Тя го направи лично, получи се. Стори ѝ се, че би бил по-щастлив да не беше чувал за финансовия им недостиг от самото начало.

Небето беше по-мрачно тук навън, в градината, отколкото изглеждаше от хеликоптера над онзи Чийпсайд. Като купол от пластмаса.

— Това ли е бъдещето, Флин? — попита Конър.

— Постарай се да не се тревожиш за това. И двамата не сме луди, и двамата смятаме, че сме тук.

— Помислих си, че съм откачил — призна той, — когато Мейкън дойде и сложи това чудо на главата ми. Отворих очи и те видях. Само дето не беше ти де. Това не е ли лудост?

— Не се мръщи. Страшно изглежда на лицето на това чудо.

— Да речем, че срещнеш някакъв тип, дето чува гласове — продължи Конър, — и после му прехвърлиш с телепортация задника на Венера, нали? Той пак ли ще си чува гласовете или ще се мисли за луд, понеже е на шибаната Венера?

— Ти чуваш ли гласове?

— Има нещо такова, така де. Само дето ме ръчкат да правя различни работи…

— Мамка му, Конър, не се дръж така.

— Сега не се държа — отвърна той. — Но кои, мамка му, са тези хора? — Той погледна през рамо към къщата, през стъклената врата.

— Едрият тип е Лев. Ти си в периферника на брат му. Той го е взел назаем.

— Четириоката дама?

— Аш. Те с Осиан са служители на Лев, нещо като Ай Ти отдел. Онзи другият е Уилф Недъртън. Каза, че им бил „Човешки

ресурси“, но компанията, за която работи, е предимно въображаема.

— Някаква идея в какво са се забъркали?

— Всъщност не, дори ако е истина всичко, което са ми казали дотук.

— Как се е започнало? — попита Конър.

— Недъртън се е прецакал.

— Изглежда точно такъв тип — съгласи се Конър. Погледна я. — Искаш ли да ги очистя?

— Не! — Флин го удари по рамото. Все едно удряше скала. — Искаш ли да се върнеш на дивана си? Мога да се обадя на Мейкън.

— Нямам кой знае какво да ти предложа за благодарност — отвърна Конър. — Просто това е първото, което ми хрумна. Длъжник съм ти.

— Няма нужда да ми благодариш. Събудих се в това нещо… — тя помилва лицето си — и се сетих за теб. И двамата може да доживеем да съжалим за това.

— Каквото и да става, сега разполагам с всичките си пръсти. Само ми кажи какво да правя или да не правя.

Появи се баджът на Аш.

— Едуард — каза тя сухо.

До нейния се нареди още един бадж, беше жълт и с две алени цвъчки една над друга.

— Флин? Мейкън ме включи…

Глас, но без образ.

— Какво има?

— В караваната съм. При теб.

— Къде е Мейкън?

— У Конър. Въпросът е малко неудобен…

— Какво има?

— Според мен имаш нужда да пишкаш.

— Какво?

— Започваш да се въртиш неспокойно. Тук.

Флин си представи как Едуард гледа лежащото ѝ тяло от стола на Бъртън.

— Искаш да се връщам ли?

— Само за минутка?

— Задръж. Аш?

— Да? — обади се техничарката.

— Трябва да се прибера за момент. Можем ли да го направим?

— Разбира се. Върни се в къщата и ще намерим къде да седнеш.

— Чу ли това, Едуард?

— Чух — отвърна той, — благодаря.

Баджът с двете цвъчки изчезна.

— Да влезем вътре — предложи Флин на Конър. — Трябва да се прибера за момент до караваната.

— Защо?

— Според Едуард трябва да пишкам.

Той я изгледа високомерно.

— Предполагам, че не може да те обслужи… — И тръгна към къщата. — Ще ми е обеца на ухото обаче.

— В смисъл?

— Следващия път ще ползвам тексаския катетър от тарантулата.

— Насам — насочи ги Аш, когато влязоха в къщата. — Можеш да го направиш в галерията… — Тя остави кафето си. Флин я последва, Конър вървеше зад тях. Наляво и надолу по широк коридор, после надясно, в много голяма стая.

— Прекалено голямо е за къщата отвън — изуми се Флин.

— Заема и двете съседни къщи — обясни Аш.

— Фалшиви картини на Пикасо? — Момичето си спомняше някои от тях от гимназията.

— Ако се окажат фалшиви, продавачите им ще изпаднат в много неудобно положение. — Аш ѝ посочи древна на вид мраморна пейка. — Седни тук. Вече си по-привикнала към преходите, така че на теория би трябвало да успееш да вдишаш, да затвориш очи, да издишаш, да ги отвориш…

— Защо да си затварям очите?

— Мнозина намират прехода с отворени очи за неприятен. Мистър Пенски може да те почака.

— Конър — поправи той Аш. — Така и планирах да направя.

Флин седна. Камъкът студенееше през дънките на периферното ѝ тяло. Тя гледаше към две големи картини, които през целия си живот бе виждала само на екран.

— Добре… — каза, вдиша и затвори очи.

— Сега! — нареди Аш.

Флин издиша. Отвори очи. Все едно беше преобърната по гръб, но без самото движение, светещият вазелинов таван на караваната се оказа твърде близо над нея.

Едуард беше прав. Пишкаше ѝ се.

— Задръж — спря я той, когато тя понечи да седне, — не го сваляй… — Беше си сложил виза. Вдигна короната от главата ѝ.

— Бъртън тук ли е? — попита тя и седна по-удобно, замаяна.

— При Конър е, с Мейкън.

— Джанис?

— У вас е, занимава се с майка ти.

Флин се изправи нестабилна.

— Добре — каза, — сега се връщам.

Олюля се леко на път към вратата и се поправи. Чу изстрелите, когато отвори вратата. Бяха поне три в откос, после два отделни, като от друго оръжие. Не се разнесоха отблизо, но не бяха и далеч. Обърна се към Едуард.

— Мамка му!

Свободното му от виз око се беше ококорило.

— Кой е дежурен?

— Една камара народ — отвърна той. — Не мога да ги запомня.

— Провери кой е — нареди Флин и излезе навън. Вслуша се. Чу песента на насекомите. Бълбукането на потока. Вятъра в клоните на дърветата. Отиде до тоалетната, пружината на вратата издрънча. Разкопча си дънките, седна в тъмното, на една вселена от Пикасо. Напомни си да хвърли малко стружки в дупката, когато приключи.

Пружината издаде различен звук при отварянето на вратата отвътре. Покрай Флин, озарени от светлината на караваната, прелетяха четири дрона, белязани с тиксо.

— Кой стреля? — попита тя Едуард, когато влезе в караваната.

— Имало е човек в имота — отвърна той.

— Имало е?

— Така мисля, но те си говорят на танго-хотел войнишки глупости, сещаш се. Брат ти се е заел с нарушителя, във всеки случай. На връщане насам.

— Обзалагам се, че е заради шибания сенат… — Флин седна на леглото. — Давай! — И посочи короната от сладкарска глазура.

— Какво ще правиш?

— Връщам се там. Опитваме се да съберем малко пари. Накарай Бъртън да ми се обади там. Аш може да го свърже. Ако не успееш да го намериш, кажи на Мейкън.

— Конър добре ли е?

— Най-лесният за разбиране там горе е той. Добре де, може би преувеличавам малко.

Едуард прокара студен щрих проводим гел по челото ѝ, спусна короната на място. Помогна ѝ да легне отново.

Флин си пое дъх и затвори очи.

52.
Стъпил с два крака на земята

Недъртън стоеше на входа на галерията. Периферното тяло на Флин седеше на една от пейките, на три метра от него, с гръб, очевидно загледано в двете най-хубави картини на Пикасо на бащата на Лев. Спаринг-партньорът стоеше недалеч от нея, с лице към вратата, пъхнал ръце в джобовете на панталоните си. Предупреди:

— Достатъчно си близо.

— Добре — съгласи се Недъртън, който се канеше да пристъпи към тях.

— Това музей ли е? — попита периферникът.

— Частна галерия — отвърна Недъртън. — Домашна.

— Живеят в музей?

— Живеят обкръжени от изкуство — поправи го публицистът, — макар че човекът, който го притежава, всъщност пребивава другаде.

— Ако нямаше толкова изкуство, можеше и тук да си живее — отвърна „Павел“. — Пространството е поне толкова, колкото и в онзи гараж долу.

— Аз съм Уилф Недъртън.

— Конър — представи се периферното тяло.

— Ако имаш някакви въпроси, мога да опитам да им отговоря.

— Тя каза, че си се издънил — изтърси Конър.

— Кой?

— Флин. Каза, че всичко това се случва, понеже си се издънил.

— Така е, предполагам.

— Как?

— Не се държах достатъчно професионално. С една жена. И едното доведе до друго…

— До много неща доведе.

— Предполагам… — каза Уилф, забрави се и пристъпи напред.

— Спри — нареди обитателят на тялото.

Недъртън изпълни командата. Попита:

— Познаваш ли добре Флин?

— Още от гимназията — отвърна Конър. — Сестра е на най-добрия ми приятел. Умна е. Щеше да се махне, да иде другаде, ако не беше майка им.

Публицистът се чудеше дали периферникът на Флин възприема визуална информация и ако е така, къде отива тя. После тялото се обърна.

— Къде са те? — попита Флин. — Нещо става. Трябва да говоря с тях. Веднага!

— Питай него — отвърна периферникът на Конър, имайки предвид Недъртън.

— Още са в кухнята — призна той.

Флин се изправи и се обърна.

— Намерихте ли вече парите да купите губернатора?

— Предполагам, че вече са натрупали бая много пари от твоя край. По-скоро ще е въпрос на намиране на начин да ги предложат.

— Ами намерете го! — Флин излезе през вратата и се насочи към кухнята. Спаринг-чучелото мина покрай публициста. Той ги последва, като забеляза, че тялото не го смята за такава заплаха, че да не му позволи да затвори колоната.

— Добър вечер — поздрави Лоубиър, чийто глас не можеше да се сбърка. На входа на кухнята беше заедно с Лев и Аш. — А това сигурно е мистър Пенски.

— Има проблеми у дома — прекъсна я Флин. — Престрелка.

— Кой по кого стреля? — попита полицайката.

— Само за минутка се върнах. Изстрели, в рамките на имота. Едуард е чул момчетата да си говорят, че са влезли в бой с някого. Какво ще кажете да го купим този губернатор? — Последните си думи тя отправи към Лев.

— Въпрос на придобиването на решаващ дял в две фирми, които най-пряко са замесени в избирането му — отвърна богаташът. — Осиан се занимава с това.

— Разбираемо е да си притеснена — каза Лоубиър на Флин.

— Майка ми е в къщата. Уж никой не би трябвало да може да проникне в имота. Охранява се с дронове.

— Можете ли да проверите какво е положението там и да докладвате? — обърна се Лоубиър към Аш. — Ние ще сме в онази очарователна стая горе. За нещастие разполагам само с малко време, но исках да се срещна с Флин в периферника ѝ… — Тя се усмихна. — И с мистър Пенски, разбира се. И имам предложение. За курс на действие.

Аш отсечено попита нещо на поредния синтетичен език. Изслуша отговора, който присъстващите не можеха да чуят.

— Осиан е на телефона, говори с Едуард — обясни тя на Флин. — Ситуацията там е овладяна.

— А майка ми?

Аш зададе по-къс въпрос, на вече различен език. Изслуша

отговора.

— Не е била обезпокоена. Приятелката ти е с нея.

— Джанис — въздъхна Флин, видимо облекчена.

— Ако си доволна за момента — обърна се към нея Лоубиър, — моля да се присъединиш към нас на горния етаж. Ти си жизненоважна за предложението ми. Добре дошъл сте и вие, Конър.

Недъртън видя периферното тяло безмълвно да се съветва с Флин, после кимна. На Лоубиър каза:

— Едно проклето нещо не знам за случая.

— Но сте стъпили здраво на земята, мистър Пенски, както казваха в младостта ми — отвърна Лоубиър. — Нуждаем се от това ви качество.

— Явно новините не са добри — промърмори периферникът, макар че не изглеждаше недоволен.

— Водете ни, мистър Недъртън! — предложи Лоубиър.

Недъртън така и направи, а на изкачване по стълбите си представяше един по-хубав свят, в който в дневната щеше да го чака питие за разпускане.

53.
Щабът на Дядо Коледа

Части от къщата на Лев, каза си Флин, докато изкачваше стълбите след Недъртън и с Лоубиър по петите, всъщност много приличаха на всички други къщи. Кухнята, например, ухаеше на бекон, нищо че само кухненската ѝ печка беше с размерите на половината каравана. Точно обратното важеше обаче за художествената галерия, която беше колкото половин футболно игрище. И гаражът под нея, както и каквото друго можеше да има вкопано още по-дълбоко. Това стълбище обаче си беше нормално, дървено, лакирано, застлано с дълга лента, както ѝ се стори, турски килим, придържан на място чрез никелирани пръти и елегантни куки. Изглеждаше поизтъркан, все едно тук наистина живеят хора.

На квадратна площадка стълбите завиваха наляво, после завършваха в коридор. Старомодни мебели, картини и огледала в големи рамки, сияйни крушки, матирано стъкло. Но после Недъртън мина през отворена двукрила врата и навлезе в поръбените със златно горскозелени покои на витрината на „Хефти Март“, изобразяваща щаба на Дядо Коледа.

Винаги подреждаха все същата сценка, веднага след Хелоуин. Холограмите се сменяха всяка година, но онова, в което се влюби тя, беше самото помещение. Това тук беше по-хубаво и по-истинско, и тя се питаше за какво ли служи, но ето че Лоубиър я въведе вътре с ръка на рамото, придърпа ѝ стол иззад голямата тъмна маса. Тъмнозелени завеси скриваха високи прозорци. И другите влизаха зад тях, Аш и Осиан, и Лев, а зад тях Конър. Лев се обърна да затвори крилата на вратата, а Конър го наблюдаваше.

— Седнете, мистър Мърфи — предложи Лоубиър, която носеше почти мъжки костюм с панталон. — Сега не сте в ролята на иконом!

Осиан седна срещу Флин, Аш — до него. Полицайката се намести в едното от двете високи зелени кресла с подлакътници в единия край на масата, Лев — в другото. Конър се облегна на тъмнозелената стена до нещо, което Флин помисли за барче със сребърен поднос на него, а отгоре — от онези бутилки от опушено стъкло, с комплект от същите чаши. Недъртън, все още прав, жадно гледаше натам, но после се озърна, примигна и седна до Флин.

— Радвам се да ви видя — каза Лев на Лоубиър.

— Събитието не е официално — заяви тя. — И протича в най-сърдечна атмосфера.

— ИИ-тата не бяха напълно убедени, че са изцяло ненужни, но се съгласиха да намалят присъствието си и да не се набиват на очи.

— По-приятно е във всеки случай — съгласи се старицата. Огледа всеки от присъстващите в стаята по ред. — Желая да ви предложа курс на действие.

— Заповядайте — съгласи се Лев.

— Благодаря. Във вторник вечер, след четири дни, Дийдра Уест е домакин на прием, мястото тепърва се уточнява. Вероятно една от залите на гилдиите. Списъкът ѝ с гости засега е интересен… — Тя погледна към Лев. — Може би ще присъства самият Възпоменател. По-дребни фигури от Ситито. Не сме в състояние да установим и едничка разумна цел. Бих предложила, мистър Недъртън… — Флин видя как Уилф леко присви очи — че ще успеете, по вашия начин, да изобретите някаква достатъчно живописна причина да се сдобиете с покана.

— За кого? — попита Недъртън от мястото си до женското периферно тяло. Седеше плътно до масата, присвит напред, като че държи карти.

— За вас самия — отвърна Лоубиър, — и придружител.

— Не знам дали тя дори ще отвърне на обаждането ми… — промърмори Недъртън. — Не се е опитвала да се свърже с мен.

— Напълно съм наясно — потвърди Лоубиър. — Но бихте могли, ако правилно разбирам метода ви, да изтъкнете история, която води съвсем естествено до това Дийдра да ви покани. Ще ви кажа кой според мен е най-добрият метод да се свържете с нея. Ролята на отскоро отхвърлен любовник може би е неловка, що се отнася до позицията ви, но не е лишена от лостове за въздействие. Ако наистина не желаете обаче, не виждам начин да постигнем… — Косата ѝ беше бяла като короната, която Мейкън беше отпечатал във „Фабит“. — Ще заведете Флин, за да ѝ позволите да огледа гостите на Дийдра… — Старицата се извърна към гостенката от миналото. — Ще търсиш мъжа, когото си видяла на терасата на Аелита Уест.

— Става дума за богати хора, нали? — попита Флин.

— Така е — съгласи се Лоубиър.

— Тогава защо няма запис на задника или другите гости на партито? — поинтересува се Флин. — Защо няма запис на видяното от мен? Ами онези папараци? За какво изобщо служех аз? — Тя забеляза колко малко пространство съумява да заема Конър до стената, въпреки че периферникът му беше едър. Изглеждаше, сякаш просто се е слял с нея и дори не се е

замислил. Смигна ѝ.

— Вашата цивилизация е относително развита в сферата на наблюдението — каза Лоубиър. — Нашата е много по-напреднала. Къщата на мистър Зубов, поне отвътре, е едно рядко изключение. Не е толкова въпрос на големи разходи, колкото на голямо влияние.

— Какво ще рече това?

— Въпрос на това кой е замесен — обясни Лоубиър — и какво смята, че струва човекът отсреща.

— Сделката, която ви осигурява уединение, е шашмава?

— Самият ни свят е шашмав — усмихна се старицата. — Соарето на Аелита Уест е проведено при приблизително квазидипломатически временни условия. По общо споразумение нищо да не бъде записвано. Нито от системите на Аелита, нито от „Едънмиър Меншънс“, нито от твоя дрон. Новинарските агенции и свободните агенти са държани настрана. Това всъщност е било естеството на работата ти.

— И убиецът може да посети следващото парти?

— Вероятно — потвърди Лоубиър. — Няма как да знаем, ако не успееш да присъстваш.

— Вкарай ни вътре — нареди Флин на Недъртън.

Той я погледна, после погледна старицата. Затвори очи. Отвори ги.

— Ани Кореж — заяви, — неопримитивистка кураторка. Англичанка, при все името. Дийдра я срещна веднъж, с мен, на работен обяд в Конот. Впоследствие я убедих, че Ани има хвалебствена теория за артистичния прогрес на кариерата ѝ. Ани няма да може да присъства на партито ѝ физически, за голямо нейно съжаление. Но с радост ще ме съпроводи посредством… — той кимна към Флин — периферник.

— Благодаря ви, мистър Недъртън — обади се Лоубиър. — Нямах нито грам съмнение във вас!

— От друга страна — продължи Недъртън, — според Рейни, тя може би мисли, че съм убил сестра ѝ. Или има приятели, които разпространяват този слух… — Той се изправи. — Според мен това си е повод за питие! — Заобиколи масата и Флин забеляза, че Конър го следи с погледа на периферника си. — Кой друг желае нещо за пийване? — попита Недъртън през рамо.

— Нямам против — каза Лев.

— Аз също — обади се Осиан.

— За мен е прекалено рано, благодаря — отказа Лоубиър.

Аш не проговори.

Недъртън донесе сребърния поднос с бутилката и чашите на масата.

— Мистър Пенски също ще ви придружи — каза Лоубиър на публициста, — като охрана. Ако се появиш без телохранител, ще изпъкваш сред тълпата.

— От Флин зависи — каза Конър.

— Идваш — нареди му тя.

Той кимна.

Недъртън наля уиски — или поне предположи, че напитката е такова — в три чаши.

— Трябва да купим губернатора — заяви Флин. — В момента гадориите продължават. Има хора в имота ни…

— Работя по това — намеси се Осиан, а Уилф му подаде чаша, след това отнесе другите две при Лев, който си взе една.

— Наздраве! — вдигна тост публицистът. И тримата отпиха. Той остави празната си чаша на масата. Лев нареди до нея своята, почти недокосната. Осиан залюля уискито, подуши го, отпи отново.

— Има ли още нещо? — поинтересува се Флин. — Трябва да се върна, за да се видя с Бъртън. И с Конър.

— И на мен ми е време да тръгвам — призна Лоубиър и се изправи. — Ще поддържаме връзка! — Тя се усмихна, кимна доволно на всички и излезе от стаята, следвана от Лев. Флин не си представяше, че високите хора са способни да ситнят, но ѝ се стори, че Лев угоднически ситни след полицайката, все едно тя беше ключ към нещо, за което той силно копнееше. Слязоха по стълбите.

— Къде да ги паркираме? — попита Флин, имайки предвид периферниците. — Ще отсъстваме доста време.

— В мерцедеса — отвърна Аш. — Време е за хранително вливане, което ще направим, докато отсъствате.

Тя се изправи, а ирландецът остави чашата си и също се надигна.

Флин понечи да избута стола си, но Конър вече го издърпваше кавалерски. Тя дори не го видя да заобикаля масата. Периферникът му ухаеше като на афтършейв. Цитрусово-металически. Тя се изправи.

Недъртън взе чашата на Лев.

— Главната кабина има по-голямо легло — обърна се той към Конър. — Може да използваш него! — И отпи от уискито на шефа си.

Аш ги поведе извън, както Флин вече разбираше, стаята, която всъщност не беше щаб на Дядо Коледа, колкото и да приличаше. Публицистът гаврътна остатъка от уискито на Лев и всички слязоха на долния етаж, а оттам се качиха в асансьора за гаража.

— Влизането в телата ви може да се окаже объркващо — предупреди Аш, застанала до Флин в асансьора.

— Преди не беше.

— Има кумулативен ефект, не забравяй и смяната на времето.

— На времето ли?

— Ендокринния ѝ еквивалент. У дома си на пет часа назад от лондонския часови пояс, плюс че има и начална разлика от шест часа между времето тук и в континуума ти.

— Защо?

— По чиста случайност. Установихме го, когато се наложи да пратим първото си съобщение от Колумбия. Разликата си остава фиксирана. Тежко ли приемаш самолетните полети?

— Никога не съм летяла — отвърна Флин, — самолетите са скъпи. Бъртън се е качвал, когато беше в Морската пехота.

— Освен това колкото повече време прекарваш тук, толкова по-вероятно е да забележиш дисонанс при завръщането. Сензорният апарат на периферника ти не е така сложен като твоя собствен. Може би ще забележиш, че твоят е по-богат, но не в приятния смисъл. По-месен, както казват хората. Свикнала си с леко променен обхват на възприятията, макар че в момента вероятно не ти прави впечатление.

— Това проблем ли е?

— Не сериозен. Но е най-добре да знаеш, че се случва.

Бронзовата врата се отвори.

Осиан ги откара до карабаната на Недъртън с количка за голф, която не вдигаше повече шум от асансьора. Публицистът седна до Флин. Лъхаше ѝ на уискито. Конър се настани зад тях. Арките грейваха една след друга при преминаването на количката под тях. Минаваха покрай фаровете и решетките на всички тези стари коли. Флин се извърна и погледна към Конър.

— Кого ще завариш у вас, като се приберeш?

— Сигурно Мейкън.

— Аш каза, че преходът може да ми се стори странен. Сигурно и за теб ще е такъв. Като джет лаг и прочие.

Конър се ухили с лицето на периферника, но с гримаса, която беше разпознаваемо негова.

— Мога да го правя и изправен на глава. Кога се връщаме? — И се облещи срещу нея.

— Не знам, но няма да отнеме много време. Трябва да хапнеш, да поспиш, ако можеш.

— А ти какво ще правиш там?

— Ще се опитам да установя какво става — увери го Флин, когато видя безглавия роботски уред за упражнения, изправен

там, където го бяха оставили.

54.
Синдромът на натрапника

— Не бих си и представила това като твой тип заведение — възкликна Аш, загледана в тематичната обстановка на залата, която, както Недъртън знаеше, беше първата от няколко различни — тази представяше свръхярка зора в същинска пустиня. Различните зали играеха ролята на приземени въздушни кораби, а самият бар се намираше на етажа над шоурумовете на дизайнер на кухни по поръчка на „Кенсингтън Хай Стрийт“. Техничарката го беше докарала тук в една от античните коли на бащата на Лев — открита спортна кола с две седалки, която смърдеше на фосилно гориво.

— Веднъж съм идвал тук с приятели — призна публицистът. — Тяхна идея, не моя.

Аш беше обгърната — или бронирана, зависи от гледната точка — с наполеонова куртка, очевидно рендната в петносано от сажди мраморнобяло. Когато стоеше неподвижна, приличаше на скулптура от камък. Когато се движеше, полите на дрехата се люшкаха на тежки гънки, сякаш бяха от коприна.

— Мислех, че мразиш такива работи.

— Ти си онази, която твърди, че трябва да се свържа с Дийдра сега. А бабата настоява да не се обаждам от Лев.

— Настоява също сама да те върне там — уточни Аш. — Моля те, внимавай. Не можем да те защитим тук. Особено пък от теб самия!

— Защо ли пък не вземеш да останеш — предложи Недъртън с вярата, че тя няма да го направи — да пийнеш едно.

— И ти не трябва да пиеш, но решението не е в моите ръце… — Спътничката му се отдалечи в лигавата аугментирана обстановка, която съперничеше на тази в синия салон на бащата на Лев.

— Какво ще обичате, сър? — поинтересува се мичикоид, чието приближаване Недъртън не чу. Лицето и изящните му крайници лъщяха в алуминий под нещо, напомнящо останките от древен скафандър.

— Маса за един, прикрита, най-близката до изхода… — Публицистът протегна ръка, за да позволи на мичикоида достъп до картата си. — Да не ме доближава никой друг освен обслужващите машини.

— Заповядайте! — Мичикоидът го поведе към нещо, стремящо се — и провалящо се — да изглежда все едно е

сътворено от парчета древни цепелини, покрито с мрежестите подутини на газов балон, в който подскачаха и потрепваха бледи светлинки.

Чуваше се музика от жанр, който не му беше познат, но скритата маса би позволила опция за тишина. Нацепени парчета от фюзелажа, дървени перки — и нищо истинско, макар че Недъртън подозираше, че именно в това е целта. Толкова рано привечер посетителите бяха малко и относително неактивни. Забеляза Фиц-Дейвид Ву на Рейни, макар че почти със сигурност не беше същият периферник. Този тук носеше ретро-пролетарски гащеризон, едната му светла буза весело мацната с петно тъмна смазка. Неутрално наблюдаваше висока блондинка, която имитираше, както Уилф предположи, някаква иконична доджакпотна медийна звезда.

Мичикоидът разкри масата му. Публицистът седна и след включването на прикритието поръча уиски. Увеличи тишината и поседя да гледа глупавото шоу на периферника, докато чакаше питието си. Когато друг мичикоид пристигна с уискито му, реши, че заведението поне предлага свестни напитки. Не беше сигурен обаче защо е избрал точно него. Може би защото се съмняваше, че ще намери сред персонала на Лев ентусиасти да го понесат. А вероятно си бе представял, че ще му осигури перспектива към преживяванията на Флин, пък ако ще и по косвен начин. Не беше обаче достатъчно косвен, каза си, загледан в периферниците.

Той самият не беше любител, което и единственото му предишно посещение тук беше доказало твърдо. Тогава с компанията също бяха взели закрита маса. Спомняше си почудата си как някой би решил да си угажда по подобен начин, когато почти със сигурност можеше да има невидими наблюдатели. Нали затова си плащаше клиентелата, беше казал някой от приятелите му, за публика, и нима и те на свой ред не плащаха, за да гледат? Тук, поне в тази първа зала, посетителите демонстрираха само душевен ексхибиционизъм, за което Недъртън се чувстваше благодарен.

Посещението тук беше толкова стимулиращо, каза си, колкото да седи самичък в палатката на Аш. Макар че се радваше да излезе от мазето на Лев. И, разбира се, да не забравяме уискито. Даде знак на минаващ наблизо мичикоид, който го виждаше, да му донесе още едно.

Които и да бяха операторите на тези периферници, където и да се намираха, те въплъщаваха всичко, което намираше за досадно в тази епоха. И на всичкото отгоре, предположи той, бяха трезви до един, проснати неподвижни под автономните си прекъсвачи, а телата им под наем не умееха да пият. Хората бяха

толкова фантастично досадни.

А Флин, помисли си Уилф, както в периферника си, така и извън него, беше пълната противоположност на всичко, въплъщавано от посетителите на заведението.

Междувременно се появи сигилът на Лоубиър и запулсира, точно когато мичикоидът донесе новото питие, закрил за момент изискано обветреното не-лице.

— Да? — попита Недъртън, който не очакваше обаждането.

— Кореж — намекна Лоубиър.

— Какво за нея?

— Твърдо ли си решил да преследваш тази идея?

— Така мисля.

— Трябва да си сигурен — нареди полицайката. — Става дума за човешки живот. Ще я пратиш на път.

— Къде?

— За Бразилия. Корабът замина преди три дни.

— Тя е тръгнала за Бразилия?

— Поне корабът ѝ отива там. Ще я пратим да го догони, ретроактивно ще променим манифеста с пътниците. Тя ще бъде напълно недостъпна по време на пътуването. Ще практикува форма на директна медитация, която се изисква, за да я приемат неопримитивите, които се надява да изучава.

— Звучи ми доста сложно… — промърмори Недъртън, който предпочиташе по-свободни и по-гъвкави в основата си измами.

— Не знаем кого може да познава Дийдра — уточни Лоубиър. — Да приемем, че версията ти ще бъде изучавана доста сериозно. Проста история е. Жената заминава преди три дни за Бразилия. Неопримитиви. Медитация. Не знаеш името на въздушния кораб, нито крайната ѝ цел. Моля, въздържай се от измисляне на допълнителни подробности.

— Пък аз мислех, че вие сте склонна към усложняване… — отбеляза Недъртън и си позволи съвсем малка глътка уиски.

— Няма да следим разговора дигитално. Твърде набиващ се на очи отпечатък оставя. Клиент от клуба ще чете по устните ти.

— Значи скриването на масата не означава нищо за вас?

— Все едно да си убеден, че си невидим, когато затвориш очи — обясни Лоубиър. — Обади ѝ се сега, преди да си допиеш чашата.

— Така и ще направя. — Недъртън се вгледа в уискито.

Сигилът на полицайката изчезна.

Той се огледа в очакване да забележи кой го наблюдава при все прикритието, но периферниците бяха заети един с друг или поне се преструваха, че са, а обслужващите мичикоиди бяха до един с гладки, безоки лица. Спомни си как онзи на Дийдра

изведнъж се сдоби с поне осем очи, на чифтове с различни размери, черни, сферични и празни. Отпи от уискито.

Представи си как Ани Куреж се качва на борда на някакъв правителствен кораб и се понася на моби на път към Бразилия. Собствените ѝ планове, каквито и да са били, внезапно и неотвратимо променени из основи, щом някой като Лоубиър реши да дръпне конците. Старицата не беше просто полицайка. Нещата при човек на нейната възраст нямаше как да бъдат „прости“. Недъртън вдигна поглед към светлинките, които мъгляво плаваха в отпуснатите мехури на въображаемия цепелин и забеляза за първи път, че представляват неясни силуети. Пленени електронни души. Кой твореше подобни ужасни неща?

Допи последната глътка от уискито си. Време беше да се обади на Дийдра. Но първо щеше да си поръча още едно.

55.
Сложна история

Със затворени очи, тя не разпозна тътена на дъжда по пяната върху „Еърстрийм“-а — глухо равномерно трополене. Отвори очи и видя вградените в полимера лампички.

— Тук ли си вече? — попита помощник Томи Константайн.

Флин завъртя глава толкова бързо, че за малко да изтърси бялата корона, но успя да я хване с две ръце при плъзването ѝ настрани.

Томи седеше до леглото на очуканото метално столче, черното му яке от шерифската служба — поръсено с капки дъжд. Държеше сивата си филцова шапка на коляното си, защитена от водонепроницаем калъф.

— Томи!

— Същия.

— Откога си тук?

— В имота ти — от около час. Тук — от по-малко от две минути. Едуард отиде до вас да си направи сандвич. Не му се щеше, но не е ял от обяд и му казах, че за него това е по-добрият вариант.

— Защо си тук?

— Там е работата — обясни Томи, — че разни непознати мрат като мухи около вас.

— Къде?

— Този път направо в имота ви. Долу в гората, там… — Той махна с ръка.

— Какви са?

— Младежи, двама. Брат ти предположи, че са горе-долу като него или поне като онези типове, които постоянно се навъртат около вас. И които, както постепенно се разубеждавам, са тук просто да си пилеят времето цяла нощ, всяка нощ, заради някакво състезание с дронове със сходна групичка на два окръга оттук. Бъртън предположи, че тези двамата ветерани са били оператори в армията, специалисти, понеже с лекота са успели да се промъкнат чак дотук под патрула на дроновете и щяха да успеят да изминат и останалата част от пътя, ако някой — склонен съм да предположа, че са били Карлос и Рийс — не е стоял на пост там с пушки, по старомодния начин.

Сега вече Флин седна, стъпи с чорапи на полимерното покритие на пода, сложи короната в скута си и изведнъж я изуми фактът, че и двамата с Томи просто си седят, стиснали глупави на

вид шапки. И колко много ѝ се иска, все едно за какви ужасни неща ще си говорят, да си беше сложила гланц за устни.

— Какво е станало?

— Не искат да ми кажат.

— Кои?

— Бъртън и останалите. Мога само да предполагам, че Карлос и Рийс, с очила за нощно виждане, са мярнали онези непознати хлапета, също с очила за нощно виждане, и са ги гръмнали на място.

— Мамка му! — възкликна Флин.

— Поне така си помислих, когато ми се обадиха.

— Бъртън ли?

— Шериф Джакман. На него, предполагам, се е обадил брат ти. Та той ми звънна, като започна с напомняне за новото ни споразумение.

— Какво е това споразумение?

— Че съм тук неофициално.

— Какво ще рече това?

— Дошъл съм да помогна на Бъртън. Предполагам — и на теб, макар че Джакман не те спомена изрично.

Флин го изгледа, поразена от думите му.

— Защо — попита Томи, — ако нямаш против да ти задам такъв въпрос, ти спеше — ако изобщо си спяла — с нещо като глазирана торта на главата? И какво — а този въпрос ужасно ми се иска да задам на някого от известно време насам, — става всъщност тук, дявол да го вземе?

— Тук ли? — собственият ѝ глас прозвуча ужасно глупаво в ушите на Флин.

— Тук, в града, с Джакман, с Корбел Пикет, също и в Клантън, в щатския сенат…

— Томи… — поде Флин и млъкна.

— Да?

— Сложна история е.

— Вие с Бъртън наркотици ли печатате?

— През цялото това време ли си работил за Пикет?

Томи наклони лекичко шапката си, за да изтърси от покритата с пластмаса периферия няколко събрали се капчици дъжд.

— Не го познавам лично. Досега не съм имал никакви преки връзки с него. Той се занимава с преизбирането на Джакман, който пък си има начини да ми подчертава ясно кое е работа на Корбел и кое не е, а аз правя всичко по силите си, като изключим това да представлявам закона в този окръг. Понеже все някой трябва да го прави. И ако всички се събудим някой ден и

наркоикономиката на Корбел е предала изведнъж богу дух, то след няколко седмици хората по тия краища няма да имат пари за храна. Така че и това е сложна работа — и тъжна, ако питаш мен, но така стоят нещата. А при теб?

— Не печатаме дрога.

— Основният поток на пари в окръга се промени, Флин, и имам предвид за нула време. Брат ти плаща на Корбел да се разправя с изборни политици в щатския сенат. Наоколо не се е събирал практически никакъв друг кеш, не и от доста време насам. Та ще извиниш прибързаните ми заключения.

— Не бих те излъгала, Томи.

Той премери събеседничката си с поглед. Наклони глава.

— Добре.

— Бъртън е нает от охранителна компания. От Колумбия. Те твърдят, че работят за компания за игри. Наеха го да кара квадрикоптер в среда, която по негово мнение беше игрова.

Томи вече я гледаше по различен начин, но не все едно я смяташе за луда. Засега.

— Започнах да го замествам — продължи Флин, — когато беше в Дейвисвил. Сега и двамата работим за тях. Те имат кинти.

— Сигурно са въшливи с пари, щом можете да накарате Корбел Пикет да ви прави челни стойки.

— Знам — съгласи се Флин, — че историята ми звучи странно, Томи. Направо създава ново определение за странното. По-добре е да не се опитвам да ти обяснявам по-подробно, поне засега, ако нямаш нищо против.

— Онези четиримата в колата?

— Някой се е издънил. В охранителната компания. Съвсем случайно видях нещо и съм единственият свидетел.

— Мога ли да попитам какво?

— Убийство. Онзи, който е изпратил тези момчета, иска да се отърве от Бъртън, понеже си мисли, че е бил той. Вероятно преследва цялото семейство — в случай че е разказал на някого.

— Това ли е причината Бъртън да е вдигнал всичките тези дронове, а момчетата да клечат из горите?

— Да.

— И онези двамата тази нощ?

— Вероятно идват от същото място.

— И притокът на всичките тези пари?

— Компанията в Колумбия. Нуждаят се от мен да разпозная убиеца или съучастника, ако е такъв, а аз го видях и съвсем определено е виновен.

— В някаква игра, така ли каза?

— Прекалено е сложно за момента. Вярваш ли ми?

— Предполагам — съгласи се Томи. — И бездруго е достатъчно невероятно така да се разскачат маймуните тук, та предположих, че онова, което ги подкокоросва, ще да е съвсем откачено… — Той почука с пръсти, съвсем леко, по найлоновия калъф на фуражката си. — Ами онова, под което спеше? — И вдигна вежди. — Терапия за разкрасяване?

— Потребителски интерфейс — обясни Флин и вдигна короната да му я покаже. — Дистанционно управление… — Тя я остави внимателно на леглото, както си беше свързана с кабелите.

— Пилотираш ли?

— Разхождам се. Все едно съм в друго тяло. Не спях. Телеприсъствие на друго място. Разкача те от тялото ти тук, когато си вързан, така че да не се нараниш.

— А ти добре ли си, Флин?

— В какъв смисъл?

— Доста спокойна ми се струваш на фона на цялата лудница.

— Версията ми звучи като пълна дивотия, това ли искаш да кажеш?

— Аха.

— Много по-безумно е, отколкото ти разправих. Но ако взема да се тръшкам за това колко шантаво е всичко, значи ситуацията напълно се е прецакала… — Флин сви рамене.

— Изи Айс.

— Кой ти спомена за това?

— Бъртън. Отива ти обаче… — Томи се усмихна.

— Просто прякор от игрите.

— А това сега не е ли игра?

— Парите са истински, Томи. Поне засега.

— Пък и братовчед ти току-що спечели лотарията…

Флин реши да не навлиза в подробности.

— Срещала ли си някога Корбел Пикет? — попита Томи.

— Не съм го виждала от времето, когато се появяваше с кмета на коледните паради.

— И аз не съм, не и лично. — Помощник-шерифът погледна часовника си — вероятно дядовия му, от старомодните, които показваха само часа. — Но всеки момент ще го срещнем. У вас.

— Кой го каза?

— Бъртън. Бих предположил обаче, че идеята е на мистър Корбел Пикет… — Томи внимателно си сложи шапката и я намести с две ръце.

56.
Светлината в гласовата ѝ поща

Случи се просто от само себе си, както става най-често. Смазан от отличното уиски, езикът му напипа ламината на небцето по своя собствена воля. Появи се непознат сигил — нещо като изкривена спирала, трайбъл, изпълнен в черно. Намек за Течението, предположи той, което щеше да рече, че кръпкарите са включени в разказа, в който щеше да се превърне сегашната ѝ кожа.

На третото позвъняване сигилът погълна всичко. Недъртън се озова в просторна и обширна зала с извънредно висок таван и сиви гранитни стени.

— Кой се обажда, извинете? — попита невидима млада дама с английски акцент.

— Уилф Недъртън — представи се публицистът. — Търся Дийдра.

Недъртън погледна към масата си в бара и празната чаша. Обърна се надясно и забеляза поръбения с алуминий кръг, опасващ масата му на пода на бара, сега вграден с бижутерска прецизност в гранитния под на Дийдра, демаркационната линия — функция на клубния прикриващ механизъм. Неспособен беше да види бара или мичикоидите и осъзна, че не може да даде знак и за ново питие.

Чак до дълбините на скучновато-грандиозната зала, също като илюстрация на перспектива, се издигаха високи до гърдите плочи гранит, квадратни в напречно сечение, и на тях бяха опънати познатите миниатюри на хирургично свалените кожи на художничката, притиснати между две плочи стъкло. Типично самоизтъкване, а и досега тя беше създала само шестнайсет, което щеше да рече, че повечето тук са дублирани. Музикалният съпровод беше мрачен като светлината, измислен да дразни. Чакалня, запазена за неканени гости.

— Добре — каза публицистът и чу ехото от репликата си да се отразява в гранита.

— Недъртън? — повтори представянето му гласът, все едно подозираше, че името му може да е непознат евфемизъм.

— Уилф Недъртън.

— И за какво точно става въпрос?

— Бях неин публицист, поне доскоро. Частен въпрос.

— Съжалявам, мистър Недъртън, но ви няма в списъка.

— Обаждам се по повод асоцииран куратор Ани Куреж от

„Тейт Постмодърн“.

— Моля?

— Тихо, миличка. Остави смисловото разпознаване да си свърши работата.

— Уилф? — попита Дийдра.

— Благодаря — зарадва се Недъртън. — Поначало не харесвам Кафка.

— Кой е той?

— Няма значение.

— Какво искаш?

— Имаме недовършена работа — заяви Уилф и прие последвалата кратка и изцяло насилена въздишка като знак, че топката е в неговото поле.

— За Аелита ли става дума?

— Че защо за нея? — попита той, сякаш озадачен.

— Не си ли чул?

— Какво да съм чул?

— Изчезнала е.

Уилф преброи до три наум.

— Изчезнала ли?

— След онази история с Кръпката беше домакиня от мое име на прием в „Едънмиър Меншънс“. Когато охраната ѝ се включи отново след края му, нея я нямаше.

— Как така я е нямало?

— Не се проследява, Уилф. Изобщо.

— А защо е била изключена охраната?

— Протокол — отвърна Дийдра. — Заради приема. Ти ли ми саботира костюма?

— Нищо подобно.

— Беше разстроен заради татуировките.

— Но не и до степен да се намеся в творческия ти процес.

— Е, някой го направи — заяви Дийдра. — Ти ме накара да се съглася. На онези досадни срещи.

— Значи е хубаво, че се обадих.

— Защо? — попита художничката след малко прекомерно дълга пауза.

— Не бих искал онова между нас да свърши по този начин.

— Не си и въобразявай, че не е свършило. Ако това намекваш.

Той въздъхна отново. Тялото му го направи на автопилот. Беше бърза въздишка, силна. Съжалението на човек, който знае и че е изгубил, и че това е станало безвъзвратно и непоправимо.

— Не ме разбра правилно — каза. — Но сега не е моментът. Съжалявам. Сестра ти…

— Как очакваш да ти повярвам, че не си знаел?

— Бях в медийни пости. Съвсем наскоро научих, че съм уволнен, ако щеш вярвай. Бях зает да обработвам.

— Кое да обработваш?

— Чувствата си. С терапевт. В Пътни.

— Чувства ли?

— Ужасно новаторско чувство на съжаление — увери я Уилф. — Може ли да се видим?

— С мен ли?

— Покажи ми лицето си.

Известно време отсреща цареше тишина, после Дийдра отвори фийд и му се показа.

— Благодаря — каза Уилф. — Ти определено си най-забележителният художник, когото някога съм срещал, Дийдра!

Тя вдигна леко вежди. Не толкова одобрително, колкото като временно признание, че той може и да се окаже прав поне за едно нещо.

— Ани Кореж — продължи Недъртън — и виждането ѝ за работата ти. Спомняш ли си, че ти разказвах за нея на мобито?

— Някой е развалил ципа на гащеризона — заяви Дийдра. — Искаха да ме откажат от плана ми.

— Не знам нищо за това. Но искам да уредя да получиш нещо.

— Какво? — попита Дийдра, без да се опитва да прикрие рутинното подозрение.

— Виждането на Ани за работата ти. Така се случи всъщност, че тя ми се довери и, разбира се, нямаше представа за нас двамата. А след като съм чул нейната гледна точка и като те познавам така добре, смятам, че трябва поне да се опитам да я събера с теб.

— Какво е казала тя?

— Не мога дори да започна да перифразирам. Когато я чуеш, ще разбереш.

— Предложението ти резултат от терапията ти ли е?

— Беше ми от голяма помощ — призна Уилф.

— За какво ме молиш по-точно?

— Да ми позволиш да ви запозная. Отново. Да мога да допринеса, колкото и незначително да е, за нещо, чиято важност може никога да не проумея изцяло.

Дийдра все едно гледаше част от оборудването, помисли си той. Да речем паракрило, което се чуди дали да запази, или да замени.

— Казаха, че си ѝ причинил нещо — заяви накрая тя.

— На кого?

— На Аелита.

— Кой го казва? — Ако сега направеше жест с празната чаша, имаше шанс мичикоидът да му донесе друга, но Дийдра щеше да го види.

— Слухове — отвърна художничката, — от медиите.

— А какво разправят за теб и Главния кръпкар? Надали е хубаво.

— Жълта преса — озъби се Дийдра.

— Значи и двамата сме жертви.

— Ти не си знаменитост — възрази тя. — Няма нищо сензационно в това да те подозират в нещо.

— Аз съм бившият ти публицист. А тя ти е сестра… — Той сви рамене.

— Къде точно се намираш? — поинтересува се Дийдра и се появи пред него не като портретна снимка, а цялата, застанала между две изправени миниатюри. Беше боса и не носеше панталони. Беше загърната в познато дълго палто, горскозелено.

— На прикрита маса в бар в Кенсингтън — „Синдромът на натрапника“.

— Защо? — попита Дийдра, а между веждите ѝ се появи едничка гънка на подозрение. — Защо си в клуб за перита?

— Понеже Ани я няма. На моби на път за Бразилия е. Ако искаш да се срещнеш отново с нея, трябва да стане чрез периферник.

— Заета съм. — Бръчката се задълбочи. — Може би другия месец.

— Тя се захваща с полева работа. Ще живее с неоприми. Технофобни. Налага се да извадят телефона ѝ. Ако всичко мине както трябва, ще остане с тях година или повече. Ще трябва да го направим скоро, преди да пристигне.

— Казах ти, че съм заета.

— Загрижен съм за нея. Ако я изгубим, представата ѝ си отива с нея. Тя е на години от публикуване. А ти си трудът на нейния живот.

Дийдра пристъпи към масата.

— Толкова ли съм специална?

— Изумително е. Тя обаче изпада в такъв трепет пред теб, че не знам как бихме могли да уредим сериозен разговор, дори да не беше толкова заета. Среща на четири очи ще ѝ дойде прекалено много. Ако може да те срещне, привидно случайно, да речем на прием… Изненадай я. Тя обикновено се чувства добре сред хора, но в Конот практически не успя да си поговори с теб. Беше неутешима. Подозирам, че сегашната експедиция е опит за разсейване от нейна страна.

— Наистина ми предстои прием… Не знам обаче колко време

ще мога да ѝ отделя.

— Това ще зависи от това за колко интересна ще я сметнеш — предположи Недъртън. — Може пък да греша.

— Възможно е — съгласи се Дийдра. — Ще помисля по въпроса!

С тези думи изчезна с все зеленото палто и босите крака, като отнесе със себе си и студената каменна светлина на гласовата си поща.

Недъртън отново се взираше в периферниците в „Синдромът на натрапника“. Пищната им аниматронна драма се разиграваше в пълна тишина. Той даде знак на минаващ наблизо мичикоид. Време беше за ново питие.

57.
Хубав порцелан

Майка ѝ казваше, че богатите приличали малко на кукли. Когато видя Корбел Пикет седнал в дневната ѝ, веднага си го спомни. Набиваше се на очи с все същия перфектно равномерен тен, а гъстата му, подстригана като на пастор коса беше равномерно сребриста.

Флин носеше от карабаната стара парка на Леон с пешове. Върху нея той злостно беше използвал хидрофобна нанобоя, понеже тя не е била водоустойчива, не и по време на Корейската война, откъдето беше родом според Леон. Не онази, за която те с Бъртън се оказаха с две години по-млади, а другата, преди това, древна история. Флин я откри на пръта с дрехите на Бъртън, след като използва огледалото му за бръснене да си сложи гланц за устни, а дъждът продължаваше да блъска по пашкула на карабаната. Постара се да не пипа парката от външната страна, докато я навличаше. В гимназията, когато правителството за първи път свали наното от продажба, им бяха показвали специални предупреждения, че не бива да се докосва. Дрехата я обгръщаше като палатка, вкоравена от боята.

— Дявол го взел — промърмори Флин, загледана в бялата корона на военното одеяло на Бъртън, — закачена е за телефона ми. Не искам да го оставям тук, но не знам как да я разкача…

— Остави ги тук. Ако тази нощ вътре се опита да проникне някой, с когото не сте близки другарчета — отвърна Томи и закопча якето си, — няма да може да си тръгне.

— Добре — съгласи се Флин изпод пещероподобната качулка, докато той отваряше вратата към дъжда и се чудеше дали при завръщането в тялото си е получила онова „богато“ усещане, за което Аш я предупреди. Като пренаситените цветове в стар филм, може би, когато всичко е някак прекалено ярко?

Последва Томи навън и обувките ѝ се пързаляха в калта, когато слезе на пътеката. Те не бяха хидрофобни, нито дори особено удобни. Щеше ѝ се да има онези другите, но след това си спомни, че те са в бъдеще, към което този свят дори не се бе упътил. И сигурно не ѝ бяха по мярка. След това се замисли за периферното тяло на койката, в задната стая на гигантската каравана. Почувства тръпка, за която дори нямаше име, но дали не идваше просто от връщането в собственото си тяло? Обувките и чорапите ѝ вече бяха прогизнали, докато вървеше след Томи по пътеката и си мислеше как дъждът направо фъщи тихичко в опита

си да се разкара максимално бързо от защитения памук.

Когато стигнаха до задната врата, Флин си изтри обувките на килимчето. Отвори вратата и видя Едуард, без визове, да довършва сандвич на кухненската маса. Кимна ѝ с пълна уста и ококорени очи и през вратата към трапезарията тя видя, че майка ѝ е извадила хубавия порцелан. Кимна му в отговор и смъкна куртката, която беше съвършено, зловещо суха. Окачи я на закачалката до хладилника.

— А ето я и хубавата ти дъщеря, Ела! — Пикет седеше до камината с Бъртън, а майка ѝ се беше разположила по средата на дивана. — А това сигурно е помощник-шериф Томи.

— Добър вечер, госпожо — поздрави Томи. — Мистър Пикет. Бъртън.

— Здрасти — поздрави и Флин, почти изгубила ума и дума от факта, че в дневната им изобщо не се предполагаше да се намира човек като Корбел Пикет. — Помня ви от коледния парад, мистър Пикет.

— Корбел — поправи я той. — Хубави неща чух за теб. От Ела, както и от брат ти. И за Томи, посредством шериф Джакман. Хубаво е най-сетне да се запознаем, Томи. Оценявам идването ти.

— Радвам се да се запознаем, мистър Пикет — обади се Томи зад гърба на Флин и тя се обърна да го погледне. Беше окачил черното яке на закачалката до куртката и сега си слагаше шапката на кукичката. Обърна се в изгладената си кафява униформена риза с нашивки на ръкавите, звездата му отрази светлината, а изражението му беше неутрално.

Онова, което наистина ѝ се искаше, осъзна Флин, беше да попита Бъртън дали са успели вече да купят губернатора, но не можеше в присъствието на майка си, да не говорим за Пикет.

— Ехо — каза Бъртън, а стойката му ѝ напомни за Конър в периферника: леко приведен напред, готов да се завърти и в двете посоки.

— Здрасти.

— Сигурно си уморена.

— Не съм сигурна.

— Донеси кафето, Флин — обади се майка ѝ, — а ти ела ми помогни, Бъртън. Времето ми за лягане вече мина!

Бъртън отиде до нея и я хвана за ръката. Флин виждаше, че майка ѝ е овладяла болестта си — все още успяваше да го постигне, когато се налагаше. Не желаеше Пикет да види слабостта ѝ. Бутилката с кислород не се забелязваше никъде.

Момичето се върна в кухнята и свали кафеника от печката. Едуард тъкмо се измъкваше навън, скрит под един от безплатните дъждобрани с логото на „Хефти“ отзад. Усмихна ѝ се притеснено.

Пластмасовата щора на прозорчето на вратата изтрака при затварянето.

— Изял ли си е сандвича? — обади се майка ѝ от дневната.

— Да — отвърна Флин на връщане с кафето.

— Познавах леля му. Рийта. Работех с нея. Съжалявам, че те изоставям, Корбел. Радвам се, че се видяхме. Много време мина. Сипи на Корбел кафе, Бъртън. Флин, ти ми помогни да си легна, моля те.

— Разбира се. — Тя остави кафеника на масичката, върху подложката от големи дървени топчета, която Леон беше изработил като скаут. Последва майка си през вратата до камината и я затвори внимателно.

Майка ѝ се приведе, измъкна кислородната маска, завъртя копчето и натика малките прозрачни пластмасови рогца в носа си.

— Какво общо имате вие с Бъртън с този човек? — попита приглушено, за да не я чуе гостът и Флин забеляза колко се пази да не изругае, което означаваше, че е наистина ядосана.

58.
Ву

Фиц-Дейвид Ву под наем, онзи с мазката грес на бузата и намачкания пилотски гащеризон, приближаваше масата му с питие в ръката. Изглежда го забелязваше.

— Виждаш ме — каза му обвинително Недъртън.

— Така е. — Периферното тяло сложи напитката пред него. — Макар че другите не могат. Това ти е последното. Спряха ти кранчето.

— Кой? — попита публицистът, макар че знаеше.

Периферникът бръкна в джоба на бедрото си и извади предмет, който показа в разтворената си шепа — малък цилиндър, украсен с позлата и нежна слонова кост. Той се промени и се превърна в позлатен медальон, който се отвори и отвътре надзърна Лоубиър на, поне привидно, ръчно оцветена рисунка, с оранжев туиден костюм и зелена вратовръзка, вдигнала сурово поглед нагоре. Портретът изчезна при все тъй гладкото превръщане на медальона във висок колкото палец лъв, коронясан и изправен на задни лапи, а после отново в орнаментирания малък цилиндър.

— Трябва ли да приема, че е истински? Лесно се прави с асемблери.

Тялото прибра вещта.

— Наказанието за наподобяване на полицейска палка е извънредно сурово и не е никак кратко. Пий. Трябва да тръгваме!

— Защо? — попита Недъртън.

— Когато се свърза с гласовата ѝ поща, разнообразни индивиди из цялата долина на Темза се насочиха насам. Никой не е свързан с Дийдра или с теб по известен ни начин, но за лелките нарушаването на статистическата норма е очевидно. Трябва да те изведем оттук, с колкото се може по-малък намек за намеса на властите. Пий!

Изправен пред такова нестандартно поведение, Недъртън гаврътна уискито. Изправи се — леко нестабилно — и събори стола си.

— Насам, моля, мистър Недъртън — упъти го периферникът, според него — доста уморено, и го хвана за ръката, за да го поведе по-навътре в „Синдромът на натрапника“.

59.
Диви капиталисти

— Хората си мислят, че наистина лошите типове се отличават с нещо специално, но не е така — каза майка ѝ, седнала на ръба на леглото си до масичка, отрупана с лекарства. — Психопатите, убийците и изнасилвачите… Те не са в състояние да съсипят толкова животи, колкото човек като Корбел. Татко му беше градски съветник. Нашият Корбел беше надут и егоистичен, но не повече от много други на неговата възраст. Прескочи трийсет години напред и ето ти го, съсипал повече хора, отколкото си дава труда да запомни или дори да открие… — Тя гледаше Флин.

— Захванахме се с нещо — обясни ѝ момичето. — Сграбчихме парите. Нищо общо с него, поне доколкото ни е известно. А сега и той си пъхна носа. Не че сме го молили или сме го търсили.

— Ако Бъртън прави нещо странично и АВ открие — възрази майка ѝ, — ще го отрежат.

— Може да няма значение, ако всичко се получи…

— АВ няма да затваря кепенците в скоро време — каза майка ѝ.

Флин чу отварянето на вратата зад гърба им. Обърна се.

— Извинявайте — обади се Джанис. — Но този задник здравата пържи Бъртън. Не исках да стоя там, където може да ме види и да си помисли, че съм ги чула.

— А ти къде беше?

— На леглото ти, правех си омразните „кегели“. Качих се там, след като сложих кафето и помогнах на Ела да си направи прическа, нали Бъртън ни каза кой идва на гости. Добре ли си, Ела?

— Добре съм, скъпа — увери я майката на Флин, макар че всъщност изглеждаше по-зле.

— Сега си изпий лекарствата — помоли я Джанис. Обърна се към Флин: — А ти най-добре слез долу: стори ми се, че сключват сделка.

Флин забеляза снимката на много младия си татко, по-млад от Бъртън, в официалната му униформа. Стаята беше негов кабинет, после стана будоар на майка му. След като започна да има проблеми със стълбите, преместиха тук леглото ѝ.

— Налага се да отида при тях — каза Флин на майка си. — Ще намина после. Ако си още будна, ще поговорим.

Майка ѝ кимна, но не я гледаше, беше заета с хапчетата си.

— Благодаря, Джанис! — кимна Флин и излезе.

— … не и без по-добра идея кой купува — тъкмо казваше Пикет, когато тя влезе в стаята. Той седеше в люлеещото се кресло с кафявата покривка, която — както забеляза Флин сега — просто си плачеше за пране. Бъртън и Томи бяха заели двата края на дивана, с лице към него, но ги делеше холската маса. Пикет видя Флин, но продължи да говори. — Моите хора в щатския сенат не щат да приказват с вас. Както сте се хванали вече, налага се да мине през мен. Другото, което им трябва е да разберете, че похарчената дотук сума служи само за да се отвори вратата. Ще е необходимо да се плаща за поддръжка и то редовно.

Докато сядаше между Бъртън и Томи, Флин осъзна, че всяко едно изречение, чуто от нея току-що, е произнесено със същия тон като в рекламите за представителството, които си спомняше — един вид вербален клин, тесен в началото на репликата, но все по-широк в края ѝ. Забит като гвоздей.

— А ти — каза ѝ Пикет и я погледна в очите — всъщност си срещала на живо колумбийските ни диви капиталисти.

Седналият от лявата ѝ страна Томи, наведен напред и с лакти на коленете, беше скръстил ръце, едната — свита в отпуснат юмрук. От мястото си Флин виждаше, че в ластика на панталоните му е затъкнат пистолет, по-малък от онзи в кобура на колана.

Тя посрещна твърдия поглед на Пикет.

— Да, така е.

— Разкажи ми за тях — нареди Пикет. — Брат ти или не знае, или няма желание.

— Имат пари — каза тя. — И ти самият намаза от пачката им.

— На какво миришат обаче тия кинти? Китайски? Индийски? Не съм убеден дори, че са от зад океана. Може би са родени тук, излизат и пак се връщат.

— Нямам представа за това. Компанията е колумбийска.

— Колумбийски концерн, що пък не — ухили се Пикет. — Двамата с Бъртън партньори ли сте им?

— Опитваме се — каза Бъртън.

Пикет ги изгледа поред.

— Може да са от правителството.

— Няма начин — увери го Флин.

— Що пък да не са Вътрешните — продължи по темата Пикет, — с мисия под прикритие?

— Те нямат общо, доколкото знаем.

— „Милагрос Колдайрън“ — повтори богаташът, все едно чужбинските думи имаха кофти вкус. — Дори не е на добър

испански, както е очевидно[11].

— Нямам представа защо са се кръстили така.

— Твоите „Милагрос“ купиха процент от Холандската банка. Както си карах за насам. Похарчиха повече, отколкото струва този окръг, че даже и трите съседни в притурка. Какво толкова имате вие с Бъртън, което да искат?

— Те ни избраха — увери го Флин. — Поне засега само това са ни казали. Вие можете ли да купите тази банка, мистър Пикет?

Той не я харесваше. Сигурно не харесваше никого. Попита ги:

— Смяташ ли, че можете да си партнирате с подобна ламя?

И двамата с Бъртън не отговориха. Флин не искаше да поглежда към Томи.

— Аз бих могъл — увери ги Пикет. — Бих могъл и сега на момента, а резултатът за вас, ако го направя, ще са пари, каквито дори не сте сънували. Ако не си партнирате с мен обаче, нямате връзки в сената. Считано от момента.

— Притеснявате ли се, че не знаете откъде идват парите? — попита Флин. — Какво ще е необходимо, за да разсеем притесненията ви?

— Достъп до онзи, с когото в действителност си имам работа — отсече Пикет. — Тази компания не е съществувала преди три месеца. Искам някой с име да ми обясни какво прикриват.

— Недъртън — изръси Флин.

— Моля?

— Така се казва човекът. Недъртън.

Видя, че Бъртън я гледа. Изражението му не се беше променило.

— Томи — подметна Пикет, — радвам се, че се запознахме. Защо не идеш да се увериш, че онази работа с двете момчета получава нужната грижа? Джакман казва, че те бива в детайлите.

— Да, сър — съгласи се Томи и се изправи. — Така ще направя. Бъртън! Флин! — Той кимна и на двама им и влезе в кухнята. Флин чу щорите на прозорчето да изтропват при излизането му.

— Завъдил си си умна сестра, Бъртън — заяви Пикет.

Ветеранът не продума.

Флин се хвана, че се е вторачила в пластмасовия поднос, облегнат на плочата над камината — онзи с анимираната карта на гледания от въздуха Клантън по случай двестагодишнината му. Майка им ги беше закарала на празненствата, когато тя беше на осем. Помнеше го, но ѝ се струваше, че се е случило в нечий друг живот.

60.
Работата е опечена

— Не шавай — каза този Ву, чието име беше единственото, което Недъртън изглежда си спомняше за него. Беше облечен като за някоя косплей зона, с която публицистът беше милостиво незапознат. Нещо свързано с Блица навярно. — Надявам се да не повърнеш.

Имаше и такава вероятност, помисли си Недъртън, понеже малкото, лишено от прозорци помещение явно се движеше, макар и милостиво — само в една посока и гладко.

— Ти си онзи актьор… — изломоти. Знаеше го, но не и кой актьор има предвид. Един от всичките.

— Аз не съм Ву — отвърна Ву. — Просто това тяло беше налично тук. Видях преди това бившата ти колежка в такова. Трябва да се опиташ да не пиеш толкова бързо, мистър Недъртън. Влияе на спомените ти за събитията. Трябва да обсъдим разговора ти с нея, тъй като имам достъп само до онова, което си казал ти.

Недъртън се понадигна в собственото си малко кресло и с роля в събитията, определена малко по-точно, макар и все още неясна в по-голямата си част. Спомняше си, че Ву го преведе през тесни и абсурдно спретнати подземни коридори с тухлени стени. Под ярките светлини не се виждаше и прашинка. Тази мъртвешка чистота беше присъща за асемблерите, микроскопичните чистачи на Лондон…

— С кого? — попита той.

— С Дийдра Уест.

Едва тогава публицистът си спомни гласовата ѝ поща и потискащо високия таван.

— Ние сме в колата ти — каза. — Къде отиваме?

— Нотинг Хил.

— Ще бъдем поканени — съобщи Недъртън. Спомни си, че поне се надяваше на това.

— И на мен ми се стори, че рибата клъвна. Ако приемем, разбира се, че Дийдра е толкова егоцентрична, че буквално е сляпа. Не смятам, че мога да си позволя да ме убедят така лесно в това. Може би и вие не трябва да се поддавате, мистър Недъртън.

Актьорите вечно се правеха на недостъпни.

61.
Времево призляване

— Трябва да поспя — каза Флин на Бъртън в кухнята, след като Корбел беше излязъл с едрия тип, донесъл голф-чадър да го изпрати до колата му. Тя с мъка си държеше очите отворени.

— Мислиш ли, че Недъртън ще се справи с Корбел?

— Лоубиър и останалите могат да му обяснят какво да каже.

— Това пък кой е?

— Конър се запозна с нея. Според мен всъщност именно за нея работим, но ни плащат с парите на Лев. Или с неговите пари тук, доколкото изобщо са негови. Дявол го взел. Направо ще припадна.

— Добре — брат ѝ я стисна за рамото, сложи си якето и излезе. Дъждът беше спрял. Флин угаси лампата в кухнята, мина през дневната да провери дали не свети под вратата на майка ѝ и се качи по стълбите. Рядко ѝ се бяха стрували толкова стръмни.

Завари Джанис в стаята си, седнала по турски на леглото с половин дузина списания „Джиографик“.

— Гледай само — приятелката ѝ вдигна поглед, — националните паркове, преди да ги приватизират… Задникът отиде ли си?

— Също и Бъртън — отвърна Флин, като се пипна за китката и после опипа и четирите джоба на дънките си, преди да си спомни, че телефонът ѝ е в караваната. Смъкна си тениската, метна я на стола и порови отдолу за онази от университета. Навлече я, седна на ръба на леглото и си смъкна и мокрите обувки и чорапи. Разкопча дънките и успя да ги свали, без да се изправя отново.

— Изглеждаш смазана — съобщи ѝ Джанис.

— Заради джет лага, така казаха.

— Ела добре ли е?

— Не я проверих, но лампата ѝ е угасена.

— Ще спя на дивана. — Джанис събра списанията.

— Толкова странни неща видях — каза ѝ Флин. — Жената, която ми обясни за разликата във времето, имаше по две зеници във всяко око и анимирани татуировки на животни, които търчат по задника ѝ.

— Само по задника?

— По ръцете и по шията. И ги видях на корема ѝ, но после избягаха всичките на гърба, понеже не ме познавали. Може би отидоха на задника ѝ. Не съм сигурна.

— В какво да си сигурна?

— Дали започвам да свиквам. Странно е, после изглежда нормално, после пак ми е странно.

Джанис се надигна. Носеше плетени на ръка розови акрилни чехли.

— Легни си — каза. — Имаш нужда да поспиш.

— Току-що си купихме проклет губернатор. Не е ли странно…

— Той е по-голям задник от Пикет.

— Всъщност не сме го купили. Сключихме сделка с Пикет да му плаща редовно.

— И какво ще ти донесе това?

— Защита. Двама от хората на Бъртън са убили двойка бивши военни, които се опитвали да се промъкнат при нас. Не просто биячи. Долу отвъд караваната.

— Чудех се за какво ли е тази глъчка.

— Пикет прати Томи там, за да се погрижи да се отърват от телата както трябва… — Флин направо сбръчка нос като дете, попаднало на нещо неприятно. — Къде е Мадисън?

— При Конър, с Мейкън, занимават се с армейския хеликоптер за Бъртън. Или поне това правеха, когато последно проверих „Баджър“. Може да се е прибрал вече… — Джанис се изправи, притиснала старите списания към гърдите си. — Но аз правя компания на Ела.

— Благодаря ти — Флин отпусна глава на възглавницата. Гадеше ѝ се от смяната на времето или може би от онази работа с текстурата, понеже чувстваше старата си памучна калъфка неравна, същинска шахматна дъска под бузата ѝ, не така позната.

62.
Неочаквано

Когато вратата на колата на Лоубиър се отвори, Аш вече го чакаше. Посегна вътре, хвана Недъртън за ръката и едновременно притисна в нея мекия край на медичито си, докато го изтегляше навън, а той с усилие намери опора на паважа на Нотинг Хил.

— Да остане на легло — посъветва Лоубиър кратко при затварянето на вратата, — умерена седация.

— Довиждане! — отвърна Недъртън. — Довиждане завинаги!

Вратата, единствената част от колата извън прикритие, изчезна в буен вртоп от пиксели и потегли със затихващ шепот на невидими гуми.

— Насам. — Аш лепна медичито към китката на Уилф и го поведе. — Ако повърнеш в къщата на Лев, Осиан ще трябва да почисти.

— Мрази ме — каза Недъртън, загледан към улицата. Замаяно се чудеше колко ли от съседните къщи са свързани с тази на Лев.

— Надали — отвърна техничарката, — макар че си доста досаден в настоящото си състояние.

— Състояние! — възмути се високомерно Недъртън.

— Говори по-тихо! — Аш го поведе по стълбите навътре в къщата, покрай натрупаните в антрето гумени ботуши и палта. Споменът за Доминика го накара да замълчи.

В асансьора се чувстваше по-спокоен, ако не и съвсем добре. Имаше чувството, че и медичито помага.

В притихналия гараж Аш му затегна здраво колана в количката и го подкара към гобивагона.

— Ще те кача горе — каза му, а когато изкачиха трапа и влязоха, пусна китката му и прибра медичито. — Нейният периферник е в задната кабина, този на брата на Лев е в главната спалня… — Тя докосна нещо на стената. Досега скрито тясно стълбище се разгъна почти безшумно от изрязаната с лазер ламперия, с блеснали опънати стоманени въжета за опора. — След теб!

Недъртън се закатери нестабилно към наблюдателницата със стъклени стени и сива кожена тапицерия.

— Играе ролята и на хидротерапевтична вана — заяви Аш. — Моля те, не експериментирай с нея! Медичито ти сложи приспивателно, както и нещо за облекчаване на махмурлука. Това е тоалетната! — Тя посочи тясна, облицована с кожа врата. —

Използвай я. След това лягай да спиш. Ще те събудим за закуска! — С тези думи се обърна и слезе по странното стълбище, чийто дизайн напомняше на Недъртън за резачки за сирене.

Той седна на тапицираната с кожа пейка и се зачуди дали е част от ваната, свали си обувките, съблече якето, стана с известни затруднения и бутна вратата с централна панта. Зад нея намери комбинация от мивка и писоар, който вероятно играеше ролята и на тоалетна чиния. Използва писоара, след това се върна обратно на своя диван. Просна се на него. Лампите угаснаха. Той затвори очи и се зачуди какво ли му е сложило медичито. Нещо свястно беше.

Събуди се, както му се стори, почти незабавно от шумове отдолу.

Лампите в кабината светнаха, но не и тук, в подплатената със сиво наблюдателница. Недъртън седна, с невероятно ясно съзнание и без капка болка, под съпровода на нечие повръщане и плискане. Почуди се дали е възможно просто да сънува, а насън да повръща, но му се струваше, че не е особено вероятно.

Стана. Тръгна по чорапи. Детински игри на дебнене. Прокрадна се към опасния, по германско му остър ръб на стълбището. Чу да тече вода. Слезе на пръсти, колкото се може по-тихо, докато, наведен докрай, не забеляза периферника на Флин, по черни дънки и риза, подложила шепи под водата от крана на открития бар. Тя се изжабурка в кръглата стоманена мивка, после рязко вдигна глава към него. Недъртън поздрави:

— Здрасти!

Тя наклони глава настрани, без да откъсва очи от него, и избърса уста с опакото на ръката си.

— Повърнах — каза.

— Аш смяташе, че може да ти се случи първия път…

— Недъртън беше, нали така?

— Как успя да отвориш бара?

— Не беше заключен.

На Недъртън за първи път му хрумна, че той е единственият, неспособен да го отвори. Че апаратът нарочно е настроен по този начин.

— Не трябва да пиеш нищо освен вода — сподели с периферника и слезе до края на стълбите. Съветът му се струваше странно приемлив.

— Не мърдай — отвърна тялото.

— Какво има?

— Къде се намираме?

— В мерцедеса на дядото на Лев.

— Конър каза, че било каравана.

— Ти така я наричаш — каза Недъртън.

Периферничката присви очи. Пристъпи крачка напред. Публицистът си спомни мускулатурата ѝ в машината за съпротива.

— Флин? — попита.

Някой тупуркаше нагоре по трапа.

Периферничката прекоси кабината с две крачки и вече стоеше до вратата, когато вътре нахлу Осиан. Икономът сякаш сам се спъна, прекатури се, изстрелян от собствената си тежест и се преметна около елегантно замахналия срещу него крак, а миг по-късно тялото някак си изведнъж, но плавно се озова в стойка, от която да го ритне здраво в рамото, изотзад, изпънало същия крак в пълния му обхват. Челото на Осиан шумно се удари в пода.

— Не ставай! — нареди периферничката, дишането ѝ дори не беше затруднено, а ръцете си държеше вдигнати пред гърдите. — Кой е нашият приятел? — обърна се към Недъртън през рамо.

— Осиан — обясни той.

— Извади ми… шибаното… рамо — изръмжа ирландецът.

— Вероятно само бурса — възрази тя.

Осиан се втренчи в Недъртън.

— Това е шибаният ѝ брат, нали? Хлапето току-що се обади на Аш… — От очите му внезапно рукнаха сълзи.

— Бъртън? — попита публицистът.

Периферникът се обърна.

— Бъртън — кимна Недъртън, вече наясно със смяната.

— Мистър Фишър — обади се Аш от вратата, — удоволствие е за мен да се запознаем най-сетне лично или поне телеприсъствено. Явно вече се срещнахте с Осиан.

Ирландецът изръмжа поредица непреводими обиди, неизразявани гласно досега.

— Радвам се, че съм тук — каза периферникът на Флин.

Аш докосна стената, с което предизвика изникването на кресло от пода.

— Помогни ми да вдигна Осиан — нареди на Недъртън, — ще се погрижа за рамото му.

Това се оказа по-лесно на думи, отколкото на дела, понеже ирландецът беше едър, пък и изпитваше сериозна болка, да не споменаваме за ужасното му настроение. Когато най-сетне седна удобно, лицето му беше мокро от сълзи, а Аш извади медичито. Притисна го към черната тъкан на якето му, над контузеното рамо, и го пусна. То остана там и бързо се разду, след това провисна, притеснително скротално на вид и прозрачно на места, и се захвана за работа право през черното яке, от което на Недъртън малко му призля. Виждаше кръв и някакви парченца

тъкани да се вихрят в мътните му дълбини. Вече беше по-голямо от главата на Осиан. Той отклони очи.

— Хей! — възкликна периферният от горната площадка на трапа, където стоеше на прага. — Какво е това?

Недъртън отиде до него, като внимаваше да не се приближава прекомерно.

— Кое?

— Там долу. Голямото бяло.

Недъртън изви шия.

— Това е екзоскелет за силови упражнения — обясни той. — Уред за тренировки.

— Виж, това бих понесъл… — Бъртън погледна надолу — изглежда, към гърдите си. — Конър ми каза, че ще е доста странно, но… — Той сви леко рамене, което накара гърдите да се размърдат. Вдигна очи към Недъртън с нотка на отчаяние.

— Лесно уредимо е — обади се Аш зад гърба им. — Екзото не е периферник, макар че притежава пълен обхват движения. Но може да бъде управлявано посредством хомункулус, миниатюрно външно тяло. Докато не ти намерим нещо друго, може би ще го предпочетеш пред тялото на сестра ти. Което случайно е от голяма стратегическа важност. Не си го повредил, надявам се, когато удари Осиан?

Периферният вдигна крака, с който беше ритнал ирландеца, завъртя го в глезена, сякаш проверяваше за неприятни усещания.

— Не — заключи и стъпи на земята. — Страхотно!

Аш твърдо произнесе няколко новоизковани едносрични отрицания, положила ръка на раненото рамо на Осиан, и го удържа в креслото.

Недъртън проследи как периферникът припка свободно и, трябваше да признае, съблазнително, по трапа, а след това обикаля екзото, наклонил глава на една страна, сякаш му взима мярка.

63.
Повърнах

— Малко над пет часа — каза Джанис, като сложи чаша кафе на нощното шкафче. — Бих те оставила да поспиш, но Едуард току-що се обади. В караваната е, с брат ти. Трябваш им там.

Флин плъзна ръка под възглавницата за телефона си, но се сети, че го няма. Слънцето позлатяваше ръбовете на завесите. Калъфката ѝ се струваше нормална.

— Какво става?

— Каза, че Бъртън повърнал и че трябва да идеш там.

— Повърнал ли?

— Така каза.

Флин се надигна. Отпи от кафето. Спомни си как поглежда бялата корона с кабели, усукващи се по опънатото одеяло към дисплея на Бъртън и нейния телефон.

— Мамка му — каза и остави чашата. — Той бърника устройството! — След това скочи и си навлече дънките, чиито крачоли бяха влажни и оплескани с кал.

— С кое? — недоумяваше Джанис.

— С всичко! — Флин се изправи и порови за сухи чорапи сред дрехите на стола. Намери два, които не се падаха чифт, но пък бяха черни. Седна на леглото и ги обу. Влажните ѝ връзки бяха безнадеждно оплетени.

— Изпий си кафето — нареди Джанис. — Още не си толкова богата, че да хабиш кафето на Ела.

Флин вдигна поглед.

— Тя как я кара?

— Сърдита ви е и на двамата с Бъртън, задето сте се забъркали с Пикет, но така поне има с какво да си занимава ума. Сериозно, изпий това кафе. Няма значение дали ще стигнеш долу две минути по-късно.

Флин взе чашата и отиде до прозореца. Бутна настрани завесите. Денят навън беше слънчев и сияен, а целият свят блестеше, просмукан от снощния дъжд. Познатият ѝ вече червен руски мотор стоеше до портата, до него — тарантулата, а скорпионската ѝ опашка беше увенчана с чисто нова щипка за горивна дюза, каквато по идея е трябвало да има през цялото време.

— Конър тук ли е?

— Дойде преди десетина минути. Карлос и едно от момчетата го свалиха при караваната с нещо като люлка, окачена

между парчета пластмасова тръба.

Флин отпи от кафето си.

— Томи отиде ли си?

— Не съм го виждала. Приготвила съм кана прясно кафе да занесеш на момчетата.

След няколко минути, с измито лице, Флин потегли надолу по хълма, а големият оранжев термос я блъскаше по коляното на всяка крачка. Пътеката изглеждаше все едно цял полк е маршировал насам-натам по нея, под подметките ѝ жвакаше кал, но всъщност най-вероятно я бяха обхождали само хората на Бъртън, макар и много пъти, плюс Томи и другите с достъп до долу. Малък дрон се зададе изотзад, спусна се, спря и увисна за секунда, после продължи полета си.

Бъртън седеше на прага на отворената врата на караваната, облечен в стар сив пуловер и светлосини боксерки, а кубинките му бяха развързани. Краката му рядко виждаха слънце, но сега лицето му беше по-бяло от тях. Флин спря пред него и термосът я чукна за последно по коляното.

— Е?

— Не ми каза, че драйфаш от това — обвини я той.

— Не си ме питал. Нищичко.

Той я погледна.

— Ти спеше. Видях онова нещо на леглото, все още вързано, и точно тогава пристига Едуард. Знаеш, че видях Конър да ползва неговото. Щеше да сториш същото.

— Здрасти, Флин! — обади се Конър отвътре. — Кво ста'а?

— Кафето дойде.

— Вкарай го насам. Ранен боец го чака!

— Какво си направил? — попита Флин брат си.

— Намъкнах се в мацката ти горе. Станах, повърнах, повалих първия, който доприпка на бегом…

— Мамка му. Кого?

— С пешове. Изтупан като за погребение.

— Осиан. Кажи ми, че не си прецакал всичко!

— Аш го излекува. С нещо като кръстоска между бичи топки и медуза. Това в очите ѝ контактни лещи ли са?

— По-скоро са нещо като пиърсинг. Колко скорост, концентрация и яростно насилие точно си развихрил там горе?

— Бесен ми е на мен, не на теб.

— Колко време изкара там?

— Около три часа.

— Какво прави?

— Уреждах се. Изваждах си задника от мацката и го вкарвах в нещо, от което няма да се червя. Обсъждах корпоративни работи с

четириочка. Коя би трябвало да е мацката ти?

— Явно никой не знае.

— Всеки път на минаване покрай огледало подскачах. Доста прилича на теб.

— Само по прическата.

— На този ранен боец му се изчака чакалото! — изрева Конър.

— Ставай — нареди Флин. — Пусни ме да мина.

Бъртън се изправи. Тя се качи и се промуши покрай него. Конър беше облегнат на леглото с възглавницата на брат ѝ и един от сините сакове на Мейкън зад гърба и беше облечен с един от телесните си калъфи от полартек. Толкова много плът му липсваше! Флин си го спомни как тича в другия периферник.

— Какво? — вдигна той очи към нея.

— Просто се сетих — отвърна тя, — че не донесох чаши.

— Бъртън има — обади се Едуард от мястото си в китайското кресло.

След това уточнение се приведе и измъкна жълта пластмасова чаша от прозрачна кутия с инструменти „Хефти“.

Флин остави термоса на масата до белите кабели, които водеха към телефона ѝ.

— Мислех, че това чудо е правено специално по мярка за главата ми.

— Имаш повече коса — отвърна Едуард. — Подплатих го отзад със салфетки, понеже му падаше на челото. Това и гелът свършиха работа.

— Напечатай му негова собствена. Не искам никой да ползва моята. Или периферника ми.

— Съжалявам — отвърна нещастно техничарят.

— Знам, че те е накарал.

— Няма начин да се навре в милото ми момченце — обади се Конър недоволно от леглото.

— Намерили са му нещо — обясни Едуард. — Върна се тук за няколко минути, после отиде пак.

— Периферник ли? — попита Флин.

— Някаква мъпетска щуротия — обади се зад гърба ѝ Бъртън.

Тя се извърна. Цветът му се беше върнал донякъде.

— Мъпетска ли?

— Високо е една педя. Сложиха нещо като пилотска кабина на онзи екзоскелет, там, където трябва да е главата, и тикнаха мъпета в него. Синхронизираха ги. Правих циганско колела! — Той се ухили.

Флин си спомни безглавата бяла машина.

— Бил си в онова нещо за тренировки?

— Аш не ме искаше в момичето ти.

— И аз не те искам. Обуй си панталоните.

Двамата с Едуард изпълниха сложен танц в тясното пространство, Бъртън — за да се добере до пръта с дрехите си, а техничарят — да стигне до Конър на леглото, с жълтата чаша в ръка. Седна на ръба и поднесе чашата така, че войникът да сръбне от кафето. Бъртън смъкна от една закачалка чисто нов чифт камуфлажни панталони.

— Ела с мен за минутка! — каза на Флин и излезе, понесъл панталоните. Тя го последва.

— Затвори вратата.

Бъртън събу едната си развързана кубинка и остана на един крак, докато обуе крачола, след това стъпи обратно в обувката и повтори номера с другия.

— Излизала ли си от къщата, докато беше там горе? — дръпна ципа си той.

— Ходих само до задната градина. И летях с хеликоптер, виртуално.

— Почти няма хора — каза Бъртън. — Забеляза ли? Най-големият град в Европа. Ти видя ли тълпи?

— Не, само на едно място, но то е някаква туристическа атракция, а и Недъртън ми каза, че повечето не били истински, след като се прибрахме. И беше твърде тихо в задния двор. Като за град.

— Мен също ме повозиха с хеликоптера, с Аш, когато тя оправи Чичо Пешове и докато той подготви мъпета за екзото.

— Чийпсайд?

— Нищо евтино[12] няма там, само е тъжно. Минахме над реката, ниско. Плаващи облаци, някакъв приливен генератор… Да съм видял петдесетина, максимум сто души за целия полет. Ако са били хора. И почти нямаше превозни средства, нито каквито и да е задръствания. Така изглеждаха игрите за бъдещето, преди да ги ъпдейтнат. Преди да могат да показват такива неща като тълпи. Но ако това не е игра, къде са всички?

Флин си спомни първия си поглед към града, докато се издигаше право нагоре и със същото усещане.

— Попитах я — продължи Бъртън.

— Аз също. Какво ти каза?

— Каза, че нямало толкова хора, с колкото сме свикнали. Какво ти каза на теб?

— Смени темата. А каза ли ти защо?

— Щяла да ми обясни, когато имаме повече време.

— Ти какво мислиш?

— Знаеш, че според нея там горе е наистина гадно, нали?

— Аш ли ти го каза?
— Не, но си личи какво мисли. Ти не го ли усещаш?
Флин кимна.

64.
Стерилно

Барчето беше заключено. Недъртън притисна отново палец към овала от неръждаема стомана. Не се случи нищо.

Но това му се стори без значение, забеляза той, когато отпусна длан. Може би така щеше да се чувства, ако му инсталират ламинатите в Пътни. Достатъчно нехарактерна мисъл, така че той се озърна, просто да се увери, че никой не го е видял да я обмисля. Беше, както отсъди сам, в някакво сложно биофармакологично състояние: медичито си беше поиграло с допаминовите му нива, рецепторите или нещо подобно. Наслаждавай се, посъветва се сам, макар че вероятно не беше толкова просто.

Беше научил от Аш, че е потънал незабавно в дълбок сън веднага щом се е проснал горе и е останал така, докато не се е събудил от пристигането на Бъртън. Медичито, беше му казала тя, било създало ефект на много по-дълъг REM сън, отколкото в действителност би получил, а било направило с него и други неща. Но след като ѝ бе помогнал да настани Осиан в креслото, за да му оправи рамото, тя бе настояла Недъртън да си легне отново. Което той бе направил след второ приложение на медичито. След като малко преди това го беше видял да извършва такава неприятна процедура с Осиан, да не споменаваме и кръвта в него, това му се бе сторило доста притеснително, макар да знаеше, че в наномащаба му на действие то е постоянно стерилно.

Събуди се отново и слезе по подобните на ренде за сирене стълби, оказа се сам, с изключение на периферниците в съответните им кабини. Приятелят на Флин, Конър, беше оставил своя на пищното легло на дядото на Лев, с ръце, разперени, като че е разпнат, но плътно събрани един до друг глезени.

Появи се коронката на сигила на Лоубиър и запулсира. Недъртън случайно гледаше към бюрото и подобното на трон кресло зад него, така че сигилът остана да витае като короната на призрачен директор на „Милагрос Колдайрън“, която сама по себе си беше призрачна корпорация.

— Да?

Пулсирането престана.

— Спал си — заключи Лоубиър.

— Дойде братът на Флин — отвърна Недъртън. — Неочаквано.

— Бил е старателно избран от армията — каза тя — за необичайна интеграция на обективна пресметливост и чиста импулсивност.

Недъртън леко помръдна глава, за да постави сигила над прозореца, но пък там му заприлича на коронован силует отвън, който наднича в кабината.

— Предполагам — съгласи се той, — че той изглежда по-уравновесен от другия.

— Първоначално не е бил — отвърна тя. — Военните им досиета са оцелели тук, още отпреди Лев да докосне света им. И двамата са увредени в различна степен.

Публицистът пристъпи към прозореца, понеже му се стори, че забелязва сепиен проблясък отвън.

— Не ми хареса, че използва периферника ѝ…

На следващото примигване забеляза Осиан да върви към гобивагона със странна походка, отпуснал ръце покрай хълбоците си и леко приведен, вдигнал длани напред на нивото на кръста.

— Осиан изглежда, все едно бута нещо, което не е тук — каза той.

— Руска количка. Ще накарам техник в кочана на Лев да я разглоби.

— Количка ли? — Чак сега Недъртън си спомни прикритата бебешка ужасия в антрето.

— Правим осигуряването на забранени оръжия много трудно. Онези, извадени от тази количка, ще бъдат напълно стерилни.

— Стерилни ли? — Думите ѝ му бяха напомнили пак за медичито.

— Лишени от идентификация.

— За какво са ви?

— Ял ли си? — попита Лоубиър, без да отговори на въпроса му.

— Не. — И в този момент той осъзна, че всъщност е гладен.

— Най-добре изчакай тогава — посъветва го полицайката.

— Да изчакам?

Но сигилът ѝ изчезна.

65.
Задна врата към настоящето

„Фаб“-ът беше в единия край на търговския център, онзи по-близо до града, а „Суши Барн“ — в другия, като помежду им имаше три празни магазина. Този до „Фаб“-а се беше справял доста добре, когато на мода бяха малките пейнтбол роботчета. Съседният приютяваше маникюрист и екстеншъни за коса. Флин не си спомняше този между него и „Суши Барн“ в друго състояние, освен празен.

Бъртън спря колата под наем пред бившия минипейнтбол, чиито прозорци бяха налепени отвътре с лепкава сива пластмаса, започнала да се лющи по ъглите.

— Сега е наш — каза.

— Кой е наш?

— Магазинът — посочи той право напред.

— Нае ли го?

— Купих го.

— В смисъл?

— „Колдайрън“ го купи.

— Купили са магазина?

— Не, търговския център — обясни Бъртън. — Приключиха сделката тази сутрин.

— Какво ще рече „приключиха“?

— Наш е. Документите пристигат в момента.

Флин не беше сигурна дали е по-трудно да си представи, че притежават парите, нужни да купят центъра, или да си въобрази нуждата да го правят.

— За какво ни е?

— Мейкън се нуждае от място, където да сложи принтерите си, а ние — от помещение, подходящо за работа. Складът на Шейлин не ни побира. Тя вече продаде бизнеса си на „Колдайрън“…

— Какво е направила?

— Първо си поговори с теб, след това, като видя какво фабва Мейкън… Веднага влезе в играта. Ние пък не можем да въртим делата си от каравана край потока. Така че се окопаваме тук. Така ще отклоним напрежението и от мама.

— Предполагам, че ѝ идва много — съгласи се Флин.

— Докарахме дронове и пристигат още. Карлос се занимава с тях. Така ще подобрим и положението покрай патърдията с адвокатите, които пристигат от Клантън с торби с кеш. Тяхното

са все едно печатарски пари. Не можеш да ги туриш в банка, нито да платиш данък за тях, а и ни бръснат всеки път, когато перем някаква част. Ако работим за „Колдайрън САЩ“, инкорпорирана точно тук, ще получаваме заплата. Заплата и акции. Корпоративна щабквартира.

— И с какво се занимава „Колдайрън САЩ“?

— С недвижими имоти — отсече Бъртън, — поне към днешна дата. Адвокатите са ти приготвили документи за подпис.

— Какви адвокати?

— Нашите.

— Какви документи?

— Корпоративни щуротии. За покупката на търговския център. Договорът ти като ГДК на „Милагрос Колдайрън САЩ“.

— Да ги нямаме такива. Какво е ГДК?

— Главен директор по комуникациите. Такава си. Просто не си подписала още.

— Кой го е решил? Не и аз.

— Лондон. Аш ми съобщи, когато бях горе при тях.

— А ти какъв си, ако аз съм ДК?

— ИД — заяви Бъртън.

— Знаеш ли колко глупаво звучи?

— Говори с Аш. Ти си ГДК, комуникирай с нея.

— Че ние не се справяме много добре и с комуникацията помежду си, Бъртън! — възкликна Флин. — Все се съгласяваш с разни неща, без дори да ме попиташ.

— Всичко става толкова бързо… — призна той.

Тарантулата на Конър нахлу с ръмжене в празния паркинг, наби спирачки до тях и продължи да кашля смрад на пържено пиле, докато той не угаси двигателя. Флин погледна надолу и го видя да се хили към нея.

— В какво са го сложили? — попита Бъртън.

— Кръстоска между балетист и касапски сатър — обясни тя, а Конър присви очи срещу нея. — Чучело за бойни изкуства.

— Обзалагам се, че си пада по него — ухили се брат ѝ.

— Прекалено даже. — Флин отвори вратата от своята страна. Бъртън се измъкна на свой ред и заобиколи колата.

Конър извъртя глава, за да види момичето.

— Да се връщаме там, където имам всички пръсти — настоя той.

Тя го чукна с кокалчета по темето на бръснатата глава.

— Недей забравя кой те качи там горе. Брат ми се е разшвъкал самостоятелно. Мисли си, че е организирал стартъп, че и директор се писал. Не бъди като него!

— Пръстета, краци и прочие, само това искам! Донесох си

катетъра. В запечатано пликче отзад в триколката.

— Много възбуждащо, няма що!

Бъртън се захвана да разкопчае Конър.

— Дами и господа — обади се Мейкън, щом отвори голата сива стъклена врата отвътре, — добре дошли в нашето северноамериканско седалище и щаб!

Той беше издокаран със синя делова риза, с раирана вратовръзка, предимно черна. Копчетата бяха закопчани догоре, но изгладеният ръб не беше загащен в надупчените му стари дънки.

— Явно не е Петък на небрежното облекло — възкликна Флин, като видя зад Бъртън и Шейлин, с тъмносин костюм с пола, с все тъй тупирана коса, но изненадващо готова за ден в офиса.

— Здрасти, Шейлин! — поздрави Бъртън. Наведе се и вдигна Конър все едно е десетгодишно хлапе, което не може да ходи. Приятелят му преметна лявата си ръка — единствената що-годе цяла — през врата му, явно привикнал с упражнението.

— Конър! — поздрави Шейлин. — Как си, а?

Изглеждаше различно, но Флин не беше сигурна в какво точно.

— Държа се — отвърна Конър и използва изкривената си ръка да се придърпа до положение, от което да може да лепне влажна целувка на бузата на Бъртън.

— Ей сега ще изтърся един задник на асфалта — обеща носачът му, все едно си говореше под нос.

— Нека се скрием от погледа на обществеността — предложи Конър. Мейкън отстъпи от вратата. Бъртън внесе „ранения боец“ вътре, Флин вървеше зад тях. Следваше ги Шейлин, която затвори вратата. Озоваха се в цяло голямо помещение, озарено от новички работни лампи на чисти жълти кабели. Миришеше на застояло. Стените бяха облицовани с гипсокартон и напръскани наслуки с боя, по която личеше къде са били преди стелажите и преградите. Някой беше прорязал врата — на практика груба дупка с подходящи размери — от склада на „Фаб“-а насам. Откъм „Фаб“-а помещението беше покрито със син линолеум. Няколко нови електрически триона лежаха на пода до отвора.

Малко по-назад бяха наредени три нови болнични легла, частично извадени от фабричната им опаковка с балончета, с още голи бели матраци и три стойки за венозно вливане, плюс много кутии от бял стиропор, наредени на кули с височина до главата на Флин.

— Какво е всичкото това? — попита тя.

— Аш ми казва какво ще ни трябва, аз го поръчвам — обясни

Мейкън.

— Изглежда все едно правим болнично отделение. Но като за болница, насмърдява.

— Извикали сме водопроводчик да се погрижи — обади се Шейлин. — Електрическата инсталация е готова за работа, а момчетата от минипейнтбола са наслагали камара контакти. Ще се постараем да почистим тук, покрай всички останали начинания, с които сме се захванали.

— Тези легла са за нас — обърна се Флин към брат си. — Връщаме се заедно, нали?

— Конър първи — отвърна Бъртън, занесе войника до най-близкото легло и го сложи на него.

— Тъкмо свърших да му печатам нов телефон — обясни Мейкън. — Същия като твоя, Флин. Аш иска той да се аклиматизира повече, да тренира много. Могат да му пускат тренировъчни упражнения чрез облачното ИИ на периферника.

Флин погледна техничаря.

— Струваш ми се доста надобрял на положението горе.

— Най-важната част от работата — отвърна Мейкън, — както и повечето подробности, си имат специфичен смисъл, но после се натъкваш на нещо невъзможно на вид или просто напълно погрешно, и Аш или го обяснява, или ти казва да не му обръщаш внимание…

Флин погледна пак Бъртън и Шейлин, които си говореха. Не чуваше репликите им, но ѝ се струваше, че чувствата на приятелката ѝ към брат ѝ са изчезнали.

— Продала им е „Фаб“-а? — попита тя Мейкън.

— Да — отвърна той. — Не знам какво е получила в замяна, но са ѝ привлекли цялото внимание. Което е хубаво, понеже съм прекалено зает да се боря със закъсняващи поръчки, а тя все едно за това е родена.

— И се разбират с Бъртън?

— Чудесно при това.

— Хич не се сработваха — увери го Флин. — Само допреди ден-два.

— Знам — отвърна Мейкън. — Но преди тя успяваше да храни себе си и куп народ из града с бизнес, който не е на „Хефти“, без да печата дроги и поне отчасти с нешашмави поръчки. В това отношение, бих казал, не се е променила много. Просто е по-фокусирана.

— Не бих очаквала да преодолее чувствата си към Бъртън.

— Онова, което се променя — отвърна Мейкън, — е икономическото положение… — Изражението на лицето му ѝ напомни как ходеха заедно на „Граждански науки“, когато още

учеше в последните класове в гимназията. Той беше единственият, който наистина схващаше положението. Тя си го спомни как седи с изправен гръб и обяснява уроците на всички. Със същото изражение.

— Как по-точно?

— Икономиката. Бива макро и микро. Тук наоколо нивото е микро. Пикет вече не е най-голямата пачка в окръга… — Той вдигна вежди. — В макромащаб обаче нещата са мегастранни. Пазарите навсякъде са много кьопави, всички са на нож, „Баджър“ трещи денонощно, слуховете са лудешки. И то откакто Бъртън се върна от Дейвисвил. Това сме ние, ние го предизвикваме. Ние и те.

— Те? — Тя си припомни колко добър математик беше той, по-добър от всички останали, но след това завършиха и Мейкън имаше семейство, за което да се грижи, така че за него колежът не беше вариант. При все това беше един от най-умните познати на Флин и страшно го биваше да те кара да го забравяш.

— Аш ми спомена, че горе при тях има още някой, който може да влиза тук долу. Знаеш ли за това?

Флин кимна.

— Наема разни хора, за да ни убие.

— Аха. Аш казва, че в момента на пазара има две изражения на субсекундни екстремни явления. Ние и те. Нали знаеш какво са субсекундните финансови простотии?

— Не.

— На пазара е пълно с хищни търговски алгоритми. Еволюирали са да ловуват в глутници. Аш има хора с инструменти, способни да се възползват от тези глутници, за да добият предимство за „Колдайрън“; няма по-яки. Но онзи, дето е там горе със собствена задна вратичка към настоящето, има същите инструменти или поне приблизително същите.

— Което какво ще рече?

— Според мен е като невидима световна война с двама участници, но икономическа. Поне засега.

— Мейкън, скъпи — повика го от болничното си легло Конър, увенчан с корона от накъсани опаковки с мехурчета, — донеси на ранения боец неговия катетър! Отзад в триколката ми е. Не бих искал някой идиот да го открадне!

— А може и аз да съм се побъркал — заключи Мейкън и се обърна да излезе.

Флин отиде чак до дъното на помещението, зад леглата и стойките за венозни системи, и спря там, зазяпана към прегрaдените, немити прозорци с мръсни паяжини по ъглите, от които висяха мъртви мухи и паешки яйца. Представи си как зад

гърба ѝ дечица играят пейнтбол с малките си роботчета и танкове в големия пясъчник, който запълваше цялото свободно пространство. Струваше ѝ се като да е било преди милион години. Сега и няколко дни бяха цяла вечност. Тя си представи как паешките яйца се излюпват, а от тях излиза нещо по-различно от паяци, нямаше представа какво.

— Хищни алгоритми — каза на глас.

— Какво е това? — попита Конър.

— Идея си нямам — отвърна тя.

66.
Хищни коали

— Ще ти звънне — каза Аш и подаде на Недъртън У-образно парче безцветна прозрачна пластмаса, подобно на диадема за прибиране на детска коса. — Сложи си го.

Публицистът погледна предмета, после Аш.

— Да си го сложа ли?

— Да, на челото. Не си ял, надявам се?

— Тя предложи да изчакам.

Техничката беше дошла, заплашително оборудвана с лъскавата стоманена кофичка, която той си спомняше от първото пристигане на Флин. Сега тя стоеше зад най-дългия участък сива тапицерия в наблюдателницата.

Появи се сигилът на Лоубиър.

— Да? — включи се Недъртън, преди той да изпулсира.

— Автономния прекъсвач, моля — нареди полицайката.

Недъртън видя, че Аш слиза по стълбите и опънатите жици вибрират при всяка нейна стъпка. Колебливо постави на челото си тъничката диадема и я намести по-близо до линията на бретона, отколкото до веждите.

— Най-добре легнете — посъветва го Лоубиър с тон на зъболекар.

Той се подчини колебливо, а тапицираната пейка твърде ентусиазирано се нагласи така, че по-удобно да подкрепя главата му.

— Затворете очи.

— Мразя тези работи! — заяви Недъртън и затвори очи. Сега виждаше само сигила.

— Със затворени очи — продължи Лоубиър — пребройте до петнайсет. После ги отворете.

Публицистът затвори очи, но не си направи труда да брои. Нищо не се случи. После… се случи: той видя сигила на Лоубиър, само за секунда, все едно беше древен фотографски негатив. Отвори очи.

Светът беше преобърнат и висеше над него, готов да го цапардоса.

Той се сви на една страна в изцяло сиво убежище. Светлината, колкото и бледа да беше, сивееше като всичко друго, видимо наоколо. Публицистът се намираше под нещо много ниско. Невъзможно би било да се изправи или дори да седне.

— Тук съм — каза Лоубиър. Недъртън изпъна шия. Свито

твърде близо до лицето му, се намираше нещо немислимо. Чу насечен, скимтящ звук и му потрябва известно време да осъзнае, че го издава самият той.

— Австралийските военни — каза Лоубиър — ги наричат хищни коали.

Затъпената и наистина подобна на коала муцуна на нещото остана неподвижна и леко открехната, докато тя говореше. Вътре се виждаха небозайнически комплект кристални зъби.

— Разузнавателни машини са — допълни полицайката, — малки и лесно заменими. Тези двете бяха обезличени, а после докарани тук. Как се чувствате? — Сивите очи на машината бяха обли и безлични като копчета, с цвета на безкосместото лице. Механичните на вид, фуниеподобни уши — ако бяха такива — се въртяха нетърпеливо, независимо едно от друго.

— Няма начин да ми го причините! — възрази Недъртън. — Не сте ме докарали чак на Кръпката!

— Напротив — възрази Лоубиър. — Не ви ли се гади?

— Прекалено съм ядосан, за да ми е зле — отвърна публицистът и откри, че казаното от него е самата истина.

— Последвайте ме! — Автоматичната коала изпълзя пъргаво изпод партньора си и се насочи към някакъв източник на светлина, свела глава, за да не се удря в тавана, ако това над тях беше таван. Ужасен да не изостане, Недъртън запълзя след нея, като се задави лекичко, щом съгледа предните си лапи с противостоящи палци.

След като се измъкна изпод надвисналото нещо, периферникът на Лоубиър се изправи на късите си задни крачета.

— Станете!

Недъртън също се изправи, без обаче да е сигурен как е постигнал това. Погледна през рамо и откри, че очевидно са изпълзели изпод пейка или от вътрешността на ниша. Всичко тънеше в млечна сивота. Сиянието пред тях, предположи, беше лунна светлина, която се процеждаше през множеството мембрани или въртящи се пластове, които притежаваше тази постройка.

— Тези коали — обясни Лоубиър — са вече на път да бъдат погълнати от островните асемблери, които изяждат всичко, което не е изработено от тях самите, от парченцата ронлива пластмаса до по-сложните чужди обекти. Тъй като в момента ни изяждат, разполагаме с малко време.

— Не желая изобщо да бъда тук!

— Така е — съгласи се полицайката, — но не забравяйте, моля, че съвсем доскоро бяхте на заплата в машинация за издояване на печалба от това място. Може да не ви харесва

много, но е истинско също като вас. Даже повече най-вероятно, тъй като в момента няма схеми за вашето издояване. А сега ме последвайте! — И коалоподобното създание внезапно заподскача, отчасти на четири крака, към източника на светлина. Недъртън го последва, като внезапно откри колко изумително подвижен е станал. Лоубиър водеше през празна, отвратителна земя или може би под, тъй като изглежда се намираха в някаква постройка, по-голяма и от гласовата поща на Дийдра Уест. Огромни неравни колони се точеха и от двете им страни, далеч по-близо отдясно. Повърхността, по която тичаха, беше неравна, леко вълниста.

— Надявам се да изтъкнете някакви причини за това, което правим — обади се Недъртън, когато догони полицайката, макар да знаеше, че хора като Лоубиър не се нуждаят от причини нито за да пратят Ани Куреж на борда на моби в посока Бразилия, нито за да го доведат тук.

— Просто прищявка, предполагам — каза старицата и с това потвърди съмнението му. Движението на мечето явно не пречеше на речта ѝ, нито на неговата. — Макар че вероятно ще е хубаво да си спомните защо сме тук. Например, че настоящото ми разследване изглежда се е закучило заради една процедурна дреболия…

— Дреболия ли?

— Трупът на Ал Хабиб — обясни тя — не е пострадал при нападението, а все още лежи там, където е паднал, което е извънредно странно от процедурна гледна точка. А процедурите на нискоорбиталните нападателни системи на Америка са извънредно подробни.

— Защо? — попита Недъртън, който използваше самия им разговор за един вид спасителен пояс.

— Система, която поставя на първо място сигурността на Дийдра, незабавно би неутрализирала всякакви варианти той да представлява посмъртна заплаха.

— Кой? — не разбра публицистът.

— Ал Хабиб — повтори Лоубиър. — Би могъл, да речем, да има имплантирана в себе си бомба. Предвид обема на тялото, тя може да е доста мощна даже. Или, да речем, да съдържа роячно оръжие. Системата се погрижи за другите…

Недъртън си спомни очертанията на размахващата се ръка.

— Процедурата изискваше с него да се разправят по същия начин. Но не стана така. Сигурно е имало стратегическа причина за това. Почакайте… — Твърдата ѝ сива лапа го чукна по гърдите. Имаше достатъчно остри нокти. — Наблизо са.

Музика. Като изключим стърженето на лапите на двама им с Лоубиър, това беше първият местен звук, който Недъртън чуваше

от пристигането им насам. Приличаше на отгласите на вятърните крачковци, но по-басови, по-организирани и заплашително ритмични.

— Какво е това? — попита той и спря на място.

— Помен за Ал Хабиб вероятно. — И Лоубиър беше спряла. Ушите ѝ се завъртяха в търсене на източника. — Насам… — Тя се упъти надясно, към дългата основа на най-близката колона, след това отново напред, по протежението ѝ. Когато приближиха ъгъла, тя се смъкна на четири крака и се запромъква, за да надникне отвъд — приличаше на гротескна илюстрация от детска книжка. — Ето ги и тях!

Недъртън опря дясната си лапа на колоната и се наведе над коалата на Лоубиър. Видя множество малки, сиви и предсказуемо зловещи създания, клекнали около изправения труп на Главния кръпкар. Сега беше кух, забеляза Недъртън, и тънък като мембрана, досущ като островната архитектура. Безок, със зейнала като пещера уста, той явно бе подпрян в изправено положение с дълги парчета посребрени плавеи.

— Вграждат го в тъканта на острова — обясни Лоубиър. — Но не толкова заради мита, колкото заради пластмасата. Всички клетки в тялото му са заменени с пласт от преработена пластмаса. Успял е да избяга, нали разбирате.

— Да избяга?

— За Лондон — обясни Лоубиър. — Американците са го позволили, като не са унищожили видимите му останки. Макар че нашият Хамед винаги си е бил специалист по измъкването. Дребен крадец от Залива. Дубай. Пети син в рода си. Бързо станал черната овца. Много черна. Наложило се да изчезне в края на юношеството си заради наложена му смъртна присъда. Саудитците са го искали много силно. Лелите знаеха къде е, разбира се, макар че и аз самата бях забравила за него. Но не бихме казали на саудитците, освен ако не си струва усилието. Майка му беше швейцарка, между другото, културен антрополог. Познава неопримитивите. Благодарение на това е основал кръпкарите си, предполагам.

— Изфабрикувал е смъртта си? — Музиката, ако можеше да се нарече така, беше прераснала в почти инфразвуков тътен, който се забиваше в мозъка на Недъртън. Той се изправи, отдръпна се от Лоубиър и от колоната. — Не издържам повече!

— Изфабрикувал я е и то извънредно щателно. ДНК-то на периферника е на въображаем индивид, макар и с вече изцяло документирано минало. Предполагам, че собствената ДНК на Хамед също е много далеч от оригинала, за да се намира на крачка пред саудитците. Но ще се смиля над вас, мистър

Недъртън, виждам колко ви е трудно. Затворете очи.

Уилф послушно ги затвори.

67.
Черната красавица

Адвокатите им бяха от „Клейн, Круз и Вермети“ в Маями. Единият от групата, с която се срещнаха в снекбара на „Хефти“, се оказа от рода Вермети — Брент, — но не беше упоменатият в названието Вермети, а негов син. Още не беше станал пълноправен съдружник.

Идеята да подпишат документите тук беше на Мейкън. Иначе щяха да го направят във „Фаб“-а, в съседната зала или в полицейската кола на Томи, който докара кохортата адвокати от футболното игрище — там кацна наетият от Клантън хеликоптер. Бяха дошли със собствен самолет от Маями до Клантън и се държаха ужасно мило. Толкова мили бяха, предположи Флин, че „Колдайрън“ сигурно им плащаше тонове пари да не показват колко странно според тях е всичко случващо се, както и че Бъртън и Мейкън се уреждат с корпорация, дето купува търговския център. Но тази любезност улесняваше положението. Брент, който имаше дори по-скъп на вид тен от този на Пикет, беше ошушкал порция свински хапки, докато двамата други пиеха „Хефти Лате“.

Флин видя Томи само докато ги съпровождаше от паркинга, нямаше възможност да поговорят. Предположи, че шофирането и охраната вече са му част от задълженията или поне част от сделката на Джакман с Пикет. Беше ѝ кимнал, когато се върна към колата. Тя пък му се усмихна.

Беше си помислила, че е изхвърляне да карат Томи да докара адвокатите на срещата в „Хефти Март“, но сега предположи, че връзката му с града поначало е била шашмава. За Джакман и Пикет сигурно знаеха сума хора и повече, отколкото на Флин ѝ се щеше да си представи, си вадеха парите с печатане на дрога, макар и не всички — пряко.

Така че ако Томи докараше някакви костюмари в „Хефти“, а след това поседеше на паркинга, докато те си провеждат събрание вътре, местните граждани вероятно биха пренебрегнали случващото се. Или ще наминат да кажат „здрасти“ на Томи, да се почерпят едно от машината на „Кофи Джоунс“ и няма да го попитат какво прави.

В снекбара сега седяха само двамата с Мейкън, Бъртън беше отишъл с Томи да върне адвокатите до хеликоптера им. Флин си взе половин порция пилешки хапки, които понякога харесваше повече, отколкото ѝ се искаше да признае.

— И по две глави да имахме — въздъхна Мейкън, — нямаше да го споменат…

Той си беше сложил виза и Флин подозираше, че буквално държи под око новините и борсата.

— Бяха любезни обаче.

— Не искаш да виждаш лошата им страна.

— Значи ти си главен технически директор?

— Да.

— Шейлин не е ли в борда на директорите? Това идея на Бъртън ли е?

— Не мисля, че той има право на мнение. Според мен онези искат вътре да са хората, които са важни по някакъв начин за тяхното начинание. Ти си важна, Бъртън също, очевидно и аз, както и Конър.

— Конър ли?

— И той не е в борда, но явно е важен.

— Мислиш ли?

— Вече глътна едно от тези… — Мейкън извади от предния джоб на новата си синя риза пластмасова кутийка и я постави на масата помежду им. Беше прозрачна, плоска и правоъгълна. Вътре, върху бяла подложка с едно гнездо, лежеше лъскава черна капсула.

— Ще ти трябва вода да я глътнеш.

— Какво е това? — Флин погледна изпитателно печатаря.

— Проследяващо устройство. Това, което виждаш, не е самото то. Около него е поставена гел капсула, която го прави по-трудно за губене и по-лесно за преглъщане. Самото устройство е съвсем миниатюрно. Аш ги поръча от Белгия. Свързва се с лигавицата на стомаха, държи шест месеца и после се саморазпада и природата си свършва работата. Компанията, която ги произвежда, си има собствена верига нискоорбитални сателити. Налага се постоянно да пускат нови, но те са го превърнали в предимство, а не в бяг, понеже това им позволява да променят непрекъснато вградения шифър.

— За да следят къде се намирам?

— На практика ще те открият навсякъде, освен ако някой не те пъхне във фарадеева клетка или не те натика дълбоко под земята. Малко по-сигурно е от „Баджър“… — Той се усмихна. — А и телефона си можеш да загубиш. Искаш ли вода?

Флин отвори кутийката и изтърси предмета от нея. Не ѝ се стори по-различен от всички други видове капсули. В лъскавите му черни дълбини танцуваха малки отражения от лампите на снекбара.

— Няма нужда — каза тя, сложи капсулата на езика си и я

преглътна с половината чаша късо чисто кафе, която Бъртън бе оставил на масата. После добави: — Ще ми се някой в Белгия да можеше да ми каже къде, по дяволите, съм… Така де. Спрямо всичко останало. Сериозно говоря.

— Знаеш ли какво означава „странични жертви“?

— Хора, пострадали, понеже случайно са били близо до някаква катастрофа?

— Това сме ние — обясни Мейкън. — Нищо не се случва заради това кои сме и какви сме. Случайност е или поне с такава се започва, а сега се носим по течението с хора, които, без да им мигне окото, са способни да преодолеят основните закони на физиката или поне на финансите, и правят всичко това по някакви си техни причини. Покрай тях и ние ще забогатеем или ще се загробим, и всички до един сме само странични жертви.

— Звучи горе-долу вярно. И какво, според теб, можем да направим по въпроса?

— Постарай се да не пострадаш. Нека всичко си върви по курса, понеже и бездруго не можем да го спрем. И понеже е интересно. И се радвам, че глътна хапчето. Ако се изгубиш, то ще ни каже къде да те намерим.

— А ако не искам да бъда намерена?

— Онези горе не са същите, които се опитват да те убият, нали? — Мейкън си свали виза и погледна Флин в очите. — Срещала си се с тях. Според теб ще се пробват ли да те ликвидират, ако се случи да ги забъркаш в някаква голяма каша или заради теб изгубят страшно много пари?

— Не. Не бих могла да посоча конкретно защо. Но въпреки това са в състояние напълно да прецакат света, просто като ровичкат в него. Могат, нали?

Мейкън сви пръсти около преплетените сребърни нишки. Флин погледна надолу и видя светлинките на проектора да шават сред тях. Пак го погледна в очите.

Той кимна.

68.
Имунно телце

Недъртън стискаше здраво очи, уплашен до смърт от сивата светлина на острова на кръпкарите, но долови меден аромат — топъл, макар и някак смътно метален.

— Съжалявам, мистър Недъртън — обади се Лоубиър някъде наблизо. — Предполагам, че преживяването е било много неприятно. Да не говорим, че беше ненужно.

— Няма да отворя очи — заяви той, — докато не се уверя, че вече не съм там!

В противоречие на думите си отвори дясното, но само отчасти. Старицата седеше с лице към мястото, на което той лежеше.

— Под купола на наземната яхта сме — заяви Лоубиър. — Неперифeрно.

Недъртън отвори и двете си очи и видя, че тя е запалила свещта си.

— Къде бяхте досега?

— В шатрата на Аш — обясни тя. — Ако се бях появила по-рано, щяхте да попитате къде отиваме. И вероятно да ми откажете.

— Отвратително място — потръпна той. Имаше предвид острова, макар че същото важеше и за шатрата на Аш. Седна и при това движение възглавницата, която досега крепеше главата му, се смъкна надолу.

— Аш — отвърна Лоубиър, изпънала пръсти около свещта, за да поеме топлината — ви смята за консервативен.

— Така ли?

— Или може би за романтик. Вижда неприязънта ви към настоящето, вкоренена в представата за падението от трона на величието. Че някакъв предишен ред или може би липсата на такъв е позволявал по-автентичен живот.

Автономният прекъсвач се изхлузи от челото на Недъртън и се спусна над очите му. Той го дръпна, пребори се с желанието да го счупи на две и го остави настрани.

— Тя е тази, която скърби за масовото измиране. Аз просто си представям, че положението не е било така мъчително поначало.

— Аз от първа ръка си спомням света, който вие само си въобразявате, че е бил по-приятен от този — заяви Лоубиър. — Носталгията по отминалите епохи е удобно нещо, особено за

онези, които не са ги изживели на гърба си. Пишем историята от обобщения, които изобщо не разбираме. Завинтваме етикети на резултата. Дръжки. След това говорим за тях така, все едно те са самата същност на събитията.

— Нямам представа как биха стояли по друг начин нещата — отвърна Недъртън. — Просто не ми харесва положението тук. Очевидно и Аш не го харесва.

— Знам — отвърна полицайката. — Пише го в досието ви.

— Кое?

— Че сте хронично недоволен, макар и без конкретни цели. Иначе можеше да се срещнем по-рано… — Синчецът в очите на старицата внезапно се сдоби с букет от бръсначи.

— И защо по-точно смятате, че Ал Хабиб е тук? — попита Недъртън, понеже смяната на темата му се стори внезапно приемлива.

— Онова, в което сте видели Дийдра да забива палец, беше периферник — каза Лоубиър. — От години е бил периферно на Кръпката, макар и не с това пери, което видяхте заедно с Рейни. Много скъпа играчка — тази, която загина пред фийдовете ви. Била е там само от няколко дни. С пълен геном, пълен комплект органи, отпечатъци на пръсти. Стандартните елементи на законовата смърт, които полицията търси в очакване да бъдат зачертани. Историята на острова води към въображаемо същество. Предишният му периферник най-вероятно е бил завързан с тежести и спуснат във водния стълб, за да бъде изконсумиран от техните асемблери. Никой от приближените му не е бил запознат с този план, нито с истинската му самоличност, а сега, благодарение на американците, те всички са уж мъртви. Но ние видяхме оцелелите, нали? Циментират го в самата тъкан на дома си. Покланят се на онова, което се е преструвал, че е.

— Всъщност не е стъпвал там преди, така ли?

— Несъмнено е бил поне в началото, за първоначалната им флотилия и основаването. Може би и за канибализма. Нашият Хамед не е особено симпатичен. Бива го в преструвките обаче.

— И на какво се е преструвал? — попита Недъртън.

— На пророк. На шаман. Изключително мотивиран и заради това извънредно мотивиращ. Взимал е същите дроги като кръпкарите и самият той им ги е осигурявал. Макар че, разбира се, в действителност не ги е употребявал. Ако възнамеряваш да презираш скучното ежедневие, препоръчвам планови общества, особено тези, водени от харизматици.

— Смяташ, че е присъствал тук, докато се е занимавал с това?

— Не, не тук. Бил е в Женева.

— В Женева ли?

— Като място, на което да изчака възможността оптимално да монетаризира острова, тя е напълно подходяща. И, разбира се, майка му е била швейцарка.

— Навъртал се е там с два пениса и жабешка глава?

— Всички се променят лесно. — Лоубиър щипна пламъка на свещта. — Направил е грешка обаче, понеже не си е останал там. Лондон е неговата грешка. Незряла.

— Защо?

— Защото отново привлече вниманието ми. — От изражението на старицата на Недъртън му се прииска да беше сменил темата отново.

— А какво — попита той, — след като окуражавате любопитството ми, предложихте на Лев?

— Помощ с хобито му.

— Бихте ли ме излъгали?

— Ако нуждата е достатъчно належаща, то да.

— Значи ми казвате, че му помагате в управлението на кочана?

— Нали все пак разполагам със сведения за историята от първа ръка. Имам информация, каквато не е лесно достъпна тук. Нито пък там, бих казала, или тогава. Къде са заровени определени трупове, така да се каже. Естеството на истината в противовес на мнимата политика, за произволни държавни и недържавни агенти. Подавам на Аш и Осиан правилните късчета според нуждата да се разкриват, с което значително ги подсилвам. Изненадана съм само колко увлекателно ми се струва напоследък това занимание.

— Кой друг е там и се опитва да убие Флин и брат ѝ? Знаете ли?

— Не — отвърна старицата, — макар и да имам подозрения… — Тя извади от вътрешния си джоб колосана бяла кърпичка и избърса палеца и показалеца си. — Тази история с Ал Хабиб е също толкова скучна като претенциозната ѝ екзотичност, мистър Недъртън. На едно и също мнение сме за това. Имоти, рециклирана пластмаса, пари. Който и да е проникнал в кочана на Лев, вероятно се занимава със същото. По-интересен въпрос е, разбира се, как точно са били приети там.

— Така ли?

— Ами да, тъй като извънредно тайнственият сървър, който позволява това да се случва, си остава загадка… — проточи старицата.

— Може ли да попитам с какво се занимавате в действителност?

— Вие се гордеете с факта, че не знаете за кого всъщност

работите. Това е доста старомодно. А аз мога да се гордея, стига да бях склонна към подобни неща, с факта, че не знам какво правя.

— Сериозно ли говорите?

— Да, поне в общи линии. В началото на кариерата си бях кадър от разузнаването. И в известен смисъл още съм такъв, но днес съм способна да извършвам разследвания по мой избор. Става дума за, ако така преценя, случаи, свързани с държавната сигурност. В същото време съм служител от силите на закона или каквото и да означава това в открита клептокрация като нашата. Понякога се чувствам като имунно телце, мистър Недъртън. Такова, което предпазва от болест.

Тя го озари с нетипична за нея усмивка и Недъртън си я спомни да казва, че била потискала свои спомени — когато те с Рейни в наетото тяло Ву седяха с нея в колата ѝ. Сигурно имаше и други, непотиснати, каза си, понеже точно в момента бе сигурен, че усеща тежестта им.

69.
Как звучи

Когато Рийс я простреля във врата с онова, което тя мислеше за фенерче, Флин успя да забележи само, че нищо на масата на Бъртън не беше подредено по конец. Болеше. След това ѝ притъмня и нямаше време дори да си помисли какво става.

След разговора си с Мейкън се беше прибрала вкъщи — полека, като се стараеше да не забелязва мястото, където колата на мъртвъците се бе отклонила в канавката. Не се озърташе за дронове. Преструваше се, че всичко е наред.

Майка ѝ спеше, Джанис бе сменена от Литония, която каза, че Леон я докарал от „Фаб“-а. На горния етаж Флин се просна в леглото си; уж нямаше намерение да спи, но сънува Лондон. От въздуха, всички улици — препълнени с народ като Чийпсайд, но с коли, камиони и автобуси вместо с коне и карети. Имаше народ, но не беше Лондон, а нейният град, разраснал се и забогатял, и затова — с река с размера на Темза. След като се събуди, слезе долу. Майка ѝ още спеше, Литония гледаше нещо на виза си. Накрая Флин се отправи към караваната, като се питаше къде ли е Бъртън, но я мързеше прекалено много да провери по „Баджър“.

— Мамка му, Рийс! — изпротестира сега и задърпа пластмасовите белезници, затегнати на китките ѝ.

Рийс караше, не каза нищо, само я погледна и от това я заля страх като вълна. Не защото я беше зашеметил с електрошок и я беше вързал за седалката на тази кола, а понеже и един поглед ѝ стигаше да определи, че е ужасѐн до насиране.

Флин имаше по една свинска опашка на всяка ръка и трета да ги свързва, всичките прекарани през една по-дълга, която минаваше под предницата на седалката. Можеше да вдигне ръце достатъчно да ги облегне на бедрата си, но не по-нагоре.

Не знаеше каква кола кара войникът, но не беше шперплатова, нито електрическа.

— Накараха ме — отсече Рийс. — Нямах шибан избор.

— Кой?

— Пикет.

— Намали.

— Той ще ни преследва — отвърна войникът.

— Пикет ли?

— Бъртън.

— Исусе…

По „Грейвли“ ли се движеха? Флин си го помисли, но после

си промени мнението. Погледна към храсталаците край пътя, които хвърчаха покрай тях.

— Каза, че ще убият семейството ми — продължи Рийс, — и щяха, само дето нямам рода. Само аз щях да съм. Труп.

— Защо? Какво си направил?

— Нищо, мамка му. Ще ме трепят, ако не те закарам при тях. Той има хора при Вътрешните. Вътрешните могат всеки да намерят. Така ще ме гепят и после някой ще дойде да ме утрепе.

— Можеше да ни кажеш.

— Ми да, та после да дойдат да ме утрепят. И бездруго ще ме освиткат, ако не те закарам при тях сега.

Флин го погледна и видя на скулата му да подскача по своя воля мускул. Все едно, ако го вържеш за нещо, можеш да пратиш цялата история на живота му по радиото, всички части, които войникът не можеше да разкаже или дори не знаеше.

— Не щях — продължи Рийс. — Ама не е като да имах избор да им повярвам, или не. Ясно е кои са те и какви ги вършат.

Флин опипа и двата предни джоба на дънките си. Телефонът ѝ липсваше, не беше и на китката ѝ, не седеше върху него.

— Къде ми е телефонът?

— В медна торбичка, която ми дадоха.

Флин погледна през прозореца. После към пластмасовите хромирани букви на жабката.

— Каква кола караш?

— „Джип Виндикейтър“.

— Харесва ли ти?

— Да не си откачила?

— Просто да върви разговорът…

— Не е шперплат — обясни Рийс, — американски е.

— Не ги ли правят най-вече в Мексико?

— Сега ли намери да плюеш проклетата ми кола?

— Все пак говорим за колата, с която ме отвличаш.

— Не го казвай!

— Защо не?

— Ами кофти звучи… — изсъска Рийс със стиснати зъби и Флин разбра, че е на косъм да се разплаче.

70.
Собственост

Кухнята ухаеше на блини. Пържеше ги Лев.

— Тя ти помага с кочана — обвини го Недъртън. — Каза ми го.

По восъчните листа на хостата отвън в градината се сипеше дъжд. Тилацините не харесваха ли дъжда? Не се виждаха нито Гордън, нито Тиена.

Лев вдигна поглед от сегментирания железен тиган.

— Не очаквам да разбереш.

— Кое да разбера?

— Привлекателността на континуумите. Или на сътрудничеството с нея. Тя вече ни вкара в Белия дом.

— Кой е на власт по онова време, първият мандат на Гонзалес ли е?

— Нямаме пряк контакт. Още. Но сме близо. Никой мой познат не е проникнал в кочан толкова успешно. Лоубиър знае важните места и лостовете за тях. Наясно е как работи системата.

— Това ли ти предложи тя след онази първа среща?

— Реципрочно е — отвърна Лев и махна тигана от котлона. — Тя ми съдейства да защитаваме Бъртън и сестра му, ти ѝ помагаш с тази работа с Аелита, Дийдра и съучастниците ѝ… — С помощта на шпатула започна да прехвърля блините в двете готови чинии. — Сьомга или хайвер?

— Хайверът истински ли е?

— За хайвер от есетра би желал да се обърнеш към дядо ми.

— Не бих желал подобно нещо.

— Ял съм — уточни Лев. — Не можах да забележа разликата. Този е равен по качества с него.

— С удоволствие ще хапна, благодаря.

Руснакът сложи щедро количество сметана и хайвер върху всеки блин.

— Осиан прие едно „Бентли“ — продължи Недъртън. — Докара се от Ричмънд Хил. Като сребристосива парна ютия, без прозорци, с шест колела. Грозилище. Паркирано е до типито на Аш. То за какво е?

— Транспорт за важни клечки — отвърна Лев. — Ранен джакпот. Моите хора трябва да разглобят нещо, така че ще го направят вътре. Може да излязат асемблери.

— Количката ли?

Зубов вдигна поглед от блините.

— Кой ти разказа за нея?

— Осиан ми я посочи, докато чакахме периферника на брат ти. Не спомена за разглобяване. Но после го видях да я бута през гаража, а Лоубиър заяви, че ѝ трябват оръжията ѝ.

— Не е знаел какво следва, когато ти я е показал. Старицата я потърси едва когато ти се върна от онзи клуб. Веднага след това. Е, не точно нея. Попита дали разполагам с някакви оръжия. Не държа нищо подобно. Но след това си спомних…

— Асемблерите?

— С кратко действие — оправда се Лев. — Сами се разпадат. Ако се случи нещо непредвидено, колата би трябвало да успее да ги задържи.

— Доминика не искала количката, каза Осиан.

— И аз също. Дядо имаше добри намерения, но той е от друго поколение. Не си посещавал Федерацията, нали?

— Не — отвърна Недъртън.

— И аз някак успях да го избегна.

— Доминика тук ли е родена?

— В Нотинг Хил.

Лев беше един от хората, на които бракът прилягаше по извънредно фундаментален начин — състояние, което публицистът дори не би могъл да си представи. Светът, по негово мнение, се състоеше от множащи се такива състояния.

— Защо са ѝ на Лоубиър оръжията от количката? — попита той, докато Лев му подаваше затоплената чиния.

— Не е споделила. Предвид качеството на съветите, които осигурява на Аш и Осиан, нямам желание да гадая намеренията ѝ.

— Нямаш представа кой друг е в кочана ти?

— Не. Но техните умници са не по-лоши от тези на Аш… — Вече седяха на боровата маса, Лев — с вдигната над блините си вилица. Намръщи се. Изреди: — Да? Кога? Знаят ли кой? — Погледна към Недъртън или по-скоро през него. — Обади ми се тогава… — И остави вилицата си.

— Какво има?

— Сигнатурата на телефона на Флин е изчезнала на около три километра от дома ѝ.

— Не знаеш къде се намира, така ли?

— Знаем — отвърна Лев. — Има тракер в стомаха си. Услугата ни съобщава, когато тя напусне определен периметър, което се е случило. И тракерът, и телефонът ѝ са тръгнали заедно към най-близкия град, което тя прави често, но после и двете са завили на север. В същия момент е изгубен сигналът на телефона. Или го е изключила, което никога не прави, или някой го е

блокирал. Малко след това излиза от периметъра. От този момент колата кара с превишена скорост и по много черни пътища.

— И тя е вътре в тази кола?

— Да, но приближава щабквартирата на синтезиста на дроги, който контролира окръга ѝ.

— Отвлекли са я? — изуми се публицистът.

— Кръстът на Лоубиър, както го нарича Аш.

— И какво ще предприемеш?

— Лоубиър има свой служител — или служители — в кочана — уточни Лев. — Според Аш и те се занимават с това. Както и брат ѝ и Мейкън, разбира се.

— И кои са тези служители?

— Не казва. На Аш и Осиан това не им харесва. Вероятно е човекът, който има достъп до Белия дом на Гонзалес — предполагам само, тя не ми е споделяла същински подробности… — Лев вдигна вилицата си. — Изяж блините, докато са още топли. След това ще слезем долу да се видим с Аш.

71.
Голямото имение

Имотът на Пикет, поне каквото успя да види от него, изобщо не съответстваше на представите ѝ.

Рийс я прекара през бяла караулка с прозорци като бойници, но не спря да се обади оттам. По-нататък мина покрай дълъг участък с бяла пластмасова ограда, фабната да изглежда като кичозна версия на старовремска плантация, зави през не така префърцунен портал, вече отворен, където ги чакаха двама души с камуфлажни дрехи и шлемове до голф количка. И двамата имаха пушки. Рийс слезе и поговори с тях, докато единият приказваше с някой друг по микрофона си, но дори не погледнаха Флин.

Тя се беше отказала да говори с похитителя си още преди няколко мили. Беше видяла, че това влошава шофирането му, а нямаше смисъл да се убива на някакъв си черен път през нощта, дори в положение като това. Все подминаваха останки от стари катастрофи, останали там, понеже държавата, да не говорим за окръга, не можеше да си позволи да похарчи средства да ги разкара. Флин се чудеше дали хората в онези коли бяха говорили с някой като Рийс, когато е станала катастрофата. След това си спомни, че глътна черното хапче в снекбара на „Хефти“ и се зачуди дали то си върши работата както се очаква. Рийс не знаеше за него, макар че прибра телефона ѝ във фарадеева торбичка.

След разговора с охраната, той се върна при джипа, отвори вратата откъм Флин, взе резачка за тел от задния си джоб, щракна опашката, която я придържаше към седалката, и ѝ нареди да излезе.

Когато тя се подчини, подпря темето ѝ с длан, както правят ченгетата по сериалите и Флин се замисли, че досега той не я беше докосвал, не си спомняше такъв случай, дори не се бяха ръкували, а се познаваха достатъчно добре от близо три години.

— Ако видиш Бъртън — каза ѝ той, — му предай, че просто не ми оставиха никакъв избор.

— Знам, че не са — отвърна тя и я заболя от мисълта, че това е вярно. Че човек като Пикет, просто благодарение на репутацията си, може да предостави на Рийс избор между тази постъпка и възможността да си седи да чака да дойдат да го убият.

Войникът затвори вратата на джипа, връчи торбичката с

телефона на пазача, който стоеше по-близо, заобиколи колата, качи се на шофьорското място, хлопна вратата си, обърна и натисна газта.

Мъжът с телефона на Флин във фарадеевата торбичка щракна нещо като кучешки тренировъчен повод на пластмасовата опашка, която държеше китките ѝ долепени една до друга. Вторият наблюдаваше как порталът се затваря самичък. След това я отведоха до количката за голф, на която беше написано „Корбел Пикет Тесла“. Онзи с каишката седна отзад до Флин, а другият караше, но и двамата не продумаха нито дума, докато я отвеждаха към къщата на Пикет, разположена по-навътре в имота, на път с една лента, насипан с чакъл, който не беше добре утъпкан.

Къщата озаряваха ярки като ден прожектори и беше грозна като смъртта, пък макар и това да беше просто задната ѝ страна. Цялата беше боядисана в бяло. Флин предположи, че е замислено, за да вържат детайлите, но не бяха успели. Приличаше на зашита към имението фабрика или може би автомобилно представителство, след това блъснато с краймагистрален ресторант от незнайна верига и затрупано с няколко плувни басейна. Виждаха се разпръснати бараки — както покрай пътя, така и по-далеч от него, също и машинарии, завити с големи брезенти, и Флин се почуди дали Пикет наистина не печата дрогите си тук. Предположи, че не би го направил, но може пък и да не му пукаше. От друга страна, беше и напълно възможно изобщо да не живее в имението си.

Количката се приближи до ръждива бяла врата в приличната на фабрика част на сградата и мъжът до нея дръпна леко каишката, така че Флин слезе. Той я наблюдаваше, но не я гледаше в очите. Другият докосна нещо на колана си и вратата задрънча. Въведоха я в голямо, тъмно в по-голямата си част помещение, а след това я прекараха между редици бели пластмасови цистерни, по-високи от нея самата и подобни на онези, в които се съхранява дъждовна вода.

Стигнаха до стена, която вероятно беше основата на оригиналната къща — отлят неравен бетон с врата в средата. Обикновена врата от „Хефти“, но със завинтено на нея старомодно резе — голям ръждив железен път, пъхнат през у-образно ухо. Приличаше повече на дървесна къщичка, отколкото на печатница на наркобарон, но пък Флин предположи, че на Пикет не му пука и за двете. Тя чакаше, както беше видяла да правят, когато водят човек на каишка, докато вторият ѝ тъмничар издърпа резето, отвори вратата и светне твърде много лампи наведнъж, увиснали ниско от неизмазания бетонен таван, който и

без това не беше особено висок. Двамата я поведоха към маса в средата, единствената мебелировка в стаята освен два стола, по един от двете ѝ дълги страни, като онези в снекбара на „Хефти“. Масата, завинтена за пода с галванизирани Г-профилни скоби, беше с неръждаем плот, очукан от употреба като маса в ресторант. Флин изобщо не искаше да си представя как са се появили някои вдлъбнатини и драскотини, а на всичкото отгоре точно в средата имаше пробита дупка и в нея — завинтен голям винт, от онези, на които се окачват детски люлки. Мъжът с каишката я отведе до стола до масата, обърнат към вратата, посочи ѝ го и тя седна. След това придърпа китките ѝ до винта, закачи белите пластмасови опашки на Рийс за него с много по-сериозна на вид такава — за разнообразие в съвсем официалното синьо на Вътрешните, — откопча каишката и двамата се обърнаха и излязоха, като оставиха лампите светнати и затвориха вратата. Флин ги чу да връщат резето на мястото му.

— Мамка му цепеняшка… — промърмори тя, а после се сети, че звучи като петгодишна и сигурно я записват. Озърна се в търсене на камери. Не видя нито една. Сигурно имаше обаче, понеже струваха жълти стотинки, пък затворникът ти може да каже или направи нещо, за което би искал да знаеш. Лампите ѝ се струваха твърде ярки, бяха от онези напълно бели флуоресцентни крушки, на чиято светлина човешката кожа изглеждаше особено зле. Флин предположи, че би могла да стане, но при това имаше вероятност да събори стола, а тогава нямаше да има на какво да седи.

Чу резето да се изплъзва от ухото.

Корбел Пикет отвори вратата. Носеше големи черни пилотски очила. Приближи масата и остави вратата отворена зад гърба си. Часовникът му все едно беше свален от таблото на стар самолет, но златен и на кожена каишка.

— Е? — попита той.

— Какво е?

— Да си си изкълчвала някога челюстта?

Флин го погледна въпросително.

— Мога да ти я изкълча — предложи той, гледаше я право в очите, — ако не ми кажеш повече за твоите хора в шибаната Колумбия.

Тя кимна съвсем лекичко.

— Колко повече знаеш от това, което ми каза в къщата?

Флин се канеше да отвори уста, но той вдигна ръка — онази с големия златен часовник. Тя застина.

— Колумбийците ти — заяви Пикет и отпусна ръка, — колкото и да са шибани, не са непременно с най-многото пари в

тази игра. Като нищо кинтаджията ще се окаже някой друг. И е възможно дори да съм си говорил с този другия. За теб. Всичките адвокати в Маями пет пари не струват за конкуренцията ви. Бих казал, че сте лапнали твърде голяма хапка, но ще рече, че подценявам тях.

Флин чакаше той да я удари.

— Не ми разказвай разни глупости. — Слънчевият загар на Пикет изглеждаше още по-странно на това осветление, по-зле и от кожата ѝ, но по-равен.

— Не ни казаха особено много.

— Хората, с които разговарям, искат да те убия. Незабавно. Щом видят доказателство, че си мъртва, ще ме засипят с повече пари, отколкото можеш да си представиш. Ще рече, че не си просто някаква случайна беднячка, макар че на мен ми приличаш точно на такава. Какво те прави толкова ценна?

— Нямам ни най-малка представа защо на някой може да му пука за мен. Или защо колумбийците ни избраха. Ако знаех, щях да ти кажа… — А после се намеси онова налудничаво гласче, което за първи път се беше обадило в главата ѝ по време на „Операция «Северен вятър»“. — Откъде, казваш, са тия типове, дето разговаряш с тях?

— Не казват — отвърна Пикет, вбесен, че това е вярно и още по-вбесен на себе си, че е отговорил на въпроса.

— Ако струвам повече мъртва, отколкото жива — продължи налудничавото гласче, — как тъй още мърдам?

— Заради разликата между осребрен чек и лост за маневри — обясни Пикет. Наведе се малко по-ниско. — Не си глупава, а?

— Уилф Недъртън — отвърна Флин, а налудничавото гласче замлъкна така рязко, както се беше и обадило. — От „Колдайрън“. Той ще иска възможност да наддава срещу онези другите.

Пикет май се усмихна, ако се броеше съвсем лекото трепване на ъгълчетата на устата му.

— Ако използваме телефона оттук — каза и отстъпи назад, — твоите хора ще узнаят точно къде си, а също и къде сме ние. Ще изчакаме още няколко часа, докато дрънкалото се озове другаде и тогава ние с теб ще пренасочим през него обаждане до твоя мистър Колдайрън. Междувременно ще чакаш тук.

— Има ли вероятност да намалиш лампите?

— Не — отвърна Пикет и по устните му пролази микроусмивка като преди малко, сетне той се обърна и излезе. Затвори вратата зад гърба си.

Флин чу дрънченето на резето.

72.
Що-годе луксозно

Недъртън гледаше как Осиан преобразува разкритата бебешка количка, лъскава като влажно ментово бонбонче в червено и кремаво, в изненадваща, макар и само смътно антропоморфна конструкция.

Двата задни чифта колела, сега полегнали на пода на гаража, бяха образували стъпала с формата на осмици, от които стърчаха раирани като захарни пръчки крака. Бляскавата броня, обгръщаща самата седалка на количката, се беше приплеснала странично и разширила отгоре, за да внуши мускулест динамизъм. Гумите в края на всеки манипулатор намекваха за стиснати юмруци. Недъртън с лекота си представяше как тази конструкция би се сторила привлекателна на дете. Не изглеждаше даже толкова въоръжена, а по-скоро нафукана и дръзка.

Осиан завъртя контролера ѝ в кремаво и червено и я насочи към отворената врата на специалния седан „Бентли“, в който тя се качи, прихващайки с четирите си гумо-лапи сребристата му броня. Седна на обърната назад седалка и застина след последното чукване на контролера от страна на Осиан.

Аш беше настояла Недъртън да остане с ирландеца, докато те с Лев се занимават с наболялото отвличане на Флин. Поддържаха връзка с Осиан, но Недъртън чуваше само неговите реплики на тази страна на разговора, и то — на променливия птичи език на техниците.

Публицистът проследи как Осиан слага чифт гротескни ръкавици — или по-скоро ръце — на белия екзоскелет. На тях имаше прекалено много пръсти, черни и притеснително меки, приличаха на твърде големи, анатомично неверни гумени паяци. Втората създаде на Осиан някакви непредвидени неприятности, така че той я остави за известно време и предпочете да разкрие и преобрази количката.

— Кога ще стигнат до Флин? — попита Недъртън.

— Както знаеш — отвърна Осиан, — нямам представа.

Той пусна контролера в широкия джоб отпред на престилката си, наведе се да намести жълтите наколенници, които носеше на черните си панталони и после коленичи пред белия екзоскелет.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Може да пробваш да се разкараш — предложи ирландецът, без да вдига глава.

— Бъртън ли е отишъл да я прибере?

— Изглежда най-вероятно.

— Предполагам, достатъчно компетентен е — призна Недъртън.

— Като изключим тенденцията да го избива на свирепо насилие… — Осиан пъхна черен, подобен на химикалка инструмент в поклащащите се като желе черни пръсти на непокорната ръкавица и предизвика мимолетно пулсиране на червена светлинка.

— Беше дезориентиран — оправда го Недъртън. — Разбираемо. Когато ти нахлу с трясък, той реагира.

— Ако знаеш как щях да те дезориентирам — отвърна Осиан, — ако Зубов не се нуждаеше от теб да лъжеш приятелката си в очите. Вярно ли е, че тя периодично се подлага на одиране, свалят ѝ целия епидермис, за да го окачат в някоя шантава институция, склонна да излага на показ подобно нещо?

— Очевидно и по този начин може да се представи…

— Падаме си извратеняци, а?

— Тя е художник — възрази Недъртън, — не очаквам да разбереш.

— Задникът ми е космат — заяви Осиан, все едно назоваваше най-съществено правило на отдавна пазена в тайна философия, след това многократно натисна химикалкоподобния инструмент в черния паяк и успя за момент да произведе равномерно зелено сияние.

— Защо ги слагаш?

— Заради техника на Мейкън. Полеви манипулатори, военни. Стават за всичко, от зидария до нанохирургия. Веднъж заключен вътре, не бива да се окаже, че му липсва подходящият размер инструмент.

— Къде да го заключим?

— Там — Осиан посочи лишеното от прозорци сребърно превозно средство. — Вкарваме ги вътре, запечатваме го, изтегляме налягането и създаваме частичен вакуум. Ако нещо се изплъзне, ще си остане херметизирано. Всъщност обаче го правим, за да зарадваме Зубов. Тези асемблери са самоунищожаващи се. Ако не бяха, нищо в тази кола не би могло да ги спре.

Недъртън погледна екзоскелета. По време на посещението на Бъртън Осиан беше закачил засводен, прозрачен цилиндър върху раменете на апарата. В него, неподвижен и с разперени крайници, стоеше хомункулусът, който ги беше возил до къщата на любовта заедно с Лев. Макар че както публицистът добре знаеше, тогава шофираше Аш.

Осиан се изправи и пусна черния инструмент в джоба си при контролера.

— Лоубиър — сподели той, — има човек в кочана. Случайно да си чувал нещичко за това?

— Не — излъга Недъртън. — Кой е?

— Ако знаех, щях ли да питам? Който и да е, явно не му се плаща. Не и от наша страна. Аш описва всички похарчени там пари. А Лоубиър има човек на каишка на повикване, очевидно способен да се вмъкне навсякъде, да научи всичко…

— Защо си мислех, че точно такова нещо ви трябва?

— Не и ако означава, че в екипа ни има жокер с неизвестни качества. Тогава играта отива в ръцете на Лоубиър.

— Тя и сама по себе си е жокер с неизвестни качества. И съвсем очевидно играта е в ръцете ѝ още от деня на онзи разговор на четири очи с Лев.

— Той не го вижда така — отвърна Осиан, — тя му е тайният коз. Изпаднал е в заслепление. Може и да те послуша обаче. Ти си поне донякъде висша класа… — И примигна. Отклони поглед и се заслуша. Каза нещо на поредното чуруликащо есперанто. Пак се вслуша. — По-близо са до нея.

— Тя в безопасност ли е?

— Жива е. Тракерът в стомаха ѝ им изпраща основните ѝ жизнени показатели.

— Тракер ли?

— Иначе нямаше да знаем къде да я търсим.

Новите ръце на екзоскелета внезапно подскочиха с тихо шумолене до положение на напрегнато внимание и хиперманипулативна готовност.

— Задръж малко — помоли Осиан, но не се обръщаше към Недъртън и, очевидно, не говореше на Аш. — Ще трябва първо да те вкарам вътре, а после да изтегля въздуха.

Уилф видя хомункулуса под прозрачния купол да отпуска собствените си ръце и едновременно с това — тези на екзоскелета, чиито черни пръсти провиснаха отново.

73.
Червено, зелено, синьо

Единственото хубаво, което можеше да се каже за тази тоалетна беше, че има седалка. Липсваше врата, а мъжът с кучешката каишка стоеше на няма и два метра от пленничката и я следеше с ъгълчето на окото си. Беше сменил пушката си с пистолет, носен в една от онези найлонови сбруи, преметнати през колана и закопчани на бедрото, точно където би си го провесил телохранител от сой.

Заради компанията Флин се радваше, че нуждата ѝ е само да пишка. Беше накарала тъмничарите си да я доведат тук чрез обяснения какво наистина ѝ се налага да направи, както и че ако в крайна сметка не се смилят и тя намокри гащите, това няма да се хареса на Пикет, ако приемем, че той се върне, а им беше казал, че определено възнамерява, но не го беше направил вече часове наред. В крайна сметка Флин се оказа права за монтираните камери и сигурно беше дръпнала правилната струна с молбите си за асистирано уриниране. Без сърдити нотки, нищо твърде настоятелно. Просто си седеше и говореше на вратата, понеже нямаше представа къде може да се намират камерите. Беше го направила два пъти, с няколко минути почивка между сеансите, като внимаваше втория път да не ескалира. Скоро след това двамата мъже влязоха, сложиха ѝ каишката, срязаха синята опашка на Вътрешните, която я държеше вързана за масата, и я изведоха навън. На около десет метра отляво, встрани от металната врата, откъдето първоначално я бяха вкарали в къщата, се намираше тази неприспособена за затваряне единична кабинка.

Седнала вътре, Флин си каза, че на подобно място героинята ѝ от Съпротивата в „Операция «Сверен вятър»“ щеше да среже каишката със специален кинжал за палец, скрит в бельото ѝ. Тук нямаше такива инструменти, но пък никой не я беше претърсвал, а вероятно и Рийс не се беше сетил да го направи. Което идваше да рече, че похитителите ѝ са по-невнимателни от много от геймърските ИИ-та, срещу които се беше изправяла и не знаеха, че разполага с тубичка гланц за устни, който би могъл да се окаже експлозив или отровен гел. Но всъщност не беше, а тя си нямаше нищо друго. Трябваше да признае на типа с каишката способностите на тъмничар, понеже беше вързал със свинска опашка найлоновата дръжка на каишката за вертикална тръба с белеща се боя, точно до тоалетната, а това щеше сериозно да

затрудни Флин или някоя друга с повалянето на произволен противник, ако не разполага с пистолет. Когато тя си вдигна дънките и се изправи, тъмничарят се приближи и преряза опашката. След това я върна обратно в ярко осветената стая.

Горе-долу по това време тя забеляза за пръв път насекомото, макар че не му обърна внимание. Беше просто гадина. Бързо приближи, после изчезна.

Обаче нещо изсвистя покрай ухото ѝ, когато я вързаха отново за масата с нова синя пластмасова опашка на Вътрешните, а после двамата пазачи си отидоха. Ако в онези цистерни отвън имаше застояла вода, тук щеше да е пълно с комари. С вързани ръце, Флин беше неспособна да се отбранява от тях.

Гледаше в посока на затворената врата, понеже ѝ беше най-лесно и нямаше особен избор, но изведнъж три ярки мънички точки светлина се плъзнаха хоризонтално в полезрението ѝ, абсолютно стабилни, една след друга, от дясно наляво, и изчезнаха. Червена, следвана от зелена, после синя. Бяха или квадратни, или правоъгълни, и Флин едва имаше време да се почуди дали не получава удар, припадък или пристъп, когато светлинките се върнаха, отново от дясно наляво, в същия ред, по-сближени, а после се смесиха в една-единствена. Аквамаринова.

Която застина неподвижно в средата на бялата, оплескана със следи от пръсти врата на Пикет.

Флин мръдна леко глава с очакване онзи пиксел да изчезне. Но той остана неподвижен, намираше се над плота на масата — по-близо, отколкото си мислеше първоначално. Все едно наистина съществуваше: материален, аквамаринов, невъзможен.

— Шшшт — каза си Флин, а в мислите ѝ загъмжаха онези буболечки, които беше видяла да убиват и изяждат жената — в притурка към кой знае колко епизода *Ciencia Loca* за НЛО, които беше гледала. Не споменаваха за чак толкова дребни. Това тук сега се спускаше, право пред очите ѝ, между вързаните ѝ китки и към плота на масата. Право надолу, като малък асансьор. Удвои се на дължина и започна да се върти по централната си ос, после ускори и се превърна в леко замъглен аквамаринов диск с размера на древна монета от 25 цента, положен на плоската си страна върху плота. И същевременно ясно се чуваше тихо бръмчене. Флин напразно се опита да раздалечи китките си.

Аквамариновото премина в яркожълто и после се появи и стилизирана червена хапка, точно в средата. Перката все още се въртеше, понеже бръмченето продължаваше. Явно гледаше някаква анимация.

— Мейкън?

Дискът проблесна в червено.

Флин беше направила нещо грешно.

Аквамариново отново. После ѝ показа скица на ухо, нарисувано с една черна линия, като правителствените съобщения. Превърна се в домашна муха, нарисувана в същия стил. След това показа и двете, едно до друго, а мухата се смали и се шмугна в ухото. Пак пожълтя. Показа двете бучици на Едуард вместо единичната на Мейкън. Жълтият фон стана кремав, двете точки се превърнаха в емблемата на Лоубиър, светложълтата корона. След това дискът изчезна и остави след себе си самото насекомо, много по-дребно от нето. Не беше муха. Изгледаше прозрачно и восъчно.

— Няма начин! — промърмори Флин под нос. Наведе се напред.

Твърде бързо се движеше, за да го огледа както трябва. Гмурна се в лявото ѝ ухо. Бръмчеше. Пъхна се навътре.

— Не говори — превърна се бръмченето в гласа на Мейкън. — Записват те, на камера. Престори се, че не е станало нищо. Прави точно каквото ти казвам.

Флин се застави да погледне към вратата. Звучеше като него, но тя виждаше дрехите на онази жена да пърхат надолу към празната улица…

— Щракни със зъби два пъти, едно-две, без да отваряш уста. Колкото се може по-тихо.

Тя сведе поглед. Щракна със зъби. Веднъж, втори път. Звукът беше невъзможно силен.

— Ще ми трябва минутка и да не мърдаш много. Стой както си сега, но не шавай. Не и прекалено неподвижна, понеже ще записвам, после ще зацикля записа обратно към тях, така че да виждат само тази поредица, а не какво се случва след това. Ясно?

Щрака-щрак.

— Не прави енергични движения с глава или тяло. Ако мърдаш много, ще забележат повторяемостта на цикъла. Като кажа „готово“, се приготви да действаш. Първо тапите за уши, после костюмът.

Костюм ли?

— Разбра ли? — попита Мейкън.

Щрака-щрак.

— Записвам — предупреди той.

Флин се втренчи във вратата. В дръжката и петната над нея. Надяваше се, че майка ѝ е добре, а Литония все още е с нея.

— Готово — заяви Мейкън накрая. — Зациклих го. Стани!

Флин положи длани на стоманения плот, изправи се и избута назад хефти стола. Чу резето да дрънчи.

Вратата се отвори. Нахлу странно аморфна вълна. Все едно

ретините ѝ се топяха. Нещо като търкалящ се мехур.

— Сепиен камуфлаж — уточни Мейкън в ухото ѝ. Точно като онзи, който Бъртън и Конър бяха използвали във войната.

Костюмът разчиташе всичко близо до себе си и го имитираше, но част от него изглеждаше изпръскана с кръв. Като парче от развален игрови код, което влиза в стаята. После обаче към Флин се стрелна сепийна ръкавица, с главичката на брадвата на Бъртън в нея, пъхна се под ръцете ѝ, за да закачи и пререже синята пластмасова лента. На долната извивка на острието имаше специално ръбче, по-остро дори от останалата част, като бръснач. Беше за въжета, мрежи и сбруи. Резна отново, този път между китките ѝ, за да пререже опашката, която ги свързваше. Другата ръкавица на костюмирания беше стоманеносива лапа, която поднасяше две оранжеви бучки на оранжева връвчица, същински долнопробни хефти бонбонки. Флин ги натика в ушите си, както Мейкън ѝ беше казал, но дали той имаше предвид да хване и буболечката в капана им?

Бъртън се наведе към пода, плъзна се под масата и изскочи до нея. Зашумоля велкро, очите му блестяха. Костюмът се разгъна, той го тръсна пред сестра си и камуфлажът незабавно наподоби цвета на лицето ѝ при това осветление плюс две големи петна — кафявото на очите ѝ. Опитваше се да я наподоби, а Флин си пъхна главата вътре, после ръцете, навлече го, прекалено голям и хлабав ѝ беше и вътре цареше мрак, а когато най-сетне прогледна, лампите изглеждаха милостиво по-слаби. Бъртън запечата своя камуфлаж, след това се наведе да затвори и нейния, втренчен в краката ѝ.

— Вън! — нареди Мейкън, а тапите за уши изкривяваха гласа му.

Бъртън вдигна Флин, преметна я през масата, търколи се след нея като гимнастик, който прескача коза, дръпна я към вратата и я изтика навън. Тя се препъна. Кракът ѝ се преобрази в ивица цимент до кобура на онзи с каишката, все още с пистолет в ръка, опръскан с кръв.

Прекрачи го.

— Вратата — каза Мейкън плътно в ухото ѝ. — Мърдай!

Металната врата, през която я бяха вкарали, зееше, отвън бе притъмняло вече.

Дългите, широки като на пижама крачоли на костюма спъваха Флин и заплашваха да я прекатурят.

Кръвта този път със сигурност не беше виртуална, обади се едно приглушено гласче нейде в дълбините на главата ѝ.

74.
Онзи първи нежен допир

— Извеждат я — каза Осиан.

Операторът на екзоскелета, онзи от кочана, тъкмо се беше настанил на задна седалка в скъпарската бронирана кола, с лице към неподвижната количка и отпуснати черни манипулатори.

— Кой?

— Лудият брат. Провежда ексфилтрацията. Аш казва, че тя малко преиграва.

— Флин ли?

— Лоубиър. Запечатай вратата! — Последната реплика очевидно се отнасяше за бентлито, чиято отворена врата послушно се смали до несъществуваща точка, абсолютно гладка шир от сребристосива боя. Недъртън сметна последния етап на затварянето за особено неприятен, някак октоподски. — Пълен херметик. Изпусни една трета от атмосферата вътре.

Недъртън чу силно съскане на въздух.

— Разглоби я — каза Осиан, вероятно на оператора. — Ако наръчниците не са адекватни, поискай ни помощ.

— Преиграва, така ли?

— Кани се да даде урок. Доста сериозен и необратим.

— Първо трябва да изведе Флин.

— Да ѝ звънна ли, а? Сигурно няма да има нищо против нашия домашен шашмаджия да я прекъсва точно в момента…

Недъртън пренебрегна обидата.

— Какво става там вътре?

— Опитваме се да свалим от бебешката количка две самоограничаващи се роячни оръжия с автономен прицел. Не би трябвало да се окаже ужасно трудно, както предполагаш, след като вече си ме видял да изключвам напълно пущината. Не че садистичните копелета, които са я създали, биха опростили дотолкова живота ни. Ето, нашият техничар отваря обшивката… — Осиан се вслушваше в нещо, което Недъртън не можеше да чуе. — И хоп, започна се. Прав бях.

— Какво хоп?

Ирландецът направо грееше от самодоволство.

— Не ѝ хареса това първо нежно докосване, а? Изпусна асемблери. Проядоха по-голямата част от коженета тапицерия на бащата на Зубов и биологичните елементи на левия ни манипулатор. А другите не ми вярваха, че гадината е винаги нащрек! Няма копче за изключване. През цялото това време е

чакала да убие всеки, който се опита да я изкърти от количката. Ще ги извадим обаче и двете, и то за нула време. А онази, която се задейства, не е пуснала повече от няколко хиляди буболечки. Остават ѝ милиони. Не може да бъде презаредена, честно казано, не и извън Новосибирска област.

Появи се позлатената коронка.

— Флин в безопасност ли е? — попита Недъртън.

— Казах ти, че не знам — сопна се Осиан.

Публицистът се отдалечи от бентлито.

— Очевидно да — заяви Лоубиър.

— Осиан твърди, че според Аш преигравате. Цитирам думите му.

— Аш е много умна, но не е свикнала да оперира от страната на силата. Напълно невероятно е Пикет да си намери място в нашата схема. И някой наскоро се опита да ви убие, мистър Недъртън. Може да приемем, че наркобаронът вече е осъществил определен вид връзка, колкото и далечна да е тя, с онзи, издал заповедта. Искате ли да отидете там?

— Къде да отида?

— В кочана на Лев.

— Това е невъзможно. Нали?

— Физически — да. Виртуално, макар и доста примитивно? Детска игра.

— Така ли?

— Твърде буквално в случая — отвърна старицата, — но да.

75.
Катализатори

Вътрешните ще те приберат безвъзвратно, ако те хванат да се мъчиш да фабнеш сепиен костюм. По-сигурно е, отколкото за принтиране на части да си направиш оръжието пълен автоматик, по-вероятно е, отколкото за печатане на повечето дроги… Флин изобщо не очакваше да види такова нещо, освен по видеото, да не говорим да го носи.

Нощта зад имението на Пикет изглеждаше невъзможно тиха, поне доколкото можеше да я различи през костюма. Все очакваше някой да кресне, да открие стрелба, да задейства аларма. Нищо. Само колелата на едно АТВ, които хрущяха по чакъла. Електрическо, толкова ново, че още ухаеше. Платено с част от лотарийната печалба на Леон, предположи момичето, или с онези пари от Клантън. Усещаше се, че има мощност — стига да му сложиш лопата отпред и можеш да изравниш този път. Бяха прокарали алпинистко въже през фабричните му халки за по-лесно държане. Колелата бяха от скелетен тип, непневматични. На чакъла се бяха преоформили като гуми за пресечен терен, но когато Бъртън зави надясно и слезе от пътя, се разшириха. На тревата машината беше дори по-тиха.

— Мейкън? — Не беше сигурна дали той може да я чуе.

— Тук съм — обади се буболечката в ухото ѝ. — Сега те извеждаме. После ще говорим.

Флин не виждаше накъде са тръгнали. Костюмът на Бъртън беше прекалено близо до онези части на нейния, през които се очакваше да вижда тя, така че се бяха зациклили взаимно и се опитваха да се имитират един друг, заради което увиваха и двамата с брат ѝ в предизвикващ главоболие облак разкривени шестоъгълници. По *Ciencia Loca* бяха показвали такова нещо. Ето че Бъртън натисна спирачките и изключи двигателя. Флин го усети да премята крак и да слиза от АТВ-то. Чу го да разлепва велкрото на камуфлажа си, след това посегна и разлепи и нейния, близо до шията. Нощен ветрец пролази по лицето ѝ. Бъртън се пресегна навътре и я стисна за рамото.

— Изи Айс — повика я по прякор. Флин едва го чуваше заради тапите за уши. Извади лявата, на оранжевата връвчица. Брат ѝ обясни. — Задръж ги на място. Може да стане шумничко.

Ето защо тя натика тапата обратно, завъртя глава, за да го стори и ето ти го Конър, в протезата си от АВ с масивните глезени, стоеше зад Бъртън в сянката на метална барака.

Трябваха ѝ секунда-две да осъзнае, че това не може да е той, понеже торсът и двата крайника изглеждаха някак странно. Буцести, все едно някой ги е облякъл с черните му полартек трика, пълни с глина за моделиране в изобилно количество. И си беше сложил, както стана ясно след крачка към него, една от онези отвратителни на вид маски на президентката Гонзалес, с иконичните белези от акне, оформени като стилизирани кратери върху преувеличените скули. Флин надзърна в празните очи. Черно нищо.

Карлос заобиколи протезата с булпъп под мишница. Целият в черно. Същите на цвят дрехи носеше и Бъртън под разципения костюм. Карлос си беше сложил черна плетена шапка, намъкната до веждите, очите му бяха като ями под очилата за нощно виждане.

— Трябва ни костюмът ти за онзи тип — обясни.

Флин го остави да се свлече до глезените ѝ и го събу. Орлякът шестоъгълници беше изчезнал и вече изобразяваше тревата. Карлос го вдигна и се зае да разкопчава ципове и велкрота. Уви го около високата дълга раница, каквато стана ясно, че носи протезата. Бъртън междувременно я наметна отпред със своя костюм, с маската на Гонзалес, надзъртаща през незаципен отвор. Двамата работеха щателно, а велкротo скърцаше тихо, докато съединяваше костюмите. Ако се направеше както трябва, двата костюма нямаше да влязат в микрофонията на зацикляне. Черното на войниците се вихреше по сепийното покритие. Когато свършиха, и двамата отстъпиха назад и протезата се превърна в сянката, в която стоеше.

— Дрешката напред! — каза Бъртън на някой, който не се намираше тук.

Чудовището направи първата си крачка и излезе от сянката. От него се виждаше само маската, като изключим глезените и стъпалата. Приличаше на глич в бъгава игра. Кръвта на мъжа с каишката сигурно още беше някъде по него. Флин не си спомняше лицето на тъмничаря си. Протезата направи втора крачка, после трета. Същата походка, спомни си тя, отвеждаше Конър до хладилника, само дето сега протезата се привеждаше напред под тежестта на раницата. Щрапаше, плоскостъпо и с дебели глезени, към чакъла. Сега вече маската изчезна. А протезата се насочи към грозната, осветена от прожектори къща на Пикет.

— Какво правите? — попита Флин брат си.

Той вдигна показалец към устните си, качи се на АТВ-то и ѝ даде знак да се настани зад него. Карлос се намести зад нея, пресегна се да сграбчи алпинисткото въже и Бъртън потегли по

тревата и встрани от чакъления път.

Както Флин видя, Пикет притежаваше игрище за голф и по него брат ѝ се отдалечи от къщата, бараките и машините. Луната изгряваше. Гладката почва беше или полимер, или изкуствена трева. Миещо мече застина при вида на машината и завъртя глава да проследи преминаването им.

Зад зелената морава плавен склон прерастваше в неокосено пасище с няколко прокарани през него пътеки, може би направени от говеда или коне. Флин видя нещо бяло в далечината — в крайна сметка се оказа онази същата грозна бяла ограда, но покрай различен участък от пътя. При появата на АТВ-то се надигнаха два силуета в черно, изтичаха до оградата, вдигнаха участък от нея помежду си и го дръпнаха встрани. Бъртън мина през отвора, без да забави скорост, излезе на асфалта, за който Пикет сигурно плащаше на окръга да поддържа в такова добро състояние, и след това ускориха по него.

На около половин миля оттам ги чакаше Томи с голямата си бяла кола, шапката на помощник-шериф и черното си яке. Бъртън намали скорост и паркира до него.

— Флин! — възкликна Томи. — Добре ли си?

— Така ми се струва.

— Някой посегна ли ти? — Той я гледаше така, все едно беше способен да я види отвътре.

— Не.

Помощник-шерифът продължи да я гледа по същия начин.

— Ще те приберем у дома.

Бъртън слезе от АТВ-то, прекоси пътя и застана с гръб към тях, за да се изпикае. Флин слезе. Карлос се придърпа напред до шофьорската част на седалката, хвана ръчките, запали двигателя и обърна машината. Изчезна в мрака, преди Бъртън да пресече пътя отново, упътен обратно натам, откъдето бяха дошли; според Флин отиваше да прибере другите двама.

Томи отвори вратата откъм пътника и тя се качи. Той заобиколи, за да обслужи и задната врата откъм шофьора, дръпна своята и се качи. Бъртън се настани зад него и двамата затвориха вратите си.

— Добре ли си, Флин? — попита Томи отново и ѝ хвърли поглед.

Тя също затвори вратата си.

Той запали колата и покараха известно време в тъмното, в противоположната посока на онази, в която беше тръгнал Карлос. После светнаха и фаровете.

— Пикет е задник — заяви Флин.

— Знаехме го и бездруго — отвърна Бъртън. — А Рийс?

— Пикет е казал, че ще го убит, ако не ме заведе. Според него Вътрешните можели да го намерят навсякъде.

— Предположих — съгласи се брат ѝ.

Само че Флин не искаше да говори за Рийс или за операцията, която бяха подхванали. Не беше в настроение и да говори с Мейкън през буболечката, понеже щяха да я чуят, а Томи се съсредоточаваше върху пътя. Така че завръщането им в града се оказа много продължително и всичко, случило се междувременно, се превърна в нещо като сън, който обаче продължаваше.

Почти бяха стигнали до града, когато Бъртън каза на някой, намиращ се на съвсем друго място:

— Давайте.

Видяха светлината — огненото кълбо зад гърбовете им хвърли сянката на колата на пътя пред тях. Чуха взрива — и после Флин си помисли, че е могла да пресметне километрите, като при светкавица.

— Дявол го взел — изръмжа Томи и намали скоростта. — Какво, по дяволите, направихте?

— Печатари! — обади се Бъртън от задната седалка. — Все успяват да си взривят собствените задници…

Помощник-шерифът не отговори. Отново натисна газта. И се взираше право в пътя.

Флин се надяваше Рийс изобщо да не е спирал, да е напуснал окръга, да е тръгнал към друг щат, да се е измъкнал. Не искаше да пита Бъртън какво е станало с него.

— Пие ли ти се кафе, Флин? — попита Томи накрая.

— За мен е твърде късно, благодаря — каза тя с глас, който не звучеше като нейния; глас на човек, на когото не се беше случвало нищо подобно, а после просто заплака.

76.
Емулиращо приложение

Лентата за глава, която Аш разтягаше, приличаше на онази, използвана от Лоубиър да го заведе на острова на кръпкарите, но към нея беше добавена прозрачна гъвкава камера, чиято млечно-мътна глава приличаше на много голям сперматозоид.

— Няма да се върна там — предупреди Недъртън, благодарен за делящото ги просторно бюро на дядото на Лев.

— Не те и молят. Ще посетиш Флин. С много ниска резолюция.

— Така ли?

— Вече инсталирахме емулиращото приложение на телефона ти.

Публицистът се наведе напред и взе чудото от Аш. Не тежеше повече от другото, но сперматозоидната камера му придаваше едновременно египетски и анимационен вид.

— Имат ли периферници?

— Ще те оставя да откриеш сам.

77.
Колесарче

— Имаш бръмбар в стомаха? — попита накрая Джанис от мрака в подножието на леглото. — И в ухото?

Флин седеше облегната на възглавниците, по гащички и университетската тениска, а лунната светлина се лееше през прозореца ѝ.

— Тази в стомаха ми е тракер — обясни тя — от Белгийска сателитна охранителна служба. Освен мен такива имат и Мейкън, Бъртън и Конър, поне за тях знам.

— А гадината в ухото ти?

— Бъртън си я прибра.

— Как е успял да я извади?

— Мейкън излетя с нея. В шишенце за хапчета. Мислех, че е някаква суперяка щуротия от бъдещето, която са му показали как да фабне, но той вика, че си е оттук, последна мода при военните.

— Тази, която си глътнала, им е показала къде си?

— Иначе нямаше да съм тук сега. Рийс ми прибра телефона в торбичка.

— Мейкън ти направи нов. Ето тук е. Колко ли ще е трудно да се извади онова чудо от стомаха ти?

— Шест месеца и само ще си излезе, каза Мейкън.

— И?

— Изсираш го, Джанис.

— В тоалетната?

— На главата на приятелката си.

— Всеки ден ми се случва — отвърна Джанис от тъмното, — какъвто ми е късметът с приятелите. Но ти просто си се доверила на белгийците, които казват, че ей тъй ще изходиш техния проследяващ бръмбар, така ли?

— Мейкън се е доверил. Къде е Мадисън?

— Строи крепост. В новия ти световен щаб до „Фаб“-а.

— Защо?

— Бъртън му каза да го направи. Вручи му хефти карта за разплащания. Нареди му да импровизира.

— От какво?

— От около двеста палета с онези покривни плочи от изкуствен асфалт. Същите, дето ги правят от натрошени бутилки, стари гуми и боклуци. Оставя ги в опаковките, кара момчетата на Бъртън да ги градят вместо тухли — два метра висока стена, два чувала дълбока. Туй чудо може да спре много сериозни муниции.

— Защо?

— Питай Бъртън. Мадисън казва, че ако Вътрешните ни дишат във врата, изобщо няма да ни е от полза. А Вътрешните направо са плъзнали по онова, което остана от имота на Пикет. Замъкнали са Томи да им помага.

— Сигурно му е писнало да кара дотам и обратно.

— Нали не са те изнасилили или нещо такова?

— Не. Пикет само спомена, че може да ми извади челюстта. Но не вложи сърцето си в заплахата. Според мен просто искаше да измъкне възможно най-много пари за мен.

— Това е обобщената версия — съгласи се Джанис.

— Кое?

— Защо се надявам шибанякът да е мъртъв.

— Ако беше видяла как доставиха онази бомба, щеше да знаеш, че не е била в състояние да се промъкне в нечий тил, дори със сепиен костюм.

— Въпреки това се надявам — увери я Джанис.

— Как са се сдобили със сепийниците?

— От Гриф.

— Кой?

— Гриф. Хората на „Айрънсайд“ ни го пратиха незабавно.

— „Колдайрън“.

— Пристигна тук буквално веднага щом Бъртън откри, че те няма в района. Долетя с хеликоптер, кацна на ей-онази ливада… — Джанис посочи и ръката ѝ се очерта на лунна светлина. — Така и не успях да го огледам добре. Мадисън успя. Сторил му се англичанин, така каза. Може би оттам са гепнали и онзи микродрон.

— Къде е той?

— Нямам представа. Мадисън казва, че дошъл от Вашингтон с хеликоптер. Вика, че бил на Вътрешните.

— На Вътрешните ли?

— Техен.

Пикет имаше хора във Вътрешните, сети се Флин, беше го казал на Рийс.

— Май пак изоставам с информацията…

Ако не се намираше в бъдещето, помисли си тя, то я отвличаха и спасяваха.

— След като гръмнаха из основи имота на Пикет, за нула време ще стане ясно и кой ще се натъжи, понеже основният му източник на пари е гушнал букетчето… Ето телефона, който Мейкън ти направи. — Джанис го подаде на Флин от тъмното.

— Предпочитам да си върна моя. — Ядосваше се заради всичките часове, които бе работила във „Фаб“-а, за да си го плати.

— Твоят отлетя за Насау. Бил в адвокатска кантора там някъде. Извадили са го от фарадеевата торбичка малко след като Бъртън и хората му те измъкнаха от Пикет. Мейкън го изпържи.

Флин си спомни, че Пикет е планирал да я накара да се обади на Недъртън, за да се опита да изкопчи повече пари за нея, отколкото предлагаха другите.

— Мейкън спомена, че Пикет имал джиджани адвокати в Насау — продължи Джанис, — но не били пъргави колкото нашите, а и били по-малко.

— Само за трима съм чувала.

— А, вече са много повече, и то само тези тук в града. Настаняването и изхранването им си е цяла индустрия. И отнема време.

— Качил ли ми е приложенията и всичко? — Флин вдигна новия си телефон и го подуши. Пресен.

— Аха, плюс сериозно шифроване, което работи на заден фон. Казва, че трябва да си смениш паролите на всичко. И не използвай просто рождения си ден или името си наопаки. Освен това в онзи чувал до бюрото те чака едно „Хефти Колесарче“.

— Какво?

— Колесарче.

— Туй пък що за щуротия е?

— Мейкън го купи от ибей. Нова стара стока. Бонбонче.

— А?

— Бяха популярни в училище. Като таблет на пръчка е. Долната част прилича малко на сегуей. Помниш ли ги? Мотори, две колела, жироскоп да ги държи изправени…

— Глупаво изглеждаха — сети се сега вече Флин.

Телефонът на Джанис звънна. Тя го погледна, екранът озари лицето ѝ.

— Ела има нужда от мен.

— Ако е нещо сериозно, извикай ме. В противен случай ще се опитам да поспя.

— Радвам се, че те върнаха жива и здрава, да знаеш!

— Обичам те, Джанис — каза ѝ Флин.

Когато Джанис слезе на долния етаж, тя стана, светна нощната лампа и примъкна чувала до леглото. Вътре имаше кутия с рисунка на хефти колесарчето на капака. Малко като червена пластмасова мухобойка, набучена в топка за софтбол със същия цвят, с лепнати от двете ѝ страни черни гуми от трактор-играчка. Частта с мухобойката представляваше минитаблет с камера, на пръчка. Продаваха ги като играчки, бебефони за поддържане на връзка на дълги разстояния, за скучни любовни платформи и дори като евтина виртуална ваканция. Можеше да

си купиш или наемеш едно такова във Вегас или Париж, да речем, и да го караш наоколо из казино или музей, да виждаш каквото вижда и то. И междувременно — което я беше отблъснало поначало — на таблета се виждаше лицето ти. Слагаш си лента за глава с камера на малко стебълце, която снима реакцията ти, докато гледаш разни неща през колесарчето, а хората, които гледа то, те виждат да ги зяпаш и можеш да си говориш с тях. Тя си спомни, че Леон ползваше едно такова, за да я стресне, като ѝ разправяше как хората се разгорещявали с тяхна помощ — тя се надяваше да си го е измислил.

Отново на леглото, Флин отвори кутията и си помисли, че навярно това е едно от пособията, от които са се родили периферниците. Колесарчето беше точно такъв, макар и по-простичък и евтин.

Вътре имаш жълт лист от „Форевър Фаб“ тефтерче. На него с дебел розов маркер беше надраскано: „По рецепта на доктора, напълно зареден и яката кодиран — М.“

Флин вдигна апарата и се опита да го изправи, но той се прекатури назад, а на лунната светлина таблетът приличаше на черно дамско огледалце. На долния край имаше червена топка с бяло копче. Тя го натисна. Жироскопът се завъртя с тихо скърцане, червеният пластмасов прът с таблета в края си внезапно подскочи изправен на леглото, черните колела се завъртяха независимо върху чаршафите, завиха наляво, после надясно.

Флин ръчна черния екран с пръст и го бутна назад, но жироскопът го изправи.

След това той светна, а на него се появи лицето на Недъртън, твърде близо до камерата, с ококорени очи и твърде уголемен нос.

— Флин? — попита той през малък евтин високоговорител.

— Направо ми дръпна лайното! — отвърна тя почти със смях, след което се наложи да изтегли чаршафа върху краката си, понеже беше само по гащички и с тениската.

78.
Граничните земи

Фийдът от камерата на машинката, пълно стерео, му напомняше за неподвижните изображения от ера отпреди нейната, макар че Недъртън не се сещаше за името на платформата. Флин го гледаше иззад колене, завити със светъл плат.

— Аз съм — обясни той.

— Няма майтап! — Пръстът ѝ доби гигантски размери, понеже тя се пресегна да бутне назад платформата с камерата или каквото имаше монтирано на нея. Залюля го към онова, на което беше стъпил. За момент публицистът зърна надвиснала, обработвана на ръка повърхност, за която предположи, че е таван. Имаше хоризонтален шев, все едно залепена хартия започва да се бели. След това уредът се изправи със звучно стържене.

— Недей — помоли Недъртън.

— Знаеш ли на какво приличаш? — наведе се Флин над коленете си.

— Не — отвърна той, макар че емулацията на софтуерен сигил изобразяваше някакво сферично, двуколесно апаратче, увенчано с правоъгълник — изправен и с изображение. Флин се пресегна покрай него — ръката ѝ се уголеми безобразно — и фийдът се изпълни с промоционално изображение на нещото на сигила, правоъгълният му екран беше рамкирал плътно любопитно детско лице.

— Никакви секси синтетични телца тук в Граничните земи — обясни момичето. — Но си имаме колесарче. Къде се намираш?

— В гобивагона.

— В караваната?

— В кабинета ми — поясни Недъртън.

— Онова наистина ли е твой кабинет?

— Не.

— Бюрото е адски грозно. Всъщност не е имало истинска „Колдайрън“, нали?

— Има компании, регистрирани с това название, в твоята Колумбия и Панама — отвърна Уилф. — А сега вече и в твоите САЩ. Ти си директор на едната от тях.

— Но не и там горе.

— Не.

— Просто хоби на Лев, а? В кюпа заедно с издънката ти и разследването на Лоубиър?

— Доколкото знам.

— Защо си тук?

— Лоубиър го предложи. А аз исках да видя какво е. Денем ли е? Има ли прозорец? Къде се намираме?

— Нощ е — обясни Флин. — В стаята ми. Пълнолуние е… — Тя посегна настрани и изключи източник на светлина. Незабавно красотата ѝ се промени. Тъмните ѝ очи се уголемиха. Дагеротип, припомни си Недъртън.

— Обърни се — каза тя и го завъртя, — трябва да си обуя дънките.

Стаята ѝ, по време на завъртането на камерата в пълния ѝ обхват, приличаше на вътрешността на номадска юрта. Безлични мебели, наноси от дрехи, принтирани платове. И Недъртън — насред този конкретен момент от миналото, десетилетия преди рождението на самия него. Свят, който си беше представял, но сега, реален, му се стори някак си невъобразим.

— Винаги ли си живяла тук?

Флин се наведе, вдигна го, понесе го към прозореца и го подложи на лунната светлина.

— Ами да.

Ето я и луната.

— Знам, че е истинско — заяви Недъртън, — няма начин да не е, но просто не мога да повярвам.

— Аз нали вярвам в твоя свят, Уилф. Налага се. Трябва да се помъчиш да поотвориш очи.

— Преди джакпота… — поде той и незабавно съжали за думите си.

В същия момент Флин го обърна с гръб към луната. Втренчи се мрачно право в очите му.

— Какво е това, Уилф, този джакпот?

Онази част от него, която плетеше разказа и отглеждаше храсталаците на лъжите — неговото естествено обиталище, — замлъкна и се спотаи.

79.
Джакпотът

Тя седна на стария дървен стол под дъба в предния двор и сложи колесарчето в скута си.

Бен Картър, най-младият от войниците на Бъртън, който изглеждаше все едно мястото му е още в гимназията, седеше на стъпалата на предната веранда с булпъп в скута и виз в окото и пиеше кафе от термос. И на Флин ѝ се прииска, но си знаеше, че след една чаша няма да може да заспи, а Уилф Недъртън ѝ обясняваше за края на света — или поне на нейния свят, на този тук, който, изглежда, бе положил началото на неговия.

Лицето на Уилф на таблета на колесарчето бе озарявало пътя ѝ към долния етаж. Тя откри Бен на верандата — пазеше къщата — и той много се притесни, скочи на крака с пушката, като се мъчеше да не я държи насочена към нея, а Флин забеляза, че кепето му е като това на Рийс, с пикселиран камуфлаж, който се местеше. Бен не знаеше да поздравява ли Уилф или не. Флин му каза, че ще поседят под дървото и ще си поговорят. Той отвърна, че ще осведоми другите къде се намира тя, но я моли да не се отдалечава много и да не обръща внимание на дроновете. Така че Флин отиде до стола и седна на него с Уилф на таблета, и той започна да ѝ обяснява онова, което нарече джакпот.

Както се оказа, то не беше едно отделно събитие. Беше мултикаузално, без конкретно начало и край. По-скоро климатична промяна, отколкото катастрофа, дотам различно от апокалиптичните истории, които по презумпция си имат ключово бедствие и после всички търчат наоколо с пушки, държат се като Бъртън и ордата му, или пък са изплюскани живи от нещо, предизвикано от въпросното бедствие. Това нямаше нищо общо.

Беше андрогенно по произход, обясни Уилф, и от *Ciencia Loca* и „Нешънъл Джиографик“ Флин знаеше, че това ще рече — предизвикано от хората. Не бяха знаели какво правят, нито го правеха, за да си създадат проблеми, но все пак го бяха предизвикали. И всъщност самият климат — времето, породено от прекалено много въглерод — бе тласнал много други събития. Времето се влошаваше и не се подобряваше, и процесът неотклонно продължаваше. Виновни бяха хората от миналото, които не знаеха как са навързани елементите и бяха прецакали всичко, а след това не бяха успели да се обединят, за да сторят нещо по въпроса, дори след като осъзнали истината, а после станало твърде късно.

Ето как сега, в нейното време, обясни Уилф, бяха нагазили в андрогенни, системни, мултипричинни, адски смрадливи лайна, което Флин един вид и бездруго знаеше, предполагаше, че с всички е така, като изключим хората, които още твърдяха, че не се случват такива работи, както и онези, които едва ли не очакваха Второто пришествие и бездруго. Флин се загледа през посребрената ливада, която Леон беше окосил с ръчна косачка, чиято излята от желязо рамка се крепеше на истинска тел за балиране, обърна се към хвърляните от луната сенки, покрай закърнелите чимшири и основата от банята за птички, за която навремето се преструваха, че е била драконов замък. Уилф ѝ разказваше как събитието убило 80 процента от хората, но в течение на около четирийсет години.

И като чу това, Флин просто се зачуди дали всъщност е възможно нещо да се промени, ако някой ти разкаже такава история. Която е негово минало и твое бъдеще.

Какво бяха предприели, попита тя — първият ѝ въпрос, откакто гостът ѝ започна да преброява труповете.

Частични мерки, отвърна той, понеже нещата не се случвали накуп. После, по-късно, за известно време — нищо, а накрая дошли асемблерите. Те, наноботите, се появили по-късно. Асемблерите се заели с неща като екскавация и почистване на погребаните реки в Лондон, след като завършили с погребването на труповете. Създали всичко, което Флин беше видяла по пътя към Чийпсайд. Бяха построили кулата, в която тя видя жената да се подготвя за партито си и после я убиха, бяха построили и другите в мрежа от тъй наречени остриета, и се грижеха за всичко това, постоянно, в следджакпотната епоха на Недъртън.

Болеше го да говори за това, усещаше се, но Флин предположи, че не е знаел точно колко или как. Струваше ѝ се, че не е имал намерение да разкрива истината — не и толкова много, във всеки случай, и не сега, а може би никога. Но все пак ѝ каза, че хората като Аш посвещавали живота си на джакпота. Обличали се в черно и си причинявали различни белези, но се интересували повече от другото голямо измиране, на различните видове животни, а не от онова на 80-те процента от човечеството.

Не беше паднала комета, не се беше вихрила ядрена война. Просто всичко било заклещено в плетеницата на променящия се климат: суша навред, недостиг на вода, провалени реколти, измиращите пчели, които и в днешно време почти бяха изчезнали, колабирането на други ключови видове, всички по-едри хищници изтребени до крак, антибиотиците — още по-неспособни да помагат, отколкото сега, болести, които не прерастват докрай в голяма пандемия, но достатъчно сериозни да

се превърнат сами по себе си в исторически събития. И всичко това било свързано с хората — как живеят, колко са на брой, как са променили света със самото си съществуване.

Сенките на ливадата се бяха превърнали в черни дупки, бездънни и същевременно съвършено плоски, като разстлано кадифе.

Но науката, каза Уилф, винаги бе играла ролята на жокер, бе довеждала до резки обрати. И когато всичко останало пропадало все по-навътре в оврага с лайната и самата история се беше превърнала в кланица, науката бе започнала да се отплаща. Не накуп, не като едно голямо откритие, но се появявали по-евтини източници на енергия, по-ефективни начини да се извлича въглеродът от въздуха, нови лекарства, които да изиграят изпълнявана доскоро от антибиотиците роля, нанотехнологии, които не свършваха само до самолекуващата се боя за коли и пълзящия по бейзболното кепе камуфлаж. Начини да се принтира храна, които изискваха много по-малко капиталовложения от истинската храна, като начало. Така че всичко, колкото и прецакано да изглеждало като цяло, буквално било озарявано все по-силно от новото, от неща, които карали хората да мигат и да сядат, но после светът си продължаваше нататък и нагазваше по-навътре в лайната. Прогресът е съпроводен с постоянно насилие, уточни Уилф, с немислимо страдание. Флин долови как той прескача периода към бъдещето, където живееше, след това се изтегля там бързо, нежелаещ да опише най-лошото от случилото се преди това — от предстоящото да се случи.

Флин погледна луната. Същата щеше да изглежда, предположи, през десетилетията, които той ѝ беше описал.

Нищо от случилото се, каза Недъртън, не се отразило чак толкова зле на много богатите хора. Най-богатите бяха натрупали още повече пари, все по-малко хора държаха останалото за притежаване. Постоянната криза осигуряваше постоянни възможности. Именно така се беше появил неговият свят. В най-дълбоката точка на разпада, с радикално намаляло население, оцелелите станаха свидетели на намаляването на въглеродните емисии, а отделяните в атмосферата биваха погълнати от новите кули-остриета, което беше и другото им лице, осъзна Флин, не просто дом за богатите хора. За оцелелите да видят този възход беше все едно да ги пропусне куршумът.

— Под куршум имаш предвид осемдесетте процента, които са умрели?

Уилф просто кимна от екрана на колесарчето и продължи да разказва как Лондон — отдавна станал дом за всички, които притежаваха света, но не живееха в Китай — се извисил първи,

понеже всъщност така и не бил паднал докрай.

— Какво спомена за Китай?

Таблетът на колесарчето изпука тихичко и вдигна камерата си под ъгъл.

— Те бяха крачка напред.

— В какво?

— Във функционирането на света, след джакпота. Това тук… — и таблетът отново изпука, изучавайки моравата на майка ѝ, — … е все още демокрация в определен смисъл. Мнозинството овластени оцелели, след като премислили джакпота и, без съмнение, собствените си позиции, не желаели такова нещо. Всъщност даже го винели за случилото се.

— Кой управлява в такъв случай?

— Олигарси, корпорации, неомонархисти. Наследствени монархии, осигурили удобни родови арматури. Феодални в същността си, според критиците им. Но каквито — такива.

— Кралят на Англия?

— Лондонската управа — поправи я Недъртън. — Градските гилдии. В съюз с хора като бащата на Лев. Подкрепени от такива като Лоубиър.

— Целият ви свят е шашмав? — спомни си Флин думите на Лоубиър.

— Клептът — уточни Недъртън, който я разбра погрешно — изобщо не е шашма.

80.
Границата на Клоувис

Клоувис Фиъринг, представена от Лоубиър като много стара приятелка, извънредно впечатляващо и очебийно беше стара поне колкото полицайката или дори повече, и съвсем преднамерено изглеждаше на годините си. С вероятно плешива глава под черна плетена шапчица, кацнала върху траурен викториански костюм, толкова бухнал и точен, че дрехите на Аш изглеждаха направо дръзко бурлескни, тя напомняше някаква ронеща се реликтова светия, но с остри и силно подвижни черни очи, чиито белтъци бяха пожълтели и кървясали. „Границата на Клоувис“, магазинът ѝ на „Портобело Роуд“, продаваше изключително американски джаджи.

По време на краткото пътуване до там Недъртън разбра от обясненията на Лоубиър, че я придружава заради поканата на Дийдра за партито ѝ във вторник вечерта, въпреки че Лоубиър не му беше позволила още да отвори съобщението. Това, заедно с любезния му отговор, трябваше да се извърши от място, което не замесва Лев. Първо, както той схвана, така нямаше да представи архитектурата на защитата на семейство Зубови на онези, които самата Дийдра би могла да използва — според Лоубиър това щеше да доведе до мазало и беше необходимо да се избягва на всяка цена.

— Този младеж, Клоувис, е Уилф Недъртън — представи тя протежето си, загледана мило във варварския хаос в претъпкания магазин. — Той е публицист.

Мисис Фиъринг, защото така бе изписано обръщението на витрината на магазина, огледа госта си като същински гущер, надзъртащ от дълбините на вероятно най-гъстата матрица бръчки и старчески петна, с които Уилф се беше сблъсквал някога. Черепът ѝ притеснително се очертаваше, сякаш следваше лицето ѝ едва на броени микрони във времето, което ѝ беше останало.

— Предполагам, че не е редно да го виним — каза тя с изненадващо твърд глас, с американски акцент, но по-изразен от на Флин. — Но не съм си помисляла, че имаш нужда от такъв… — Положените ѝ на стъклото на тезгяха длани бяха като птичи крачета, опакото на едната — белязано с напълно неразгадаемо петно подкожно мастило, древно и напълно неподвижно.

— Приятелите му са хобисти-континуумисти — обясни Лоубиър. — Запозната ли си с тази практика?

— Сблъсквала съм се с тях през последните години. Готови са

да купят всичко от трийсетте години на двайсети век, както и от четирийсетте. Изглежда се опитват да се отдалечат от областта на джакпота, доколкото е възможно. Купуват до две хиляди двайсет и осма, не по-късно. Какво мога да сторя за теб в такъв случай, скъпа?

— Уилф — каза Лоубиър, — ако нямате нищо против, бих искала да си наваксам с Клоувис. Вие си отворете мейла и проведете обаждането от улицата, ако искате. Но стойте близо до колата. Ако се отдалечите, тя ще ви прибере.

— Разбира се — съгласи се Недъртън. — Приятно ми беше, мисис Фиъринг.

Клоувис Фиъринг го пренебрегна и втренчи острия си поглед в Лоубиър.

— Май трябва да си опресня паметта, скъпа — чу той полицайката да казва при излизането му.

В този късен вечерен час съботните тълпи се бяха поразредили значително, продавачите от количките като цяло си бяха събрали нещата и си бяха отишли, макар магазини като този на Фиъринг да бяха още отворени. Колата на Лоубиър беше паркирана до тротоара и прикрита, но едва видима — странен ефект, макар че минувачите старателно избягваха да я забелязват. При излизането на Уилф двойка театрално професорски италианци тъкмо я подминаха, потънали в дълбок разговор. Пресякоха до магазинчето на часовникаря, диагонално насреща. Колата издаваше хаотично цъкане, като охлаждащ се и свиващ се метал. Уилф си спомни лицето на Флин, озарено от лунната светлина и изпънато от ужас. Не му беше харесала необходимостта да ѝ разкаже за джакпота. По принцип ненавиждаше наративните аспекти на историята, особено тази тяхна част. Хората днес или бяха ужасно отегчително деформирани от нея — като Аш, или пък почти не ѝ обръщаха внимание — като Лев.

Уилф се обърна с лице към витрината на мисис Фиъринг, като се преструваше, че разглежда плитък, покрит със стъкло поднос с каменни върхове на стрели — загадъчни символи от минали цивилизации. В озарената от луната градина на Флин беше усетил, беше съзрял част от тази друга цивилизация. Опита се да си спомни какво каза Лоубиър, че мислела Аш за него в този смисъл, но не успя. Чукна по небцето си, избра поканата на Дийдра, огледа я внимателно. Събитието щеше да се състои във Фарингдън, „Едънмиър Меншънс“ на петдесет и шестия етаж, тоест — в резиденцията на Аелита, мястото, което Бъртън беше назначен да охранява и където Флин явно бе я видяла да умира. Беше поканен заедно с д-р Ани Куреж, макар че нея очакваха в

периферно тяло. Събитието бе описано само като „прием“, без намек за целта или тона му.

Отново опря език в небцето си. Натисна върху сигила на Дийдра. Без извисяваща се гранитна зала този път. Неопределимо пространство, сумрачно, интимно, малко будоарно като ефект.

— Мистър Недъртън! — възкликна луксозният ѝ модул, стреснат, но очарован.

— Много благодаря за извънредно любезната покана на Дийдра — каза ѝ той. — Доктор Куреж ще ме придружи периферно.

— Дийдра много ще съжалява, че я изпуснахте, мистър Недъртън. Да я накарам ли да ви се обади?

— Няма нужда, благодаря. Довиждане.

— Довиждане, мистър Недъртън! Желая ви прекрасна вечер!

— Благодаря отново. Довиждане.

Сигилът на Дийдра изчезна, замени го този на Лоубиър.

— Изглежда сте доста добре приет — каза тя.

— Подслушвали сте ме!

— Тъй като папата си остава католик, имам вяра. Моля ви, влезте вътре за малко.

Уилф се върна в магазина, избягвайки препариран алигатор с цилиндър, а може и крокодил да беше, изправен и висок до кръста, надянал чифт еднакви и прибрани в кобурите си пистолети, на вид като детински играчки, с дръжки от лят метал, декорирани с обърнати в една посока глави. Лоубиър и Фиъринг все още стояха до тезгяха. Между тях в момента се намираше правоъгълен поднос от мръснобяла пластмаса.

— Познат ли ви е? — попита Лоубиър и посочи подноса.

— Не — отвърна публицистът. Огледа тромавия шрифт на надписа „Клантън на двеста години“, придружен с двойка години с разлика от два века, малки рисунки или винетки, всичко с избелял и износен печат.

— Периферникът ви изглежда е записал едно такова в къщата на момичето — обясни Лоубиър. — Сравнихме различни обекти оттам с кооператива дилъри на Клоувис. Това тук е било под Ладброук Гроув. Асемблерите го извадиха.

— Току-що ли?

— Докато вие бяхте отвън.

— Не ми е познато… — Уилф беше умерено наясно, че бившите тунели на метрото в района са натъпкани с артефакти, обща стока на много дилъри, постоянно каталогизирани и незабавно достъпни за асемблерите. Стори му се тъжно обаче, че този предмет е бил натикан там долу допреди броени секунди. Надяваше се, че не е онзи от къщата на Флин.

— Нейният беше на камината — подсети го Лоубиър, — изложен на показ.

— Ходила съм в Клантън — заяви мисис Фиъринг, — застрелях един тип там. Във фоайето на „Рамада Ин“. В глезена. На стрелбището винаги съм стреляла точно, но се брои как се справяш, когато не си там.

— Защо? — попита Недъртън.

— Опитваше се да си тръгне — обясни мисис Фиъринг.

— Страхотно чудо беше, Клоувис — припомни си Лоубиър.

— Ти беше британска шпионка — възрази приятелката ѝ.

— Ти също — не ѝ остана длъжна полицайката, — макар и на свободна практика.

Изумителната топография бръчки на мисис Фиъринг се размести леко. Може би в усмивка.

— Защо казахте, че е била британска шпионка? — попита Уилф няколко минути по-късно, вече в колата. Когато вратата се разкри, две малки деца тъкмо пресичаха, водени от бавачка мичикоид и заръкопляскаха, очаровани. Лоубиър им махна лекичко с пръсти, докато се качваше след Недъртън.

— Такава беше — обясни тя, — едно време… — И се загледа в пламъка на свещта си на масата помежду им. — Аз я изгоних от посолството във Вашингтон. Което доведе до сватбата ѝ с Клемънт Фиъринг, както се оказа, един от последните министър-председатели на Торите… — Тя се намръщи. — Никога не съм споделяла ентусиазма ѝ към Клемънт, честно казано, но нямаше как да се отрече удобството от влиятелен съпруг. Макар че тя беше необяснимо привързана към него. Ужасни дни.

— Казах на Флин за джакпота.

— Подслушвах, признавам си — отвърна Лоубиър, очевидно без страх и ни най-малки угризения. — Добре се справи, предвид обстоятелствата.

— Тя настоя да ѝ кажа. Сега се тревожа, че съм я натъжил и уплашил…

Което си беше вярно, осъзна Недъртън.

— Така е — съгласи се Лоубиър, — както хората казваха едно време, за мое безкрайно раздразнение, каквото — такова. Ще трябва да накарам Аш да ви упои, когато се приберем…

— Така ли?

— Като алкохолна забрава е, само че без притесненията от запоя и последващата каша. Трябвате ми отпочинал. Налага се да ви подготвя с Флин за партито на Дийдра във вторник.

— Толкова малко време прекарахте в магазина! — възкликна Недъртън. — Мислех си, че ви трябва информация.

— Така е — отвърна полицайката, — но на Клоувис пък ѝ

трябва време да я достави и дешифрира. Не е нещо, което буквално си спомня.

— Ще се обадя на Флин — реши публицистът.

— Тя спи — отвърна Лоубиър, — имаше ужасно дълъг ден. Отвлечена, държана в плен, спасена, а след това и вие ѝ изсипахте целия джакпот наведнъж…

— Откъде знаете, че спи?

— Накарахме Мейкън да добави едно приложение в телефона ѝ. Не само знам, че спи в момента, но и че сънува.

Недъртън погледна полицайката.

— Знаете ли какво сънува?

Лоубиър погледна свещта си. После и него.

— Не. Всъщност може да се постигне, разбира се, макар че връзката ни с кочана е малко самоделна и вероятно няма да свърши работа. Рядко обаче съм попадала на полезни резултати, колкото и тематично интересна да е онейриката. Макар и основно с визуалната баналност на сънищата в противовес на сериозния блясък, който явно всички си представяме, че притежават, каквито ги помним.

81.
Аламо

— Крава? — попита Флин, изненадана, с пълна с банан уста, докато колата под наем прехвърляше билото на „Портър“, не особено високо, но познато ѝ от колелото. Съвършен ден само да му се наслаждаваш. Беше слънчево и в единайсет и половина двете бяха на път към града, с Джанис на волана на наемното „велпапе“. Като изключим дето снощи Недъртън ѝ беше разказал за края на света. Или че винаги е предстоял, или нещо такова.

— Нищо подобно — отвърна Джанис. — Бъртън я сложи там вчера.

Флин присви очи към предмета, качен в парцела, отреден за ливада, преди строителите да я купят и да не построят нищо на нея. Стори ѝ се, че главата помръдва.

— Няма майтап? Дрон ли е?

— По-скоро спомагателна периферия — обясни Джанис. — Много гъзарски сензорни способности има. Но дроновете могат и да се зареждат от нея.

Флин довърши банана си. След като преглътна, заключи:

— Предполагам, не я е взел в „Хефти“.

— От Гриф е, вероятно. Или от някой от множеството ви адвокати.

— Колко са сега?

— Достатъчно да изкупят всички чили-догове от „Джимис“, по обед и нощес. Правят предварителна поръчка и пращат дронове да ги вземат. Дани ходи до „Къмършъл Китчън Уеърхаус“ за нови кофи с чили…

Дани беше мъжът, който управляваше „Джимис“, праплеменник на истинския Джими, когото майка ѝ помнеше от детството си.

— Искаше да вдигне цената, но Бъртън и Томи му казаха да не го прави. Та според мен освен всичко друго, субсидирате малко и чили-договете.

— Защо?

— За да не се настрои градът срещу „Колдайрън“. Местните вече си мислят, че всичко това е заради Леон. Теорията на конспирацията гласи, че е спечелил много повече, отколкото щатската лотария обявява.

— Това е глупост.

— Теориите на конспирацията трябва да са прости. Усложненията са ненужни. Хората са по-уплашени от това колко

сложна е ситуацията всъщност, отколкото биха се стреснали от онова, което се предполага да стои зад конспирацията.

— И каква е теорията?

— Не е потвърдено още. Любопитните умове будуват на стълбите пред „Джимис“ и твърдят, че Пикет поначало е бил на заплата при Вътрешните.

— Смятат, че Вътрешните печатат дроги?

— Как другояче се финансира превземането на ООН?

— То не е останало много ООН, Джанис. „Ротари“ или „Киуани“ би било по-вероятно.

— ООН има дълбоки корени в демонологията… — Джанис намали скорост, за да пропусне дива оранжева таби котка да прекоси пътя, а тя в замяна ги изгледа мръсно. — Мадисън казва, че нареждането Дани да не повишава цените е дошло от приятелите ви от бъдещето.

— Микромениджмънт… — Флин се взираше в очертаващите се вече околности на града.

— Ако така ще забавят малко упадъка, не бих имала против малко микромениджмънт. Градът не прилича на себе си.

— Замествах Бъртън за първи път миналия вторник вечер. Сега сме неделя сутрин.

— И не сме на църква. Малко време, голяма разлика. Видях как става, гледах и новините. Изглежда същото, но не е…

Вече приближаваха търговския център. Флин видя кацналите върху „Суши Барн“ мобилни кули и антени, които преди липсваха, също и лъскави немски коли на повечето места в паркинга, с аеродинамични крила и табели от Флорида.

— Еха — възкликна тя.

— И понякога не изглежда същото. — Джанис паркира на празното място пред „Суши Барн“. — Хонг се справя добре. Ресторантът му е другият фаворит на адвокатите, плюс това е отворен нощно време. Те дори си купуват тениските му. И е получил компенсации, задето са набоцкали всичките тези антени на покрива.

— Не от мен.

— Поне доколкото Хонг знае, от теб. Ти си директор по комуникациите, твоят подпис е на цялата кореспонденция.

— Законно ли е?

— Говори с бъдещето. Бъртън и бездруго е претоварен с паравоенните истории… — Джанис слезе, така че и Флин стъпи на паркинга, пъхнала под мишница колесарчето като бутилка с вино.

Мейкън и Карлос се задаваха заедно по тротоара към тях, Мейкън — в старите си дънки и тениска на „Суши Барн“, червена

с бяло, с фалшив японски шрифт и зле нарисуван хамбар с огромно рулце маки пред него. Карлос, в камуфлажни дрехи и с жилетка от мека противокуршумна броня, беше пъхнал под мишница булпъпа си. Флин знаеше, че е законно оръжие, конституционно и тъй нататък, но въпреки това не изглеждаше на място тук. Миналата седмица момчетата не носеха камуфлаж в града, да не говорим за пушка. Сега обаче Карлос си беше сложил и броня, въпреки че малко приличаше на скейтърски дрехи. И двамата имаха виз в очите. Мейкън се усмихна на Флин широко, Карлос — не толкова, но пък обхождаше бдително с поглед околностите. Момичето осъзна, че беше напълно готов да застреля начаса някого.

— Ти ли качи тия гадории върху Хонг? — попита тя Мейкън.

— „Клейн, Круз и Вермети“ — уточни той.

— Джанис казва, че сега са станали още повече.

— Адвокати и документи са основните съставни елементи на „Колдайрън“, поне засега. Това и моралния кодекс.

— Не са всички натикани зад онази смрадлива витрина, нали?

— Ни един няма. Наели са разни местенца из целия град. По-добре е за нас, ако са разпределени и по възможност по-далеч от това, което правим тук.

— Което е какво по-точно?

— Качили сме Конър горе във времето, в момента се обучава за нещо.

— В периферния си?

— Май в тяло, което не е така интуитивно за опериране, но трябва да питаш него. Там е вече от шест часа без прекъсване. Току-що ни казаха, че скоро ще се връща. Тогава ще се запознае с готината си сестричка.

— Каква готина сестричка?

— Гриф я прати — уточни Джанис.

— Медицинска сестра — отвърна Карлос, — ама друг път.

— Той я смята за някакъв агент — уточни Мейкън. — Тя твърди, че е парамедик. Няма причина да не е и двете.

— Корава убийца — заяви Карлос с тон, все едно ставаше дума за любимия му пай.

— Гриф — повтори Флин. — Постоянно попадам на това име.

— Да поговорим вътре. — Мейкън я поведе навътре към помещението до „Фаб“-а. Не изглеждаше много по-различно, само дето прозорците и вратата бяха измити отвън.

Отвътре… беше различно. Като за начало — интериорните барикади от опаковани в тайвек керемиди за покрив, за които Флин си спомняше, че ѝ е казала Джанис. Освен това видя, че

Мадисън е напръскал около три инча от полимера на Бъртън от „Хефти“ от вътрешната страна на прозорците, което нямаше да ги предпази от куршуми, но щеше да попречи на стъклата да се разхвърчат, а отвътре беше същинско Аламо — с чували, наредени като гигантски тухли, на стени дебели по метър и високи по над два. Тя предположи, че отвътре опасват помещението отвсякъде, с отвор за входната врата, вероятно една и за дупката, прорязана към „Фаб“-а, и може би още една отзад. Предната врата беше тапицирана отвътре с пластове от същия материал, с който беше подплатена и жилетката на Карлос, като тънки листове зеленикаво-пурпурен захарен памук. Флин не се разбираше добре с физиката, знаеше само, че той предава по някакъв начин кинетичната енергия на куршума в моментна стоманена твърдост и понякога се случва даже да ти счупи ръката, зависи от много фактори. Навред изобилстваше от безвкусните сини свински опашки на Вътрешните, с които хората на Пикет я бяха вързали за масата, но повечето държаха брезентите, опънати по гредите, на които беше поставен шумозаглушаващият окачен таван преди това. Високо горе продължаваше да се гуши стършеловото гнездо, остатък от незнайно колко лета. Но мирисът на задръстени тръби, който беше забелязала преди, вече липсваше и това я зарадва.

— Отделите ни — представи ѝ ги Мейкън. — Този там е нашата адвокатска кантора… — Той посочи оградено пространство, където тя забеляза Брент Вермети — беше присъствал на срещата в „Хефти“ — по изгладени панталони и тениска на „Суши Барн“ като тази на техничаря. Приказваше си с момиче с къса червена коса.

— Харесва ли ти колесарчето? — попита Мейкън. — Гледам, донесла си го с теб.

— Снощи по него говорих с Недъртън.

— Как мина?

— Хем депресиращо и ми изкара ангелите, хем както си бях представяла, че е положението!

Мейкън я изгледа въпросително.

— Сложно е — уточни Флин. — Конър отзад ли е? — И тръгна натам, следвана от Джанис.

Техникът ги догони.

— Лоубиър те иска там горе след около час. Можеш да влезеш оттук.

— Бъртън наоколо ли е?

— При Пикет.

Флин се спря.

— Защо?

— Томи го мобилизира в шерифската служба. Вътрешните са намерили Джакман.

— Не си ми казала — обвини момичето Джанис.

— Все по-трудно става подреждането на приоритети — обясни приятелката ѝ. — Вътрешните откриха у Пикет достатъчно от шерифа, за да го идентифицират. Преди да изобретят ДНК анализа, щеше да стане по зъболекарския картон и токата на колана.

— Как го приема Томи?

— Изпълнява длъжността след смъртта на Джакман — обясни Мейкън. — Шериф Томи. Зает човек.

— Ами ти?

— Карам на уейкита. Не съм мигвал.

— От тях направо откачам, Мейкън. Внимавай и ти.

— Не са дрогарски уейкита — възрази той. — Правителствени са. От Гриф… — Той вдигна своята тениска „Суши Барн“ и ѝ показа малката жълта триъгълна лепенка на корема си, с вертикална зелена черта, минаваща от основата до върха на триъгълника.

— Кой е този Гриф?

— От Англия. Дипломат или нещо такова. От Вашингтон. Има достъп до разни работи.

— Какви работи?

— Най-шашмавите, на които съм се натъквал аз лично.

— И какво ти казаха за него?

— Нищо. Онези отгоре го пратиха. От Вашингтон. Рийс те докопа и Лоубиър иззе управлението от Аш. Сякаш беше готова да въдвори този тип при нас при необходимост. Ако онова хапче не се намираше в теб, предполагам Гриф щеше да извика всевъзможни правителствени шашми да те открие. Намери Клоувис да се грижи за Конър, когато той е под короната… — Погледна назад, където Карлос беше застанал до вратата. — Карлос смята, че тя е нинджа.

— Клоувис е момчешко име — възрази Флин. — Бил е някакъв крал, в едновремешна Франция.

— Тя е от Остин. Казва, че е кръстена на някакъв град в Ню Мексико.

— Каква е?

— По-лесно е да ви запозная… — Техникът дръпна едно платнище. Отзад имаше три болнични легла в редица, едното — зает от Конър, в полартека му, но под чаршаф, със затворени очи и с короната на Снежанка.

— Клоувис — представи ги Мейкън, — Флин Фишър. Флин, Клоувис Рейбърн.

Жената до леглото беше малко по-възрастна от Флин, висока и изглеждаше сякаш ще я бива на скейтборда. Жилеста, черноока, с черна коса, подстригана късо отстрани и вдигната на малка лимба на темето.

— Колесарче — забеляза уреда тя. — Имах такова в гимназията. Падаш си колекционерка?

— Мейкън ми го даде. В Клоувис ли си родена?

— Заченатa. Мама пресметна, че всъщност е било в Порталес, но не искала татко да ме кръщава така.

— Как се разбирате с Конър?

— Не е отварял очи, откакто пристигнах… — Клоувис носеше тесни опънати камуфлажни панталони и една от онези ризи, които са обличали под старите, твърди брони, с ръкави като на бойно яке, но с кройка като на прилепнала блуза. През гърдите ѝ беше преметната голяма чанта за първа помощ, със замазан с боя червен кръст, в две отсенки на койотено кафяво. Приближи се и се ръкува.

— Приятелката ми Джанис — каза Флин и проследи и тяхното ръкуване.

— Вермети има около триста листа, които държи да подпишеш и завериш — заяви Мейкън. — Ще сложим маса тук и можете да си говорите, докато се занимаваш с това.

— Дами — обади се Конър от леглото, — коя от вас иска да ми помогне с този катетър?

Клоувис погледна към Флин.

— Кой е този нечуван задник?

— Нямам представа — ухили се Флин.

— Аз също — заяви Джанис.

Флин отиде до леглото.

— С какво се занимаваше там горе? Мейкън каза, че се обучаваш.

— Нещо като перална машина, с инерционно задвижване. Адски готини маховици вътре.

— Перална ли?

— Тежи към сто и петдесет кила. Голям червен куб. Тъкмо се научих да го балансирам на ръб, след това да го въртя — и ме накараха да се прибера.

— И за какво ни е?

— Мамка му, ако знам. Не искам да се сблъскам с такова нещо в тъмна уличка… — Конър понижи глас. — Мейкън е друсан с правителствени стимуланти. Един вид най-доброто от дрогарията, минус треперушките после. Няма ги ония дисфункционални параноични истории.

— Нищо подобно на вашите суперфункционални?

Той стрелна с поглед нея, после Мейкън.

— Не ще да ми даде от тях — оплака се.

— По нареждане на доктора — възрази техникът. — Освен това и бездруго са издърпали от тях абсолютно всичко, заради което хората се друсат. Освен будуването.

— Ако спреш да мрънкаш до надрискване — обърна се Клоувис към Конър и пристъпи към леглото му, — като всичките други мизерни страдалци от Тактилното разузнаване, които съм имала нещастието да срещна, то може би ще ти донеса хубава чаша кафе.

Конър я погледна, все едно е открил сроден дух.

82.
Гадорията

Моравата в градината на Флин се простираше до краищата на света. Луната беше прожектор, твърде ярък. Въглеродно черни морета, плоски като хартия. И не можеше да я открие. Претърколи се напред, на идиотски колела, с люлееща се глава. Лоубиър надзираваше този сън, той си го знаеше, и се почуди откъде го знае. Кратерите на луната се превръщаха в диадемата…

Сигилът ѝ.

— Да?

Когато отвори очи, той очакваше да види гобивагона, но куполът се оказа съвсем различен, подвижен, с дъжд, ивици слънчева светлина през облак, влажна сива мазилка, боядисани в черно решетки, клоните на платани отвън… Публицистът беше превит в кресло, а нещо притискаше шията и главата му, но сега се изтегли.

— Съжалявам, че те събудих — обади се Лоубиър. — Или че не те събудих всъщност. Просто дозировката на медичито беше предвидена да те върне в съзнание сега.

Недъртън се намираше отново в колата ѝ, седнал на масата, срещу периферника на Флин, който, макар сега да му се усмихваше, го правеше с рефлексите на ИИ-то и не беше одухотворен. Горната част на превозното средство, дотогава лишена от прозорци, сега беше напълно прозрачна, дъждовните капки сякаш се търкаляха през невидим силов мехур.

— Някой може ли да види какво има вътре? — попита Недъртън.

— Разбира се, че не. Ти спеше. Изглеждаше ненужно досадно пътуване за периферника. Трудно е да не очовечаваш нещо, което изглежда толкова цялостно човешки.

Уилф разтри шията си, където някакво временно разширение на облегалката на креслото бе облегнало главата му под, както колата бе счела, приемлив ъгъл.

— Кой ме е сложил тук? — попита.

— Осиан и Аш, след като хубаво си поспа в мерцедеса. Аш оперираше екзоскелета посредством хомункулус, за да не оставя на мистър Мърфи цялото вдигане на тежести.

Недъртън надзърна през дъжда в опит да разпознае улицата.

— Къде отивам?

— Площад „Сохо“. Флин ще се присъедини към теб там. Преди да се срещне с Дийдра, искам да ѝ обясниш ролята, която

ще играе, на неопримитивистката ти кураторка. Теорията ѝ за артистичната еволюция на Дийдра.

— Още не съм я измислил в пълнота.

— Трябва да го направиш и да я споделиш с Флин. Задължително е тя да успее да води убедително разговор по темата. Кафе.

На плота на масата се разшири кръгъл отвор и се появи димяща чаша, все едно сложена на малък театрален асансьор. Недъртън видя периферника да гледа чашата и устоя на нуждата да ѝ предложи и на нея. На него. Не, на нея.

— Неизменно оставам впечатлен от лекарствата на Аш.

— Това само по себе си вероятно не е добър знак — въздъхна Лоубиър, — макар че иначе се радвам да го чуя.

— А вие къде бяхте?

— При Клоувис — отвърна тя, — виртуално. Тя ми освежава паметта. Също и собствената си. Това всъщност е наистина жесток период, времето на Флин. Склонни сме да забравяме всичко, което се случи след като така сме си затваряли очите. Почти не успях да разпозная гадорията по онова време, при все наличните ми тогава ресурси.

Колата зави зад поредния ъгъл. Недъртън нямаше представа къде се намират. Вдигна димящата чаша и се възхити на стабилната си ръка. Периферничката го гледаше. Той ѝ смигна. Тялото му се усмихна. Уилф със смътна вина отвърна на усмивката и отпи от кафето си.

83.
Всички царства на вселената в един миг време

Мейкън се шегуваше за онези триста подписа, но тя спря да брои след трийсетия. Почти беше приключила купчината вече, а след нея червенокосото момиче заверяваше всеки документ с мокър и сух печат.

Бяха ѝ сложили масичка в ъгъла с леглата. Джанис и Клоувис седяха на ръба на най-близкото до Конър легло, с лице към него, изпънали крака, а Мейкън се настани до Флин на сгъваем стол.

— Би трябвало да ги чета — призна момичето, — но не бих ги разбрала и бездруго.

— Както вървят нещата — отвърна Мейкън, — нямаш особен избор.

— И как вървят?

— Ами — той се облегна за момент назад да се консултира с виза си, — все още няма катастрофални пазарни дисбаланси, но сме още в началото. Състезанието е бясно и, както подхождаме към нещата ние, пък и както го правят нашите съперници, подлагаме системата на сериозно напрежение.

— А за какво се борим?

— Ще разберем чак като се доберем до върха на пирамидата, а ако не успеем, най-вероятно ще загинем.

— Кой е съперникът?

— Нямат си име. По-скоро школа за шашмалогии по учебник. Скрити под сто и един пласта прикрития. То и ние сме така, принципно, но ако успееш да пробиеш нашите, ще видиш „Милагрос Колдайрън“. Просто име и никой не знае какво значи, но поне си имаме такова. След изчезването на Пикет изгубихме нашия губернатор за малко, но после Гриф отиде до Вашингтон и оправи проблема оттам, така че в определен смисъл сме вече на федерално ниво.

Флин си представи юмруци, които прихващат все по-нагоре и по-нагоре дръжката на бата за софтбол. Червенокосата ѝ подаде поредния договор, като издърпа встрани вече подписания, подпечата го и го завери.

— Мисля, че сме съвсем близо до това някой да ни атакува тук — допълни Мейкън. — Ако са безработни ветерани като последните двама у вас, Бъртън може и да успее да се справи. Ако е щатската полиция или Вътрешните, или друга федерална

агенция, или дори морската пехота, няма смисъл изобщо да се съпротивляваме. Ето защо си вадим адвокати и от задника… — Той погледна към червенокосата в ролята ѝ на нотариус. — Извинете за израза — допълни, но тя просто продължи да подпечатва и подписва. — Вътрешните си имат шашмавата страна — додаде той към Флин, — виж само къде са в момента.

— У Пикет?

— За първи път изобщо. Пикет печата дроги, още откакто бяхме деца. Домът му не е напомнял къща от двайсет години насам. Приличаше си на онова, което е. Нужна беше експлозия с такива размери, за да докара Вътрешните насам.

— Не ми казвай, че „Вътрешна сигурност“ стоят зад всичката напечатана дрога. Това е конспиративна теория.

— Не „зад“, но съществуват най-различни уговорки. Почакай да видим кой ще си пошушка с Томи сега, като го няма Джакман.

Флин беше подписала още три договора по време на речта му. Оплака се на червенокосата:

— Ръката започва да ме боли…

— Само четири останаха — отвърна нотариусът. — Може да премислите да опростите подписа си. Ще се налага да го използвате доста.

Флин погледна към Конър. Клоувис беше закачила чаша от термос на една от сложните стойки за оборудване на леглото. Ветеранът смучеше чисто кафе през прозрачна сламка. Флин подписа последните четири договора и ги подаде на момичето. Изправи се. Заяви:

— Връщам се след няколко минути… Ще дойдеш ли с мен, Мейкън? — И се пъхна под синия брезент, а зад себе си чу тупването на нотариалния печат и стъпките на Мейкън. Попита го. — Къде можем да си поговорим в уединение?

— Във „Фаб“-а — отвърна той и посочи поредния брезент.

Задната стая на „Фаб“-а изглеждаше както обикновено, като изключим няколко нови принтера и дупката, изрязана в стената. Флин надзърна към предната част на магазина и видя зад тезгяха момиче, което не правеше нищо и си гледаше в телефона.

— Къде е Шейлин?

— В Клантън — отвърна Мейкън.

— Какво прави?

— Занимава се с още адвокати. Ще отваря два нови „Фаб“-а там.

— До мен стигат само късчета информация. Какво става тук?

— Всички получават късчета… — Мейкън си свали виза, пъхна го в джоба си, разтри окото си. Флин видя умората му, закрепена от правителственото уейки.

— Защо в съседство има крепост, вдигната от строителни материали?

— Глобалната цена на „Колдайрън“ вече възлиза на милиарди.

— Милиарди ли?

— И то купища, но не се престаравай да се напъваш по въпроса. Аз самият по-скоро не му обръщам внимание. Утре ще спечелим и още. Тази щуротия расте експоненциално. Не толкова очебийно, понеже се налага да не се набиваме на очи, поне доколкото е възможно. Бъртън постоянно получава съвети отгоре по телефона и идеята Мадисън да построи тези стени беше негова.

— А той самият защо не е при нас?

— Те не те искат от тази страна. Стените са тук да те защитят от някаква атака. Разбира се, никакви укрепления няма да изиграят съществена роля, ако някой достатъчно голям реши да ни удари. Умните муниции превръщат дори многослойните уплътнения в паяжина, а покривът тук все едно е от шперплат. Но сигурно горе са преценили какво трябва да правим в случай, че някой види възможност да мине по-евтинко и просто прати още задници от Мемфис.

— На идване видях крава-робот на пасището. Според Джанис я е сложил Бъртън.

— Част от ъпгрейда на системите ни. Аз самият гласувах да прилича на зебра.

— Томи още ли е у Пикет?

— Също и Бъртън. По-добре те, отколкото аз.

— Какво ще стане според теб?

— Вие с Конър и Бъртън скоро ще правите нещо, нали? Там горе.

— Предполага се да ходя на купон с Уилф. Да видим дали мога да разпозная убиеца там. Конър ще идва като наш бодигард. Не съм сигурна за Бъртън.

— Значи това е то.

— Кое?

— Някакъв ход. Гамбит. Това ще промени играта, независимо какво е. Онова, което се случва тук, не може да продължи много дълго. Все нещо ще поддаде, ще се издъни. Може да е на местно ниво или националната икономика, може и световната да е.

— Ако разказаното от Уилф е вярно, това ще е най-малката ни грижа.

— А какво е казал той?

— Че тук всичко ще се прецака, и то доста скоро. Отива по дяволите за десетилетия наред. Почти всички умират.

Мейкън я погледна.

— Заради това ли хората горе са толкова малко?

— Още ли не са те качвали там?

— Не, но с Едуард можем да четем между редовете. В техническите неща, които ни показват. Един вид наследствена история, ако го четеш както трябва. Но горе са се сдобили със супер свежарски технологии, независимо какво друго им се е случило.

— Не са ги открили достатъчно бързо, поне според Уилф.

— Те те искат там. Горе-долу веднага. Двама ви с Конър. Клоувис ще се погрижи за теб.

— Какво прави тя всъщност?

— Карлос сигурно ще се окаже прав. Тази нейна докторска чанта е пълна предимно с оръжие. Веднъж като се запознаеш с Гриф, тя ще ти се стори доста по-нормална. Според мен той е същият като нея, но се занимава с мениджмънт.

Флин огледа помещението. Спомни си прибирането на остатъчни коледни украси, почистването и сглобяването на напечатани части, също и как нагъват доставки от „Суши Барн“ и се лигавят с Шейлин. Внезапно ѝ се стори, че в онези времена всичко е било много лесно. Когато слънцето изгрее, просто се мяташ на колелото, караш към къщи и не минаваш покрай мястото, където Конър е напълнил с куршуми главите на четирима души, които са щели да убият теб и майка ти, и Бъртън, а сигурно и Леон, заради парите, които някой друг им е обещал, ако го направят.

— Леон видял две момчета от Лука 4:5 на „Мейн Стрийт“ снощи, пред старата „Фермерска банка“ — смени темата Мейкън.

— Откъде ги е познал? Да нямат табели?

— Не, нямат. Каза, че ги знае, понеже случайно ги огледал много добре в Дейвисвил, докато Вътрешните държаха Бъртън. Били поставили табела пред болницата за ветерани и той седял на една пейка там, тъкмо отвъд полицейската лента.

— Те познали ли са го?

— Не мисли така.

— Защо биха дошли дотук?

— Според Леон сигурно търсят Бъртън. Който е предизвикал определени неудобства за проявата им в Дейвисвил. Заради това Вътрешните са го посадили да поизстине насред гимназиалния футболен стадион. Защо, впрочем, се наричат така — Лука 4:5?

— Понеже това е бая страховит стих от Библията, вероятно.

— Това нещо свързано с белия расизъм ли е, Лука 4:5? Никога не съм му обръщал внимание.

— „И като Го възведе на висока планина, дяволът Му показа

всички царства на вселената в един миг време“.

— Знаеш евангелията наизуст?

— Този стих го знам. Бъртън има навика да го рецитира, ако чуе, че те планират протест. Адски много им е набрал. Или може би просто са му извинение да отиде да порита малко задници.

— Имаме хора, които да се озъртат из града — съобщи Мейкън, докато ровеше в предния джоб на дънките си за виза. Подухна го, сложи си го на окото. Флин го видя да примигва иззад него. — Горе са готови да те приемат, когато кажеш.

84.
„Сохо Скуеър“

Колата на Лоубиър ги остави край „Сохо Скуеър“ и се изниза. Дъждът беше спрял. Сигилът на полицайката се появи още докато изкачваха широките стъпала към зелената алея.

— Да? — вдигна ѝ Недъртън.

— Готови са — каза Лоубиър. — Намерете ѝ удобно място за сядане.

Недъртън хвана периферното тяло за ръка и я насочи към най-близката пейка, обърната към гората, израсла по протежението на някогашната „Оксфорд Стрийт“ в посока Хайд Парк. Даде ѝ знак да седне. Предугадила намеренията им, пейката завибрира леко и се отърси от капките дъжд. Периферничката седна. Погледна Уилф. Той осъзна, че очаква тя да се освободи от сложната си преструвка на автомат, управляван от ИИ. Нямаше да се превърне във Флин, но така ставаше на жената, чието лице носи.

— Научихте ли по модел на кого е изработена? — попита той Лоубиър.

— „Ермес“ имат политика за опазване на данните, когато става въпрос за поръчкови периферници. Бих могла да упражня правата си и да ги заставя да признаят, но предпочитам да не го правя. Току-виж издадем скрития си коз.

Периферничката носеше черни панталони, удобни боти с големи сребърни закопчалки и тясна графитеносива пелерина до коленете.

— Какво точно се очаква от мен? — попита Недъртън.

— Изведете я навън. Разходете се до Хайд Парк. След това ще видим. Отговорете на въпросите ѝ колкото се може по-добре. Не очаквам да бъде особено убедителна като неопримитивистки куратор, но сторете каквото ви е по силите. Все пак отива на партито, за да разпознае убиеца. Ако предположим, че това не стане още на прага, бих искала маските да паднат колкото се може по-късно.

— Казах на Дийдра, че Ани е много свенлива в нейно присъствие, примира от възхищение. Това може да е от полза.

— Може. Помолете, ако обичате, периферничката да затвори очи.

Недъртън даде команда и периферното тяло я изпълни. Той се взираше внимателно в лицето ѝ и дори му се стори, че различи пристигането на Флин — микромускулатурата на лицето ѝ

трепна за секунда и миг след това очите ѝ се отвориха рязко.

— Леле майко! — възкликна тя. — Това къща ли е или е дърво?

Недъртън погледна през рамо към зелената алея.

— Къща, отгледана от дървета. Нещо като игрище всъщност. Обществено е.

— Тези дървета ми се струват стари.

— Не са. Растежът им е подсилен от асемблерите. Ускорен, след това стабилизиран. Бяха същия размер и по време на детството ми.

— Врати, прозорци…

— Така израстват, дирижирани от асемблерите.

Флин се изправи, имаше вид все едно изпробва настилката.

— Къде се намираме?

— В Сохо. „Сохо Скуеър“. Лоубиър предложи да се разходим по зелената алея до Хайд Парк.

— Зелена алея?

— Гора, но линейна. В този участък „Оксфорд Стрийт“ била до голяма степен съсипана през джакпота. Имало е предимно магазини. Архитектът накарал асемблерите да изядат руините им. Издълбал ги във формата на много дълга леха за дърветата, с централен тротоар, разположен над оригиналното ниво на улицата…

— Магазини ли? Като „Хефти Март“?

— Нямам представа.

— Защо са пожелали вместо тях гора?

— Не е била много красива улица поначало, а и не е преживяла добре джакпота. Сградите не се поддали на преустройство. „Селфриджис“ всъщност е бил частна резиденция за кратко…

— Фриджис[13] ли?

— Така се е казвал универсалният магазин. Но модата на резиденциите от този мащаб била кратка, ограничена до последна отчаяна вълна офшорни капитали. Не мисля, че в момента имаме големи магазини.

— Търговски центрове?

— Какво за центровете? — попита той озадачено, но после си спомни разликата в употребата на термина. — Нали видя Чийпсайд. Той е нещо такова. Място, сборище на асоциирана търговия. Портобело, Бърлингтън Аркейд…

Флин се озърна. И продължи да се върти.

— Намираме се в най-големия град в Европа. Като изключим теб, жива душа не съм видяла.

— Ето там има някакъв мъж — посочи го Недъртън. — Седи

на пейка. Май разхожда кучето си.

— Няма движение. Мъртвешка тишина.

— Преди новозеленяването общественият транспорт се е състоял предимно от влакове, движещи се в тунели.

— Метрото.

— Да. И още си го има, даже е разширено, макар че като цяло не се използва за същински превози. Мога да организирам влак, ако пожелаеш. Хората като цяло пътуват до Чийпсайд с влак по разписание…

Поне с такъв бяха ходили с майка му, допълни наум Уилф.

— Видях няколко големи камиона.

— Преместват стоки от подземията до местата, на които са необходими. Имаме по-малко частни превозни средства. Използваме таксита. Освен това ходим пеша и караме колело.

— Това са най-високите дървета, които са ми попадали.

— Ела и виж. По-впечатляващо е от самата зелена алея… — Недъртън тръгна напред, като се опитваше да си спомни кога е идвал насам за последно. Когато стигнаха зелената алея и влязоха между дърветата, той посочи към Хайд Парк.

— Каза, че тези дървета не са истински, така ли?

— Истински са, но растежът им е аугментиран по инженерен път. Някои от тях са квазибиологични мегаобемни колектори за въглерод, които изглеждат като дървета…

Зад гърба им се чу звън. Велосипедист с очила се стрелна покрай тях, въртейки здравата педалите на черното си колело, а опръсканото му с кал палто се вееше зад него.

— Как са ги направили?

Дърветата, много от тях — по-високи от сградите, които бяха заменили — все още ронеха капки; но вече по-едри, разпределени на по-широки разстояния. Една се стече по якето на Недъртън. В посока Хайд Парк, в гъстата плетеница на клоните, се забелязваше намек за облак.

— Мога да ти отворя фийд и да ти покажа, ако желаеш?

— УН? — попита Флин, очевидно видяла сигила му, щом телефоните им се свързаха. — Това ти ли си?

— Да. Да повървим из Хайд Парк и ще ти покажа фийдове как са го направили… — Без да се замисли, Уилф хвана периферното тяло за ръката — така я беше довел и от колата на Лоубиър, но веднага осъзна грешката си.

Погледът ѝ срещна този на Флин, стори му се разтревожена. Усещаше и напрежение в ръката ѝ, сякаш тя се канеше да я издърпа или може би да отърси неговата.

— Добре — каза тя. — Покажи ми!

И след това тръгнаха ръка за ръка.

— Изглеждаше смешно — обади се Флин, — на колесарчето.
— И аз така предположих.

85.
Хора от бъдещето

Недъртън каза, че били изпечатали всичко това с тъй наречените „асемблери“, които, както тя предположи, беше видяла да убиват сестрата на бившата му.

Онова, което той нарече „фийд“, представляваше прозорец в полезрението ѝ, не толкова голям, че да не вижда накъде върви, но се оказа сложничко да го гледа и да следи движението си. Като виз, най-вероятно, предположи Флин, но без да се налага да си го слагаш на окото.

Архитектите бяха казали на асемблерите да отрежат един участък по протежение на оригиналната улица, във формата на голям кръг, с дълъг празен цилиндър в средата. Сградите поначало си бяха в руини, стърчаха само отделни техни секции, така че профилът, който асемблерите изрязаха, беше дори по-малко от долната половина на този кръг. Там, където се бяха намесвали, независимо от срещнатия материал, оставената повърхност беше гладка като стъкло. Човек очакваше нещо такова от мрамор или метал, стоеше странно при старите червени тухли или дървото. Отрязаните от асемблерите участъци приличаха на прясно отрязан дроб, гладки като лампериятa в карабанатa на Лев. Но от срезовете и бездруго не остана да се вижда много, понеже следващата стъпка беше залесяването на разреза по протежението му с приказни дървета, чиито стволове бяха прекалено масивни, за да са истински, корените минаваха отвред, потъваха надолу в руините зад ръбовете на среза, а короните им се издигаха така високо, че най-горните клони изобщо не се виждаха.

Хибриди, както ги нарече Уилф. Частично приспособени от амазонската джунгла, комбинирани със секвенции от индийските гори и слепени в едно цяло от асемблерите. Кората на тези дървета беше като кожата на слон, с по-нежна текстура на усуканите корени.

При говорене Недъртън ръкомахаше. Наложи се да пусне ръката на Флин, за да обясни фийда — как хората са създали всичко това — но тя откри, че да се държат за ръце е успокоително, просто да докосваш нещо живо тук, дори и допирът да не минава през собственото ѝ тяло. Гледаше на Уилф по-различно, откакто ѝ беше казал за джакпота. Мислеше си, че е така, защото е видяла колко силно го е съсипала историята и как той самият не знае какъв е. Влагаше много енергия да убеждава

хората и това му беше работата или причината да има такава, но всъщност през цялото време убеждаваше себе си: че просто съществува, независимо в какво се опитваше да убеди теб.

— Онази, на чието парти отиваме, тя ти е бивша приятелка, нали? — попита Флин. Фийдът беше свършил, прозорецът се затвори, а баджът на Недъртън угасна.

— Не гледам на нея по този начин — обясни той. — Връзката ни беше доста кратка и изключително лоша идея.

— Кой ти я е дал?

— Никой.

— Дийдра някакъв вид художник ли е?

— Да.

— Каква по-точно?

— Прави си татуировки — обясни Уилф. — Но това не е всичко.

— Нещо като с пръстените и подобни?

— Не. Татуировката не е продуктът. Тя самата е продукт. Животът ѝ.

— Онова, което са наричали „риалити шоу“?

— Не знам. Защо сте спрели да ги наричате така?

— Понеже накрая само това даваха, като изключим *Ciencia Loca* и аниме, и онези бразилски сериали. Старомодни, ако може така да се каже.

Уилф спря, зачетен в нещо, което Флин не виждаше.

— Да. В определен смисъл Дийдра е произлязла от това. Риалити телевизия. Сляло се е с политиката. След това с пърформанса.

Продължиха нататък.

— Според мен това вече се е случило у дома — каза Флин. Тук ухаеше страхотно. Мокрите дървета бяха причината. — Не ѝ ли свършва кожата?

— Всяко от произведенията ѝ е цял епидермис, от пръстите до основата на шията. Отразява преживяванията ѝ по време на периода на работа. Тя го сваля, дава на съхранение и произвежда факсимилета — миниатюри, за които хората се абонират. Ани Кореж, в ролята на която ще влезеш ти, има пълен комплект, макар че не може да си ги позволи със своята заплата.

— Защо?

— Всъщност ги няма — обясни Недъртън. — Измислих го заради Дийдра.

— Защо?

— За да я накарам да си сложи дрехите.

Флин го погледна изпод вежди.

— Значи я одират?

— Докато ѝ расте нов епидермис. Свалянето и замяната са взаимносвързани, на практика са една цяла операция.

— Боли ли я след това?

— Не съм присъствал, докато го е правила. За последно е било малко преди да ме наемат. Трябваше ни чисто епидермално платно. Беше се съгласила, след срещата с теб, или по-скоро с Ани Кореж и други двама неопримитивистки куратори, да не се татуира, докато не завърши нашия проект.

— А те какво са?

— Кое?

— Неопримитивистите.

— Неопримитивистките куратори. Неопримитивите или са оцелели самостоятелно през джакпота, или са излезли съзнателно от глобалната система. Онези, с които беше свързан проектът ни, представляваха доброволци. Екологична секта. Кураторите изучават неопримитивите, преживяват и каталогизират тяхната култура.

Трима велосипедисти приближаваха от противоположна посока, облечени в ярки дрехи. Деца, предположи Флин, когато прехвърчаха покрай тях, в, както ѝ се стори, костюми на супергерои.

— Май тук не ти харесва особено — каза тя.

— Зелената алея ли?

— Бъдещето. Също и на Аш.

— Аш демонстративно не мисли за това — обясни той.

— Познаваш ли я отпреди да си причини това на очите?

— Познавам Лев отпреди той да наеме тях двамата. Тя дойде такава. Когато става въпрос за добри техници, взимаш до каквото се докопаш.

— С какво се занимава Лев? — Флин не беше сигурна дали богаташите задължително се занимават с нещо.

— Семейството е овластено. От стария клепт. Руснаци. Поголемите му двама братя явно са способни да поддържат статуквото. Той е един вид скаутът на семейството. Търси разни неща, в които биха могли да инвестират. Не за печалба, а колкото да поддържат форма. Източници на нововъведения.

Флин се загледа нагоре към клоните, които вече сякаш капеха по-малко. Там подскачаше животинче в червено, с размер на голяма птица, но с пеперудени крила.

— Това не е нововъведение за теб, нали?

— Не — отвърна Уилф, — не е. Това е причината да съществуват неопримитивистки куратори. Да събират всякакви дребни късчета новост, която неопримитивите биха могли да създадат, независимо колко зловещи. Което беше и причината да

работим с Дийдра. Технологичните новости в онзи случай — и то по-лесно усвояеми от обикновено. Три милиона тона рециклирана пластмаса под формата на цяло парче плаващ недвижим имот. Ето онова пред нас е Хайд Парк.

При тези му думи Флин забеляза, че приближават края на зелената алея — дърветата тук не бяха толкова високи, бяха посадени по-нарядко и се разгръщаха. Вече чуваше квакане като от мегафон.

— Какво е това?

— „Спикърс Корнър“ — обясни Уилф. — Всички тук са луди. Позволено е.

— А какво е онова бялото, като част от сграда?

— Мраморната арка.

— Има няколко арки. Все едно са я свалили от нещо друго и един вид просто са я сложили на това място…

— Така е — съгласи се публицистът. — Но пък вероятно е имала повече смисъл, когато колите са минавали през нея.

Вече бяха излезли от зелената алея и се спускаха по разширяващите се стълби към нивото на парка.

— Онзи, който говори — обади се Флин, — сигурно е на кокили, но не ми се струва много вероятно.

Паешкият силует, предположи тя, трябва да беше към десет фута висок.

— Периферно тяло — отвърна Уилф. Облата розова глава на високото създание беше увенчана с нещо като ръбат тромпет, в същото розово, и говорещият ревеше през него нещо неразбираемо към малка тълпа заобикалящи го зрители, поне един от които май беше пингвин, макар и висок колкото човек. Високият говорител носеше тесен черен костюм, с много тесни ръкави и крачоли. Флин не разбираше какво казва, но ѝ се стори, че долавя думата „номенклатура“.

— Всички са луди — повтори Недъртън. — Вероятно и са периферници до един. Безвредни са обаче. Насам.

— Къде отиваме?

— Реших, че може да обиколим Серпентината. Да видим корабите. Малки реплики. Понякога преиграват исторически битки. „Граф Спий“ е особено добър.

— Говорителят изобщо изнася ли смислена реч?

— Това е традиция — отвърна Уилф и поведе периферното тяло по гладка чакълена пътека в бежово. Там също имаше хора, които се разхождаха в парка, седяха на пейките, бутаха детски колички. На Флин не ѝ приличаха особено на хора от бъдещето. Предположи, че Аш ѝ изглежда така, повече от всички други, които беше видяла наоколо, ако не се брои триметровият

тромпетоглав, когото Уилф определи като периферник. Все още чуваше сърдития му глас зад гърба си.

— Какво ще представлява посещението ни на партито на бившата ти?

— Ще ми се да не я наричаш така. Дийдра Уест. Не съм съвсем сигурен. Ще има овластени личности, поне според Лев и Лоубиър. Самият Възпоменател, навярно.

— Това кой е?

— Служител от столичната управа. Не съм сигурен как да ти обясня каква е традиционната му функция. Поначало, според мен, е била да напомня на кралското семейство за древен дълг. После е станала напълно символична. След джакпота е по-добре да не се споменава.

— Той познава ли Дийдра?

— Нямам представа. Не съм присъствал на подобни събития и много се радвам.

— Страх ли те е?

Уилф спря и погледна спътничката си.

— Предполагам, че съм нервен, да. Нямам никакъв опит в подобни работи.

— Аз също! — Тя го хвана за ръката. Стисна я.

— Съжалявам, че нахлухме в живота ви — уточни Уилф. — Беше прелестно там, където се намираше ти…

— Беше ли? Тоест, така ли?

— Градината на майка ти, на лунна светлина…

— В сравнение с това тук?

— Да. Винаги съм мечтал за онова, в определен смисъл, минало. Не съм го осъзнавал съвсем. Сега не мога да повярвам, че го видях с очите си!

— Можеш да разгледаш и още — отвърна Флин. — Нося колесарчето във „Фаб“-а.

— В кое?

— „Форевър Фаб“. Там работя. Работех. Преди да започне всичко…

— Това имах предвид — Недъртън се скова. — Променяме всичко.

— Всички сме бедни, като изключим Пикет, който вероятно вече е мъртъв, и един-двама други. Не е като тук. Няма кой знае какво за правене. Когато Бъртън постъпи в Морската пехота, исках и аз да се запиша в армията, но майка ни имаше нужда от грижи. Все още има… — Флин огледа просторния, равен парк — поляните и пътеките като чертежи от часа по геометрия. — Това е най-големият парк, който съм виждала. По-голям от онзи до реката в Клантън, където е фортът от Гражданската война. И тази

зелена алея вероятно е най-шантавото нещо, направено от човешка ръка. Единствена ли е?

— Оттук можем да минем по зелени алеи до Ричмънд Парк, Хемпстед Хийт и от тях — нататък. Общо са четиринайсет. И стоте реки, всички възстановени…

— Остъклени отгоре и осветени?

— Някои от най-големите… — Уилф се усмихна, но се спря, понеже явно сам се изненада. Флин не го беше виждала да се усмихва много-много, не и по този начин. Той пусна ръката ѝ, но не изведнъж.

Пак тръгна напред. Флин закрачи до него.

Появи се познатата им червена бучица.

— Виждам баджа на Мейкън — съобщи Флин.

— Кажи му здрасти — отвърна Недъртън.

— Здрасти. Мейкън?

— Здрасти — отвърна техникът. — Гледай сега, имаме проблем. Клоувис те иска при нас.

— Какво?

— Лука 4:5 са отвън с табели и хвърчат лайна. Вие с брат ти и майка ти сте на табелите. И братовчедът Леон.

— Що за простотия?

— Изглежда „Колдайрън“ е новото им попадение, което са обявили за омразно на Бога.

— Къде е Бъртън?

— Прибира се от Пикет. Тъкмо тръгна.

— Мамка му — възкликна Флин.

86.
Шателенът

Когато вдигна глава от битката, която се разиграваше на Серпентината, Недъртън видя да се приближава Аш, в различни тонове на черното и тъмно индиговото, крачеше по бежовия чакъл на алеята, сякаш стъпва по скрити мини.

Той съжаляваше, че Флин пропусна миниатюрите, макар че лично предпочиташе парата пред платната и драмата на далекобойните оръдия пред тези искрици на мъничките топове. Но да го зарадва, стигаше и това, че водата в района на битката бе насечена от кипнали вълни и над тях се рееше малък облак. Периферното тяло, седнало на пейката до него, изглеждаше все едно също следи схватката, макар Недъртън да знаеше, че интересът към движещи се предмети е просто начин да се симулира разум.

— Лоубиър те иска обратно у Лев — каза Аш, когато спря пред тяхната пейка. Полите и тясното ѝ сако представляваха бароково сложен пачуърк от грубо накълцани парчета, някои от които, макар и без съмнение гъвкави, напомняха потъмняла ламарина. Тя носеше по-орнаментирана пола от обикновено, покрита с траурни мъниста и прихванатата със сребърна брошка, която той знаеше, че се нарича „шателен“ — органайзер за комплекта домашни аксесоари на викторианските дами. Този не беше съвсем викториански, понеже Уилф забеляза сребърен паяк с фасетирано тъмно коремче да виси на една от тънките верижки по шателена и после сръчно да се катери нагоре от колана върху сакото, многобройните му очи — грейнали мънички скъпоценни камъни.

— Флин ми се стори притеснена, че я извикаха — каза Недъртън и вдигна поглед към Аш. — Много неудобен момент беше. Канех се да ѝ обясня основното, свързано с Ани…

— Обясних ѝ, че си публицист — каза техничарката. — Стори ми се, че го разбира от гледна точка на вече много деградирала парадигма на знаменитост, така че беше сравнително лесно.

— Обществените връзки не са сред специалностите ти — възрази той. — Надявам се да не си я оставила с погрешно впечатление.

Аш се пресегна и бръсна настрани бретона на периферника. Тялото погледна нагоре към нея с кротки и блеснали очи.

— Флин ѝ вдъхва нещо, нали? Забелязах, че забелязваш.

— Опасността за нея по-голяма ли е там, в миналото?

— Така мисля, макар че е трудно да се определи. Очевидно могъщи сили, базирани тук, я искат мъртва там и вкарват все по-мащабни ресурси за изпълнение на задачата… Ние сме насреща, за да се противопоставим, но в съперничеството си с противника подлагаме на напрежение световата ѝ икономика. Това напрежение е проблемно, тъй като може и вероятно скоро ще доведе до по-хаотични промени.

Откъм битката в Серпентината се разнесе рязко остро изпукване. Хората наоколо се оживиха. Недъртън видя, че един от корабите, улучен от гюле, е загубил централната си мачта, както бе станало преди много години — той нямаше представа къде, нито каква хроника биваше преигравана. Изправи се и протегна ръка на периферното тяло, което я пое. Помогна му да стане, което то стори грациозно.

— Не ми харесва това, че Лоубиър те праща при Дийдра — каза Аш, като го прикова с вертикално раздвоения си поглед. На Недъртън му хрумна, че напоследък прекарва толкова време около нея, че е спрял да забелязва очите ѝ. — Почти сигурно е, че нашият съперник в кочана е Дийдра — или някой от съюзниците ѝ. Те може да не са способни да попречат на Флин тук, най-много да съсипят периферника ѝ, като в такъв случай тя ще се озове обратно в кочана, колкото и болезнено да се окаже това преживяване. Същото важи и за Конър в „танцьора“ на Антон. Но ти ще присъстваш лично. Физическото присъствие е извънредно уязвимо.

— Тактически — възрази Уилф, — не виждам какъв друг избор има тя… — И погледна Аш, поразен от идеята, че колежката му би могла да е съвсем искрено загрижена за него.

— Не си ли се замислял за опасността, на която ще се подложиш?

— Старая се да не задълбавам прекалено много. А и какво би се случило с Флин, ако реша да откажа? А с брат ѝ, с майка ѝ? С целия ѝ свят?

Четирите зеници на Аш се забиха в неговите като свредели, бялото ѝ лице — напълно безизразно.

— Алтруизъм ли проявяваш? Да не се разболяваш?

— Не знам — отвърна Недъртън.

87.
Антидотът за купонджийския час

Клоувис Рейбърн имаше прекрасна кожа. Когато Флин отвори очи, Клоувис беше точно пред нея, приведена, все едно се взираше в автономния ѝ прекъсвач или в кабела. Беше най-лесният преход досега, от седнало положение на пейка до алея в Хайд Парк, до облегната на възглавниците в чисто новото болнично легло. Като задно салто, но не в лошия смисъл.

— Здрасти — каза Клоувис и се изправи, щом видя, че Флин отваря очи.

— Какво става?

Клоувис тъкмо разкъсваше опаковката на някакъв странен пакет.

— Гриф твърди, че съперниците са наели Лука да ни изкарат лошата страна. Аз казвам, че всеки, срещу когото протестират, автоматично се показва в по-добра светлина.

— Мейкън каза, че Бъртън идвал насам.

— Във временно мобилизирана кола — уточни Клоувис. — Голяма оргия с мобилизиране се развихри. Работниците на Пикет, тях още ги изгребват от камарата, са си държали колите на паркинга там… — Тя извади нещо малко от опаковката — обло, плоско и ярко розово. Обели гръбчето му, посегна под ръба на тениската на Флин и притисна лепенката леко вляво от пъпа ѝ.

— Това какво е? — попита Флин и в опит да види с какво се е сдобила, надигна глава от възглавницата при все тежестта на короната. Клоувис набра ръба на собствената си камуфлажна блуза. На корем, на който човек можеше да си стърже прането, се виждаше розова точка с две тънки червени линии, пресечени в средата.

— Антидотът за купонджийския час — обясни тя. — Но ще оставя на Гриф да ти обясни подробностите. Просто не сваляй своя… — Тя вдигна короната от главата на пациентката си и внимателно я положи на нещо, което приличаше на разгъната еднократна пелена, на масата отляво на леглото.

Флин премести поглед към Конър на съседното легло, спящ под неговата корона.

— По-добре да си стои там горе — заяви Клоувис, — предвид развоя на събитията. Има доказан потенциал да довежда положението до кипване.

Флин седна. В болничното легло имаше чувството, че ѝ трябва нечие разрешение да го направи. След това обаче в

полезрението ѝ влезе Хонг, понесъл във всяка ръка по найлонова торбичка с опакована храна. Беше с виз и тъмнозелена теniска с бял надпис „Колдайрън САЩ“, с логото, което тя беше видяла на плика в караваната на Бъртън онази първа нощ. Флин осъзна, че е минал през тясна вертикална цепнатина в стената от керемиди от лявата страна на леглото.

— Здрасти — ухили ѝ се Хонг.

— Вече има таен проход от „Суши Барн“, така ли? — попита Флин.

— Част от сделката за антените. Не бяха ли онези имейли от теб?

— Предполагам, че си имам вече секретарки и орда по-дребни служители.

— Все някак трябваше да вкарваме храна тук — оправда се Клоувис. — Винаги държим по няколко от момчетата на Бъртън в заведението, за да следят положението.

— Дебелеят — ухили се Хонг и излезе покрай синия брезент.

— Храна за Бъртън и другите желаещи — обясни Клоувис. — Гладна ли си?

— Може и да съм… — Флин си взе колесарчето от креслото, където го беше оставила.

— Тук съм със спящата красавица, ако ти потрябвам — уведоми я чернокосата сестра. — Вярно ли е, че там горе си имаш цяло лично твое друго тяло?

— Нещо такова. Някой го е напечатал, но не му се познава.

— Прилича ли на теб?

— Не — отвърна Флин. — По-готино и цицоресто е.

— Хайде, върви да докопаш втората торба!

Тя проследи аромата на „Суши Барн“. Пликовете се намираха на сгъваемата маса, на която беше подписвала договори, а сега стоеше придърпана обратно зад синия брезент с подиумите на Мейкън и адвокатската им кантора, но вместо Хонг, завари там някой друг.

— Ти си Флин — позна я мъжът. Кестенява коса, сиви очи, блед, с розови бузи. Поредният англичанин, ако се съди по акцента, но тук, в онова, за което момичето се стараеше да не мисли като за миналото. — Аз съм Гриф! — подаде ѝ ръка той над кутийките от стиропор и три бутилки вода от „Хефти“. — Хлодсуърт!

Флин се ръкува с него. Широкоплещест, но с тънки кости, може би не беше дори на нейните години, но носеше очукано, промазано яке с цвят на прясна конска тор.

— Звучи ми доста американско — подкачи го тя, но всъщност ѝ звучеше по-скоро като име на герой от детско аниме.

— Всъщност се казвам Грифид — поясни събеседникът ѝ, след това го произнесе по букви, втренчен в нея сякаш очакваше да види точно кога ще се засмее тя.

— От Вътрешните ли си, Гриф?

— Нищо общо нямам с тях.

— Мадисън каза, че първия път си дошъл с хеликоптер на Вътрешните.

— Така е. Имах достъп до такъв.

— Както чувам, доста имаш. Достъп де.

— Така е — обади се Бъртън и дръпна брезента с показалец. Изглеждаше уморен и се нуждаеше от душ. Камуфлажът и черната му тениска бяха прашни. — Бива го да поправя нещата! — И влезе при тях.

— Шериф Томи много ли те мъчи? — попита го Флин.

Брат ѝ остави томахавката си на масата, ръбовете ѝ бяха прилежно натикани в ортопедичния кайдекс.

— Наказва ме, но не иска да си го признае. Не му харесва каква сме я свършили там. И много се старае да ми натърка носа в тази работа. Вярно, че жертвите са повечко, отколкото възнамерявахме, Джакман настрана. Нямаше да съм против да намеря и някое парченце от Пикет, тъй и тъй ровя. Но после чух, че Лука са принесли сладката си Божия милост тук… — Бъртън изгледа сестра си. — Мислех, че си в Лондон.

— Лоубиър ме върна — обясни тя. — Онзи, който ни иска мъртви, е докарал Лука, за да ни психира. Да се прецакаме, както имаш навика да правиш на протестите им.

— Видя ли анимациите на онези табели?

— Страхотно изглежда — каза Гриф, който междувременно беше отворил стиропорените кутии. — Откъде е Хонг?

— От Филаделфия — уточни Флин.

— Отивам да се измия — заяви Бъртън и си взе томахавката.

— Направо ме присви под лъжичката да тръгна след него — сподели Флин с Гриф, когато брат ѝ се отдалечи достатъчно.

— Карлос е на предния вход и ще му попречи да излезе. — Англичанинът развинти капачката на едната от трите бутилки вода. — Клоувис е отзад и пази и вътрешния тунел към Хонг… — С помощта на два чифта пластмасови пръчици вместо вилица той започна да прехвърля храната на трите компостни чинии, които готвачът беше донесъл. След това с единия чифт бързо пренареди всичко, така че порциите заизглеждаха по-добре, отколкото Флин би предположила, че е възможно за храната на Хонг. Ако го правеше тя, знаеше си, щеше да получи три приблизително еднакви на размери каши от нудели и рулца. Гледаше как Гриф използва клечките да разпредели малките солени фалшиви

рибешки яйчица и си спомни за момичетата-роботи, които приготвяха закуските за партито на убитата жена.

— Препоръчвам ти да не обръщаш внимание на табелите на нашите зилоти-наемници — уточни Гриф. — Били са проектирани от агенция, която специализира рекламни политически нападения и са специфично предназначени да ви бръкнат лично под кожата, като същевременно настройват общността срещу вас.

— Значи онези другите са им възложили тази задача?

— Лука 4:5 са също толкова бизнес начинание, колкото и секта. Проличава си в случаи като този.

— Ти да не си от „Канала на готвачите“ случайно?

— Постигам такъв резултат само при автентичната филаделфийска кухня — отвърна Гриф. Наклони глава. — Дай ми най-хубавата италианска храна и ще я превърна в гнусотия.

— Да ядем — заяви Бъртън, който се върна и остави отново томахавката си на масата, до една от чиниите. Този път при вида ѝ Флин си спомни как се препъна в мъжа с каишката в мазето на Пикет.

Тя сложи колесарчето насред масата, все едно беше цвете във ваза, след това седна на един от сгъваемите столове.

— Какво е това? — попита Бъртън, загледан в играчката ѝ.

— Колесарче — обясни тя.

Гриф постави празните кутии в една от найлоновите торби, която сложи в другата, остави я на пода, обмисли положението, в което се намираше масата, седна отново. Флин се почуди дали се кани да си каже молитвата, но след това той вдигна пластмасовите си клечки и ги размаха.

— Заповядайте!

Това прехвърляне напред-назад между тялото ѝ и периферното тяло беше объркващо. Беше ли гладна в крайна сметка? Предишния път яде банан и пи кафе, но имаше чувството, че разходката през зелената алея е била истинска. Само дето тялото ѝ не я беше извършвало. От аромата на храната ѝ дожаля за предишната седмица, когато още не се беше случило нищо необичайно, и още повече — заради начина, по който бе аранжирал Гриф чиниите.

— Какво е купонджийският час? — попита тя.

— Къде си чула това? — поинтересува се Бъртън.

— Клоувис ми даде антидот за него.

— Докарал си купонджийски час? — Брат ѝ се втренчи намръщено в Гриф.

— Да го обсъдим, след като хапнем?

— Какъв е този купон? — настоя Флин.

— По десетобалната схема за военни престъпления ли? Примерно дванайсетка… — Бъртън пъхна в устата си резен рулце и го сдъвка, загледан в англичанина.

88.
Птичият парламент

Типито на Аш миришеше на прах, макар че не изглеждаше наистина мръсно. Може би и за този мирис си имаше свещ, помисли си Недъртън, докато сядаше. Периферното тяло го изгледа равно иззад потресаващата сложност на псевдоантичния екран, след това сведе очи, все едно проследяваше мотивите, гравирани на плота на масата. Аш стоеше отляво, близо до периферния. Беше свалила фуркетите на страховитата си шапчица, която напомняше черна кожена жаба, и я беше сложила пред себе си на масата.

— Даден ти е билет за птичия парламент — съобщи тя на Недъртън и когато той понечи да пита какво има предвид, просто допря пръст до черните си устни в знак да пази тишина.

Едва сега той видя, че черно-сребърният паяк от шателена е отвързан и пълзи по левия ръкав на якето ѝ, за да си проправи припряно път с остри като игли крачета по шарката и към публициста, а очетата му от скъпоценни камъни блестяха.

Покатери се по опакото на лявата му ръка. Напълно безболезнено. Всъщност Недъртън дори не го усещаше. Което му напомни действието на медичито, чиито пипалца пропадаха неусетно между клетките на кожата му.

В този момент Аш му заговори продължително, на език като птича песен, и той я разбра.

— Недей така! — възкликна ужасѐн, когато тя млъкна, но всъщност и от неговата уста излезе птича песен, треперлива и настоятелна. След това Уилф обаче осъзна, че онова, което тя му беше казала, е „билетът“, който можеха да използват само тук и само веднъж, и той го е допуснал в променливия шифър, споделян от нея и Осиан, непробиваем като нищо друго на света, и че дори Лоубиър и всемогъщите ѝ лелки надали ще могат да научат какво ще си кажат. След което Аш започна да му разказва подробности.

Спомена, че старицата (и Недъртън направи всичко по силите си да не обръща внимание, че птичата песен постепенно се превръща в нещо, характеризирано със сурови глотални цъкания) се е заинтересувала много от континуумите и техните хобисти. Имало например, спомена Аш, такива, които се занимават няколко години повече от Лев и са провеждали нарочни експерименти с множество континууми, тествали ги понякога до пълно съсипване, що се отнася до намиращата се в тях човешка

популация. Един от тези ранни хобисти, от Берлин, известен в общността само като „Веспасиан“, бил оръжеен фетишист, пословично садистичен в отношението си към обитателите на континуумите си, насъсквал ги едни срещу други в тежка, изменчива и като цяло безполезна война и жънел еволюиралите в нея оръжия, макар че някои били твърде специализирани, за да се използват извън съответния бароков сценарий, който ги е произвел.

Недъртън погледна към периферника, който не би могъл да разбере нито дума независимо от езика, но гледаше Аш, докато тя обясняваше, че Лоубиър е получила от този Веспасиан планове и спецификации за нещо, с което в момента се обучава да работи Конър Пенски.

— Какво? — потресе се Уилф, а от устата му въпросът излезе като две мяукащи срички с удължени гласни.

Тя нямаше представа, обясни Аш, удължила собствените си гласни, но предвид фетишизма на Веспасиан и очевидната наслада на Конър при първия урок, несъмнено става дума за някакъв вид оръжие. Лоубиър, посочи тя, би разполагала с ресурси за бързо и тайно производство на нещо подобно.

Но защо, попита Недъртън, докато споделеният им език преминаваше в по-немско звучене, Аш му разказваше всичко това сега? Той не ѝ спомена, че така повишава притесненията му, нито че направо му се пищи от това бижу, кацнало на опакото на дланта му, но му се щеше всички тези чувства някак си еднозначно да бъдат предадени през онзи мутирал датски диалект, който в момента излизаше от устата му.

Понеже, отвърна събеседничката му (като превключи на нещо, което дори не напомняше на Недъртън за човешки език или птича песен), самата Лоубиър беше станала хобист-континуумист буквално за една нощ. И понеже тя, Аш, беше осъзнала, докато предаваше стратегиите на старицата в кочана на Лев, че тази дама играе с по-дълги залози, отколкото имаше смисъл в случая. И защото, и при тези думи присви очи до единична зеница, след като беше доставил плановете за системата или устройството на Лоубиър, Веспасиан бе заминал нетипично за него за Ротердам и бе умрял там, в петък, внезапно и неочаквано, но от очевидно естествени причини — обстоятелство, от което Лоубиър, по мнението на Аш, изглеждаше изумително незаинтересована.

И всичко това се беше случило, след като се срещнаха с полицайката, продължи тя, тъй че седмицата се оказа доста натоварена. Но сега, каза, билетът на Недъртън, по необходимост доста кратък, вече се източва към края си. А щом свърши, Аш очакваше той да не споменава нито дума за онова, за което са си

говорили. Беше мотивирана да сподели информацията заради загриженост за себе си, а също и за него, както и за Лев, че и за Флин и семейството ѝ, които смяташе за невинни роднини, по случайност живеещи в чужбина.

Но какво, попита Недъртън, и чак сега успя да пренебрегне постоянната странност на собствения си вербален продукт, какво се надяваше да постигне старицата?

Аш не знаеше, разбра той думите ѝ, но имаше чувството, че трябва да стори нещо. А посредством лелчетата на клепта Лоубиър разполагаше с неизчерпаеми средства да узнае кой с кого и за какво си е говорил. И тук съвещанието свърши, понеже паякът скочи от ръката на Недъртън и изтича обратно при нея.

После те тримата поседяха известно време, Уилф стискаше ръката на периферника под масата и се чудеше как един садистичен хобист-континуумист може да умре неочаквано, но привидно естествено в Ротердам и как е най-добре той самият да не забравя да не пита за това Лоубиър, тъй като се предполагаше, че не го знае. Но пък, помисли си, ами ако тя ги беше чула да си говорят на птичи и безсмислен език? Какво ли щеше да си помисли?

89.
Примигване

Гриф я накара да си сложи броня за пътуването — яке от захарен памук и черна магия. Бъртън също носеше такова и в определен смисъл то за малко да го убие, понеже пълнежът се втвърди от енергията на куршума. Беше изстрелян в бетона между краката му от човек, който вероятно беше вече мъртъв, когато пръстът му дръпна спусъка, а куршумът рикошира нагоре и улучи ръкава на якето при лявата китка на жертвата. След това се разпадна — нещо, свързано с физиката на захарния памук, който водеше до такива прояви, а един фрагмент се насочи обратно надолу, към дясното бедро на Бъртън, и резна феморалната артерия.

Всичко се случи сякаш изведнъж и беше безсмислено точно както Томи твърдеше за всички престрелки, когато се стигне до същността им. Флин вървеше малко зад брат си и от лявата му страна, Клоувис — от дясната, и след това тя си спомни, че е доловила как сестрата се напряга леко, когато излязоха отвън на алеята. Канеха се да се качат в колата на Томи и да идат да посетят майка им, за да се опитат да я уговорят да я преместят. Гриф не беше споменал повече купонджийския час, каквото и да беше това, но ако той нямаше намерение да говори за него, то Флин се канеше да повдигне темата по време на пътуването. Досега той говореше основно за майка ѝ, която отказваше да чуе дори идеята за местене. Искаше да я прехвърли в северна Вирджиния, където твърдеше, че имал тайно убежище. Литония се съгласи да отиде с нея. Но колкото и да я обичаше майка ѝ, остана непоклатима. Накрая Томи пристигна да ги закара, така че Флин предвкусваше срещата с майка си, макар да нямаше особена надежда за пробутването на идеята за някакви убежища, а и се надяваше да седне отпред, ако не се окажеше, че положението изисква Карлос да се вози там с булпъп между коленете.

Отвън беше странно тихо, при все четирийсет и седемте протестиращи, които бяха изброили дроновете, застанали от другата страна на сградата, през улицата срещу паркинга. Бъртън явно беше държал главата на томахавката си в дясната ръка, отпусната надолу по хълбока, с дръжка право нагоре, облегната отвътре на ръката, и когато видя сянката, издала мъжа със сепийния костюм, смъкна канията от кайдекс и спусна главичката на томахавката, понеже Флин ясно чу канията да тупва на бетона

точно на мястото, където безброй пъти беше заключвала колелото си. Брат ѝ улови дръжката за края точно в мига преди брадвичката да удари бетона и някак я обърна с един замах на китката, и я стовари във все още невидимата глава на мъжа — чу се звук като от пръсване на още неузряла тиква и това беше последното, което Флин чу за известно време, понеже трясъкът на оръжието беше твърде силен, за да го възприеме като звук изобщо.

Сега цялата сцена ѝ се струваше като поредица гифчета. Предницата на медицинската чанта на Клоувис се отвори като мида. В нея беше закачен дебел пластмасов пистолет със същия цвят като чантата; Клоувис бутна Флин настрани, толкова силно, че наистина я заболя, и вече държеше пистолета с две ръце, вдигнат на нивото на раменете, наведе се в отката, проблясъците на дулото не спряха, докато пълнителят не свърши, а изражението ѝ си остана спокойно, все едно шофираше и се беше съсредоточила здравата върху пътя. Отделен гиф представляваха изхвърлените гилзи от пушката на Карлос, безтегловни, реещи се, все едно застинали в проблясък, но една отскочи от опакото на ръката на Флин и я опари. И трета анимация бяха сепийните костюми, когато куршумите ги улучваха: как крадените им цветове и текстури проблясваха, избеляваха и умираха, а облечените в тях хора падаха. Бъртън също беше на земята, с отворени и празни очи; не мърдаше нищо, освен кръвта, бликваща от бедрото му при всеки удар на сърцето.

Ушите на Флин звъняха толкова силно, че тя не очакваше да ѝ мине. Томи я удържаше, докато Клоувис, с презареден пистолет в отворената му мидена черупка, вадеше разни неща от джобовете зад оръжието. Ръкавици в синьо като на Вътрешните. Плоска бяла керамична кука. Приклекнала до Бъртън, тя използва куката да среже панталоните му на просмукани с кръв парчета и оголи дясното му бедро. Пъхна яркосиния си показалец чак до основата му право в бълващата кръв дупка, намръщи се, размърда го леко. Струята секна. Клоувис вдигна глава.

— Звъни в шибания „Уолтър Рийд“[14] — настоя, — незабавно!

90.
Измерения на предпазливостта

Когато се появи сигилът на Рейни, Недъртън беше под душа в главната спалня на гобивагона.

— Здрасти — поздрави той, стиснал очи заради шампоана.

— Все още ли е вярно — попита тя, — че не знаеш за кого всъщност работиш?

— Безработен съм.

— Аз знам — заяви тя. — Горе-долу.

— Какво знаеш?

— За кого работиш.

— Какво имаш предвид?

— Последната ни среща, така да се каже.

— Да?

— Твоят приятел.

— Лев?

— Не, жената.

— Не работя за нея.

— Но правиш каквото ти каже.

— Предполагам, че е така — съгласи се Недъртън. — По очевидни причини.

— И аз бих го правила, ако бях на твое място.

— В смисъл?

— Няма да искам да знам. Поразпитах дискретно тук-там. Сега всички, които питах за нея, колкото и личен да е бил въпросът ми, не ме познават. Ретроактивно. Никога не са ме знаели. Някои са си дали труда да ме изтрият от групови снимки. От гледна точка измеренията на предпазливостта, това е издайнически детайл.

— Не е нещо, което мога да обсъждам в момента. Не и по този начин.

— Няма и нужда. Обаждам се да ти кажа, че съм си подала оставката.

— От каквато там нова версия на проекта има?

— От министерството. Ще си потърся работа в частния сектор.

— Така ли?

— С каквото и да се занимаваш, Уилф, не е добре да си пъха човек носа в него. Но аз нищо не знам, така и ще се постарая да остане.

— Тогава защо ми се обаждаш?

— Понеже, въпреки шепота на здравия разум, все още ми пука за теб. Трябва да тръгвам. Каквото и да е това нещо, помисли дали да не се разкараш от него. Сбогом!

Сигилът ѝ изчезна.

Недъртън размаха ръка, спря душа, излезе от банята, потърси опипом наоколо някоя от тънките черни ленени кърпи на дядото на Лев и си попи очите и лицето.

Надзърна в спалнята, където Пенски беше оставил „танцьора“ изпънат на огромното легло — същински гравиран капак на рицарски саркофаг — със скръстени на гърдите ръце.

— Каквото и да е това нещо — повтори Уилф думите на Рейни. С изненада откри, че тя му липсва и сега явно имаше причина положението да си остане такова.

91.
Равноного

С Бъртън на средното легло, кръв по чаршафите и дистанционния хирургически апарат като коруба на гигантска мокрица, изработена от същата цветна пластмаса като пистолета на Клоувис, задната стая на „Колдайрън“ приличаше на полева болница. Апаратът, управляван от националния военен медицински център „Уолтър Рийд“, беше залепнал плътно за пациента — от пъпа до над коленете — и издаваше изненадващо много звуци, докато се занимаваше с онова, за което беше предназначен. Дрънчеше и щракаше по време на работа. Извличане на безформения куршумен фрагмент, полагането му на малък поднос, зашиване на артерията, затваряне на дупката в крака на Бъртън. Поне такъв беше планът. Гриф беше обяснил на Флин, че хидростатичният шок не е засегнал Бъртън много зле, понеже рикошетът от бетона бил изхабил голяма част от енергията. Иначе, при изстрел от подобно разстояние, самият удар бил способен да го убие въпреки бронята, спряла куршума.

Хирургическият апарат е още един предшественик на периферниците, каза си Флин, което я подсети, че държи колесарчето в скута си на ръба на леглото, което беше най-далеч от Конър. Когато не можеше да понася повече да гледа Бъртън, понеже той беше в безсъзнание, с прозрачна тръба в носа, лепкави кръгчета-датчици на челото и голите гърди, и няколко различни тръбички, набоцкани в ръката, отклоняваше поглед към Конър, който с отпуснато и спокойно лице управляваше нещо на седемдесет години в бъдещето. После поглеждаше към Гриф, който кимаше с долепен до ухото телефон, но говореше твърде тихо и Флин не чуваше думите му. Когато отново събереше сили, пак се втренчваше в Бъртън.

Дистанционното устройство продължаваше да си щрака. Мокрицата беше равноного — ракообразно, а не насекомо. Най-големите живееха в океана. В гимназията ли се преподаваше това или го знаеше от „Нешънъл Джиографик“? Флин не си спомняше точно.

Клоувис беше отишла да вземе душ. Студен като начало, както заяви, и напълно облечена, понеже така вероятно щеше да отмие повечето от кръвта на Бъртън от дрехите си. Флин дори не знаеше, че тук има душ. Сестрата обясни, че бил на маркуч, в килера на чистачите с канал на пода, и точно тогава не ѝ се стори особено странно Клоувис да ѝ изнася лекция, както си стои с

всичката кръв на Бъртън по себе си. Брат ѝ се нуждаеше от кръвопреливане, но те разполагаха с предостатъчно кръв от неговата група. Което означаваше, че имат и за Флин, понеже техните бяха еднакви. И притежаваха този хирург, както Клоувис каза — бил на Тайните служби и си го пазели в случай, че застрелят президента. Вероятно дори го управляваше същият екип хирурзи.

Ако Конър не се намираше под короната, щеше да се наложи Флин да му обяснява всичко това. Не че знаеше какво става, като изключим видяното. Томи се обади на няколко от служителите си да дойдат да разчистят алеята и да приберат бандитите от засадата със сепийните костюми, но не се чу и едничка сирена. Стрелците не бяха местни, иначе шерифската служба щеше вече да е осведомила Томи кои са. И май никой в града не беше чул стрелбата.

Явно се беше шашардисала, реши Флин, докато гледаше лицето на брат си под съпровода на щракащия и съскащ апарат, чиито малки мокрицови крачета шареха с упоение в присъщото им занятие. Флин ги беше видяла да блещукат, когато Карлос и Гриф бяха вдигнали апарата и го бяха сложили върху брат ѝ — тогава Клоувис, която стоеше на колене до леглото с окървавен яркосин пръст, все още пъхнат в бедрото му, за да притиска артерията, си извади пръста и машината оживя и заиздава звуци.

Шашардисала се беше, понеже се чувстваше в същото състояние, в което беше изпаднала и онзи път в „Операция «Северен вятър»“, само че сега не можеше да крещи на дивана или да слезе от верандата на Джанис, за да повърне на тревата. Просто си седеше на ръба на леглото, което предположи, че е нейно, ушите ѝ звънтяха и отвъд бученето долавяше ръбатия акцент на Гриф, който говореше по телефона си. Имаше чувството, че Бъртън ще се оправи, но се притесняваше, че не се вълнува много от това.

— Не ми изглеждаш много добре — заяви Томи, седна до нея и я хвана за ръка, просто така, все едно беше най-естественото нещо.

И Флин си спомни ръката на Уилф на онзи зелена алея на „Оксфорд Стрийт“ и онова животно с пърхащи червени крила високо във влажните сиви клони.

— Ушите ми пищят.

— Ще имаш късмет, ако не си получила трайно увреждане — отвърна Томи. — Част от онова, което чувстваш в момента, е просто заради децибелите. Засягат нервната ти система.

— Бяха като първите четирима в онази кола — промърмори Флин. — И после онези двамата под карабината. Дузина души са

мъртви заради нас…

— Не ги караш да те нападат.

— Вече не виждам разликата.

— Моментът не е добър и да се опитваш. Но имам нещо, което трябва да сверя с теб, докато нашият човек тук е на телефона. Моментът не е добър и за това, но ще трябва да го направя… — Томи гледаше Гриф.

— Какво?

— Не искам да използват тази гадост върху Лука 4:5. И върху никой друг.

— Купонджийският час ли?

— Нямаше да го наричаш така, ако имаше някаква представа какво причинява.

— Бъртън каза, че приложението му е военно престъпление.

— Така е — съгласи се Томи, — и си има причини. То е аерозол. Тази нощ ще пуснат една малка птичка, боядисана в черно, да напръска всички по редицата.

— Какво ще им причини?

— Препаратът е стимулант, афродизиак и — малко ми е трудно да произнасям думата — психомиметик.

— Какво ще рече това?

— Изцяло преповтаря състоянието да си пълен непукист и сериен убиец — садист.

— Мамка му…

— Не искаш да ти тежи на съвестта. Аз не го искам на моята… — Томи се обърна към Бъртън. — Сега се чувствам същински негодник, задето толкова го юрках за направеното у Пикет.

— Каза ми, че си недоволен. Май не ти се сърдеше много.

— Не са знаели, че ще гръмнат тези цистерни със смес. Онова, което бяха накачулили на ход-бота на Конър е щяло да свърши чудесна работа срещу Пикет и неколцина от хората му и, честно казано, не бих ги пържил на бавен огън за това. Но всъщност гръмнаха някакви бедни нещастници, които не са имали друг начин да си вадят хляба и някои от тях дори познавах до там, че да се поздравяваме… — Той стисна ръката на Флин и я пусна.

Тя се почуди кой ли там горе е дарил Аш с онези безумни очи и дали не биха могли да направят същото и за някой тук с помощта на равноногия апарат. Или да оправят онова, заради което гличваха тактилните рецептори на Бъртън. Странни въпроси си задаваше, но вече се чувстваше малко по-добре. Пресегна се отново за ръката на Томи, понеже когато я държеше и слушаше гласа му, ефектът като от „Операция «Северен вятър»“ се

разсейваше.

92.
Вие, момчета

Бръкнал дълбоко в нишата под бюрото на дядото на Лев, той търсеше челника за колесарчето. Черният сигил на Флин му се мержелееше, накъдето и да погледне.

— Със сигурност е тук — изсумтя Недъртън и забеляза няколко сплескани топчета дъвка под мраморния плот, близо до стола. Представи си как Лев ги е залепил като дете. Пръстите му бръснаха нещо на мокета на пода в нишата. То помръдна. Недъртън се наведе още по-навътре и изпълзя изпод бюрото с плячката в ръка.

— Ето го!

— Поиграй си с камерата — предложи му Флин. — Прекалено близо беше до носа ти последния път.

Той седна в креслото, сложи си челника, опита се да центрира камерата и чукна с език небцето си. Появи се сигилът на приложението за колесарчето, фийдът се отвори и черният сигил изчезна. Флин седеше на маса, на мътносив фон. Машината явно се намираше на масата пред нея, но Уилф не опита да я помръдне или да промени ъгъла на камерата си.

— Здрасти!

— Качи я малко по-нагоре, да е на нивото на очите ти.

Недъртън се постара.

— По-добре е — реши Флин. — Носът ти е по-малък…

Изглеждаше уморена, каза си той.

— Ти как си?

— Простреляха брат ми, мамка им.

— Кой?

— Някакви типове в сепийни костюми. Клоувис и Карлос ги убиха.

— А брат ти?

— Той спи. Дадоха му нещо. Правителствен апарат му проведе операция отдалеч. Извади куршума, заши дупката в артерията му, почисти всичко и го закърпи.

— Ти пострада ли?

— Не. Чувствам се кофти, но това не е проблемът.

— А какъв е?

— Англичанчето на Лоубиър. Тук при нас. Гриф. Грифид. Холдсуърт. Томи смята, че той е, както го нарича, разузнавателна свръзка. Има дипломатичен параван или някаква такава щуротия, в тяхното посолство във Вашингтон. Купища връзки, достъп до

правителствени продукти. На нашето правителство, имам предвид. Докарал е сепийни костюми и микродрон за Бъртън, за да ме прибере от Пикет. Намери мокрицата, която използваха върху брат ми…

— Мокрица ли?

— Няма време. Просто ме изслушай!

— Гриф ли е проблемът?

— Лоубиър. Гриф се кани да причини нещо лошо тук, на Лука 4:5…

— Кой?

— Те са просто задници. Не ме прекъсвай, става ли?

Уилф кимна, после си го представи на таблета на колесарчето.

— Съперниците ни се опитват да ги използват, за да се изложим и вероятно са се надявали Бъртън да излезе навън заради тях, та някой да го застреля. Той не ги харесва поначало, така че са добра примамка. Но Гриф има някакво химическо оръжие, наречено „купонджийски час“. Като наистина кофти печатни дроги накуп, но по-зле. Ако онова, което ти причини, не те убие междувременно, несъмнено ще предизвика самоубийството ти, като си спомниш какво си направил. Томи казва, че печатарите така и не успели да намерят поносима доза като за надрусване. Разредили го хомеопатично и въпреки това те прави на бясно чудовище. Клоувис вече ми сложи антидот. Гриф планира да използва това чудо върху Лука 4:5 и се обзалагам, че ще е тази вечер.

— И защо тогава проблемът е Лоубиър?

— Тя дава заповедите. Идеята може да е негова или нейна, но ако е негова, то тя му е дала зелена улица. Използването на тази гадост върху хора си е чиста лудост. Твърде жестоко е. Патент на твоя свят.

— На моя ли?

— Имате различен подход към нещата. Хладнокръвен. Но аз няма да допусна подобна гадост, Томи също, а ако Бъртън беше в съзнание, нямаше да разреши и той.

— И как мога аз да го спра?

— Като дадеш на Лоубиър да разбере, че няма да купонясвам с вас, ако го направи. Използват ли газ, чупим короните, печатаме нови телефони с други номера и се преструваме, че вие, момчета, не съществувате. Все едно какво последва, ще се оправяме сами. И майната ви. Не на теб лично. А на всички горе.

— Сериозно ли говориш?

— И още как.

Недъртън я погледна.

— Е? — настоя Флин.

— Какво „е“?

— Участваш ли?

— В какво?

— Ти ще ѝ кажеш. Ако сметне за нужно — да говори с мен. Никъде не мърдам. Но ако наръсят с купонджийски час онези мизерни задници на отсрещния тротоар, ще си купонясват самички. Ние със семейството ми излизаме от бизнеса на бъдещето.

Публицистът отвори уста. Затвори я.

— Обади ѝ се — нареди Флин. — А аз ще ида да поговоря с Гриф.

— Защо ще го правиш? Без нея изпадате в отчайващо положение. Вероятно и ние, честно казано. И ще го направиш заради някакви… задници?

— Те са задници. Ние не сме. Но няма да сме задници само ако не правим такива дивотии. Ще ѝ се обадиш ли?

— Да. Но не знам защо.

— Защото не си задник.

— Ще ми се да вярвах в това.

— Всички си имат задник. И правото да го слушат, както казва майка ми. Поведението от горния край обаче е важното. А сега смятам да те изключа и да ида да кажа на Гриф!

Флин така и направи.

93.
Декларация за мисията

Беше направила три крачки навътре в задната стаичка, преди да осъзнае, че носи колесарчето като плюшено мече. Не го беше прегърнала, но го държеше в обятията си. Мамка му.

Всички се обърнаха да я гледат. Червенокосата, нотариусът от „Клейн, Круз и Вермети“, беше облечена в камуфлажни дрехи и с чанта на кръста като на Клоувис. И със сини хирургически ръкавици. Явно току-що беше приключила да слага чисти чаршафи на леглото на Бъртън. Някой сигурно ѝ беше помогнал, понеже мокрицата още беше залепена за него. На пода, между леглата на Бъртън и Конър, неговото — празно, Червенокосата беше разпънала относително непетносан чаршаф и трупаше голяма топка втвърдено от кръвта бельо отгоре. Клоувис стоеше до леглото на Конър с чисти дрехи и се занимаваше с бялата корона на масичката. Гриф беше в подножието на леглото на Бъртън, с долепен до ухото телефон и, когато Флин влезе, я проследи само с поглед.

— Къде е Конър? — попита тя.

— Под душа — отвърна Клоувис. — Мейкън го отведе.

— Как е Бъртън?

— Показателите му изглеждат добри, както казаха от „Уолтър Рийд“. Искат да поспи повечко, така че все още го държат упоен.

— Точно така — каза Гриф на телефона си, — благодаря… — И го свали.

— Трябва да поговорим — заяви Флин, като съжали, че не е донесла колесарчето.

— Да, но не за каквото предполагаш ти.

— Как ли пък не…

— Лоубиър лично — той вдигна телефона си — махна купонджийския час от плана за мисията.

— Няма да го ползвате, така ли?

— Абсолютно не.

— Ха! — Всички бяха недоволни, почуди се Флин, и нямаха как да изпуснат парата? — Идеята нейна ли беше на първо място?

— Точно така — призна Гриф. — Не го смятах за приемливо или разумно. Тя ми каза, че не съм свикнал да оперирам от позицията на силата… — И при тези думи стрелна Флин с поглед, който тя не можа да прочете. — Може ли да ни оставиш за малко, Клоувис, ако обичаш?

Момичето от кантората, с кървавата топка, пъхната в почистия чаршаф, тъкмо излизаше. Клоувис се обърна и я последва.

— Сега полицайката казва, че не иска да го прави? — Флин проследи гърба на Клоувис, изчезнал зад синия брезент. — Защо?

— Заради разговора ти с публициста.

— Подслушала го е?

— Приеми, че тя има достъп до всичко — всякакви платформи, по всяко време.

— Значи си седи и слуша?

— Лоубиър разполага с глобални разузнавателни фийдове, аналитични инструменти с поразителна функционалност. Системите, с които работя аз тук, ще те изненадат, предполагам, но трябва да приема на доверие думата ѝ за онова, на което са способни нейните. Съмнявам се, че някой ги разбира напълно, тя самата включително, тъй като са станали до голяма степен самоорганизиращи се. Наложило се е да еволюират от тези, които използвам аз днес, да речем. Което ще рече, че ако споменеш нещо, което я интересува, около обсега на която и да е платформа на света, тя незабавно научава за това. А в момента бих казал, че всичко изречено от теб я интересува.

— И няма да има купонджийски час?

— Отменен е.

— Но ти сам нямаше как да я убедиш, че идеята е била лоша?

— Идеята е буквално отвратителна. Употребата на газа ще бъде зверство и от морална, и от законова гледна точка. Марката „Колдайрън“ ще бъде асоциирана с нещо ужасно, независимо колко ефективно успеем да извъртим вината. Корпорацията ни се притеснява да не би любимите на местните граждани чили-догове да поскъпнат, но е готова да дрогира религиозно паство, колкото и да е противно, с нещо, което ги превръща в убийци еротомани?

— „Колдайрън“ са знаели? Кой?

— Не. Знаех аз. И Клоувис.

— Тя ми каза. Но не и какво представлява купонджийският час. Томи ми обясни какво причинява.

— Наложи се да го посветя. Той трябваше да бъде в готовност — готов да почисти след това. Много се радвам, че успя да спреш това!

Флин премери Гриф с поглед.

— Все още не разбирам защо не си бил в състояние да я разубедиш.

— Понеже в определен смисъл ми липсва тежест в цялата тази история. Благодарение на по-нетърпящите отлагане грижи.

— Какво ще рече това?

— Лоубиър познава историята на света си и тайната история

на нашия. Историята, която е създала света ѝ, включва убийството на президента.

— Гонзалес? Да не си правиш майтап?

— Тя така и не е довършила втория си мандат.

— Преизбират ли я?

— Именно. И от гледна точка на Лоубиър, убийството на Гонзалес е повратната точка, онази, която ни катурва в дълбокия джакпот.

— Мамка му…

— Може би все още ще успеем да променим ситуацията.

— Лоубиър знае ли как да оправи историята?

— Това още не е станало история тук. Тя знае, в голяма степен, какво точно се е случило. Но сега двете исторически линии се разделиха и продължават да се раздалечават. Разликата може да бъде управлявана до някаква степен, но само в най-общи линии. Няма гаранция какво ще създаде в крайна сметка.

— И полицайката се опитва да спре джакпота?

— Да го смекчи, най-малкото. Ние сме, до голяма степен, вече тук, сега. Тя се надява, и аз също, че системата, която тя оперира, може да бъде избегната в този континуум. Вярва — и съм съгласен с нея, — че нужна стъпка в тази посока е предотвратяването на убийството на Фелиша Гонзалес.

Флин зяпаше Гриф. Това май беше най-обърканата щуротия, дори на фона на събитията от миналата седмица… Светлосивите очи на събеседника ѝ бяха широко отворени и сериозни.

— Кой убива президентката?

— Вицепрезидентът, ако няма да задълбаваме много.

— Амброуз? Уоли шибаният Амброуз? Той убива Гонзалес?

— Онова, което „Колдайрън“ и съперникът ви правят, може да промени това развитие като съсипе глобалната икономика, което е само по себе си опасно. Но аз не съм в течение на всичко, което знае Лоубиър. Не е решила да ме посвети изцяло в играта, а и във всеки случай е много по-опитна от мен. Ако ми каже, че употребата на купонджийското време е нужно да се предотврати убийството, ще го използвам.

— Защо?

— Защото тя ми обясни какъв е нейният свят. Сподели ми курса на кариерата си и на живота си. Не искам да тръгнем в тази посока и тук.

— Мила сестро! — изрева Конър. — Къде ми е готината сестра? — Оцелялата му ръка, преметната през врата на Мейкън, беше татуирана по цялото си протежение с изписан с типичен за гангстерските банди шрифт девиз „Първи влиза, последен излиза“. Носачът му, самият той гол до кръста, джапаше с мокри

шорти и коса, сплъстена от носенето на Конър под душа. Беше успял що-годе да го натика обратно в полартека му. Върна го в леглото, сложи го там и му помогна да пъхне ръка в единствения ръкав.

— Отивам да си взема дрехите — обяви Мейкън, после се обърна към Флин и Гриф. — Вие двамата добре ли сте?

— Екстра — увери го Флин.

— Бъртън добре ли е? — попита Конър, присвил очи срещу упоения ѝ брат.

— От болницата така казват.

— Началството отмени дистрибуцията — заяви Гриф на Мейкън.

— Добре — кимна той. — Ще ми кажеш ли какво щеше да бъде?

— Друг път — увери го Гриф.

Мейкън вдигна вежди и на излизане повтори:

— Ще си донеса дрехите.

— Готината сестричка каза, че сепийните шибаняци са боцнали пуцалка в задника на Бъртън — обобщи Конър. — Мацката има топки. Мейкън вика, че тя свалила половината. Шибаният Карлос, той улучил само двама.

— А ти защо не си в бъдещето — попита го Флин — да си караш пералнята?

— Човек трябва и да хапва.

Хонг се промъкна странешком през тясната вертикална цепнатина в барикадата със стиропорена кутийка в ръка.

— Скаридена супа?

— За мен е — обади се Конър.

Хонг забеляза Бъртън и вдигна вежди:

— Той добре ли е?

— Не го е свалила твоята манджа — увери го ветеранът, — щото поръчахме от „Джимис“. За малко да се гътне да бълва…

Флин погледна към Гриф, който се ококори леко, сякаш да подскаже, че разговорът им е приключил, поне за момента.

Гонзалес? Да не би да ѝ се подиграваше? Или Лоубиър се майтапеше с него?

94.
Вода „Аполинарис“

Барчето още беше заключено, точно както преди няколко минути. Недъртън погледна към палеца си на овала от полирана стомана, вграден в стъкления плот. Беше, минус едно питие, възможно най-готов да представи на Лоубиър новината за нежеланието на Флин да присъства на партито у Дийдра. Не беше, в крайна сметка, негово решение или идея. Макар че неусетно май и той се беше превърнал в част от него.

Беше обещал на Флин да се свърже със старицата незабавно и несъмнено щеше да го направи след малко, но не преливаше от радост. Предположи, че разбира причините на Флин да избере такъв курс на действие, но той самият не беше съгласен. Макар че вероятно поривът ѝ възникваше от онзи пласт архаична свобода на волята, която намираше за толкова възбуждаща у нея. Възбуждаща и проблемна. Защо двете толкова често излизаха неразделно свързани, почуди се той. И понеже си спомни птичия парламент на Аш: беше ли възможно Лоубиър да е подслушала по някакъв начин разговора му с Флин? Нервно се приближи до прозореца и надзърна към тъмния гараж.

Видя сепийната светлина да примигва при преминаването на полицайката под една от арките. Крачеше право към него. Недъртън отстъпи от прозореца. Определено разпознаваше нейните широки рамене, бяла коса и дамска кройка на униформата на Столична полиция. Въздъхна. Откри панела, който управляваше креслата, избра две и ги вдигна. Погледна пак заключения бар. Въздъхна повторно. Отиде до вратата, отвори я, излезе отвън. Старицата стоеше в подножието на трапа и се усмихваше доволно.

— Наблизо бях — обясни тя, — трябваше да си поговоря с Клоувис. Нали нямате против, че наминах?

— Знаете ли? — попита Уилф.

— Какво да знам?

— За решението на Флин.

— Да — отвърна Лоубиър. — След всички тези години все още изпитвам леко неудобство. Макар че не съм искала конкретно да ви подслушвам. Лелките ви откриха.

Недъртън се запита дали, ако това е вярно, тя все пак би могла да се срамува от собствените си разузнавателни средства. Може би беше нещо като неговото неудобство да знае, че го е подслушвала, като същевременно приема за очевидно, че клептът

е напълно способен на подобно нещо. И както човек приема до известна степен, че неизменно е обект на подслушване.

— Значи сте ме чули да се съгласявам да предам условията на Флин.

— Да — призна Лоубиър и се заизкачва, — както и озадачаването ви от това съгласие.

— Значи знаете, че тя няма да дойде, освен ако този тъй наречен „купонджийски час“ не бъде изваден от уравнението.

Полицайката спря за момент на средата на трапа.

— И какво мислите за това вие самият, Уилф?

— Неловко се получава. Аз съм подготвен да присъствам, както знаете. Но вие предлагате да се направи в онзи кочан нещо, което тя счита за извънредно отблъскващо.

— Тя не го счита за отблъскващо — възрази Лоубиър и продължи нагоре. — Счита го за зло. И наистина щеше да бъде, ако се придържахме към плана.

— А възнамерявахте ли да го направите?

Старицата стигна до горната площадка. Недъртън отстъпи.

— Тествам оперативните агенти в полеви условия — заяви тя. — Част от характеристиката на професията ми е.

— Значи нямаше да го направите?

— Ако Флин не се беше развихрила, щях да заразя жертвите с лек щам на норуокския вирус, като имунизирам нея и останалите. И вероятно щях да съм разочарована. Макар че никога не съм смятала вероятността за това да е голяма, честно казано… — Лоубиър влезе в кабината.

— Било е номер?

— Тест. И вие самият го преминахте. Взехте правилното решение, макар и без да сте съвсем сигурен защо. Навярно защото я харесвате, а това не е никак маловажно. И май бих искала едно питие.

— Така ли?

— Да, благодаря.

— Аз не мога да отворя бара. Но вие може и да успеете. Ето там. Докоснете овала с палец.

Полицайката прекоси помещението и изпълни предложението. Вратичката се вдигна и потъна в тавана.

— Джин с тоник, моля — поръча Лоубиър. Недъртън видя как питието ѝ се появява от мраморния плот, поразително в своето привидно сократово съвършенство.

— А за вас? — попита тя.

Недъртън се опита да заговори. Не успя. Закашля се. Старицата вдигна напитката си. Хвойновият мирис го лъхна неустоимо.

— Перие — каза Уилф с напълно непознат за себе си глас, чужд като изразите, които бе изричал в птичия парламент на Аш.

— Съжалявам, сър — отвърна барът с младежки глас; беше мъжки и с немски акцент. — Нямаме „Перие“. Мога ли да предложа вода „Аполинарис“ вместо това?

— Става — съгласи се Недъртън с глас, който си беше напълно негов.

— Лед? — поинтересува се барът.

— Ако обичате… — Водата се показа. — Не разбирам защо я тествате — продължи Уилф, — ако разбира се, тествате нея.

— О, тъкмо нея — увери го полицайката и посочи креслата.

Той си взе неароматизираната вода и я последва.

— Намислила съм ѝ роля занапред — продължи старицата, след като и двамата седнаха, — стига да успеем на соарето на Дийдра. И вероятно ще има място и за вас. Предполагам, че сте доста добър в професията, при все някои определени недостатъци. Недостатъците и учудващата компетентност вървят ръка за ръка, както съм открила.

Недъртън отпи от немската минерална вода и долови слаб вкус на, както предположи, варовик.

— Какво по-точно предлагате, ако мога да попитам?

— Опасявам се, че не мога да ви кажа. Пращам ви при Дийдра, а значи и извън обсега на защитата ми, както и тази на Лев. Най-добре да не знаете повече, отколкото към момента.

— А вие самата — попита Недъртън — знаете ли буквално всичко за всички?

— Съвсем определено не. Чувствам се претоварена от прекомерно много информация, цял океан по обем, до точка на безсмисленост. Недостатъците на системата се разбират най-добре като резултат от вземането на този океан от данни и точките за решения, създадени от нашите алгоритми като почти достатъчен заместител на съвършената сигурност. Собствените ми най-добри резултати често са преструвка, че знам относително малко и действам съобразно това, макар че е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Много по-лесно.

— Знаете ли кой е бил мъжът, когото Флин е видяла по време на убийството на Аелита?

— Смятам, че да — отвърна полицайката, — но това не е достатъчно. Държавата изисква доказателство, независимо дали е изградено на тайни и лъжи. Ако нямаше такова изискване, цялото ни съществуване щеше да е лишено от гръбнак, просто протоплазма… — Тя отпи от джина си. — И твърде често изглежда точно така. Когато се събуждам, ми се налага да си припомням какъв е светът сега, как е станал такъв и ролята, която

играх в онова, в което се е превърнал и която изпълнявам днес. Това, че съм живяла абсурдно дълго и че си признавам все повече грешки.

— Грешки ли?

— Вероятно не трябва да ги наричам така. Тактически, стратегически, според достъпните резултати, сторих всичко по силите си. Понякога даже повече от възможното, както ми се струва — дори в днешно време. Цивилизацията умираше от собственото си недоволство. Днес живеем в резултат на онова, което аз и мнозина други направихме, за да го предотвратим. Вие самият не познавате друг живот.

— Охо — обади се периферният на брата на Лев, „танцьорът“, от входа на главната спалня, — не очаквах да ви заваря тук.

— Мистър Пенски — обади се Лоубиър, — радвам се да ви видя. Как вървят нещата с куба?

— Кой е измислил това нещо? — попита периферникът и стана очевидно, че това всъщност е Конър, приятелят на брата на Флин, облегнат на рамката на вратата в поза, която Павел никога не би използвал.

— Измъчена нация — отговори Лоубиър — в коленопреклонна служба на перверзник.

— И аз така си помислих — заключи Конър.

— Как е мистър Фишър? — попита старицата.

— Човек ще рече, че направо са го разпарчетосали с този куршум — каза Конър с нетипична за настоящото му лице усмивчица, — като гледам как всички се надпреварват да се интересуват дали е добре.

95.
Разпадат се цели светове

— За „Клейн, Круз и Вермети“ ли работиш? — обърна се Флин към червенокосото момиче, което ѝ приготвяше легло в една малка оградена с брезент секция зад онази, в която бяха хапнали. Имаше голо парче бежов стиропор на пода и нищо друго. Момичето просто изцвърка нов спален чувал от опаковката и му дръпна ципа.

— Да, за тях. — Тя разгърна чувала и го опъна върху стиропора. — Възглавниците не са пристигнали, съжалявам.

— От колко време?

Момичето я погледна.

— Кое, възглавниците ли?

— Кога си започнала в ККВ?

— Преди четири дни.

— Имаш ли пистолет в тази чантичка?

Момичето я погледна.

— За Гриф ли работиш? Като Клоувис?

— Аз съм в ККВ.

— Следиш ли ги?

Същият поглед, без отговор.

— С какво се занимаваш по принцип?

— Не се опитвам нарочно да се държа грубо — обясни червенокосата, — но не мога да ти кажа. Забранено ми е, и то плюс стандартните инструкции за мисията. Питай Гриф! — И се усмихна, за да смекчи думите си.

— Добре — съгласи се Флин.

— Искаш ли бързодействащ седатив с наистина къс период на полуразпад?

— Не, благодаря.

— Приятни сънища тогава!

Когато момичето си тръгна, Флин се усети, че тя е сменила камуфлажа си с наистина кофти „мамчести“ дънки и мъжка синя тениска с емблемата на „Клантън Уайлдкетс“ отпред. На път насам бяха подминали Брент Вермети, нахлузил готино кепе, което щеше да допадне на Леон, и някакъв евтин черен пластмасов часовник.

Флин остави колесарчето до отворения спален чувал, свали меката бронирана жилетка, нави я и я облегна на стената от опаковани в тайвек керемиди в единия край на стиропора. Седна на него и развърза връзките си. Трябваха ѝ нови обувки. Свали

старите, но остави чорапите, изправи се, събу дънките, пак седна, взе колесарчето и придърпа края на отворения спален чувал върху краката си. Тук не беше тъмно, но не можеше да мине и за светло. Просто някак синкаво. Все едно седиш в средата на прозрачно блокче синя пластмаса на Вътрешните. От гредите струеше светлина, процеждаше се през оградените с брезент участъци, където работеха хората. Нищо чудно всички те да ходеха на пръсти, за да могат двамата с Бъртън да поспят. Говореха тихичко. Тя се намираше тук, понеже на Клоувис ѝ трябваше другото легло, сега, след като бяха свалили мокрицата от Бъртън. Клоувис беше сложила шлем и проучи зашитата дупка в бедрото му, правеше каквото хирургът във Вашингтон ѝ казваше, докато гледаше същото, което виждаше и тя. Като Едуард, който работеше на дълго разстояние с визове в двете очи, само че шлемът беше по-стара версия, както често се случва с правителственото оборудване — понякога е страшно напредничаво, друг път изостава. Бъртън беше в съзнание, но замаян, Флин го целуна по бодливата буза и му каза, че ще говорят сутринта.

— Ехо?

Тя погледна колесарчето. Недъртън, с уголемени очи и нос. Каза му:

— Пак си приближил камерата прекалено.

Той я намести. Не подобри особено картината.

— Защо шепнеш?

— Тук се брои за тих час.

— Говорих с Лоубиър — съобщи той. — Лично. Няма да го направи.

— Знам — отвърна Флин. — Гриф ми каза.

Недъртън ѝ се стори разочарован.

— Трябваше да ти се обадя, когато го научих — каза тя, — но правеха разни работи с крака на Бъртън. Тя при теб ли е сега?

— На горния етаж, с Конър.

— Слуша ли ни?

— Модулите ѝ подслушват, но те изобщо не спират — отвърна Недъртън. — Тя каза, че изобщо не е възнамерявала да използва това оръжие.

— Мейкън беше готов. Не знаеше какво е, но беше подготвен.

— Щяла да бъде разочарована, както ми обясни, ако ти не си се била възпротивила. След това щяла да зарази нещастниците със стомашно неразположение, към което ви е направила имунизирани.

— Може би трябва така или иначе да го направи. Защо е щяла да се разочарова?

— Заради теб.

— Заради мен ли?

— Било е тест.

— За какво?

— Очевидно е искала да определи дали, както би го казала ти, си истински задник.

— Аз съм единствената, която е видяла какво се случи. Бих могла да съм задник и въпреки това да идентифицирам извършителя, нали така? Какво значение има?

— Не знам — отвърна Недъртън. — Как е брат ти?

— Не е зле, предвид случилото се. Притесняват се най-вече за инфекция.

— Защо?

— Понеже антибиотиците за нищо не стават.

Публицистът я изгледа изпод вежди.

— Какво?

— Все още разчитате на антибиотици.

— Не чак толкова. Вършат работа само в около една трета от случаите.

— Настивате ли? — поинтересува се той.

— Кога?

— Страдате ли от настинка? Най-обикновена.

Беше неин ред да го изгледа неразбиращо.

— Защо, вие не настивате ли?

— Не.

— Защо не?

— Предизвикан имунитет. Само неопримитивите го пропускат.

— Те не искат да са имунизирани срещу настинка, така ли?

— Изключително странни са.

— Едно нещо не ти разбирам — призна Флин.

— За кое?

— Как уж не ти харесва нивото на технологиите ви, но не ти допадат и хората, които решават да не ги ползват.

— Нищо подобно не решават. Пишат се доброволци за друга тяхна проява — да страдат от наследствени болести. Които според тях ги правят по-автентични.

— Носталгия по някогашните настинки?

— Ако могат само да изглеждат, сякаш се разболяват, но да избегнат свързаните с това неудобства, щяха да го направят. Другите обаче, които държат на истинското изживяване, ще им се подиграват за неавтентичността… — Таблетът на колесарчето се завъртя с леко хрущене. — Всичко е в синьо.

— Окачиха брезенти, за да разпределят пространството. Това

са запаси на Вътрешните. Най-евтиното в „Хефти“ винаги идва в използвания от тях син оттенък.

— Вътрешните ли?

— „Вътрешна сигурност“. Въпрос към теб, различна тема. Дали хората, доведени да работят тук, се стараят да минат за местни? Току-що видях момиче да носи дънки, за да се отърве от които, готова съм да се обзаложа, би си прегризала краката.

— Аш докара стилисти по гардероба. И не така демонстративни коли.

— Паркингът отпред прилича на представителство на „Бе Ем Ве“.

— Вероятно вече не прилича.

— Лука още ли са отвъд улицата?

— Така мисля, но Осиан проучва как да ги изкупи.

— Да купи църква?

— Възможно е вече да притежаваш няколко. Стратегията на „Колдайрън“ по придобиването е изцяло ситуационна. Ако купуването на църква улеснява следващото превземане, тогава я купуват.

— Защо е кръстената така — „Колдайрън“?

— Правописното приложение е виновно. Аш избра „Милагрос“, понеже ѝ харесва. Не в смисъл на библейски чудеса, а заради малките метални амулети, дарове за светиите, които символизират различни болни телесни части. „Калдерон“ е партньор в адвокатска кантора в Панама Сити, която Лев за малко да наеме, но се отказа. На Аш ѝ хареса как звучи, после ѝ допадна видът на случайния резултат.

— Не се навърташ с много творци, нали?

— Не, не го правя.

— А аз щях, ако можех. Каква музика харесваш?

— Класическа, струва ми се. А ти?

— „Целуващи се жерави“.

— Жерави ли?

— Нещо като щъркели.

— Целуващи се?

— Това е стара немска марка, правят ножове и бръсначи. Нали имате „Баджър“?

— Музика?

— Сайт. Следи приятелите ти и такива работи.

— Социална медия?

— Нещо такова.

— Аха, артефакт с относително ниска свързаност. Ако си спомням правилно, вие вече имате по-малко такива, отколкото са били преди.

— Сега е останал предимно „Баджър“. И даркнет дъските, ако си падаш по такива работи. Аз не. „Хефти“ притежава „Баджър“. Периферното ми тяло там ли е?

— В задната стая.

— Може ли да го видя?

Недъртън се пресегна нагоре, зашава с гигантски пръсти и направи нещо с камерата. Флин видя стаята с луксозното мраморно бюро и малките обли кресла с кожена тапицерия. На екрана на колесарчето тя изглеждаше като театрални декори, но за куклено шоу. Публицистът стана, премина по протежение на тесния коридор от лакирано дърво и отиде отзад, където периферното ѝ тяло — в копринена на вид черна блуза и черен клин — лежеше със затворени очи на подобен на перваз нар.

— Страшно прилича на някого — обобщи Флин. Така беше. Точно обратното на образ, който човек би създал да съответства на някакви обобщени критерии за красота. Ако правилно беше схванала, никой не знаеше на кого прилича тялото. Беше като снимките в кутия на дворните разпродажби: никой не си спомня кои са хората на тях и дори от кой род са, да не говорим как се озовали там. Караше я да се чувства така, сякаш всичко наоколо пропада в дупка, която няма дъно. Цели светове падаха в нея, сигурно и нейният заедно с тях, от което ужасно ѝ се прииска да се обади на Джанис, която беше в къщата в момента, и да види как я кара майка ѝ.

96.
Деантропоморфиран

При напускането на задната стая, прозорчето на колесарчето изчезна и отнесе сигила на емулационния софтуер със себе си. Флин щеше да се обади на майка си и вероятно да поспи. Недъртън позна по гласа ѝ, че има нужда. Нападението, раната на брат ѝ, тази история с купонджийския час… Но въпреки това ѝ беше присъщо просто да продължава напред.

Той си представи обърнатото нагоре лице на периферника със затворени очи. Не спеше, но дали се вглъбяваше в себе си? Разбира се, тялото не притежаваше самосъзнание, както той го разбираше, за да се вглъбява. Не беше разумно, но — както Лоубиър подчерта — лесно се антропоморфираше. На практика беше антропоморф, който трябва да се деантропоморфира. Макар че когато Флин присъстваше в тялото или по-скоро чрез него, не беше ли то някаква нейна версия?

Недъртън забеляза двете чаши на бюрото, преди да осъзнае, че барът е още отворен. Изпаднал във внезапно замаяно спокойствие, той отиде да ги вземе и се върна при отворения бар с чаша във всяка ръка. Щом ги остави, вратичката на уреда се плъзна надолу. Появи се сигилът на Лев. Публицистът се пребори с желанието да блокира затварянето, да разпери длани на прошарения със златно мрамор. Барът нямаше да му смачка пръстите, нали?

— Какво правиш? — попита Лев, когато Недъртън чу ключалката на вратичката да щраква.

— Бях с Флин — отговори му, — в онази периферна играчка. Но ѝ се наложи да се обади на майка си… — Той притисна и двете си длани върху гладкия плот и почувства само немска солидност и пълна липса на движение.

— Пека сандвичи — заяви Лев. — Сардини с италиански хляб и кисели халапеньо. Интересна рецепта.

— Лоубиър при теб ли е?

— Тя предложи сардините.

— Веднага идвам.

На път към вратата Недъртън си спомни, че още носи челника със смътно египтоподобния млечно-прозрачен гигантски сперматозоид на камерата. Свали го и го прибра в джоба на сакото си.

След като прекоси гаража, качи се на бронзовия асансьор и стигна до кухнята, той видя през многосекторните прозорци, че

Конър е излязъл в градината, на четири крака е и ръмжи срещу Гордън и Тиена. Чертите на периферника страховито прилягаха на тази гримаса и сякаш разкриваха повече зъби, отколкото двете създания притежаваха взети заедно, при все необичайно дългите им челюсти. На свой ред те се ежеха срещу него, рамо до рамо, готови да му се нахвърлят, мускулатурата им изглеждаше дори по-малко кучешка от обикновено, особено опънатите им втвърдени опашки. Хищни кенгура във вълча кожа на кубистки райета. Недъртън се преизпълни със странно силна благодарност, че, за разлика от хищните коали, те не притежават ръце.

Леко задимената кухня ухаеше на грилована риба.

— Какво става отвън? — попита Недъртън.

— Не знам — отвърна Лев. — Но на тях много им харесва.

Двете твари се нахвърлиха на Конър едновременно. Той падна под тежестта им, претърколи се и се сборичка с тях. Тилацините издаваха високочестотни крясъци като повтарящи се пристъпи на кашлица.

— Доминика отиде с децата в Ричмънд Хил — заяви Лев, докато проверяваше сплесканите в пресата за сандвичи хлебчета.

— Тя как е? — попита Недъртън, както винаги неспособен да отгатне домашната температура при Лев.

— Доста недоволна от времето, което посвещавам на тази история, но да отведе децата там беше моя идея. И на Лоубиър… — Руснакът кимна към полицайката.

— Бащиният дом на Лев — обясни тя, удобно настанена зад боровата маса — е буквално непробиваема крепост. Ако през следващите четиридесет и осем часа си спечелим враждебността на хора на важни постове, семейството на Лев ще бъде в безопасност.

— Кого очаквате да вбесим? — поинтересува се Недъртън.

— Американците най-вече, макар че за тях не бих се притеснявала особено. Вероятно е обаче да имат в момента съюзници в управата на Лондон. Започва да ми се струва, че първоначалното ми предположение е било вярно и мотивът за смъртта на Аелита ще се окаже, за нещастие, банален.

— Защо мислите така?

— Защото лелчетата постоянно си блъскат главите над него. Процес, подобен на цикличното съществуване или на проточил се разказ за определена фантазия. Не че са неизменно прави, но имат склонност след определено време да откриват вероятните заподозрени.

Конър вече беше на крака и се упъти към кухнята. По петите му Гордън и Тиена подскачаха в синхрон на задните си крака. Той влезе и затвори вратата. Тилацините, все още изправени, го

проследиха с погледи през стъклото.

— Очаровани са от теб — констатира Лев и извади първия сандвич от пресата.

— Все едно си кръстосал опосуми с койоти — отвърна Конър. — И малко намирисват на опосуми. Хващат ли туберкулоза?

— Какво? — не го разбра Лев.

— Заразно заболяване — поясни Лоубиър.

— Не. — Руснакът вдигна поглед от пресата. — Защо питаш?

— Често се случва при опосумите — обясни Конър. — Не са останали много. Заради туберкулозата хората съвсем спряха да ги харесват. Сандвичът ухае хубаво. Защо не правите тези неща така, че да могат да ядат?

— Правим и такива — отвърна Лев, — но са много по-скъпи. Ненужен разход при инструктор по бойни изкуства.

— Седнете при нас — предложи Лоубиър. — Заболя ме врата да ви гледам.

Конър си придърпа стола срещу нея, обърна го и седна, скръстил ръце на облегалката му.

— Флин спи ли в момента? — попита Недъртън и се настани на мястото до Конър. Не би му и хрумнало да седи в присъствието на Лоубиър и да не е с лице към нея, както си каза.

— Спи — призна полицайката, — след като поговори с гледачката на майка си. Ще ги посети утре. Свързано е с нарастващ риск, но искаме да бъде в състояние да отдели пълното си внимание на вечерта с теб и Дийдра. И с останалите присъстващи гости…

Руснакът постави пред нея бялата чиния с нейния сандвич.

— Изглежда извънредно вкусно, Лев. Благодаря!

97.
Конвоят

Вътрешността на пикапа, с който я прибраха у тях, беше като лимузината „Хамър“, за която класът ѝ събра пари за абитуриентския бал, но не смърдеше на освежител за въздух и седалките бяха по-готини. Отвън колата нарочно приличаше на бракма, но според Флин това не вършеше много работа, понеже ако някой в града имаше толкова нова американска кола, непременно щеше да я измие. А и мръсотията изглеждаше нанесена с дюза. Превозното средство имаше американски вид, но не напомняше конкретно на никоя марка или модел. Карлос тъкмо това му харесваше, каза, че било „сивак“, както наричаха разни неща, които иначе щяха да кръстят „тактически“, само дето джипът беше обработен така, че да не привлича внимание. Но на него нямаше да му хареса, предположи Флин, ако не бяха липсата на марка, бруталният вид и това, че е брониран до зъби. Караше червенокосото момиче, в същите грозни дънки и тениска на „Уайлдкетс“, но сега си беше сложила върху нея една от бронежилетките. Казваше се Такома.

Гриф и Томи не искаха да пуснат Флин просто да вземе някоя от колите и да се прибере. Настояха да я придружи цяла процесия. Първи се движеше малък, управляван дистанционно джип в мащаб три четвърти, подготвен да задейства мини и крайпътни бомби, който за нейно изумление всъщност пилотираше Леон от предната седалка на джипа пред сивия пикап. И очевидно се кефеше. Понякога не можеш да отгатнеш какво ще се хареса на Леон. Дори го бяха накарали върху дънковото яке да си сложи една от черните жилетки, която му придаваше странен делови вид, само дето носеше също и кърпа на лицето като старомодна маскировка на ловец на елени, същинска реалистична снимка на дървесен ствол, а той определено не беше от хората, на които им отива да надянат подобно нещо, ако изобщо имаше такива. Намираше се в джипа с петима от хората на Бъртън, всичките — с булпъп и мека броня. Още четирима пътуваха във втора кола, която караше отзад, придружаваха ги неопределен брой дронове, те се зареждаха от батерия на покрива на втория джип. Флин предположи, че на дроновете все още има задължителното парче аквамариново тиксо, понеже виждаше половинметрова лента от него на задната броня на джипа отпред. Аквамариновата армия на Бъртън, той самият — *hors de combat*[15] в дъното на брезентовото мазе на

„Колдайрън“. Ако беше вече в съзнание, сигурно смяташе това за наистина гадно.

Но вероятно още не беше успял да види колко демонстративно пъчене на мускули го обкръжава или, може би, как демонстративно се крият. Докато Флин спеше, всички от „Клейн, Круз и Вермети“ все едно бяха започнали съревнование за най-добрата представа на моден дизайнер за провинциално облекло, неколцина дори се перчеха с татуировки, за които тя се надяваше да са фалшиви или поне от онези, които избеляват и се изтриват за около година. Всички кипяха от прекомерен ентусиазъм. Сутринта Томи каза, че го правят не просто защото им плащат цели бали с пари, а заради потенциални дялове от „Колдайрън“. Каза, че дори служителите, които не били особено квалифицирани, щели да получат сред най-високите заплати в щата, от което им се завиваше свят и хем се хвърляха с главата напред, хем ги мъчеше параноя, да не споменаваме колко мило се държаха с всички директори. Такома обаче не го правеше, понеже не беше просто от ККВ. Когато Флин го попита, Гриф сподели, че работела с него, но не уточни нищо повече. На Томи обаче му се струваше, че и Клоувис, и Такома са от „акроними“, макар да нямаше начин да се познае от коя агенция. Твърде умни бяха за „Вътрешна сигурност“, по думите му, и недостатъчно гадни за наистина големите риби. Флин не знаеше какво общо има това с факта, че Гриф е англичанин.

Но и той, и Томи днес трябваше да бъдат в града. Пуснаха я да се прибере вкъщи сама единствено защото Гриф държеше тя да поговори с майка си за убежището във Вирджиния. Клоувис щеше да стои при Бъртън и да се занимава с онази процедура с шлема за връзка с хирурзите от Вашингтон. Мейкън и Едуард спяха след продължителното будуване на правителствено уейки. Флин ги беше видяла гушнати двамата на един стиропор под спален чувал, Мейкън хъркаше с Едуард в обятията си. Предположи, че след като не се беше наложило да ръсят Лука 4:5 с купонджийски час или поне веществото, което Гриф мислеше за такова, най-сетне им беше широко около врата за малко.

Така че ето я и нея, насаме с колесарчето на задната седалка в пикапа — лимузина под прикритие — с две редици седалки зад предните, зад които имаше заден прозорец и обикновена каросерия с плосък твърд капак. Флин си каза, че там отзад като нищо може да има и ракетомет.

— Климатикът добре ли е? — попита Такома.

— Става — кимна Флин.

Такома ѝ беше споменала, че пикапът може да кара под вода, ако се налага, като подаде шнорхел за двигателя. Наоколо

нямаше нито един достатъчно голям за подобна цел воден басейн, поне доколкото Флин знаеше, но все пак беше хубаво да го има предвид. Погледна навреме през прозореца да види краводрона, горе-долу там, където се намираше и предишния път, но сега се преструваше, че пасе. Забеляза следи от куршуми по бетонните стени на „Колдайрън“ и „Фаб“-а и си помисли какъв късмет са имали, че единствен Бъртън е бил улучен от рикошет. Тази сутрин, на излизане да се качат в пикапа, внимаваха да се намират извън полезрението на Лука 4:5 поне докато се озоваха на „Портър“, а дотогава вече се намираха толкова далеч, че нямаше значение. Пък и бездруго сектантите спяха в еднакви черни найлонови палатки, които бяха вдигнали в стегнати редици на парцела срещу търговския център — същински насекомски яйца, каза Леон, или гаден мухъл. Като знаеше, че не са били прицел на дрога, която те превръща в сексманиак убиец, Флин вече не се чувстваше толкова благоразположена към тях. Защо Гриф и Томи не можеха да се споразумеят помежду си за относително слабо, законово безопасно вещество, с което да ги разкарат от града? Отбеляза си наум да пита. Обърна се към Такома:

— Случайно да имаме шанс да отбием за бурито и кафе в „Джимис“?

— Твърде сериозно цирково шоу сме помъкнали с нас — отвърна червенокосата, — но бих могла да им се обадя и да ти донесат поръчка.

— Устройва ме.

— Е, не пряко на теб. На водещата кола отпред. След това ще си докараме храната с дрон, за да не се налага да спираме.

— Сложна работа.

— Процедура. Ако Джими го донесе право при нас, ще трябва да спра и да ни разпечатам, дори и само прозореца да е.

— Да ни разпечаташ?

— Херметични сме, като изключим филтрираните порции въздух.

— Много зор за едно бурито.

— Харчат се възможно най-много пари за опазването на задника ти в цялост и съхранност. Вече те отвлякоха веднъж. Ами ако стрелците от снощи бяха по-заинтересовани от теб, отколкото от брат ти?

Флин не беше се сетила за това.

— Бива ли те с оръжието колкото Клоувис?

— Не — отвърна Такома. — По-добра съм.

— И се возя тук сама, за да намалим вероятността някое от момчетата на Бъртън да опита същия номер като Рийс, така ли?

— Или нещо по-лошо. Какво да е буритото? Искаш ли мляко и захар в кафето?

— Те имат само един вид бурито. С мляко и захар, моля — Флин погледна към колесарчето на седалката до нея и се запита къде ли е Уилф. Беше заспала на стиропора, след като свърши с обаждането до Джанис вкъщи.

Такома говореше с някого по слушалчицата си. Забави ход при появата на паркинга на Джими отпред и Флин видя момче с бяла тениска да се втурва по чакъла с нещо в ръце. Подаде го през отворения прозорец на един от пътниците в джипа, който беше почти спрял, но не съвсем. Пак увеличи скоростта си. Такома на свой ред настъпи газта, за да запазят определената дистанция.

Когато „Джимис“ изчезна от поглед, Флин забеляза нещо да се вдига от джипа и да се насочва към тях. Превърна се в малък квадрикоптер, който носеше фабнат от нишесте поднос с прикрепени към него вързоп от сребърно фолио и хартиена чаша.

— Гледай сега каросерията — заръча Такома, без да се обръща.

Флин се завъртя навреме да види как в капака на каросерията се отваря правоъгълен люк. Дронът изравни скоростта си с тяхната, после се спусна през отвора. Излетя веднага, вече без подноса с буритото и кафето, и изчезна от поглед, докато люкът се затваряше под него.

— Как ще го вземем?

— В момента се занимавам с въздушния шлюз — обясни Такома.

В дъното на пътническата кабина щракна вратичка. Флин разкопча колана си и на четири крака изпълзя назад. Пъхна глава през отвора, видя подноса и го извади. Фолиото беше топло. В „Джимис“ държаха готовите бурита под инфрачервена лампа.

Успя да се върне на седалката с подноса в скута си, чу вратичката да се затваря зад гърба ѝ, закопча си отново колана и обели фолиото от единия край на буритото.

— Благодаря!

— Стараем се да угаждаме!

Бурито-закуската на „Джимис“ беше с щедър пълнеж. Бъркани яйца и кълцан бекон със зелен лук. Точно каквото Флин искаше в момента.

— Добро утро — поздрави Недъртън от колесарчето.

Устата ѝ беше пълна с бурито, така че само кимна.

— Надявам се, че си поспала добре — заяви той. Таблетът на пръчката изскърца и се завъртя, после се обърна, така че публицистът да надзърне през прозореца. Щеше да види само небе, освен ако отвън нямаше дронове.

Флин преглътна и отпи от кафето.

— Спах добре. Ти?

— Аз спах в джакузито на гобивагона.

— Намокри ли се?

— Когато не се използва по предназначение, то е наблюдателен купол. Тялото на Конър разполага с главната спалня. Той беше тук периферно по някое време. Поигра си с аналозите на Лев в градината. Гледаше ни как ядем сандвичи в кухнята. След това слязох долу заедно с него. Той сложи перито си да легне и отиде да се занимава с онова, за което го тренира старицата. Къде отиваме?

— В моя дом.

Таблетът се поизправи и завъртя панела насам-натам няколко пъти.

— Това е лимузина, маскирана на пикап — обясни Флин. — Бомбоустойчива. А това е Такома.

— Здрасти — поздрави Такома, без да откъсва очи от шосето.

— Здрасти — отвърна Недъртън.

— Тя работи за Гриф — обади се Флин. — Или с него.

— Или за теб, ако разровим по-надълбоко — намеси се Такома.

— Все още не схващам тази история.

— Гледай на нещата така — всичко, което виждаш извън това превозно средство, освен небето и шосето, е твое. Междувременно сме го изкупили цялото. Всичко в продължение на поне трийсетина километра и от двете страни на пътя.

— Ебаваш се с мен — обиди се Флин.

— „Колдайрън“ вече притежава по-голямата част от окръга — продължи Такома, — колкото и трудно би било да се докаже в съда. ККВ е превърнал тая работа в матрьошка.

— В какво?

— Нали си чувала за онези руски кукли, които са загнездени една в друга? Матрьошки. Обвивка в обвивката. За да не е съвсем очевидно, че тази земя е твоя.

— Не е моя, на „Колдайрън“ е.

— Вие с брат ти — намеси се Такома, — притежавате решаващия процент акции на „Колдайрън“.

— Така ли? — изуми се Недъртън.

— И кой точно е тази говореща глава на играчката? — попита червенокосата и Флин осъзна, че гледа тях, докато кара, по вградени камери, за които тя дори не знаеше.

— Уилф Недъртън — представи го тя. — Той е от „Колдайрън“ в Лондон.

— Значи си в списъка с оторизирани лица, мистър Недъртън

— съгласи се Такома. — Съжалявам. Трябваше да попитам. Такома Рейбърн.

— Рейбърн? — учуди се Флин. — Ти си ѝ сестра?

— Аха.

— А си кръстена Такома, понеже…

— … нашите не са искали да ме кръстят Снокалми. Ти от бъдещето ли си, мистър Недъртън?

— Не съвсем. Аз съм от бъдещето, което ще се получи, понеже не съм бил тук. Но понеже съм, не съм от вашето бъдеще. Не и местното.

— С какво се занимавате там в бъдещето, мистър Недъртън, ако нямате против да питам? Какво правят хората там като цяло?

— Викай ми Уилф — помоли я той. — Публицистика.

— Това ли е основното занятие на хората?

— Би могло и така да се каже… — проточи той след пауза, което явно задоволи Такома, а може би тя просто не искаше да бъде прекалено настоятелна.

Флин дояде буритото си. Когато подминаха мястото, където Конър беше убил онези типове в краденото „велпапе“, случката ѝ се стори по-скоро като измислица, а не истинско събитие на това конкретно място. Нямаше нищо против размиването на спомена.

98.
Двестагодишнина

Къщата изглеждаше различно на дневна светлина. Недъртън си напомни, че в този свят няма асемблери. Само естествени процеси. Той свързваше липсата на спретнатост с привилегиите на клепта. Къщата на Лев например — отсъствието на чистачи в контраст с тунела под „Синдрома на натрапника“ и безупречната еднаквост, стандартна за всички необитавани стаи в Лондон.

Колата пред тях продължи нататък, зад къщата, и там спря. Пред нея вече беше паркирала по-малката версия. Флин беше казала, че малката души за бомби, оперирана от братовчед ѝ, който явно беше сред шестимата, излезли сега от по-голямата кола, облечени в еднакви якета. Четирима държаха къси пушки. Петият нямаше, може би беше братовчедът на Флин, понеже носеше странен уред на главата. Такома, шофьорката, паркира близо до най-голямото дърво — онова, под което Уилф седя с момичето на лунна светлина. Той позна пейката им, която — сега виждаше — се оказа направена от отрязани парчета посивяващо дърво, чието някога бяло защитно покритие се беше износило от употреба.

Вече излизаха от колата, той — пъхнат под мишницата на Флин, не успяваше да намести камерата на колесарчето достатъчно бързо, за да компенсира движенията ѝ. Сързя колата, която ги следваше, еднаква с тази отпред, и още четирима облечени в черно мъже, всеки с черна пушка.

После Флин закрачи към къщата, а Такома тръгна редом с нея.

— Разкарай ги нанякъде — нареди момичето на червенокосата, която Недъртън не виждаше. — Булпъповете и броните ще притеснят майка ми.

— Ясно — чу се отговорът на Такома и публицистът се зачуди какво ли е това булпъп. — Казват, че братовчед ти идва.

— Ти остани тук — помоли Флин и стъпи на дъсчената веранда. — Задръж Леон. Не го пускай вътре, докато съм при майка ми. С него наоколо не може да се води сериозен разговор.

— Ясно — прие Такома и влезе в полезрението на колесарчето. — Няма да мърдаме оттук! — И посочи нещо като отоманка, в същия стил като пейката под дървото, но с възглавници от износен плат.

Все още с колесарчето под мишница, Флин отвори странно тънка врата, в чиято крехка рамка беше опъната някаква тънка,

тъмна мрежа, и влезе в сянката на къщата.

— Трябва да поговоря с майка ми — каза, като остави апарата на нещо — маса или скрин на нивото на кръста ѝ.

— Не тук — настоя Недъртън. — На пода.

— Добре — съгласи се тя. — Но се навъртай наоколо.

И остави апарата му на пода, след което се обърна и изчезна.

Уилф задейства гумите на колесарчето в противоположни посоки, бавно, като въртеше камерата на сферичната ѝ стойка. Стаята изглеждаше с много висок таван, но не беше. Просто той снимаше много близо до дървения под.

Имаше камина, онази с възпоменателния пластмасов поднос, чийто близнак беше видял в магазина на Клоувис Фиъринг на „Портобело Роуд“ — светъл и продълговат овал, облегнат на стената. Недъртън потегли напред, камерата се люлееше дразнещо. Накрая успя да разчете „Двеста години Клантън“ и датите. Ето го и него, седемдесетина години след честването, седеше зад бюрото на дядото на Лев в гобивагона, с лентата на прекъсвача на колесарчето на челото, загледан през тази тромава играчка към странния свят, в който износените вещи не бяха щателно подложени на обработка, а наистина изхабени, изтъркани от прехода си през времето. Покрай него тромаво избръмча муха и закръжи над колесарчето. Той развълнувано се опита да я проследи, но после си спомни, че най-вероятно е истинска, а не дрон, и че мрежата на странно крехката допълнителна врата е предвидена да държи такива твари навън.

Завърти камерата, изучавайки поолющения, тъмен рай на изгубено домашно спокойствие. На края на дъгата откри котка, която го зяпаше сърдито, приседнала в стойка. В същия миг тя нападна колесарчето със съскане, свирепо го заблъска назад, задната част на таблета се удари в дървения под. Докато жироскопът виеше, изправяйки стойката, Уилф чу котката да бута мрежестата врата достатъчно, за да се измъкне, и след това тропването от затварянето.

Мухата, ако беше същата, продължаваше да бръмчи някъде от вътрешността на къщата.

99.
Американски антики

— Никъде не мърдам! — заяви майка ѝ, облегната на няколко възглавници, изправени на очуканата позлата на таблата на леглото. В носа ѝ бяха пъхнати тръбичките на кислородния апарат.

— Къде е Джанис?

— Чисти грах. Никъде не мърдам!

— Тук е тъмно… — Щорите бяха спуснати и пердетата — дръпнати върху тях.

— Джанис искаше да поспя.

— Не спа ли снощи?

— Не мърдам оттук.

— Кой иска да мръднеш?

— Леон. Литония. Също и Джанис, но не ще да си го признае.

— И къде искат да ходиш?

— В Северната шибана Вирджиния — заяви майка ѝ, — както чудесно знаеш.

— И аз самата съвсем неотдавна чух за тази идея — призна Флин и седна на белия памучен чаршаф.

— Корбел мъртъв ли е?

— Безследно изчезнал.

— Убихте ли го?

— Не.

— А опитахте ли?

— Не.

— Не бих те винила. Знам само онова, което видях по новините, и малкото, което напоследък успявам да изтръгна от Джанис и Литония. Всичко това се случва заради онова, в което сте се забъркали с Бъртън и което доведе Корбел Пикет в хола ми, нали?

— Предполагам, мамо.

— И какво точно е то?

— Не съм сигурна и самата аз. Бъртън смяташе, че работи на черно за някаква компания в Колумбия. Оказа се, че са в Лондон. Един вид. Имат купища пари. За инвестиране. Едното доведе до друго и те откриха клон тук и ни наеха с брат ми да го управляваме или поне да се държим, все едно го правим… — Флин погледна към майка си. — Знам, че не звучи много смислено.

— Смислено е колкото и целият свят — отвърна Ела Фишър и

дръпна чаршафа под брадичката си. — Пълен със смърт и данъци, и чужбински войни. Има хора като Корбел Пикет, дето творят зло за пари, единствените, дето ги изкарват местните и цивилните, а има и достатъчно честни хора, на които им се налага да се потрудят за своя дял. Каквото и да правите вие с Бъртън, няма да промените това положение. Просто ще се скапе още повече. Тук съм изкарала целия си живот. Ти също. Баща ти е роден на кръстовището на „Портър“ и „Мейн“ когато още имаше болница. Няма да се местя. Особено пък да ходя там, където Леон ми казва.

— Един тип от нашата компания го предложи. Той е от Лондон.

— Не ми пука хич откъде е.

— Помниш ли колко усилия хвърляше да ме отучиш да говоря така?

— Да, ама не се опитваха да те карат да се местиш в Северна Вирджиния. И не бих го и позволила на никого.

— Няма да се местиш. Ще си стоиш тук, вкъщи. Още щом чух за Вирджиния и реших, че тая няма да я бъде.

Майка ѝ надзърна над стиснатия здраво чаршаф.

— Двамата с Бъртън няма да съсипете икономиката, нали?

— Кой ти го каза?

— Литония. Умно момиче. Научила го от едно от онези неща, дето се носят на окото.

— Литония е казала, че ще съсипем икономиката?

— Не вие. Просто че е възможно. Или поне, че борсовият пазар е по-странен от всякога.

— Надявам се, че няма… — Флин се изправи, отиде и целуна майка си. — Сега трябва да звънна на нашите хора, да им кажа, че няма да се местиш. Просто ще се наложи да ти осигурят повече помощ. Наоколо ще се навъртат приятели на Бъртън.

— Дето си играят на войничета?

— Те всички са били в армията.

— Човек ще си рече, че им е дошло до гуша от войниклък — отбеляза майка ѝ.

Флин излезе и намери Джанис в дневната, по карирана долница от пижама и черна тениска „Магпул“, с коса, вързана на четири щръкнали опашки. Държеше стара керамична купа с очукани отвсякъде ръбчета, пълна с прясно набран грах.

— Ела няма да се мести — съобщи ѝ Флин. — Просто ще трябва да ѝ осигурят безопасността тук.

— И аз така реших — съгласи се Джанис. — Затова и не съм ѝ натяквала.

— Къде е Недъртън?

— Онзи тип с колесарчето ли?

— Тук съм — обади се той и излезе от кухнята.

— В кухнята ще съм, ако ти трябвам — каза Джанис и заобиколи апарата.

— Поговори ли с майка си? — попита Недъртън.

— Тя определено няма намерение да се мести. Налага се да се обадя и да уредя всичко това с Гриф и Бъртън, и с Томи. Ще се наложи да я защитават тук, каквото и да става.

Колесарчето продължи напред. Вече беше пресякло стаята и стигна до камината. Тя гледаше как таблетът се накланя назад.

— Този поднос — отбеляза Недъртън с глас, изтънял и заглъхнал заради малките говорители.

— Какво?

— На камината. Откъде го имаш?

— От Клантън. Мама ни заведе на двестагодишнината, когато бяхме малки.

— Лоубиър намери един такъв наскоро в Лондон. Модулите ѝ са го записали в нощта, когато бях тук. Приятелката ѝ го намери. Тя се занимава с американски антики. Самата тя е американка. Клоувис Фиъринг.

— Клоувис?

— Фиъринг — уточни Недъртън.

— Не е Рейбърн, така ли? — изненада се Флин. — На каква възраст е?

— Не по-стара от Лоубиър, предполагам, макар че е предпочела да ѝ личи повече. Аха. Проверих. Рейбърн. Това е моминското име на мисис Клоувис Фиъринг.

— Тя е старица? И се намира в Лондон?

— Познават се една друга от младостта си. Лоубиър каза, че я посещавала, за да си опресни паметта. Мисис Фиъринг спомена, че полицайката била британски шпионин, а тя отговори, че това прави и самата Клоувис такава.

— Но преди тя е била Рейбърн — заяви Флин. — Сега… — И погледна към белия поднос, но не го виждаше. Вместо това пред очите ѝ беше Лоубиър на улицата в Чийпсайд и ръката ѝ, с която притискаше шапката си, за да не я отнесе вдигнатият от квадрикоптера вятър. Редом с нея си представи ръцете на Гриф, който аранжираше храната от „Суши Барн“.

— Мамка му! — възкликна, после го повтори, но по-тихо.

100.
Отново тук

Споменаването на Клоувис Фиъринг накара Флин да смени рязко темата. Тя изведе Недъртън на верандата, настани го на пейката между Такома Рейбърн и мъжа, който беше представила като братовчед си Леон, и отиде да застане под най-голямото дърво, където да говори по телефона. Недъртън се отдръпна от Такома — смяташе я за привлекателна по смътно заплашителен начин — и към Леон, който носеше странна еластична кърпа за глава с тъкан, абстрактно нашарена в мотиви, свързвани от публициста с птичи курешки, преди чистачите да ги изметат. Имаше светли, бухнали вежди и му растеше също толкова светла брада.

— Мистър Недъртън от бъдещето — представи го Такома на Леон, който стоеше с нелепо зейнала уста.

— Уилф — поправи я Недъртън.

Леон наклони глава.

— Ти в бъдещето ли си, Уилф?

— В определен смисъл.

— Как е времето?

— Не така слънчево, поне когато погледнах за последно…

— Трябвало е да станеш метеоролог! — заяви Леон. — Нали си в бъдещето и знаеш какво е времето.

— Ти си човек, който само се преструва на неинтелигентен — опъна му се Недъртън. — Служи ти едновременно като защитна окраска и средство за пасивна агресия. При мен няма да проработи.

— Бъдещето е мамата си трака хапливо — сподели Леон с Такома. — Не съм дошъл тук да ме обижда старомоден продукт от отдела за играчки на „Хефти“.

— Мисля, че е по-добре да спреш дотук — предложи Такома. — Уилф ти плаща заплатата или поне има пръст в нея.

— Бре да му се не види. Предполагам, редно е да си сваля шапката.

— Не мисля, че му пука за това, но би трябвало да си я сваляш по-често, понеже е ужасно грозна — захапа го Такома.

Леон въздъхна и смъкна кърпата. Косата му, каквото беше останало от нея, не изглеждаше много по-добре.

— На теб ли трябва да благодаря за лотарийната печалба, Уилф?

— Всъщност не — призна Недъртън.

— Бъдещето явно ще се окаже същински трън в задника — каза братовчедът, но не успяха да се сдърпат, понеже Флин се появи и си взе колесарчето.

— Време е да посетиш мама, Леон — заяви тя. — Тук си да я развеселиш и успокоиш. Хубаво ще е да започнеш, като ѝ кажеш, че съм изкопчила обещанието да остане тук.

— Страх ги е да не я отмъкне някой — възрази Леон, — след като ти се случи на теб.

— Е, нищо не им пречи да налеят малко пари в каузата — предложи Флин. — Бива ги в това. Хайде, влизай при леля си Ела. Накарай я да се чувства добре. Ако я разтревожиш още повече, ще ти пробия една-две допълнителни дупки.

— Отивам — обеща Леон, — тръгнах вече…

Но Недъртън видя, че не е нито уплашен, нито ядосан. Стана на крака и пейката изскърца под тях.

— Аз ще заведа Уилф до караваната — каза Флин на Такома.

— Това в границите на имота ли е? — поинтересува се червенокосата.

— В края на склона зад къщата. Близо до потока. Бъртън живее там.

— Тогава ще повървя с теб. — Такома се изправи, а пейката изобщо не изскърца.

— Двамата с Уилф трябва да си поговорим. Караваната е малка.

— Няма да влизам — обеща спътничката им. — Съжалявам, но ако излезеш от къщата и този преден двор, ще се наложи да разместя момчетата и дроновете.

— Благодаря. Оценявам усилията ти.

След това слязоха от верандата и Флин прекоси моравата, която Недъртън бе видял озарена от лунната светлина. Сега изглеждаше съвсем различно. Тревата беше рядка, неравна и започваше да кафенее на места. Завиха зад ъгъла на къщата. Такома мърмореше в слушалката си и публицистът предположи, че обяснява на момчетата и дроновете какво иска да се направи.

— Утре вечер е партито — натърти Флин. — Трябва да ми обясниш за Дийдра, да ми представиш тази жена, на която ще се преструвам и с какво се занимава тя.

— Не виждам нищо — оплака се Недъртън. Страната с камерата на таблета беше заклещена под мишницата на спътничката му. Когато тя го освободи и го обърна, той видя дървета — по-малки — и утъпкана пръстена пътека, която се спускаше под наклон. — Къде отиваме?

— В караваната на Бъртън. До потока. Той живее там, откакто се върна от морската пехота.

— Вкъщи ли си е?

— В щаба на „Колдайрън“ е. Или някъде в града. Няма да има нищо против.

— Къде е Такома?

Флин обърна колесарчето. Уилф видя Такома на пътеката зад тях. Завъртя се отново и се втренчи надолу.

— Дийдра — напомни му Флин. — Как изобщо се запозна с нея?

— Наеха ме за публицист към проект, за който тя беше ключова фигура. Тяхната звезда. Рейни ме включи. Тя също е публицист. Или беше. Подаде оставка… — От двете страни имаше дървета, а пътеката криволичеше.

— Завиждам ѝ — заяви Флин — за възможността.

— И ти я имаш. Използва я, когато мислеше, че агентът на Лоубиър ще хвърли купонджийския час върху онези религисти.

— Това бяха глупости. Е, не точно глупости, понеже щях да изпълня заплахата си. Но тогава — и съвсем скоро — щяхме всички да сме мъртви. Поне ние тук.

— Какво е това?

— Караваната на Бъртън. „Еърстрийм“. От хиляда деветстотин седемдесет и седма.

Беше произведена точно век преди тази, в която живееше Уилф и това му се стори невъзможно.

— Всичките ли изглеждат така?

— Как?

— Като повреда на асемблери?

— Това е от пяната. Чичо, който я е домъкнал тук, я е напръскал да не тече, а и за изолация. Отдолу се крие лъскаво капковидно нещо.

— Отвън съм, ако ви потрябвам — обади се Такома зад гърба им.

— Благодаря. — Флин посегна към дръжката на очукана метална врата, вградена в обветрената какавида от материала, с който беше покрита подвижната къща. Отвори я, влезе вътре и Недъртън разпозна помещението от първия си контакт с нея. Светнаха малки крушки, на нанизи, вградени в някакво леко жълтеникаво, прозрачно вещество. Пространството беше малко — горе-долу колкото задната кабина на гобивагона, но по-ниско. Тясно легло с метална рамка, маса и стол. Столът помръдна.

— Движи се! — възкликна Недъртън.

— Иска да седна в него. Човече, забравих колко горещо става в този лайнарник…

— Лайнарник?

— В караваната. Ето… — Флин го остави на масата. —

Трябва да отворя!

Прозорецът изскърца при отварянето си. След това тя отвори и нисък бял шкаф, поставен на пода, извади оттам метална на вид кутия в синьо и сребристо, и го затвори.

— Мой ред е да не съм в състояние да ти предложа питие… — Тя дръпна пръстена върху контейнера. Отпи от образувалия се отвор. Креслото пак се размърда. Флин седна в него с лице към колесарчето. То избръмча, изпука и затихна, неподвижно. — Добре, тя приятелка ли ти е?

— Кой?

— Дийдра.

— Не.

— Но е била?

— Не.

Флин изгледа Недъртън.

— Двамата сте го правили обаче?

— Да.

— Приятелка. Освен ако не си задник.

Публицистът се замисли. Накрая неохотно отрони:

— Бях доста грабнат от нея…

— Грабнат?

— Тя е поразителна. Физически. Но…

— Но?

— Почти със сигурност съм задник.

Флин го погледна. Или, по-скоро, гледаше онази част от лицето му, която се виждаше на таблета на колесарчето.

— Добре — съгласи се, — ако си го знаеш, значи си с една глава напред от повечето ергени наоколо.

— Ергени?

— Мъже — поправи се Флин. — Ела, майка ми, казва, че наоколо има много стока, но качеството се среща рядко… Само дето не толкова са редки, по-скоро са твърде обикновени.

— Аз може да съм от редките — призна Недъртън. — Поне си въобразявам нещо такова. Така де. Имам предвид тук. В Лондон.

— Но не е било редно да се обвързваш с нея в такъв смисъл, понеже става дума за бизнес?

— Точно така.

— Разкажи ми повече.

— За…?

— За случилото се. И когато стигнеш до част, която не разбирам или не схващам за какво говориш, ще те спра и ще ти задавам въпроси, докато я проумея.

Флин изглеждаше много сериозна, но не враждебно настроена.

— Добре тогава — съгласи се Недъртън.

101.
Обикновена мизерна типичност

Времето, прекарано в караваната с Уилф, държеше мислите ѝ настрани от на практика невъзможното ѝ откритие за Лоубиър и Гриф. Обикновената мизерна типичност на случката с Дийдра, при все големите дози материал от бъдещето, ѝ се стори странно утешителна.

Все още не беше сигурна как Дийдра си изкарва хляба или какви са връзките ѝ с правителството на САЩ. Изглеждаше като кръстоска от клоняща към порно медийна звезда с онова, което в гимназията в часовете по „История на изкуството“ наричаха „пърформанс художник“, плюс може би нещо като дипломат. Но Флин все пак не схващаше какво точно са направили САЩ в света на Уилф. Той ги изкарваше като еквивалент на Конър в държавен размер, минус чувството за хумор, но ѝ се струваше, че и днес страната не е много далеч от това положение.

След караваната те тримата се качиха до къщата и хапнаха грах, опържен от Джанис с малко бекон и лук, седнали на кухненската маса с Леон и майка ѝ. Майка ѝ попита Такома за името и длъжността ѝ, а тя явно беше добра в необясняването на професионалните си занимания и Флин забеляза, че майка ѝ е усетила, но нямаше нищо против. Майка ѝ беше в по-добро настроение и тя го сметна за знак, че е приела, че няма да я пратят в Северна Вирджиния с Литония.

По пътя обратно се образува същият конвой, а насреща нямаше никакво друго движение.

— Не би ли трябвало по това време на деня насам да карат повече хора? — обърна се Флин към Такома.

— Това е защото е по-кратко да се опише какво не притежава „Колдайрън“ в този окръг. Държиш и двете страни на този път. В останалата част от окръга „Хефти“ все още притежава всичко, което не е твое. Останалото принадлежи или на отделни хора, или на Матрьошката.

— На кукла?

— На съперниците ни. Така ги наричаме в ККВ. Изхождат от Насау, така че вероятно там за първи път са пристъпили от бъдещето, както „Колдайрън“ в Колумбия.

Вече се намираха на края на града и Такома заговори по слушалката си, като накара конвоя да прави неочаквани завои — или поне толкова неочаквани, колкото може да се организират при такъв размер делегация. Флин предположи, че се приготвят

да влязат отзад, без да привлекат вниманието на Лука 4:5 от другата страна на жълтата лента на Шерифската служба, сложена от Томи. Сектантите послушно спазваха ограничението на полицейската лента, понеже това можеше да им помогне, когато стигнеха до съд над кметството, както винаги правеха, понеже повечето от тях бяха учили право именно с тази крайна цел наум. Винаги протестираха мълчаливо и това също беше преднамерено — някаква законова стратегия, която Флин така и не проумя в цялост. Вдигаха табелите си и гледаха мръсно хората, без да проронват и дума. Лесно се забелязваше злонамерената наслада, която черпеха от това и тя смяташе, че е просто жалко, че има и хора, които се държат по подобен начин.

Поне в града се забелязваше някакво движение, най-вече служители на ККВ, които се опитваха да се сливат с местните. Нито една немска кола. В момента всички, които си изкарваха хляба с продажба на джипове втора ръка, несъмнено празнуваха до дупка, включително работниците във фабриката в Мексико.

— Винаги ли си била червенокоса? — попита Флин Такома, за да изтрие от мислите си Лука 4:5.

— Един ден повече, отколкото съм в ККВ — увери я шофьорката ѝ. — Наложи се да ми изсветлят косата почти до бяло, преди да я боядисат.

— Цветът ми харесва.

— Не мисля, че косата ми е на същото мнение.

— По едно и също време се свързаха и с двете ви, така ли?

— Да.

— Понеже иначе приличаш достатъчно на сестра си, за да се досетят хората каква връзка има помежду ви, затова ли се боядиса?

— Теглихме сламки — отвърна Такома. — Тя щеше да се нацапоти в русо, но загубих аз. Като по-млада, Клоувис се е правила на блондинка. Цветът събужда склонността ѝ към поемане на рискове, та така може би е по-добре.

Флин погледна към почернелия екран на таблета на колесарчето, като се запита къде ли е Уилф сега.

— Наистина ли си нотариус?

— Боже мили, да. Също и сертифициран одитор. И като се приберем, съм ти приготвила документи за подписване, за да преправим малкото опълчение на брат ти от култ към личността в регистрирана на щатско ниво частна охранителна фирма.

— Първо обаче трябва да поговоря с Гриф. Задължително на четири очи. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. Най-добре заложи на Хонг. Онази отделната маса, в нишата? Ще го накарам да ти я запази. В противен случай

няма как да знаеш кой е от другата страна на най-близкия брезент.

— Благодаря.

След това пикапът се озова в алеята зад „Фаб“-а, притиснат между двата джипа, от които се изсипваха облечените в черни якета момчета на Бъртън, всички с булпъпове, освен Леон.

— Готови? — попита Такома и угаси двигателя.

Флин не беше готова за нищо такова, помисли си, още от онази нощ, когато бе отишла в каравaната да замества брат си. Не беше материя, за която да се подготвиш току-така. В този смисъл може би приличаше на живота.

102.
Трансплант

Недъртън завари Осиан да го чака до шатрата на Аш с пъхната под мишница тясна кутия от палисандър, а неприятният профил на шестколесното „Бентли“ не се виждаше никъде.

— Аш вътре ли е? — попита публицистът. Периферното тяло на Флин вървеше до него и го гледаше как говори. Беше я събудил, ако може така да се каже, след като Аш се обади и помоли да я доведе в шатрата за среща.

— Забавиха я — заяви Осиан. — Ще дойде след малко.

— Какво е това? — попита Недъртън, вторачен в правоъгълната дървена кутия.

— Калъф за чифт дуелни пистолети от времето на Регентството, оригинален. Влизай!

Шатрата миришеше, вече познато, на отсъстващия в нея прах. Дисплеите на Аш, ахатовите сфери, бяха единственият източник на светлина. Недъртън дръпна стол за периферното тяло, а тя седна и погледна към Осиан. Икономът остави палисандровата кутия на масата. Като продавач, който разиграва и капка драма в представянето си, той откопча две малки бронзови закопчалки, спря за момент за ефект, след това вдигна капака на панти.

— Временно деактивирани — каза, — и то за първи път, откакто са напуснали завода на количката…

Кутията беше подплатена със зелен филц. В еднакви, пасващи им точно гнезда бяха положени чифт, както Недъртън предположи, пистолети. Приличаха на играчки с къси дула като лъскави захарни пръчки в преплитащи се кремаво и алено.

— Как така прилягат в кутията толкова добре?

— Преустроихме вътрешността ѝ. Искахме нещо, в което да могат да се носят. Не бих пъхнал някой от тях в джоба си, колкото и уверен да съм, че са обезопасени. Потрябва много сериозен майсторлък да ги изключим, но успяхме да пуснем асемблери само онзи път, когато присъстваше и ти. Зубов заведе бентлито на специалист, да клонират пет метра кожа и да поправят тапицерията.

— Лоубиър цени тези оръжия, понеже са трудни за проследяване?

— По-скоро понеже са идеални за терористичен акт — отвърна Осиан. — Не са огнестрелни в балистичния смисъл на думата. Дори не изстрелват същински заряд. Те са управляеми роячни оръжия. Плътояди, както им викат в занаята.

— Що за занаят е това?

— Изстрелват самоограничаващи се едноцелеви асемблери. С обхват малко под десет метра. Не правят нищо друго, освен да дезинтегрират меки животински тъкани, включително, очевидно, и скъпата италианска кожена тапицерия. Правят го малко или много незабавно и след това се самоунищожават. По този начин не представляват опасност за потребителя, или по-скоро за детето, тъй като единственият им потребител следва да се намира в количката.

— Но те имат дръжки — забеляза Недъртън. Дръжките бяха оформени като папагалски глави. Бяха в същия кремав цвят като дулата, но без червената лента — матови и със структура като на кост.

— Дръжките и ръчните спусъци са дело на вашия Едуард, изработени по спецификации на Лоубиър. Доста си го бива.

— Не разбирам защо детска количка би била екипирана изобщо с нещо подобно.

— Защото не си руснак, нали? Ефектът на едно от тези върху човешкото тяло определено би ти грабнал вниманието. Наистина втрещяващ резултат. Ако видиш събрата си похитител да умира по този начин, логиката подсказва, че ще избягаш. Или поне ще опиташ. Оръжията са самоприцелващи се. Щом системата прихване цел, пуска асемблерите натам, където са нужни.

— Нали си ги обезвредил напълно?

— Не за постоянно. Лоубиър разполага с ключа за тях.

— Защо са ѝ необходими?

— Обсъди го с нея — заяви Аш на влизане в шатрата си, а някакво животно побягна трескаво, на четири крака, от бузата ѝ и надолу по шията.

— Кога очакваме Флин? — попита Недъртън и погледна към периферното тяло.

— Очаквах вече да е тук — отвърна Аш, — но току-що ни казаха, че не е на разположение. И че ще се наложи да я чакаме… — Тя за кратко загука на Осиан на дрезгав птичи език. Той спусна капака над пръскалките-пистолети. Техничката продължи: — Междувременно мисля, че разрешихме проблема на Флин с незнанието на неопримитивистки кураторски жаргон.

— В какъв смисъл? — попита Недъртън.

— Предполагам, може да се нарече „терапия с фекален трансплант“.

— Наистина ли? — Публицистът я изгледа изумено.

— Имплант със синтетични щуротии — поясни Аш и се усмихна. — Процедура, която не си представям някога да ти потрябва.

103.
Суши Барн

Тунелът към „Суши Барн“ не беше толкова тунел, колкото лабиринт за хамстери. Мадисън беше построил две двуметрови стени от чували с керемиди, по средата с проход — от дупката в стената в задната част на „Колдайрън“, през празния магазин до него и през друга дупка в отсрещната стена, през още един празен магазин и накрая през трета, към кухнята на Хонг.

На идване от улицата Флин видя Бъртън, доста блед, под една от белите корони. Конър лежеше под втора.

— Искаш ли да си сменим длъжностите? — попита Клоувис Такома, щом я видя. — Тези и двамата не си седят много вкъщи.

— Карат Бъртън да работи? — изуми се Флин.

— Никой не му извива ръцете — поясни Клоувис. — Зарадва се да се махне от тялото си. Конър пък се връща само за храна и спане.

Гриф явно нямаше никаква представа какво може да е намислила Флин. Тя самата не беше сигурна и какво е чула Лоубиър или какво знае. Пък и държеше да погледне ръцете му, но той ги беше пъхнал в джобовете на якето си.

Кухнята на Хонг беше пълна с пара от готвещия се ориз. Той ги изведе в ресторантската зала, където бяха разположени втора ръка маси за пикник, боядисани в червено. Стигнаха до ниша със стена, направена от боядисан в червено шперплат. В нея стоеше отделна масичка и от вътрешната страна на червената преграда беше закачен рамкиран плакат на „Хайбайндърс“ — група от Сан Франциско, която Флин харесваше в гимназията. Тя остави колесарчето на очукания, боядисан в червено бетонен под под стола и седна с лице към плаката. Гриф се настани срещу нея. Хлапе, в което тя позна един от братовчедите на Мадисън, им донесе чаши с чай.

— Ако поискате храна, само свирнете на някого — каза Хонг.

— Благодаря — кимна му Флин и той се упъти отново към кухнята. Тя се обърна към Гриф, който се усмихна, вдигна таблета си, направи справка в него, отклони очи от екрана и се втренчи в нея.

— Сега, след като знаем, че за майка ти не е вариант настаняването в убежище някъде другаде, сме се заели да оптимизираме охраната на семейния ви дом. С намерение да не се набиваме на очи, да сме направо по-ниски от тревата, докато все още можем. Не искаме да обезпокоим майка ти. Смятаме, че

може би е разумно да се направи укрепление…

— Пикет си имаше — възрази Флин. — Не искам нищо подобно.

— Точно обратното. Стелт архитектура. На външен вид промените няма да личат. Всякакви нови постройки ще имат вид все едно винаги са били там. Разговаряме със специалисти архитекти. Ще строим бързо, предимно през нощта, безшумно и незабележимо… — Гриф скролна по екрана с върха на пръста си.

— А може ли да стане?

— С достатъчно пари, няма проблем. Вашата фирма съвсем определено ги притежава.

— Компанията не е моя.

— Частично твоя — усмихна се Гриф.

— На хартия.

— Тази сграда — възрази той, — не е хартиена.

Флин огледа ресторантската зала на „Суши Барн“. Забеляза четирима членове на армията на Бъртън — мъже, чиито имена не знаеше, седнали по двама на различни маси, с черни калъфи за пушки от кордура, пъхнати под седалките. Останалите клиенти бяха издокарани с псевдопровинциалните костюми на ККВ.

— Не го приемам за истина — призна Флин. Обърна се отново към Гриф. — Напоследък имам доста такива моменти… — Тя сведе поглед към ръцете му.

— Че кой няма?

— Ти си старицата — изтърси Флин и вдигна поглед, за да се вгледа в светлите му очи. Не бяха абсурдно анимационно сини. Изобщо не бяха сини, но се ококориха. На няколко маси встрани една клиентка се разсмя. Гриф наведе таблета, остави го на масата и за първи път от прибирането си от Пикет Флин си каза, че е на ръба да се разплаче.

Той преглътна. Примигна.

— Всъщност ще стана друг човек.

— Няма да се превърнеш в нея?

— Животите ни са били идентични преди Лев за първи път да се свърже с миналото. Но оттам нататък пътищата ни се разделят, така че няма да „стана“ Лоубиър. Разликите може да са съвсем дребни засега, но ги има и се множат. По времето, когато тя за първи път се свърза с мен, вече имаше моменти от моя живот, с които не е запозната.

— Писала ти е?

— Обади ми се — отвърна Гриф. — Бях на прием във Вашингтон.

— Тя спомена ли, че е теб?

— Не. Каза ми, че онази жена, с която току-що бях

разговарял, буквално секунди по-рано, е къртица, агент под дълбоко прикритие, и души за Руската федерация. Тя, жената, беше американското ми съответствие в определен смисъл. После Ейнзли, непознатата на телефона, ми разкри факт, който доказва думите ѝ. Или щеше да ги докаже, ако използвам засекретени търсачки. Така че разкритието беше по-скоро постепенно, в течение на четирийсет и осем часа. Досетих се — допълни Гриф — по време на третия ни разговор. Тя ми каза, че се е обзаложила със себе си, че ще се сетя. И спечелила… — Той се усмихна леко. — Но бях видял, че притежава познания не само за света, но и за моето точно и извънредно секретно положение в него. Знания, които никой друг не би могъл да има, дори моите шефове. Освен това продължи да идентифицира други чуждестранни и местни агенти от собствената ми агенция и в американската, с която поддържам връзка. В нейното минало те бяха останали неразкрити в течение на години, една от тях — над десетилетие и на много сериозна стратегическа цена. Нямам възможност да действам срещу повечето от тях, понеже ще привлека прекомерно много внимание и самият аз ще бъда заподозрян. Но притежаването на такава информация вече оказва изключително благотворен ефект за кариерата ми.

— Кога се случи това?

— В четвъртък.

— Не е минало много време.

— Почти не съм мигвал. Но ме убеди нещо съвсем извън професионалната ни област. Просто Ейнзли ме познаваше така, както никой друг не би могъл. Мисли и чувства, които съм имал постоянно, през целия си живот, но никога не съм изразявал, пред никого… — Гриф отклони поглед, но след миг отново свенливо се обърна към Флин.

— Сега вече я виждам в теб — потвърди тя, — но не бях свързала фактите, докато Уилф не ми спомена за подноса тази сутрин.

— Подноса ли?

— Същия като онзи в къщата ми. Клоувис има такъв, в Лондон. Там тя е уважавана дама. Има магазин, в който продава американски антики. Приятелка е на Лоубиър. Завела Уилф, когато потрябвало Клоувис да ѝ опресни паметта за нещо. Когато той ми спомена, веднага си спомних твоите ръце и нейните. И ви видях.

— Колко извънредно необичайно е всичко това — отбеляза Гриф и сведе поглед към ръцете си.

— Нима не се казваш Лоубиър?

— Ейнзли Джеймс Грифид Лоубиър Холдсуърт — представи

се той. — Моминското име на майка ми. Беше алергична към тиретата… — Той извади синя кърпичка от джоба на якето си. Не синьо като на Вътрешните, а по-тъмно, почти черно. Попи очите си. Допълни: — Извини ме. Малко се разчувствах… — И погледна Флин. — Ти си първият човек, с когото изобщо обсъждам този факт, като изключим Ейнзли.

— Няма нищо — отвърна тя, без да е сигурна какво има предвид. — Тя може ли да ни чуе? Точно сега?

— Не, освен ако не сме в обхвата на някакво устройство.

— Ще ѝ кажеш ли? Че знам?

— Ти какво предпочиташ? — Той наклони глава, с което ѝ напомни повече от всякога за полицайката.

— Ще ми се сама да ѝ кажа.

— Тогава ще го оставя на теб. Аш току-що ми пусна съобщение, че си им нужна колкото се може по-скоро.

104.
Червеното медичи

Недъртън, който тъкмо поглеждаше периферното тяло, видя пристигането на Флин. Беше все едно човек се отърсва от замайване — периферничката внезапно се оживи, доби аура. Огледа седналите на масата.

— Къде е Лоубиър?

— Ще се срещнеш с нея — обеща Аш, — но сега си тук за екипиране за утрешното събиране.

— Що за екипиране?

— От два вида — обясни техничката.

Осиан отвори палисандровата кутия с пистолети.

— Това са оръжията — съобщи Аш.

— Защо изглеждат така? — вдигна вежда Флин срещу Недъртън.

— Вградени бяха в силно защитена детска количка — призна той, — като мярка против отвличане.

— И това са пистолети?

— Най-добре да ги смяташ за такива — съгласи се Аш. — Никога не ги насочвай към човек, когото не искаш да убиеш. Важно е накъде сочи дулото, когато натиснеш това копче. — Тя посочи към участък от вътрешната извивка на дръжката папагалска глава. — Връзката не е абсолютно пряка, в това отношение боравенето с оръжието не прилича съвсем на това с пистолет. Щом системата прихване биологична цел и бъде натиснат спусъка, тя изстрелва асемблери, които търсят и намират мишената, където и да е тя. Вземи единия!

Периферничката се наведе напред и чукна с нокътя на показалеца си пистолета, който се намираше по-близо до нея.

— Като стар Дерингър, но направен от ментови бонбони…

Тя използва и двете си ръце да го вдигне от гнездото и почти успя, забеляза Недъртън, да не го насочи към никой от присъстващите. Положи го на дланта си.

— Дезактивиран е в момента — обясни Осиан, — след сериозни усилия. Можеш да опиташ дръжката.

Флин сви пръсти около папагалската глава и обърна оръжието, така че празнично украсеното дуло да сочи към голямо колкото длан плешиво петно на стената на велурената шатра на Аш.

— Трябва да ги вкарам на партито на бившата на Уилф?

— О, определено няма да ти се наложи — възрази

техничката. — Оръжия от какъвто и да е вид са забранени; преди да те пуснат вътре, ще бъдеш сканирана щателно. На всичкото отгоре тези тук са зверски забранени в днешния Лондон.

— Тогава защо ми ги показваш? — Флин върна предмета в прилежащото му гнездо и се облегна в стола.

— При определени обстоятелства — обясни Аш — е възможно единият от тях да ти бъде доставен. Показваме ти ги, за да можеш да ги разпознаеш, ако е необходимо, и да знаеш как да ги използваш.

— Насочваш и натискаш — намеси се Осиан. — Не предизвикват абсолютно никакъв ефект върху неорганичен материал. Само върху меки тъкани.

Той затвори капака.

— Втората точка в дневния ред — продължи Аш и разтвори шепата си, за да покаже предмет, по мнението на Недъртън — медичи, но червено. — Това ще инсталира когнитивен пакет, който ще ти позволи да звучиш донякъде като неопримитивистки куратор. Може би изказванията му няма да се харесат особено на някой твой колега, макар че не е напълно сигурно.

— Наистина ли? — Флин огледа внимателно предмета. — Как става номерът?

— Представи си го като маскировка. Няма нужда да опериращ с него, както и с маската не се оперира. Ще го задействат определени специфични изрази.

— И?

— И ще изръсиш в отговор доста прилични специализирани глупости.

— Ще знам ли какво означават?

— Нищо няма да значат — изпръхтя Аш. — А ако продължиш да използваш пакета, скоро ще започне да се повтаря.

— Но глупавите фрази ще заблудят събеседника на първо време?

— Поне така се надявам. Трябва да го инсталирам в периферното тяло.

— Откъде взе пакета? — поинтересува се Флин.

— От Лоубиър — обясни Осиан.

— Подай ръката си с опакото нагоре — помоли Аш.

Флин положи ръката на периферника с дланта надолу на масата, до корозиралата основа на екрана на Аш, и разпери пръстите. Техничката притисна червеното медичи към опакото на китката, където то остана, без привидно да прави нищо.

— Е? — попита Флин и погледна Аш.

— Зарежда се.

Флин се обърна към Недъртън.

— А ти с какво се занимаваше?

— Чаках те. Възхищавах се на оръжията. А ти?

— Поговорих си с Гриф… — Той не успя да разчете изражението ѝ. — Обсъждат стратегиите за защита на къщата ни. Така че да не притесняват майка ми.

— Загадъчният човек… — промълви Осиан. — Значи най-сетне се запозна с него.

Флин го погледна.

— Ами да.

— Някаква идея откъде го е изкопала? — попита ирландецът.

— Не — отвърна момичето, — но не смяташ ли, че и в това ще я бива?

— Без съмнение — съгласи се Осиан, — но ми се струва че следваме все по-усърдно заповедите му, без да имаме представа кой би могъл да бъде в действителност.

— Нямате идея и коя е тя — възрази Флин. — Може да са си лика-прилика.

Аш се наведе напред да свали медичито, след това го пъхна в чантата си.

— Само ще го изпробваме — заяви. — Кажи ни, моля те, защо по твое мнение изкуството на Дийдра Уест е толкова значимо.

Флин се обърна към нея.

— Уест има *oeuvre*[16], което мъгляво изстрелва зрителя през сложен краен набор итерации и с тях свързва карналната памет, която се изразява под форма на изключителна нежност, но неограничавана от митологиите ни за реалното, за тялото. В случая не става дума за това кои сме днес, а какви ще станем за другия… — Тя примигна. — Мамка му и прасе!

Периферното тяло се беше ококорило.

— Надявах се на нещо в по-традиционния регистър — каза Аш, — но предполагам, че би си противоречило с целта. Постарай се да не оставяш пакета да действа продължително. Ще си проличи слабостта му.

— Мога да интерпретирам за Дийдра — писа се доброволец Недъртън.

— Става — съгласи се Аш.

105.
Бял шум в костите

В асансьора, тя се опита да си припомни всичко, което Уилф ѝ беше казал за изкуството на Дийдра, като се чудеше дали няма да чуе същия глас да ръси глупости и в главата ѝ, но това не се случи.

— Какво е онова нещо, дето дърдори? — попита тя Недъртън.

— Когнитивен пакет — обясни той, докато вратите се отваряха. Флин надуши манджите на Лев от кухнята. — Конструира по същество безсмислени твърдения от съответния жаргон, по повод определена тема. Няма да те изпращам нататък. Била си тук и преди! — Недъртън спря в подножието на стълбите.

— Казах го — изуми се Флин, — но не го мислех.

— Именно. Но за всички останали това не е очевидно. А и не беше зле като за колаж от пълни глупости.

— Направо ме втресе.

— Според мен е всъщност добра идея, в нашето положение. Най-добре върви горе.

— Пробвай колесарчето, докато се върна.

— Къде е то?

— На един стол в „Колдайрън“. До леглата.

— Късмет! — пожела ѝ Недъртън.

Тя се обърна и изкачи стълбите, застлани с щампован мокет, взе завоя на средата и продължи нагоре. На горната площадка мебелите блещукаха меко, лъщеше стъкло. На Флин ѝ се прииска да можеше да спре и да поразгледа, но ето я Лоубиър, до двукрилата врата, с ръка на дръжката, частично отворено беше само едното крило.

— Здравей — каза старицата. — Моля, заповядай!

И отново потапяне в зеленото, украсено със златно. Едничка лампа, с осветително тяло зад абажур, шлифован като диамант.

— Гриф организира защитата на майка ти, както дочух.

Флин се обърна към дългата маса, чийто тъмен плот беше идеално гладък, но не твърде лъскав. Вече не се чувстваше като в щаба на Дядо Коледа. Щеше ѝ се да запази усещането, но помещението ѝ се струваше извънредно делово, почти като кабинет. Тя погледна Лоубиър, която бе издокарана в поредния си костюм. Видя в нея Гриф — по-изпъкващ, отколкото очакваше.

— Ти си Гриф — изтърси. — Той е теб като по-млада.

Лоубиър наклони глава.

— Досети ли се или той ти сподели тайната?

— Имате еднакви ръце. Недъртън обърна внимание на подноса на нашата камина. Спомена, че е видял такъв и в магазина на Клоувис. Че тя е старица. Предположих, след като я видях там и тук едновременно… — Флин млъкна за момент. — Всъщност не едновременно, нали така? Предположих, че и ти ще имаш двойник там.

— Именно — съгласи се Лоубиър и затвори вратата.

— А аз имам ли двойник тук? — попита Флин.

— Не сме успели да го потвърдим. Съхранен е записът за раждането ти. Няма отбелязана дата на смъртта. Но ситуацията се беше влошила доста, както, предполагам, Недъртън ти е обяснил. По време на по-дълбокия джакпот, записите са непълни до несъществуващи, още повече — в Съединените щати. Там за кратко имаше военно правителство, което изтри големи партиди данни, привидно случайно и без видима причина. Ако си жива днес, значи си около моята възраст, което ще рече, че или си богата, или имаш страхотни връзки, което тук значи горе-долу едно и също. И ще рече, че трябва да мога да те открия.

— Нямаш нищо против, че знам?

— Не, нищо. Защо си си мислила, че може да съм против?

— Понеже е тайна?

— Не и от теб. Ела, седни тук… — Старицата отиде до високите, мъхестозелени кресла в единия край на масата. Изчака, докато Флин се настани в едното, сетне зае другото. — Както чух, Недъртън е доволен от когнитивния пакет.

— Радвам се, че на някого му е харесал.

— И са ти показали пистолетите.

— А те за какво ми трябват?

— Само единият — обясни Лоубиър. — Другият е или за Конър, или за брат ти, зависи от случая. Надявам се да не ви потрябват изобщо, но зад плана на противника е залегнал жесток ум. Най-добре да разполагаме със собствени възможности за груба игра.

Високите прозорци бяха скрити зад зелени завеси. Флин си представи зад тях лабиринт, зелено на мястото на сините брезенти в „Колдайрън“.

— Ами президентката Гонзалес? Гриф казва, че са я убили.

— Така е. И оттам колелото се завърта.

— Смяташ да промениш положението?

— Зависи. Убийството ѝ е резултат не толкова от активен заговор, колкото от политическия климат по това време.

— От какво зависи?

— Май от партито на Дийдра.

— Как?

— „Колдайрън“ и Матрьошката, както я наричат твоите хора, се състезават да притежават твоя свят. Съперничещи си вълни от вторични финансови събития. Ние не печелим. Не губим, поне не с много, но определено не печелим. В полза на „Колдайрън“ Лев е наел гениален, но неопитен екип. Матрьошката, която съществува, за да те убие, ако не по други причини, изглежда разполага с могъщ държавен финансов апарат тук. Трябва да ги спра, за да осигуря власт на „Колдайрън“, което след това може да позволи предотвратяването на убийството на Гонзалес. Но политиката тук е такава, че не съм в състояние да го постигна, без да имам доказателства или поне разумно тяхно факсимиле за това кой е убиецът на Аелита. Не ми е по силите да обясня как работи властта тук, но очевидно могъща личност има интереси в Матрьошката. От самото начало препъват и настъпват наред. Мога да уравновеся този ефект, да предложа на пострадалите инструмент, с който да ги смажат. Но за да се случи това, вие с Недъртън трябва да пожънете успех на партито на Дийдра.

Флин се загледа във филигранното стъкло и сребро на барчето. Обърна се към Лоубиър.

— Всичко зависи от това да идентифицирам задника от онзи балкон?

— Да.

— Гадост.

— И това го има, да. Но стигнахме дотук. Ако го разпознаеш, ще ми дадеш сигнал и ще задвижа плана.

— Ами ако не мога? Или не успея?

— Най-добре да не се задълбочаваме в тази посока. Ако успееш, ще се сблъскаме с трудности от нов вид, понеже празненството у Дийдра се провежда според споразумение, което изрично забранява употребата на лични комуникационни устройства. Като периферни, телеприсъствени средства, вие с мистър Пенски се превръщате в определено изключение, но ще ви наблюдават извънредно внимателно. Така че е от първостепенна важност, след като разпознаеш нашия убиец, да ми го предадеш.

— И как ще го направя?

— Новоинсталираният когнитивен пакет на периферника ти е, буквално, пакет. В него се съдържа комуникационна платформа, която охранителните средства около събитието на Дийдра няма да са в състояние да засекат. По време на връзката с мен ще ме чуваш като — и тук цитирам — „бял шум в костите си“. Наясно съм, че ще е странно и смущаващо, но е най-безопасният ни вариант.

— А ако убиецът е там?

— Това е далеч по-интересният вариант. И е причината да

съм много доволна от пълното ти нежелание да разрешиш употребата на онова особено отвратително химическо оръжие.

— Защо ме подложи на изпитание?

— Понеже може да ми се наложи, докато действаш, да бъдеш именно човекът, който не би го позволил.

— Винаги искаш да знаеш много — възмути се Флин, — но не ми казваш почти нищо.

— На нас си ни нужна съсредоточена върху задачата.

— Кои сте „вие“?

— Ние двете с теб, мила моя — отговори Лоубиър и се пресегна да я потупа по ръката.

106.
Град Задник

Прозорецът на колесарчето се отвори.

— Ехо? — подвикна Недъртън, удобно наместен в купола на гобивагона. — Флин?

— Не се е върнала още — разнесе се глас, женски, с познат акцент. В прозореца се виждаше абстрактна картина, бели черти на фона на твърде неприятното синьо.

— Такома?

— Клоувис — поправи го невидимата жена. — А ти си Недъртън…

Тя вдигна колесарчето и го изправи.

Неподходящ ъгъл, изотдолу, към лице, което въпреки всичко беше твърде привлекателно. Къса черна коса. Недъртън се опита да различи чертите на собственичката на „Границата на Клоувис“ в събеседничката си и зърна следи от спотаилия се отдолу древен череп. Ужасяващо. Божията представа за човечеството вероятно беше тъкмо такава.

— Уилф — представи се той. — Здравей!

— Ето я и нея… — Клоувис го завъртя и му показа Флин с глава в странна, нелепа, бляскава бяла конструкция, заобиколена от бели възглавници. Очите ѝ бяха затворени. Все едно гледаше към периферника в задната стая, само дето това беше самата Флин. Отсъстваща.

— Тя чува ли ни? — попита Недъртън.

— Не. Короната е автономен прекъсвач. Поне така ми обясниха. Мислех, че там горе всичките тези техно-джаджи са обичайно явление.

— Така е — съгласи се той. — Аз самият не съм по техниката. Но нашата версия на уреда изглежда като прозрачна пластмасова диадема.

— Направено е по вашите спецификации, но се наложи да импровизираме… — Клоувис отново го завъртя. Братът на Флин се намираше на съседното легло, под идентична корона. На третото легло беше лице, което публицистът не разпозна. Двамата бяха завити със сини одеяла. Но първото, което правеше впечатление, бяха белите решетки в подножието на леглото на Бъртън, на фона на одеялото. Телесната маса на втория мъж изглеждаше детински малко.

— Кой е това? — попита Недъртън.

— Конър.

— Пенски. Виждал съм го само в куклата танцьор.

— В кого?

— Инструкторът по бойни изкуства на брата на Лев. Периферно тяло. Страхотен танцьор, очевидно.

— Бих си дала лявата топка да се кача горе и да видя всичко това — призна Клоувис и пак го обърна с лице към себе си. — С какво мога да съм ти полезна, Уилф?

— Има ли тук прозорец?

— Не и истински. Такъв ще намериш от другата страна на тази глупава стена. — Тя го завъртя с таблета към импровизирана повърхност, сякаш направена от наредени бели пликове, може би с хартиени папки вътре. — Но са го напръскали с полимер, така че през него не се вижда нищо. Дори ако се виждаше, щеше да гледаш просто към пряката зад търговския център в град Задник.

— Така ли се казва градът?

— Така му викаме. Най-малкото аз. Пък и сестра ми, честно казано. Ние сме гаднярки.

— Срещал съм я — възрази Уилф. — Тя не е гаднярка.

— Разказа ми, че сте се запознали.

— Знаеш ли кога ще се върне Флин?

— Не. Искаш ли да я изчакаш? Да гледаш новините? Имам таблет тук някъде.

— Новини ли?

— Местните днес са интересни. Лука 4:5 се изтеглят, никой не знае защо. На Гриф хич не му харесва. Каза, че с помощта на две пиар фирми им пречи да получат медийно покритие и може би това е резултатът. Сега, когато се изнасят без очевидна причина, възникна интерес на национално ниво. Понеже по принцип това не е обичайно за тях поведение. Няма да можеш да смениш канала обаче.

— Ще се пробвам — съгласи се Недъртън. — Тук всичко е толкова интересно.

— Въпрос на вкус.

107.
Малкото приятелче

Флин отвори очи.

— Малкото ти приятелче е тук — осведоми я Клоувис.

— Уилф?

— И други ли има?

— Къде е той?

— Гледа новините… — Сестрата вдигна короната от главата на Флин и я постави на нощното шкафче до леглото.

Флин се обърна настрани, седна полека, спусна крака през ръба. Преди малко стоеше с Лоубиър в кухнята на Лев и гледаше към градината. Имаше чувството, че още я вижда, стига да затвори очи. Стисна клепачи. Не я видя. Пак погледна.

— Добре ли си? — попита я Клоувис, присвила със съмнение очи.

— Объркана от смяната, вероятно — призна Флин. Стана. Сестрата очевидно бе готова да я подхване, ако падне. — Добре съм. Бъртън как е?

— Добре. Върна се да пишка, после — да хапне и да се хидратира. В „Уолтър Рийд“ са много доволни от него.

Флин отиде до креслото, където беше оставила колесарчето. Клоувис беше смъкнала телескопичната пръчка, на която се крепеше таблетът и бе облегнала своя на креслото, върху сгъната риза. Колесарчето гледаше *Cilencia Loca* — серията за спонтанното самозапалване при хората.

— Здрасти — поздрави го Флин. — Как е?

— Ох! — стресна се Недъртън. Сферичното тяло на колесарчето се завъртя на колелата си, наклони таблета и камерата си към нея. — Ей, уплаши ме! Все си представям, че тялото ми се запалва в наблюдателния купол на гобивагона! Това започна след новините и не можах да го сменя.

— Искаш ли да го догледаш? Втората половина е за гмуркането с акваланг от някогашния край на долен Манхатън.

— Не! Дойдох да гледам теб.

— Трябва да хапна. Ще те заведа в „Суши Барн“.

— Какво е това?

— Ресторантът на Хонг. В другия край на търговския център. Мадисън е пробил дупки дотам и е построи хамстерски лабиринт от единични чували… — Флин провери отражението си в огледалото с пластмасова рамка, което някой — вероятно Клоувис — бе залепил на синия брезент с аквамариново тиксо. —

Тази корона ми прецаква прическата… — Седна на стола, остави колесарчето на пода и си обу маратонките. Машинката опъна таблета си, изстърга и се понесе по пода с люлееща се стойка.

— Стой тук — нареди Флин и се изправи. Отиде до него, вдигна го и се пъхна през един процеп.

— Това е странно — заключи Недъртън от другата страна. — Прилича на някаква примитивна игра.

— Отегчителна игра.

— Всичките са такива. За какво е?

— Ако ни нападнат, можем да минем оттук до „Суши Барн“ и да си поръчаме скариден специалитет.

— Какъв е смисълът на подобна постъпка?

— Мъжка работа е. Според мен идеята е на Лоубиър, но интерпретирана през мисленето на Бъртън и приятеля ми Мадисън.

— Кой е Мадисън?

Флин излезе през дупката в централната стена.

— Съпругът на приятелката ми, много е мил. Играе „Сухой Фланкърс“.

— А това какво е?

— Самолетен симулатор. Стари руски самолети. Лоубиър е Гриф.

Недъртън не продума нищо. Флин спря между стените с дебелина един чувал и вдигна колесарчето. То повтори:

— Тя е Гриф ли?

— Гриф. Той ще се превърне в нея. Е, не съвсем. Понеже това вече не е нейното минало и няма да бъде част от нейния живот, защото нищо такова не се е случвало, когато е била него… — Флин пак тръгна напред.

— Май ти просто приемаш всички тези странности.

— Ти си човекът, който живее в бъдещето, с наноботи, дето ядат хора, резервни тела, правителство, управлявано от крале и гангстери, и прочие. Ти приемаш всичко онова, нали?

— Не — отвърна Недъртън точно преди тя да се мушне в кухнята на Хонг. — Не го приемам. Мразя го.

108.
Утро с железен привкус

Томи влезе и приклекна на пети в подножието на стиропора ѝ, с шапка в ръка. Флин беше замаяна от хапчето, което позволи на Такома да ѝ даде, но бе успяла да поспи по-добре, отколкото от седмица насам.

— Седни на стиропора, Томи, ще си съсипеш коленете.

— Това ли е най-доброто, което са ти намерили? — попита той, завъртя се на пети и стовари задник на ръба на „матрака“.

— В служебното легло се чувствам като в болница. Освен това и Бъртън, и Конър много пърдят. Каква е тази история с Лука 4:5, дето си обират крушите? Сигурни ли сме, че не сме ги купили?

— Сигурно е, че не ги е купила твоята пачка — отвърна шерифът. — Точно затова те будя, преди някой да ме е викнал да го направя. За да ти разкажа какво става.

— Какво? — надигна се Флин на лакти.

— Според мен онези типове ги изтеглят, понеже те са магнит за медиите. Не сами по себе си, нали разбираш, но като добавиш нещо в казана и медиите ще плъзнат като мухи. Плюс това, ако правят нещо извън сценария, като например да си отидат, стават по-интересни, макар и само за един новинарски цикъл. Изглежда пиар операцията ти успява да им повлияе, държи те като цяло настрана от тях, но все пак от заминаването им има ефект.

— Защо тогава някой ще иска да се махат?

— За да не бъдат допълнителна примамка, когато нещо друго удари града — отвърна Томи. — Нещо, за което съперниците ти наистина не искат допълнително внимание, ако е възможно да си го спестят.

— Като например?

— Вътрешните. Стратегическо нападение на „Вътрешна сигурност“. Коли, персонал. Връзките на Гриф са достатъчни да узнаем за два големи конвоя, тръгнали в наша посока. Сериозно количество бели камиони. Междувременно при останките от къщата на Пикет братовчедът на Бен Картър участва в доста сериозния батальон Вътрешни, дето са там. И е споделил с Бен слуховете, че днес ще идват насам, за да забършат въоръжените останки от злата мултинационална наркоимперия на Корбел Пикет. За която по случайност се държат така, все едно те са ѝ врътнали кранчето вместо твоя брат отмъстител, най-добрия му приятел и протеза на Администрацията за ветераните.

— Идват насам, така ли?

— Хич не се съмнявай.

— И ние сме злите останки?

— Точно така.

— Толкова ли са корумпирани?

— В днешния съвременен свят — да, поне отпреди около двайсет и четири часа. Определено са. Но вероятно държиш прекалено голям дял в един от основните корумпатори, за да им се сърдиш кой знае колко.

— И когато дойдат тук?

— Ще се съпротивляваме на ареста. Независимо какво всъщност можем да направим, ще се съпротивляваме на ареста. Тези купища керемиди няма да спрат умни муниции. Предназначени са да бъдат използвани точно срещу такъв тип импровизирани градски крепости. Покривът на сградата все едно никакъв го няма, а и Вътрешните имат истински нападателни дронове. Няма да има значение дали сме окопани в бункери. Плюс, че момчетата на брат ти по презумпция са негодни да се предадат по мирен път, въпреки лошите вероятности…

— А защо се случва точно сега?

— Най-доброто предположение на Гриф е, че и двете ръце се борят за най-горната позиция на дръжката на батата и няма място за ново местене. Просто така се е получило. Противниците са изкупили каквото е необходимо, за да си сложат Вътрешните в джоба и не е останало какво да купуваме, за да ги пъхнем в нашия.

— Нали Гриф е дупе и гащи с Гонзалес?

— Мисля, че вече се е свързал с нея, макар че тя сигурно е обула само единия крачол на гащите. Обаче всичко е политика и Вътрешните не са от нейната страна на масата, нищо че е президент.

— Кога ще стигнат до тук?

— Тази вечер. Но обичайно оперират след полунощ.

— Можеш просто да ги пресрещнеш при влизането им и да помогнеш да поддържат реда, Томи. Не виждам защо да се включваш на наша страна.

— Майната им — каза шерифът извънредно мило. — Искаш ли да хапнеш бурито? Донесох ти.

— А защо не го надушвам?

— Накарах ги да го опаковат двойно, та да не ми съсипе униформата — призна той и бръкна в един от големите странични джобове на якето си.

109.
Черни копринени ширити

Опитваше се да спи на гранитна пейка във високата студена зала на гласовата поща на Дийдра, докато влакове — или може би мобита — заминаваха, гъгниво обявявани от басови неразбираеми гласове. Примигваха лампи.

Недъртън отвори очи. Лежеше на кожените възглавници в купола. Навън в мрака на гаража последва поредното примигване. Той седна, разтри очи и надзърна навън.

Поредният проблясък сепийна светлина озари Осиан, вдигнал в едната си ръка закачалка с тъмни дрехи. До него крачеше Аш, с мрачно изражение, макар и не по-сурово от обикновено, облечена в нещо като шофьорска униформа, черна, на гърдите туниката ѝ беше пристегната с кръстосани черни копринени ширити. Носеше голяма фуражка като съветски комодор, лъскавата лачена козирка закриваше очите ѝ.

Уилф пак си припомни казаното от Флин за Лоубиър и Гриф. Ум да ти зайде, помисли си, стреснат от самата фраза и от това колко рядко, ако изобщо се е случвало, неговият захождаше в неизвестна посока. И как сега не успяваше да побере идеята, че Лоубиър и Гриф може да са в определен смисъл една и съща личност. Радваше се обаче, че е твърде млад да притежава по-ранна самоличност в чужбина, във времето на Флин.

Пулсация.

110.
Нищо шикозно

Преди пристигането ѝ бяха изкъпали периферното тяло, бяха му направили прическа и го бяха гримирали. Флин не бе носила по-точно прилепваща рокля от тази, избрана от Аш. Нищо шикозно, така ѝ обясни техничката, понеже Ани Кореж не била богата. Но представата на Аш за не твърде шикозна дреха беше малка черна рокля, изработена от материал, подобен на велур при допир, но с вид на нова черна въглеродна шкурка, мека като коприна. За гривна ѝ дадоха обул обръч, изработен от древни пластмасови челюсти и материал, подобен на черна лакрица, а колието беше от твърда намотка титаниева тел с накачени по нея купища езичета от ципове, които сякаш са държани заровени някъде и боята и пластмасата им бяха разядени. Аш каза, че и двете били създадени от истински неопримитиви, гривната — в Ирландия, а огърлицата — в Детройт. Черните ѝ обувки бяха по-удобни от маратонките у дома. На Флин ѝ се искаше да бяха изчакали пристигането ѝ, та да може да се облече сама, лично. Но тръпката при надзъртането във високото огледало си беше същата: кой ли е това? Тя започваше да добива чувството, че периферното ѝ тяло прилича на нейна позната, но знаеше, че не е така.

В огледалото се появи баджът със златната корона и тя за момент се сети за бика в огледалото в „Джимис“, само дето просто се обаждаше Лоубиър.

— Томи смята, че Вътрешните са тръгнали срещу нас — сподели ѝ Флин.

— И аз така реших.

— Гриф нищо ли не може да направи?

— Засега не. При все че е способен да докаже, ако му се отвори възможност, че началникът на отдела им „Частен сектор“ е на заплата на китайците. Обаче, изглежда, сме стигнали до патово положение. По идея трябва да сме в състояние да им наредим да спрат. Да обърнем заповедта.

— Ами ако той каже на президентката, че се готви покушение срещу нея, но можете да го спрете, ако тя им нареди да се оттеглят?

— Не е толкова просто — възрази Лоубиър, — още не сме постигнали нужната степен на доверие. Кабинетът ѝ е пълен с хора, свързани с онези, които в скоро време ще заговорничат да я убият. А останалото е въпрос на политика…

— Сериозно ли? Нищо ли не можем да направим?

— Клоувис — отвърна Лоубиър, — моята Клоувис тук, пусна лелките да поровят в документите ѝ. Успяла е да измъкне купища данни преди бягството си в Обединеното кралство. Доскоро нямах представа колко много. Клоувис май е повече Плюшкин, отколкото шпионин. Ако в боклука ѝ има нещо полезно за настоящото ни положение, леличките ще го намерят. Междувременно, ако тази вечер начинанието ни мине успешно, ще обърне резултата от играта. Обаче е невъзможно да се предскаже с какво точно.

Флин прехапа устна, но се спря, понеже не искаше да размаже грима на периферното тяло.

— Изглеждаш умопомрачително — заяви Лоубиър, с което ѝ напомни, че може да вижда онова, което вижда и периферникът. — Поздрави ли се вече с Бъртън?

— Не — отвърна Флин.

— А е редно. Той е в каюткомпанията заедно с Конър. Няма да можеш да го виждаш, щом поемеш на път към Фарингдън. Ще бъде в багажника. Много съм доволна, че участва при все контузията си.

— В багажника ли?

— Сгъва се до почти плоско състояние. Като онези старомодни шведски машини за почистване на канали, сгънати. Поздрави брат си от мен! — Короната изчезна.

Флин отиде до вратата и я отвори.

Двамата глупаци се фехтуваха. Тя си спомняше забавленията им отпреди контузията на Конър, още преди да влязат в армията. Имаха си собствени правила. Почти не помръдваха, само местеха тежестта си от крак на крак и се наблюдаваха, а после се раздвижваха — предимно ръцете им — твърде бързо за просто око, след което отново застиваха в същото положение като преди и пристъпваха тежко, но единият вече бе спечелил. Флин видя, че и сега се занимават със същото, само дето Конър беше в периферника на брата на Лев, а Бъртън — в белия екзоскелетен апарат за тренировки, със стъклен буркан, залепен на мястото, където трябваше да се намира главата и чифт зловещи на вид, много реалистични човешки длани там, където преди това Флин си спомняше, че е имало роботски ръце. В стъкления буркан се намираше малък робот, който повтаряше с точност движенията на екзоскелета, но всъщност беше точно обратното, понеже Бъртън анимираше роботчето. Наричаха го „хомункулус“. Новите ръце на екзоскелета му бяха загорели до цвят, който напомни на Флин за Пикет. Миг по-късно дланите и на двама им се задвижиха, но Конър беше по-бърз, така ѝ се стори.

— Ако строша пръст на тенекиения ти дървар, загазваш сериозно — обади се Конър. Периферникът му носеше прилепнал по тялото черен костюм, който не изглеждаше по-задушаващ от пижама за карате.

Точно тогава малкото роботче в купола се обърна и екзоскелетът се завъртя заедно с него.

— Флин — обади се непознат глас, все едно от инфоклама. — Здрасти!

— Мамка му, Бъртън — отвърна тя, — помислих, че съм те изтървала в онази уличка… — Искаше ѝ се да го прегърне, но щеше да бъде доста странно. Плюс това, с тези ужасно страховити длани…

— Предполагам, че точно така си и беше — отвърна гласът. — Не си спомням да съм насякъл онзи тип, нито нищо друго, преди да се събудя и да видя версията на хубавец от реалния свят тук…

— Ако беше получил такава мизерна рана на служба — заяви Конър, а периферникът му пъхна големите си длани в джобовете на черните му официални панталони, — предполагам, че все пак щеше да се броиш за шибан ранен боец…

Екзоскелетът замахна лъжовно към него, но колкото и да бяха бързи нелепо загорелите ръце, Конър като по чудо не се намираше там, накъдето посегнаха.

— Лоубиър каза да предам поздрави — заяви Флин на Бъртън. — И че се радвала, дето можеш да ни придружиш. Аз също.

— Кръстоска между маймунка от зоопарк и кичозен крик — отвърна инфокламният глас. — Точно заради такова превъплъщение постъпих в Морската пехота!

111.
ЗИЛ

Недъртън заобиколи черната лимузина — превозът им до Фарингдън и причината Аш да се издокара така. Модел 2029 г., информира го тя, марка ЗИЛ — последната, слязла от конвейера, не бе включвана изобщо в колекцията на бащата на Лев, служила за лично превозно средство на дядо му, датиращо от времето, когато той бе живял в къщата. Лоубиър очевидно я бе избрала с цел да направи намек в случая.

Боята ѝ напомняше за роклята на Флин — едновременно матова и много леко лъскава. Няколко отделни участъка, които не бяха толкова странно черни, лъщяха като неръждаема стомана, боядисани сухопрахово до пълна неотразителност: огромните колела и широката и изцяло минималистична решетка, на вид все едно лазерно отрязана от буца решетест материал за ЗИЛ. Капотът беше само малко по-дълъг от задния капак, и двете лесно можеше да си ги представиш като тенис игрища за доста големи хомункули. Нямаше обаче заден прозорец, което събуди у Недъртън чувството, че колата е като с вдигната яка. Аурата на невероятно заплашителното ѝ присъствие беше забележителна, каза си той. Може би това беше причината да я избере Лоубиър, макар че публицистът не виждаше конкретния подтекст. Любопитен за обзавеждането, той се наведе напред.

— Не я докосвай — каза Аш зад гърба му. — Ще те тресне като електрически стол.

Недъртън се обърна. Срещна двойния ѝ поглед изпод лачената козирка.

— Наистина ли?

— Като бебешката количка е. По онова време са имали проблеми с оказването на доверие. И досега ги имат.

Той отстъпи на крачка.

— А старицата защо е избрала точно нея? Не е типична за мен, определено не е и за Ани. Ако тази вечер отивахме просто с цел купонясване, щях да пристигна с такси.

— Ти отиваш именно с цел купонясване. Иначе нямаше да се издокарам така.

— Без задачи, имах предвид.

— Кога за последно си ходил някъде без задачи?

Недъртън въздъхна.

— Предполагам — уточни Аш, — че детектив-инспектор Лоубиър е решила да тупне с крак. Колата определено ще бъде

разпозната като собственост на дядото на Лев. Охраната на Дийдра, независимо кой я е поел, несъмнено знае, че колата ще тръгне от този адрес. С пристигането ни падат всички преструвки, че нямаш общо със Зубови. Вероятно полицайката вижда предимство в този жест. Обикновено има смисъл да подчертаеш връзката си с клепта. Има и недостатъци, разбира се… — Техничката огледа събеседника си. — Костюмът ти не е лош.

Недъртън погледна към черния костюм, който тя му беше направила. Пак вдигна очи.

— Черен е, защото обстоятелствата го изискват или защото така си го поръчала?

— И двете — отвърна Аш, а далечно стадо някакви животни избра този миг да прекоси челото ѝ, почти невидимо под козирката. Отдалеч приличаше на облак неспокойни предчувствия, скрити под шапката ѝ.

— Ще ни чакаш ли там?

— Не ни е позволено да паркираме по-близо от два километра — уточни шофьорката. — Когато сте готови да си тръгнете, ще ни се обадят. Макар че Лоубиър вече ще ме е извикала, убедена съм.

— Кога потегляме? — Недъртън погледна към гобивагона.

— След десет минути. Трябва да сложим Бъртън в багажника.

— Ще използвам тоалетната — реши Уилф и тръгна по трапа. И щеше да провери дали барът е още заключен, макар да си знаеше, че няма да завари промени.

112.
Към Фарингдън

Не беше честно, заяви Аш.

Вътрешността на тази кола изглеждаше по-голяма от каюткомпанията на караваната „Мерцедес“. Не беше, но така се усещаше. Точно като мебелите на възрастните, когато си малък. И всичко тук беше толкова черно, че в сравнение с него униформата ѝ приличаше на избеляла. Това черно беше голяма работа.

А светлината отвън беше дъждовна, сребриста, розова, както когато Флин за първи път дойде тук и излетя от стартовия отсек на белия ван.

Недъртън, който седеше до нея, беше достатъчно далеч едва да го достига и ако се намираха по-близо един до друг, щеше да ѝ се струва прекомерно като среща. Конър се возеше отпред с Аш, помежду им имаше място за още двама души.

На Флин ѝ се искаше да разполага с кафемашина и това я подсети за Томи, Карлос и всички у дома, които Външните обграждаха с три конвоя от различни посоки.

— Мога ли все още да звънна у дома? — попита тя Аш, като предположи, че ще бъде чута през преградата.

— Да, но давай бързо. Скоро пристигаме.

Докато чакаха Бъртън да влезе в багажника и да се сгъне, Аш ѝ беше помогнала да настрои телефона на периферника за звънене и ѝ прехвърли цифрите от своя. Сега тя извади баджовете, скролна до жълтия на Мейкън с едничка червена „хапка“ и чукна небцето си.

— Здрасти — каза Мейкън.

— Какво става?

— Гостите още прииждат — съобщи той.

— Мамка му…

— Меко казано.

— Кой е при майка ми?

— Джанис. Също и Карлос и приятелите му, поне някои от тях.

Флин видя себе си в бялото легло под бялата корона, с Бъртън и Конър до себе си, в техните легла. За първи път се запита какво щеше да стане тук, ако тя умре там. Навярно нищо, само дето периферникът ѝ щеше да мине на автопилот, онази облачна история. Дали тогава все така щеше да ръси глупости, когато го питат за изкуството на Дийдра? Дали това щеше да е единственото запазено доказателство, че е била тук горе?

— По-добре приключвай вече — подкани я Аш. — Влизаме в протокола им.

Флин чу, отначало слабо, шепота на онези призрачни полицейски диспечери около основата на блока на Аелита.

113.
Надуваемият дворец

Мичикоид със сияйна палка махна на ЗИЛ-а им да отбие зад звяр от рода на шестколесната сребърна парна ютия на „Бентли“-то, макар че цветът на колата на Лоубиър беше разкрит. Двойка с бръснати глави и лицеви татуировки на маори се показа за миг между гладките черни ръбове на колата и сериозна на вид конструкция на надуваем замък, който очевидно не беше рутинно архитектурно решение на „Едънмиър Меншънс“ или което и да е друго острие. Вътре бяха вградени различни скенери, предположи Недъртън. Входът изглежда се обслужваше само от мичикоиди в еднакви сиви, някак квази-военни униформи. Той си спомни онази на мобито на Дийдра, точно преди художничката да се метне през перилата, настръхнала от дула, и какво каза по този повод Рейни — че ги е видяла да щъкат като паяци там долу на острова на кръпкарите.

Като по даден знак Аш и Конър отвориха всеки от своята страна. Вратите на ЗИЛ-а бяха толкова масивни, че се налагаше да ги задвижват сервомотори, макар и безшумни. Едновременно — Аш от страната на Недъртън, Конър — от тази на Флин — те посегнаха към вратите на пътниците.

Без много размисъл, публицистът се наведе към Флин и я стисна за ръката.

— Ще лъжем като шампиони — обеща, без да знае откъде му е хрумнало.

Тя го озари с крива, стресната усмивка и след това излязоха от колата — всеки от своята страна, въздухът беше влажен и по-студен, отколкото очакваше, но свеж. Мичикоид сканира Конър с несияеща пръчка, друг стори същото с Аш, а след това двамата с Флин бяха допуснати в сградата през сивата надуваема конструкция, все едно между бедрата на огромен слон-играчка.

Някакво поле предизвика умерено дисоциативно състояние, докато ги сканираха и ръчкаха през разнообразни неприятни роботизирани портали в течение на може би петнайсет минути, след което ги приветства изкусно очукан мичикоид в древно кимоно.

— Благодаря, че почетохте помена ни за живота на Аелита Уест. Личният ви асистент по сигурността ще бъде допуснат отделно. Ще го заварите да ви чака. Асансьорът е третият отляво.

— Благодаря. — Недъртън хвана периферното тяло за ръката. Татуираната двойка не се виждаше наоколо. Не се виждаше

абсолютно никой, фоайето беше гостоприемно колкото и гласовата поща на Дийдра, чак до стандартната типичност на този вид сгради.

— Помен за живота ли? — попита Флин, докато той я водеше към асансьора.

— Така каза мичикоидът.

— Родителите на Байрън Бъркхарт проведоха същото нещо.

— Чии родители?

— На Байрън Бъркхарт. Управител в „Кофи Джоунс“. На Свети Валентин го сгази роботизиран товарен камион. Чувствах се виновна, понеже му бях ядосана, нали ме уволни. Но въпреки това отидох на помена…

— Явно семейството е приело, че Аелита вече не е сред живите…

— Нямам представа как са си направили такъв извод. Но ми се ще да знаехме за помена. Можехме да донесем цветя.

— Дийдра изобщо не го е намеквала. Явно е изненада.

— Изненадващо погребение? Така ли правите тук?

— За първи път ми е.

— Петдесет и шести етаж — посочи Флин редицата копчета.

Асансьорът се отвори, когато публицистът докосна съответния бутон. Влязоха. Вратите се затвориха зад тях. Изкачването премина в пълна тишина, бързо, леко замайващо. Недъртън беше сигурен, че на помена ще се сервират напитки.

114.
Помен за живота

Когато слязоха от асансьора, между две групички хора в черно Флин зърна гледката от първото ѝ идване при острието — същия речен завой. Всички прозорци бяха прозрачни и вътрешните стени — премахнати. Не разрушени, а по-скоро все едно никога не са съществували. Сега пространството беше общо, просторно като галерията на бащата на Лев. Конър стоеше до асансьора, нащрек за всичко. Изглеждаше изцяло в свои води и Флин предположи, че най-сетне се е върнал към определена версия на човека, какъвто си представяше тя, че е бил преди да го взривят на парчета. Не се усмихваше, понеже беше превключил на режим „телохранител“, но лицето му грееше.

— Няма път надолу или нагоре, освен този асансьор — заяви той, когато стигнаха до него. — Стълбите стигат до горния и долния етаж. Наоколо се навъртат много яки тежкари. Същите като мен, охрана. Има и тежкарки. Все едно сборище на корави пичове, натресло се на главата на богаташи колкото населението на малко градче.

— Повече хора, отколкото съм виждала тук на едно място — съгласи се Флин и после долови стържене, вибриращо дълбоко във всички кости на периферното ѝ тяло.

— Тествам оборудването — разнесе се най-отвратителният глас, който тя някога беше чувала; на практика модулирана болка, макар и да знаеше, че говори Лоубиър. — Моля, потвърди!

Чукна два пъти с миниатюрния магнит в езика си по лявата предна четвърт на небцето.

— Добре — ужасяващо изхриптяха костите ѝ. — Пообщувайте. Предай на Уилф.

— Хайде да се смесим с тълпата — предложи Флин на Уилф, тъкмо ги подминаваше група татуирани новозеландци. *Та моко*, спомни си тя видяното по *Ciencia Loca*. На практика това не бяха татуировки обаче, понеже се гравираха. Издълбаваха се като плитка скулптура в кожата. Водачът им, както предположи, беше рус и с профил като нос на военно кану. Определено не изглеждаха, сякаш са дошли да купонясват, или — ако става на въпрос — за помен на нечий живот. Когато русият я подмина, около лицето му за миг се появи странен ефект, все едно заекване при обработката на изображението, почти незабележимо. Флин си спомни казаното от Лоубиър по повод артефактите в полезрението ѝ.

— Дръж се на минимум два метра дистанция — нареди Уилф на Конър. — Когато се включим в разговор, удвоявай я.

— Тренирано пале съм — отвърна той. — Дъртата ме обучи на виртуален прием за коронацията на краля на шибана Испания. В сравнение, тук сме като на раздумка край басейна.

Приближи се мичикоид с поднос със светлозлатисто вино и ѝ поднесе чаша.

— Не, благодаря — отказа Флин и забеляза, че Уилф посяга да си вземе с усмивка, но застива. Все едно виждаше тактилен глич у Бъртън. Ръката му промени посоката и се насочи към газираната вода покрай ръба на подноса. Той се намръщи, когато вдигна чашата си.

Заяви:

— Върви след мен.

— Къде отиваме?

— Насам, Ани! — Той хвана спътничката си за ръката и я поведе към средата на залата, настрани от прозорците, вдигнал чашата с вода към гърдите си.

Флин си спомни колко време ѝ беше отнемало да направи пълна обиколка на това пространство. Зачуди се дали отвън и сега има буболечки и какво в действителност са представлявали.

Близо до средата на залата имаше напълно черен екран, квадратен, от пода до тавана, а хората около него разговаряха с напитки в ръце. Приличаше на гигантска версия на онези стари плоски монитори като онзи на бюрото на Уилф първия път, когато Флин се видя с него. Публицистът не спираше да се движи с вид, че знае накъде е тръгнал, но според нея не беше наясно. От малко по-различен ъгъл се видя, че черният екран не е съвсем едноцветен, а на него едва-едва се различава женско лице.

— Това какво е? — обърна се Флин към Уилф и кимна в посока на екрана.

— Аелита — отвърна той.

— И това ли е типично за вас тук?

— Не съм виждал подобно нещо досега. А аз… — Той смени темата: — А ето я Дийдра!

Художничката се оказа по-дребна, отколкото Флин очакваше, горе-долу с ръста на Такома. Изглеждаше като участник във видеоклип или поне реклама. У дома това си беше голяма работа, даже и просто да срещнеш човек с подобно излъчване. Пикет притежаваше такава искрица, като по осмоза, но видимо не си правеше труд да я развие. Местен беше. Брент Вермети излъчваше сериозно количество от мъжката версия, благодарение на Маями и положението си и ако се беше женил, то и съпругата му щеше да има такова излъчване. Но Дийдра направо блестеше, отделно

се натрупваше и ефектът от татуировките ѝ, почти квадратни черни спирали, които се катереха по ключиците ѝ над деколтето на черната рокля. Флин осъзна, че очаква татуировките да се движат и нямаше причини да заключи, че това няма да се случи, само дето предположи, че Уилф щеше да го спомене, ако беше така.

— Ани — обърна се публицистът към нея, — вече си се срещала с Дийдра в Конот. Знам, че не си го очаквала, но ѝ разказах за представата ти за изкуството и кариерата ѝ. Тя много се заинтересува.

Дийдра се взираше безразлично в гостенката си.

— Неопримитиви — каза, сякаш думата не ѝ харесваше особено. — Какво правите покрай тях?

Трябваше ли да я попитат пряко за изкуството на Дийдра, за да се включи бръщолевещата присадка? Флин предположи, че е така.

— Изучавам ги — отвърна, като наум се пресегна назад към оръфаните жълти гръбчета на „Нешънъл Джиографик“ и *Ciencia Loca*. — Изучавам онова, което създават.

— А какво създават те?

Единственото, за което се сещаше, бяха нещата, които Карлос и другите правеха от кайдекс.

— Кании, кобури. Бижута…

Бижутата не бяха истина, но карай да върви.

— А какво общо има това с изкуството ми?

— Опити да се обхване истинското, извън хегемонията — изрече присадката. — Другото. Героичното. Безгранично любопитство, образувано от присъщата ви човечност. Топлотата ви… — Флин имаше чувството, че очите ѝ ще изпаднат. Застави се да се усмихне.

Дийдра погледна към Уилф.

— Топлотата ми ли?

— Именно — кимна той. — Ани вижда присъщата ти човечност като най-малко оценяван аспект на творчеството ти. Анализът ѝ се опитва да изравни баланса. Счетох аргументите ѝ за изумително проницателни.

— Така ли? — Дийдра открито го зяпаше.

— Ани е много срамежлива в твое присъствие — уточни той. — Творчеството ти значи толкова много за нея…

— Наистина ли?

— Страшно съм благодарна, че се срещаме — вметна Флин. — Пак.

— Този периферник въобще не прилича на вас — отбеляза Дийдра. — Значи сте на моби на път за Бразилия?

— По идея трябва да медитира — поясни Уилф, — но малко мами, понеже ужасно ѝ се искаше да присъства тук. Групата, в която ще се вписва, настоява всички импланти на посетителите да бъдат премахнати. Изумителна всеотдайност от нейна страна.

— И чие би трябвало да е лицето ви? — попита Дийдра, все още втренчена във Флин.

— Не знам — отвърна тя.

— Наемно тяло — поясни Уилф. — Намерих го чрез „Синдромът на натрапника“.

— Съжалявам за сестра ви — продължи Флин, — не бях научила за нея, докато не пристигнахме. Сигурно е много тъжно!

— Баща ми направо откача по темата от вчера следобед — заяви Дийдра, без изобщо да звучи натъжена.

— Той тук ли е? — поинтересува се Флин.

— В Балтимор е — отвърна домакинята. — Той не пътува… — И в този момент от тълпата зад нея се появи мъжът от балкона, но не в тъмнокафяв халат, а в черен костюм, с малко по-израснала тъмна брада, елегантно оформена. Усмихваше се.

— Да му се не види — изруга под нос Флин.

Дийдра присви очи.

— Какво има?

Език към небцето. Повторението на тръпката от рамкирането, наложена върху лицето насреща.

— Съжалявам — извини се Флин. — Ужасно ми е неудобно. Вие сте ми най-любимият творец в целия свят. Непрекъснато имам чувството, че ми се вие свят от възбуда. И да питам така за баща ви, когато сте изгубили сестра си…

Дийдра я зяпаше и кисело подметна на Уилф:

— Мислех, че е англичанка.

— Неопримите, при които ще се вписва в Бразилия, са американци — обясни той. — Старае се да пасне сред тях…

Мъжът от терасата ги подмина отблизо, без дори да погледне към тях, но Флин се почуди кой не би погледнал Дийдра повторно.

— Дошли сме в лош момент обаче — продължи Уилф, който — поне доколкото момичето знаеше — нямаше представа, че тя току-що е разпознала техния човек. Трябваше, може би, да си намислят знак. Сега той блъфираше. Личеше му. — Е, поне вие двете се запознахте отново…

— Елате на долния етаж — нареди Дийдра. — Там ще е по-лесно да говорим.

— Иди с нея — настоя гласът от костите. В сравнение с него драскането с нокти по черна дъска звучеше като галене на котенце.

— Насам! — Художничката ги поведе към прозорците с гледка към реката, заобиколи ниска преграда и се спусна по широки стълби от бял мрамор. Флин погледна през рамо и забеляза Конър да ги следва, обграден от две от порцелановобелите момичета-роботи, с идентични безлики физиономии, в свободни черни туники и с панталони, пристегнати с ципове на глезените, с бели и лишени от пръсти стъпала. Те стояха в основата на стълбището, по нейно предположение го охраняваха. Уилф вървеше до нея, все тъй стиснал чашата си с вода, от която не личеше да пие.

Етажът под тях приличаше повече на видяното от квадрикоптера. По-скоро като съвременна версия на приземния етаж на Лев, със стаи във всички посоки. Дийдра ги въведе в една, която гледаше към реката, но Флин видя стъклата да се матират при приближаването им. В стаята завариха още една Дийдра, в същата рокля. Май ги забеляза, но не реагира. Брюнетка в тренировъчни дрехи седеше на доста неудобно на вид кресло, макар навярно да не беше такова. Тя държеше няколко бели листа. Вдигна очи.

— Включваш се след десет минути — каза ѝ Дийдра. Флин предположи, че жената не е гост на партито.

— Това ваше периферно тяло ли е? — попита, загледана към втората художничка.

— А вие как мислите? — кисело я скастри Дийдра. — Ще изнесе моята реч. Или по-точно — Мери чрез нея. Тя е дублажна актриса.

Мери се беше изправила на крака, с листовете в ръка.

— Заведи я другаде — нареди Дийдра. — Ние разговаряме!

Мери хвана периферната за ръка и я отведе зад ъгъла. Флин със смътно смущение проследи оттеглянето ѝ.

— Смятате, че тук сте в безопасност — заяви домакинята ѝ.

— Да — отвърна момичето, не се сещаше какво друго да каже.

— Не сте, изобщо. Която и да си, допусна този идиот да те доведе тук… — Художничката гледаше Уилф, който с измъчено изражение остави чашата си с вода на най-близката мебел. — Разглобете го! — Дийдра посочи Конър на двете момичета-роботи. Едната от тях незабавно, твърде бързо да се проследи с невъоръжено око, се озова приклекнала с главата надолу на тавана, а белите ѝ ръце на богомолка се удължиха.

Флин видя Конър да се усмихва, а после изчезна — черна, заоблена стена обгради трима им с Дийдра. Просто изникна и поне на вид изглеждаше солидна. Флин се пресегна и я почука с кокалчетата на периферното си тяло. Заболя я.

— Истинска е — каза Дийдра. — И който и да оперира охраната ви, сега се намира там, откъдето сте тръгнали и в собственото си време, като съобщава на който е там, че сте в опасност!

Права беше за Конър. Ако роботите съсипеха перито на брата на Лев, той щеше да се събуди у дома в „Колдайрън“, до Бъртън.

— Обаче нищо няма да узнаят чрез него…

Мъжът от терасата пристъпи през стената точно в този момент. Просто премина през нея, все едно я нямаше или сякаш бе способен да заема едно и също място едновременно с нея.

— Как го направи? — попита Флин, понеже не можеше да види такова нещо и да не зададе въпрос.

— С асемблери — отвърна той. — С това се занимаваме тук. Протеи сме… — И се усмихна.

— Протеини ли?

— Без установена форма. — За демонстрация той махна с ръка през стената. Прекоси до страната, откъдето Флин смяташе, че трябва да се намира Конър, долепи лице до нея и незабавно го отдръпна. — Доведи им помощ! — обърна се към Дийдра.

— Не мога да мръдна — възмути се Недъртън.

— Естествено, че не можеш — потвърди мъжът. Погледна към Флин. — Тя също.

И беше прав.

Още две момичета-роботи изтърчаха от стената, откъдето се беше появил той, и се гмурнаха в нея там, където бе пъхнал глава, а след това изчезнаха.

115.
Дисоциативно състояние

Вероятно използваха нещо като уредите, които бяха задействали по време на проверката на влизане, помисли си Недъртън, докато асансьорът се спускаше надолу. Нещо, което предизвикваше дисоциативно състояние. Беше трудно да се оплаква. Струваше му се, че замества дори и питието.

Но в действие имаше и нещо друго — такова, което ограничаваше свободата му на движение. Можеше да мести очи и вървеше, когато Дийдра или приятелят ѝ му кажеха да го прави, стоеше там, където те му посочваха, че трябва, но не беше в състояние например да вдигне ръце или — беше опитал — да свие юмрук. Всъщност нямаше и особено желание да го прави.

Вратите на асансьора се бяха появили направо в закривената стена. Доста много асемблери бяха нужни за подобно нещо. Смътно си спомняше, че има ограничения върху твърде мащабната употреба на асемблери, но те явно не бяха в сила тук или може би не ги спазваха.

Флин до него изглеждаше в почти същото състояние и периферното ѝ тяло му напомняше за моментите, когато оставаше необитаемо.

— Навън — нареди Дийдра и бутна публициста, когато стигнаха дъното.

Вече бяха във фоайето. Приятелят на Дийдра ги водеше, а когато се обърна да погледне наляво, и Недъртън послушно направи същото, без да е имал такова намерение. После и двамата гледаха право напред, през стъклото, където преди се беше намирал гуменият замък, но вече го нямаше. Там ги чакаше черна кола, но не толкова дълга като ЗИЛ-а. Облечените в сиво мичикоиди от надуваемия замък се строиха в две редици, едни срещу други, по двойки, стъклените врати с въздишка се отвориха и Недъртън пристъпи между тях, преизпълнен с лека триумфална възбуда от цялата тази церемониалност.

На средата на пътя към колата чу, а може би усети, плътно, проточено, неудобно басово звънтене, което май се разнесе някъде над главите им. Приятелят на Дийдра, който очевидно също го чу, се втурна напред, към колата, чиято задна врата вече зееше отворена. Недъртън хукна с него, разбира се. Юрна се през вихъра от конфети, който според него беше представлявал доскоро прозорец, през бляскавите, леко позлатени късчета, които изглеждаха меки като торф и също тъй безвредни…

Нещо бяло, обло и гладко, се стрелна надолу и тупна зад чакащата кола. Отскочи отново нагоре, много над покрива на купето.

Главата на мичикоид.

Последва я бяла ръка, свита в лакътя, с извити като нокти на хищна птица пръсти, удари покрива на колата и напомни на Недъртън за замръзналата статуетка на отрязана ръка, която бяха видели с Рейни по фийда от острова на кръпкарите.

Някой — Недъртън предположи, че е приятелят на Дийдра — го бутна болезнено в гостоприемната, перленосива вътрешност на превозното средство. И изпищя, съвсем близо до ухото му, сред взрив от, както той предположи, кръв.

116.
Гюле

През лятото всички заедно ходеха на градския басейн, който се намираше до шерифския участък и до градския затвор, и там Бъртън и Конър изпълняваха гюлета от най-високия трамплин, свити на топка с глави, опрени в сгънатите колене, стиснали с ръце глезените си, приклекнали на пети, и изплуваха след това със смях под аплодисментите на зрителите или понякога само на Леон, който изпълняваше зверско гмуркане по корем от същия трамплин, подигравателна закачка с тяхното старание.

И точно за това се сети Флин, когато Дийдра вдигна глава при странния звук. Това я накара да погледне нагоре на свой ред — заради ефекта на копиране, който споделяха. Видя поредица артефакти — пулсиране от запис на изображения — в низходяща линия, на периферника на Конър, в черния му костюм, който се устреми като гюле към мъжа от балкона, бутан от мичикоида, който се опитваше да го вкара в колата. Така че Конър размаза предимно онзи сив робот. Плисна кръв като в отвратително аниме, мичикоидът и периферникът на Конър гръмнаха на две крачки от Флин като мухи на предно стъкло.

Някой — Дийдра — я хвана за деколтето на роклята и я завлече навътре, ритна я силно в глезена, просто за да покаже колко е ядосана. Мъжът от балкона пищеше, стиснал дясната си ръка, покрита с кръв — Флин не беше сигурна чия, — докато друг мичикоид го натикваше в колата и вратата се затвори зад него.

— Нюгейт! — надвика Дийдра измъчените ридания на мъжа и потеглиха.

117.
Гранитната му фасада, настръхнала от железа

Единият от двата мичикоида обработваше дясната ръка на брадатия тип с медичи. Сложи го на дясното му рамо, където сега то се издуваше и спихваше, отпуснато в скута му и погълнало ръката под себе си. Кръв се вихреше в жълтата течност, която изпълваше медичито. Очите на мъжа бяха затворени, лицето му — отпуснато, и Недъртън му завиждаше за онова дисоциативно състояние, на което се наслаждаваше.

Самият той се чувстваше даже прекалено асоциативен, след като уредът, използван да създаде предишното му състояние, внезапно беше прекратил въздействието си, вероятно поради сблъсъка с периферника на Пенски. Другият вариант беше дисоциативното поле да действа само в „Едънмиър Меншънс“ — острието вече се намираше на известно разстояние зад гърба им. Все едно кое от двете предположения беше вярно, в момента публицистът беше напълно освободен и от принудата да следва чужди движения или поне така смяташе, иначе нямаше ли да са затворени очите му?

Обърна глава да погледне Флин, която се намираше до него на широката задна седалка. Периферното ѝ тяло му се стори извънредно одушевено. На бузата ѝ имаше мазка от кръвта на Пенски, или по-скоро — от кръвта на съсипания му периферник. Роклята ѝ също беше оплискана с кръв, но на черния плат почти не личеше. Погледна спътника си с изражение, което той не можа да разчете, ако изобщо имаше нещо за разчитане.

Мичикоидът, клекнал пред брадатия, свали медичито. То се сви, смали се и течността в него потъмня. Чистачите се бяха захванали за работа върху сивия мокет в купето, съвършено обикновени бежови хексаподи, които премахваха кръвта. Дийдра и брадатият седяха в противоположните краища на обърнатата назад пейка, с втори мичикоид помежду им — този наблюдаваше Недъртън и Флин, след като си беше пуснал за целта няколко чифта лъскави черни паешки очи. Ръцете му се бяха удължили и пред, и след лакътя, и дланите вече представляваха заострени бели порцеланови плавници, с острието като две елегантно-заплашителни шпатули.

Дийдра премести поглед от брадатия върху Недъртън.

— Ако знаех колко ще прецакаш нещата, щях да те убия

лично в деня, когато се срещнахме.

Това не беше реплика, на каквато му се беше случвало да отговаря досега. Запази изражението си, за което се надяваше да е неутрално.

— Ще ми се да го бях сторила — допълни Дийдра. — Ако знаех повече за глупавия ти подарък и какво е кочан, никога нямаше да приема. Но ти познаваше Зубови или по-скоро безполезния им син и си мислех, че е хубаво да ги наредя и сред моите познати. А и Аелита още не се беше превърнала в проблем…

— Мълчи — отвори очи брадатият. — Тук не сме на безопасно място. Ще пристигнем след малко, там ще можеш да плещиш каквото си искаш.

Дийдра се намръщи, не обичаше да ѝ се казва какво да прави. Намести деколтето си.

— По-добре ли се чувстваш? — попита го тя.

— Значително. Имах счупена ключица, три строшени ребра и леко сътресение на мозъка… — Той погледна към Недъртън. — Ще започнем със същите контузии за теб, става ли? След като пристигнем.

Прозорецът се деполяризира. Публицистът предположи, че е станало по желание на мъжа. Видя, че завиват към Чийпсайд и незабавният му импулс беше да предупреди, че нарушават косплей зоната. Но след това видя колко невъзможно празна е улицата. Липсваха каруци, таксита, карети, коне да ги теглят… Лимузината им се насочи на запад, покрай магазините, предлагащи шалове и пера, аромати и сребро — всички луксозни стоки, покрай които бе минавал с майка си, старателно улавяйки магията на рисуваните табели. Чудеше се къде ли са тези изображения днес. Нямаше представа. Тротоарите бяха на практика празни, а не би трябвало. Редно беше да гъмжат от народ, денят тепърва приключваше. Дори няколкото самотни минувачи обаче изглеждаха изгубени, объркани и тревожни. Това бяха хора, озари го прозрение, и затова неспособни да последват получения от другите сигнал, пратен до всички онези облачно-управлявани периферници, преиграващи видимата част от живота на коларите, шивачите, богатите джентълмени, момчетата от улицата. С преминаването на колата те се извръщаха, както Уилф бе видял хората да се извръщат и в Ковънт Гардън, още при първия поглед към жезъла на Лоубиър.

— Празен е — възкликна с разочарование Флин.

Недъртън се облегна настрани и надзърна покрай високия гръб на сивата пейка отпред. През стъклото видя сияещото туловище на Нюгейт. Само веднъж бе стигал чак дотам с майка си

и тя бързо бе свила встрани, отблъсната от очуканата гранитна фасада, настръхнала от остри железа.

При най-западната порта на града, разказа тогава тя на сина си, в течение на над хиляда години се издигал затвор и това тук представлявало последното му и окончателно превъплъщение. Или поне е било, преди да го съборят през 1902 г., в началото на онази странно оптимистична епоха отпреди джакпота. За да бъде впоследствие преизграден от асемблерите, няколко години преди раждането на Уилф. Клептът (майка му никога не го наричаше така пред него) бе приел завръщането на Нюгейт за мъдър и нужен ход.

Вече непосредствено пред тях се издигаше онази същата подсилена с желязо зловеща порта от обковано с гвоздеи дъбово дърво, в която се бе взирал Недъртън и като дете. Същата, за която майка му каза, че била уплашила Дикенс, макар че тогава не разбра какво има предвид.

Но портата беше уплашила и него. Изплаши го и сега.

118.
Мъжът от терасата

Не беше Конър. Не. Беше периферното тяло. На брата на Лев. *Павел.* Уилф го беше нарекъл „Павел“. Освен това му викаше „великият танцьор“. И Конър всъщност възнамеряваше да постъпи по този начин. Опита се да убие копелето с периферника. Той си беше добре. Беше се върнал в бялото си легло, до Бъртън, адски вбесен, че не е улучил. При все това бе постигнал удивителна точност като за скок от петдесет и петия етаж с главата надолу. Нямаше начин да се беше целил в момичето робот.

Знаеше, че го беше видяла, можеше да разкаже какво се е случило, но не си спомняше как е станало. Сигурно беше заради уреда, който момичетата роботи използваха за провеждане на проверките и сканирането в онази надуваема охранителна шатра, на влизане към партито. Като онова, което ти дават при операции. Не си съвсем заспал, но и не си спомняш.

Сега, изглежда, бяха изключили целия Чийпсайд.

Малко по-късно Флин видя и към какво изпъва шия Уилф. Приличаше на грамаден сплескан каменен ананас, настръхнал с черни железни бодли. Построен беше да плаши хората до смърт. Беше толкова странен, че тя се запита защо никога не го бе виждала в „Нешънъл Джиографик“. Човек би предположил, че това ще бъде голям туристически обект.

След това вратата на колата се отвори и момичетата роботи ги изведоха отвътре, като се погрижиха да не могат да избягат.

Никой не ги посрещна. Бяха само тя, Уилф, Дийдра, мъжът от балкона и двете роботки с бели лица, опръскани с кръвта на периферника като някаква роботска кожна болест. Едната държеше Флин под ръка и я направляваше с длан на гърба. Другата беше стиснала Уилф.

Портата до някаква степен ѝ напомни за едно баптистко аниме за ада, което беше гледала. Бъртън и Леон смятаха, че падналите жени са много готини.

Навлязоха в сянката на постройката, в студа ѝ. Препречените с железа врати бяха боядисани в бяло, но ръждата все пак се процеждаше. Настланите с плочи подове приличаха на алеи в някаква извънредно откачена градина. Лампите мъждееха като очите на големи болни животни. Малките прозорчета видимо не гледаха наникъде. Цялата група пое нагоре по тясно каменно стълбище, където се налагаше да ходят в колона по един. Беше като началото на епизод на *Ciencia Loca* за паранормални

изследователи, тръгнали към място, където са страдали и умирали много хора или просто където фън шуят е толкова тотално прецакан, че всмуква лоша енергия като черна дупка. Но, ако се съди по вида на сградата, Флин трябваше да се задоволи само със страдащите и умиращите.

Когато стигнаха горната площадка, Флин погледна към своята роботка и видя, че си е пуснала допълнителни очи от тази страна на лицето просто за да може по-добре да я следи. Нито Дийдра, нито мъжът от терасата проговориха по време на изкачването. Художничката се озърташе, сякаш отегчена. Пресякоха двор, открит за облачното сияние на небето и влязоха в атриума на някакъв тесен, праисторически „Хефти Ин“ с четири етажа, разделени на, както изглеждаше, килии, които стигаха чак до стъкления покрив горе — пачуърк от малки прозорчета, вградени в тъмен метал. Светлината се лееше от тънки ярки ивици под ръбовете на подовете на килиите. Флин предположи, че тази сграда не е оригинална. Роботките я отведоха заедно с Уилф до две варосани каменни кресла, наистина простички, каквито дете би построило от дървен конструктор, но много по-големи, и ги сложиха да седнат, един до друг и на около два метра разстояние. Нещо грубо помръдна, плъзна се и по двете ѝ китки и Флин сведе поглед, за да види, че е окована за горната страна на каменните блокове, които образуваха подлакътниците на креслото: китките ѝ бяха стегнати в дебели ръждиви окови от излъскано до кафяво от употреба желязо, все едно са служили тук поне хиляда години. Почувства се така, сякаш ще види Пикет всеки момент, и предвид развоя на ситуацията дотук, нямаше изобщо да се изненада, ако той действително се появи.

Каменната седалка студенееше през тъканта на роклята ѝ.

— Чакаме още някого — заговори я мъжът от балкона. Май беше превъзмогнал онова, което Конър се опита да му стори, поне физически.

— Защо? — попита Флин, все едно той щеше да ѝ признае.

— Той иска да присъства, когато умираш — отвърна убиецът от балкона, без да откъсва очи от нея. — Не периферното ти тяло, а ти самата. Така и ще стане, там където се намираш присъствено, в собственото ти тяло, по време на нападение с дронове. Щабквартирата ти е обкръжена от правителствени военни сили. Всеки момент ще я изравнят със земята.

— Е, кой е той? — само това се сети да попита Флин.

— Столичният възпоменател — отвърна Дийдра. — Наложи му се да остане да чуе как поднасям признателността си.

— За какво?

— За живота на Аелита — отвърна художничката. Флин си

спомни периферното ѝ тяло и притеснената актриса. — Не успя да съсипеш честването ѝ, ако това си имала предвид.

— Просто искахме да се срещнем с теб.

— Наистина ли? — Дийдра пристъпи крачка напред.

Флин обаче се взираше в мъжа. Той сурово отвърна на погледа ѝ и все едно пак я върна на петдесет и седмия етаж, където го гледаше да целува ухото на жената. Изненада, беше казал той на Аелита. Знаеше си, мамка му, че го е казал! Флин видя също и главата на есесовския офицер да се пръска — червената мъгла се сля със силния, почти хоризонтален снеговалеж в бурята. Но онова се бяха оказали само пиксели и не беше истинската Франция. А мъжът от терасата я гледаше така, все едно точно тогава целият му свят е бил сведен до онази тераса — и той не беше някакъв си счетоводител от Флорида.

— Запази спокойствие! — нареди драскането в костите на Флин, не толкова думи, колкото порив на вятър по студен сух хребет. По гърба ѝ пролази тръпка.

Убиецът се усмихна — помисли си, че той е причината.

Флин се обърна към Уилф, но не знаеше какво да каже, така че пак върна поглед върху мъжа от балкона.

— Няма нужда да убиваш всички — каза тя.

— Наистина ли? Защо не? — Явно сметна думите ѝ за забавни.

— Нужна съм ти само аз. Защото аз видях как заключи Аелита отвън на терасата.

— Така е — съгласи се той.

— Другите не са те видели.

Той вдигна вежди.

— Да речем, че се върна у дома. Да речем, че изляза навън. На паркинга. Тогава няма нужда да убиваш всички.

Мъжът се сепна. Намръщи се. След това даже май се замисли. Вдигна пак вежди. Усмихна се. И отсече:

— Не.

— Защо не?

— Защото си ми в ръцете. И тук, и там. Скоро ще си мъртва — там, а тук тази извънредно скъпа играчка, която носиш, ще ми стане сувенир от тази глупава история.

— Ти си отвратителен мръсник — заяви Уилф, но не звучеше ядосано, а по-скоро сякаш сега е стигнал до това заключение и даже е още малко изненадан от него.

— Ти! — посочи го мъжът весело. — Забравяш, че не присъстваш виртуално. Така че, за разлика от приятелката си, можеш да умреш и тук, в този свят. И така ще стане. Ще те оставя с тези екземпляри, като ги инструктирам да те пребият почти до

смърт, да те възстановят с медичитата си и после да те пребият отново. Изплакване. Повторение. Докато издържиш.

Флин видя, че Уилф не успя да се сдържи да не се обърне към момичетата роботи, а и на двете им бяха порасли допълнителни паешки очи, с които отвърнаха на погледа му.

119.
Сър Хенри

Недъртън леко размърда китки в металните окови, след като реши, че да гледа мичикоидите не беше добра идея. Прангите изглеждаха вградени в гранитния подлакътник на креслото от няколко века, но той предположи, че са създадени от асемблерите и че е окован в тях, понеже пак те са ги направили временно гъвкави и за кратко са ги одухотворили. Но в момента бяха твърди.

Брадатият тип току-що му беше обещал да го пребиват до безкрай мичикоиди, напомни си, а той мъдруваше за асемблери и фалшиви антики. Може би бе на път да намери собствено дисоциативно състояние. Или може би щеше да се разпищи. Обърна се към Дийдра, а тя отвърна на погледа му, но без да го вижда, после вдигна глава, очевидно към стъкления покрив четири етажа над тях. И се прозя. На Уилф не му се стори, че прозявката е театрална поза и е преструвка заради него. И самият той погледна към покрива. Напомняше му за рокля, носена от Аш сякаш преди години. От настоящото му местоположение техничката му се струваше невероятно нормална. Същинско момиче от съседната къща.

— Надявам се, че си приключил напълно с тази история, Хамед — обади се любезен, но доста уморен глас.

Недъртън погледна надолу и видя висок, добре запазен за възрастта си господин в безупречен чийпсайдски косплей костюм, с дълъг сюртук с широки поли и с цилиндър в ръце.

— Нова Зеландия ми се стори прекомерно настоятелна — отбеляза брадатият, докато новодошлият идваше от стълбищната площадка.

— Добър вечер, Дийдра! — поздрави възрастният господин. — Ти изнесе изумително трогателна реч за множеството прекрасни добродетели на починалата си сестра, хареса ми.

— Благодаря, сър Хенри!

— Сър Хенри Фишбърн — припомни си Недъртън името на Столичния възпоменател и незабавно съжали, че го е произнесъл на глас.

Възпоменателят го измери с поглед.

— Няма защо да ви ги представям — изсумтя брадатият.

— Явно — съгласи се Възпоменателят и се обърна към Флин. — А това е въпросната млада дама, макар и виртуално присъстваща?

— Точно тя.

— Струва ми се в доста лошо състояние, Хамед — промърмори Възпоменателят. — Всички имахме тежък ден. Време е да тръгвам. Трябва да смогна да потвърдя успешния резултат пред инвеститорите ни.

— Ти си Ал Хабиб — заяви Недъртън на брадатия, без съвсем да си вярва. — Ти си Главният кръпкар.

Възпоменателят го премери с поглед.

— Този тип никак не ми харесва. Не мога да твърдя, че си много организиран тази вечер, Хамед.

— И той ляга под ножа.

Възпоменателят въздъхна.

— Прости ми нетърпението. Доста съм уморен! — И се обърна към Дийдра. — Много ми беше приятно да си поговоря с баща ти по-рано днес. Винаги е удоволствие за мен.

— Ако можеш да изглеждаш като Главния кръпкар и после такъв, какъвто си сега — каза Недъртън на брадатия, — защо тогава просто не си промени вида отново, след като осъзна, че си бил забелязан?

— Брендване — обясни похитителят му. — Инвестиция в самоличността. Аз представям продукта. Известен съм на инвеститорите… — И се усмихна.

— Какъв продукт?

— Осребряването по различни начини на острова, който създадох.

— Той не принадлежи ли и на кръпкарите?

— Те имат ендемични здравословни проблеми — обясни Хамед ал Хабиб с грейнали очи и усмивка. — За които още не знаят.

120.
Кубът на Веспасиан

— Намесата на сър Хенри ме изненадва — каза костният бял шум на Лоубиър, същинска мигрена в цялото тяло, която може да говори. — Сигурно е преживял някой добре прикрит провал в делата си. Обикновено така става.

— Как така? — попита Флин, забравила, че не са сами и че дори да са, тази вечер не биваше да говори с Лоубиър.

— Така? — попита остро Ал Хабиб.

Леко затопляне в китките ѝ. Флин погледна и забеляза, че железните окови се трошат и рухват, все едно са били отпечатани от сух, ръждивокафяв талк. Под дясната ѝ длан гранитът също се превръщаше в талк, бълваше между пръстите ѝ, разстилаше се като дим. А от повърхността на онова, което доскоро представляваше подлакътник, се издигаше нещо твърдо и гладко. Оръжието като захарна пръчка, чиято дръжка — папагалска глава се притисна в основата на палеца на Флин все едно беше жива и нетърпелива.

— Довърши ги — нареди мъжът от балкона на онзи с цилиндъра, сякаш беше доловил нещо нередно и Флин осъзна, че има предвид дроновете на Вътрешните, които нападат „Колдайрън“. — Кажи на хората си. Сега!

— Изненада! — намеси се Флин и се върна на дивана на Джанис, натъпкана с уейкито, дадено ѝ от Бъртън, само дето сега стоеше права, вдигна оръжието и бялото ръбче, което заместваше спусъка, сякаш дори не помръдна. Не се чу никакъв звук. Не се случи нищо.

След това главата на онзи от балкона падна, изведнъж се превърна в череп, идеално сух и жълтеникав, такива се срещаха във всеки брой на „Нешънъл Джиографик“, а после и горната половина на тялото се вдлъбна вътре в дрехите му и рухна със сух тропот на кости, меките тъкани бяха изчезнали до последното парченце, накрая и коленете му поддадоха, така че в полезрението на Флин останаха само ръцете му, недокоснати от случилото се. Тя погледна пистолета, дулото му — гладко като каменния под пред онова, което бе останало от мъжа, краката му и долната част на гърдите. Сигурно запечатваше кръвта, помисли си, като си спомни блясъка на срязаната червена тухла — досущ суров разрязан дроб — в сенките на зелената алея на „Оксфорд Стрийт“. Жълтеникава кост стърчеше между копчетата на черното му сако като тъмна суха пръчка.

— Хубавото е — заяви статичният шум, — че в законов смисъл не съществуваш тук. Смърт при злополука.

Роботките внезапно хукнаха към Флин, но в същия момент варосаната каменна стена от дясната ѝ страна задими, голям квадрат от нея падна в облак прахоляк и от черната дупка се изстреля един голям червен блок. Кубичен апарат. Червен като пожарна кола. Веселяшки цвят. Флин чу керамичните на вид черупки на роботките момичета да се трошат между него и отсрещната стена. Кубът просто увисна, потрепервайки, на няколко стъпки над земята, все едно беше залепен за стената и започна да издава тихо бръмчене — досущ като мотоциклетен двигател с вътрешно горене, който се намира някъде в далечината. След това се преобърна, отскочи от стената, роботките се разпиляха на парчета по пода, а кубът се спусна на единия от осемте си ъгъла, без да издаде нито звук. И просто остана на място, балансиран, червен и невъзможен.

— Охрана — промърмори тихичко мъжът с черния цилиндър. — Код червено! Червено!

Дали предупреждаваше някого за червеното нещо?

С ъгълчето на окото си Флин видя Недъртън, който сигурно беше открил, че оковите му също са се разпаднали, да се опитва да се изправи. Изръмжа му:

— Сядай долу, Уилф!

Той я послуша.

— Хей, Хенри — обади се лукаво весел мъжки глас от стълбищната площадка, — съжалявам, че счупих колата ти! — Екзоскелетът излезе през арката с хомункулуса на масивните си плещи под стъкления буркан. Спря и сякаш премери с поглед мъжа с цилиндъра, само дето нямаше очи, които да се виждат.

— Червено — повтори Възпоменателят тихо.

— Съжалявам, че убих шофьора ти и охранителния корпус — продължи инфокламният глас, все едно се извиняваше, че няма двупроцентово мляко.

Кубът се завъртя леко на ъгъла, на който балансираше. На квадратен панел, покриващ най-близката му стена, се появи Лоубиър.

— Няма да си доволен да научиш, сър Хенри — започна тя, но не с онзи глас като стържене в костите, — че наследник ти е дългогодишният ти съперник и главен трън в задника, Марчмънт-Семьонов. Постът на Столичния възпоменател е нелеп от едно време, но до този момент си мислех, че се справяш доста добре предвид обстоятелствата.

Мъжът с цилиндъра не отговори.

— Система за строителство на недвижими имоти, свързана с

екстракция на ресурсите? — попита Лоубиър. — И заради това си счел за разумно да сключиш сделка с човек като Ал Хабиб?

Възпоменателят продължи да мълчи.

Полицайката въздъхна и кимна:

— Бъртън!

Екзоскелетът вдигна и двете си ръце. Зловещо загорелите му длани бяха изчезнали, носеше черни роботски ръкавици, и двете свити на юмруци в момента. Върху дясната му китка се отвори малък люк и оттам се показа вторият пистолет-близалка. За секунда от малко по-голям люк на дясната китка се появи палката на Лоубиър с все позлатата и бялата ѝ слонова кост. Бъртън явно имаше по-добра представа как се насочва оръжието, понеже Възпоменателят направо се оголи до кост, празните му дрехи се свлякоха на пода с трополене и високият му цилиндър се търколи в кръг по пода.

— Е, кого остана да убия — попита Флин, като им показа, че още държи своя пистолет-близалка, — за да ви накарам да се размърдате и в кочана, та да спрем шибаните Вътрешни, преди да са ни избили с дроновете си? А?

— Смъртта на сър Хенри лиши съперника ви от онзи вид подкрепа, която ви оказваме сега с Лев, а аз се възползвах от възможността да действам незабавно, още след пристигането на сър Хенри тук, с предположението, че ще се окаже виновен. Което доведе до промяна във влиянието и позволи на Вътрешна сигурност да се изтегли, а заповедите им са отменени.

— Мамка му — промърмори Флин и свали оръжието. — И какво трябваше да купим, за да се осъществи този план?

— Достатъчен дял от родителската корпорация на „Хефти Март“, както разбрах — обясни Лоубиър, — макар още да не знам подробностите.

— Купили сме „Хефти“?

— Значителен дял от тях, да.

— Как може да се купи „Хефти“?

Беше все едно да се сдобиеш с луната.

— Може ли да се изправя? — попита Уилф.

— Искам да се прибера вкъщи — обади се Дийдра.

— Предполагам, че искаш — съгласи се Лоубиър.

— Баща ми ще ви бъде много сърдит.

— Ние с баща ти — отвърна полицайката — се познаваме от много време, ще призная с мъка на сърце.

На вратата междувременно се беше появила Аш, в шофьорските си одежди, а зад нея кракше Осиан в черно кожено яке и с дървената кутия за пистолетите под мишница. Отиде до Флин, без да изпуска от поглед дулото на близалката ѝ, като

странеше внимателно от него. Постави палисандровото дъно на подлакътника на креслото ѝ, където се бяха намирали железните гривни, вдигна капака, внимателно взе оръжието от ръката ѝ, намести го във филцовото му гнездо и затвори кутията.

— Лека нощ, мис Уест — каза Лоубиър и екранът угасна.

— Време е да тръгваме — заяви Аш. Погледна към Дийдра. — Ти оставаш тук.

Художничката ѝ се озъби.

— И това. — Аш посочи с палец червения куб. Той се завъртя, изправи се и полегна на една страна, блъсна се със силен трясък в белосаните железни врати на килиите на втория етаж и няколко от лампите угаснаха. После, също толкова шумно, се метна към отсрещната стена. Там направи салто, падна и се приземи отново на единия си връх. И започна да се върти, а ъглите му профучаваха бясно на сантиметри от брадичката на Дийдра. Тя не беше помръднала.

— Трябва да тръгваме — повтори Аш. — Веднага!

Тръгнаха в колона по един по стълбите, Осиан вървеше зад Флин.

— Какво ще ѝ направи Конър? — попита тя през рамо.

— Ще ѝ напомни за потенциалните последици, ако не друго — отвърна ирландецът, — или поне ще опита. Няма да свали и косъм от главата ѝ, разбира се. И няма да има никаква полза. Баща ѝ е голяма клечка в Америка.

Над тях се разнесе трясъкът на трошащо се желязо.

121.
Нотинг Хил

Имаше парк там, където асемблерите преди много време бяха събрали дълбоко под най-дълбоките олигархически тунели в Нотинг Хил разнообразните изкопни машини, погребани на място от доджакпотните богаташи по времето, когато изваждането им оттам е щяло да струва повече, отколкото изоставянето им под бетона. Механични жертвени животни — като котки, зазидани в основите на мостовете. Асемблерите, които нахълтваха навред, ги бяха издирили и събрали във въпросния парк с метод досущ като онзи, използван от Лоубиър за доставката на руското оръжие от количката в подлакътника на креслото за разпити на периферника и както бе докарала ужасния куб на Конър право през гранитните основи на Нюгейт. Астрономически брой от микроскопичните единици беше зает в местенето на частици от обекта, през който се мести съответната внасяна материя, твърдите вещества на практика мигрираха през други твърди вещества, както Ал Хабиб бе минал през извитата стена в „Едънмиър Меншънс“.

Спасените екскаватори, съвършено възстановени, бяха подредени в кръг, с вдигнати лопати и гребла, боята и стъклата им блестяха. Бяха се превърнали в любимо място за децата, в това число и тези на Лев.

Точно този парк подминаваше сега ЗИЛ-ът, устремен към дома на Зубов, улиците все още бяха празни и той видя луната да блести на острието на вдигнатата кофа на един от багерите.

Погледна периферника на Флин. Вече я нямаше, беше се върнала в „Колдайрън“ да провери как са всички и той нямаше търпение да стигне до гобивагона, да се свърже с колесарчето и да я навести, за да се увери, че е добре.

Появи се сигилът на Лоубиър.

— Много добре се справихте, мистър Недъртън — каза тя.

— Почти нищо не направих.

— Имахте хиляди възможности да влошите положението. Но ги избегнахте. Това е главната част от всеки успех.

— Права бяхте за Ал Хабиб. И за недвижимостите. Но защо е убил Аелита?

— Все още не е ясно. От известно време е имала връзка с него, очевидно е изиграла важна роля в привличането на сестра си към проекта. Може би е ревнувала връзката му с Дийдра, която до голяма степен е била едновременна с вашата. Последните

изчисления на лелчетата предполагат, че може да е обмисляла възможността да го продаде на саудитците или просто се е заиграваала с нея. Те са изумително неприятно семейство. Познавам баща им още от времето на Гриф. Съконспиратор в убийството на Гонзалес е, така че очаквам Гриф скоро да се заеме с него у дома си. В собствения ни континуум обаче таткото разполага с твърде добри връзки, за да го притесни случилото се. На нея обаче ще ѝ трябва добър публицист.

Вече завиваха в улицата на Лев.

— На Дийдра ли?

— На Флин — обясни Лоубиър. — Тази покупка на „Хефти Март“ в кочана е привлякла медиен интерес с небивали размери. Ще го обсъдим утре, става ли?

— Разбира се — прие Недъртън и после полицайката си отиде.

122.
Железни чудеса

Когато Флин отвори очи, Конър лежеше под короната си и никой не чакаше да ѝ помогне да свали своята, а леглото на Бъртън беше празно. Чуваше се фонов шум, който нямаше никакъв смисъл, но после тя долови налудничавия смях на Леон и предположи, че има купон. Остави короната си на възглавницата, седна, обу си обувките и отиде да надзърне под ръба на синия брезент.

Също като огражденията на болничния ъгъл, другите сини парчета бяха свалени и бившият франчайз за минипейнтбол се беше превърнал отново в едно голямо помещение, каквото си беше поначало — или поне онази му част зад стената от керемиди. Всички лампи светеха ярко и хората седяха по бюрата, стърчаха и пиеха бири или си говореха. Карлос беше прегърнал през раменете Такома, която май всеки миг щеше да се разсмее. Повечето ветерани на Бъртън, които Флин познаваше, още бяха тук, но имаше и непознати, също и хора с черни бронежилетки, но нито един от тях не носеше булпъп, само отворени бири. Сред тях стоеше и Брент Вермети, по дънки и тениска на „Суши Барн“ с надпис „Вземи, утрепи ме“ върху шарката на Хонг, надраскан с дебел маркер за графити (понеже, както се оказа, бил записал протестно видео още преди Вътрешните да се доберат до градските граници и това беше факторът, вкарал го в борда на директорите като главен съветник седмица по-късно). Мадисън говореше с него, ухилен като напушен Теди Рузвелт, с елек, пълен с химикалки и фенерчета. Джанис стоеше до тях. Забеляза Флин и веднага се приближи, за да я прегърне здраво.

— Не знам какво си направила, но спаси задниците на всички!

— Нищо не съм направила — възрази Флин. — Лоубиър и момчетата успяха. Къде е Гриф?

— Във Вашингтон. Занимава се с Вътрешните. Или по-скоро ги строява. Запознава ги с новия директор, както е казал на Мадисън Томи.

— А той къде е?

— Тук нейде. Преди малко го видях с Мейкън и Едуард… — Джанис се озърна, не забеляза никой от тримата и отново се обърна към Флин. — Намериха Пикет.

— Трупа му ли?

— Печатарския му задник, за нещастие.

— Къде?

— В Насау.

— Бил е в Насау?

— И сега е в най-черния списък на Вътрешните за забрана за летене — там е, откакто Гриф се докопа до телефона… — Джанис отпи от бирата си. — Междувременно изглежда, че брат ти най-сетне си е паднал по Шейлин.

Флин проследи посоката на погледа ѝ и видя Бъртън, кацнал на една от онези малки самоходни колички, с бира в ръка, да си говори нещо с Шейлин, която седеше на ръба на едно от бюрата, наведена към него.

— Не се е случило в библейския смисъл на думата — уточни Джанис, — понеже тя не би искала да му скъса шевовете. Въпрос на време е обаче, така ми се струва.

— Сладката сестра на Бъртън — обади се Конър зад гърба на Флин и тя се извърна да го види кацнал на инвалидна количка, чиито дръжки стискаше Клоувис. Попита го:

— Как е Дийдра?

— Вероятно си прави нови татуировки в чест на преживяното приключение. Пратих я у тях с такси.

— Какво си ѝ направил?

— Напляскаха я. Покрещях ѝ. Не мисля, че всъщност я впечатлих особено… — Конър погледна към Джанис. — Бира за ранения боец?

— Веднага — отвърна тя и изчезна.

— Павел обаче си го отнесе — отбеляза Флин.

— Лоубиър ми нареди да се пробвам, ако се отвори възможност. Костюмът ми притежаваше известни качества на паракрило, така че не скачах съвсем на сляпо. Идеята беше да очистим Хамед, преди да успее да дръпне спусъка на дроновете на Вътрешните тук при нас. Не успяхме, разбира се. Има си причина да не са ме взели във Военновъздушните сили, нали? Лоубиър поръча чисто нов периферник в замяна. Плюс един лично за мен.

— Изи Айс! — приветства момичето Мейкън. С Едуард се държаха за ръце, а в свободните стискаха по бира.

— Дай да дръпна една глътка, Мейкън! — примоли се Конър, тъй че майсторът му подаде бутилката си и я наклони така, че той да успее да отпие. Конър избърса уста с опакото на останките на лявата си ръка.

А след това Флин видя Томи да влиза от главния вход, право през мястото, на което навремето стоеше големият пясъчник за пейнтбол-танковете. Засия срещу нея, все едно тя е някакво чудо.

123.
Укреплението

След като се върна от традиционната в сряда разходка с Ейнзли по протежение на Укреплението, Флин си навлече най-старата риза на шерифската служба — онази, на която още имаше униформен знак на „помощник-шериф“. Беше най-удобната за носене над коремчето ѝ дреха, а и ѝ напомняше за него. Може би се превръщаха в нещо като Джанис и Мадисън, уеднаквяваха се, макар че Томи като цяло носеше едно и също всеки ден, в униформа или без, а тя разполагаше със стилистите на „Колдайрън“ за публичните си изяви. Просто се налагаше да отблъсква постоянно предложенията им за разни нови дизайнерски щуротии, което само по себе си беше същинска платена работа.

Флин влезе в кухнята, сипа си чаша сок от хладилника и я изпи на крак, като се питаше — като всеки път засега — как бяха успели да построят нещо подобно без асемблери. Бяха вдигнали новия ѝ дом на стотина метра от старата къща, в дотогава неизползвано пасище, и нямаше начин да се познае, че не е бил строен през осемдесетте години на двайсети век, а после поддържан и постепенно преустройван по малко от човек, който можеше да си позволи нещо подобно, но не кой знае колко повече. И всичко бяха направили, без да вдигат никакъв шум, наистина бързо. Томи спомена, че са използвали куп различни лепила, нито едно от които — токсично. Така че ако човек видеше главичка на гвоздей, то тя не беше истинска, а само имитация, сложена на съответното място. Разбира се, както Флин научи с времето, да разполагаш с толкова ужасно много пари за строежа, че да не ти пука колко харчиш, беше почти същото като да притежаваш асемблери.

Бяха построили по същия начин и хамбара, но с цел да изглежда стар колкото старата къща, поне от външната страна. Там живееха Мейкън и Едуард и вътре се справяха с цялото си специално принтиране — всичките неща, които „Колдайрън“ трябваше да внимава да не излязат на бял свят твърде рано. Индустриалният шпионаж беше обявен за най-големия им проблем от самото начало, понеже цялата корпорация се крепеше на това да знае как се правят неща, с които никой друг не е запознат, не и в миналото. А те все още се намираха в самото начало, честно казано, на разработването на джакпотното технологично цунами. Пуснеха ли твърде много наведнъж,

казваше Ейнзли, земята щеше да се продъни под краката им, така че голяма част от програмата касаеше постепенното разкриване на тайните. Понякога, особено откакто Флин беше бременна, ѝ се щеше да знае накъде е тръгнал светът. Ейнзли казваше, че няма начин да узнаят, но поне бяха сигурни, че правят всичко по силите си да не стигне до едно конкретно положение, което не беше никак малко.

Животът тук я държеше здраво заземена. Смяташе, че това заземява и всички останали. Имаха неизказано споразумение никога да не наричат имота „укрепление“, вероятно защото не искаха никой да го смята за такова, но всъщност си беше крепост. Конър и Клоувис държаха собствена къща на още стотина метра от тяхната. Бъртън и Шейлин живееха в града, в жилищното крило на сградата на „Колдайрън САЩ“. Тя се издигаше — цял масивен блок — на мястото на търговския център, в който навремето се помещаваха „Фаб“ и „Суши Барн“. Хонг държеше новия си централен „Суши Барн“ отсреща, на ъгъла, горе-долу същия като предишния, но по-лъскав, а до него имаше и клон на „Хефти Фаб“. Флин не искаше да го кръщават така, но Шейлин заяви, че „Форевър Фаб“ не е име с подходящо глобално звучене, освен това трябваше да кръсти по някакъв начин и всички бивши клонове на „Фабит“. Днес във всеки „Хефти Март“ имаше „Суши Барн“, дори и да е просто в другия край на тезгяха за хапки.

Флин всъщност не харесваше особено деловата част на начинанието. Предполагаше, че го мрази горе-долу толкова, колкото му се радва Шейлин. „Колдайрън“ определено имаше по-малко пари сега — много по-малко, понеже веднага щом Матрьошката се олюля и впоследствие рухна, отрязана от финансовите модули на сър Хенри, „Колдайрън“ започна да деинвестира, за да върне икономиката обратно до по-нормално положение, каквото и да означаваше това днес. Но все още разполагаха с повече пари, отколкото човек може да си представи или, честно казано, да следи. А Гриф беше казал, че това е хубаво, понеже имаха сума неща за вършене с тях, повече, отколкото можеха да предвидят.

Флин отнесе празната чаша до мивката, изплакна я, сложи я да се суши и надзърна през прозореца към склона, където бяха построили площадката за кацане на „Марин Уан“[17], с който Фелиша идваше да я навести. Изобщо не се познаваше, че там има нещо, дори ако си застанал право в средата. Сателитите не можеха да различат площадката, понеже беше построена с наука от „Колдайрън“, която използваше технологии от далечното бъдеще.

Обикновено при посещенията на Фелиша си говореха в

кухнята, докато Томи седеше в дневната и се закачаше с момчетата от Тайните служби — или поне с онези, които харесваше. Понякога при посещенията ѝ от града идваше и Брент, обикновено заедно с Гриф, и тогава разговорите бяха по-делови, за зареждането с ваксини срещу заболявания, които в момента никой не знаеше, че вървлуват по света или в кои страни е най-добре да построят заводи за фагове, или пък си говореха за климата. Бяха се срещнали с Фелиша малко след като вицепрезидентът Амброуз получи емболия и беше доста неловко, понеже президент Гонзалес споменаваше Уоли, както го наричаше, с, както им се струваше, истинска и мъчителна обич, и понеже Флин знаеше, че е умрял, след като Гриф ѝ показа запис на собственото ѝ тържествено погребение и ѝ обясни какво точно е довело до подобен развой.

До сушилника за съдове имаше стъклен буркан, пълен с няколко от старите пръсти и един палец на Конър. Беше ги подарил на Флора, дъщерята на Литония. Бяха ранни версии, принтирани от Мейкън в стария „Фаб“, с двигатели, отпечатани някъде другаде, преди да построят хамбара. Флора ги беше забравила сутринта, когато дойде на гости. Беше им лакирала ноктите в лигаво розово и Флин забеляза, че палецът мърда леко — основният проблем на първите няколко принтирани серии. Понякога гледаше Конър да играе скуош и си спомняше колко бързо Мейкън, Аш и Осиан успяха да го върнат във форма. Сега той изобщо не сваляше композитната протеза от няколко части, просто я носеше постоянно, но продължаваше да държи и своята версия на Павел горе в бъдещето. Флин не си представяше тя самата да използва друг периферник.

— Дявол го взел, не! — възрази Леон веднъж на вечеря, когато тя го заяви на глас. — Би било все едно да носиш съвсем различно тяло! — И след това накара Флора да пищи, като ѝ каза, че ако Флин роди момиченце, щяла да го кръсти Фауна.

А сега беше време да слезе долу и да обядва с всички: майка ѝ, Литония, Флора и Леон, който живееше в старата ѝ стая в момента. Литония, както се оказа, беше страхотна готвачка, така че сега Мадисън шкуркаше отвътре старата „Фермерска банка“ за ресторант, който тя и братовчед ѝ щяха да отворят — не се целеха в луксозния сектор, просто искаха да има и нещо различно от „Суши Барн“ и „Джимис“. Закусвалнята надали щеше да се превърне във верига, а и ако това станеше, казваше Леон, щеше да е знак, че джакпотът все пак настъпва, при все полаганите от всички тях усилия.

Майка ѝ — сега, когато „Колдайрън“ произвеждаше всички лекарства и то по поръчка — вече нямаше нужда от кислород.

Междувременно, в случай че на някого му потрябва нещо, бяха купили „Фарма Джон“, чиито надценки, по предложение на Флин, съкратиха наполовина, с което го направиха най-обичаната самостоятелна верига в страната, ако не и в света.

Флин взе стъкления буркан, без да си дава труд да заключи вратата и закрачи по пътеката, която утъпкваха между двете къщи и вече започваше да изглежда така, все едно винаги си е била там.

Малко по-рано, докато се разхождаха по Укреплението, беше казала на Ейнзли как понякога се притеснява, че всъщност не постигат друго, освен да градят собствена версия на клепта. На което старицата отвърна, че това не е просто хубаво, а жизненоважно всички те да не го забравят. Понеже хората, които не си представят, че са способни на зло, са лишени от голямо предимство при заниманията си с онези, които нямат нужда да си представят, понеже вече са зли. Каза също и че винаги е грешка да вярваш, че тези, другите, са различни, специални, заразени с нещо нечовешко, подчовешко, фундаментално чуждо. Което напомни на Флин определението на майка ѝ за Корбел Пикет. Че злото не е лъскаво, а е просто резултат от обикновена безсърдечна лошотия, гимназиална злоба, намерила достатъчно пространство, независимо как се е случило, да се разрасне като буренак. Да, беше по-голяма и предизвикваше по-ужасни резултати, но никога не надрастваше обикновената човешка лошотия. И това важеше, по думите на Ейнзли, и за най-ужасните чудовища, сред които тя самата се беше движила толкова дълго. На Флин, както каза, можеше да ѝ се струва, че в Лондон работата ѝ е да бъде търпелив гледач сред големи и особено отровни животни, но случаят не беше такъв.

— Всички сме само хора, скъпа — заяви Ейнзли, докато сините ѝ стари очи се взираха в Темза, — и забравим ли го, сме загубени.

124.
Пътни

Животът с Рейни беше малко като да си сложиш когнитивен имплант, но в много отношения беше по-приятен, помисли си той, докато ставаше от леглото и я поглеждаше. Рядко забелязваше луничките ѝ например, или че обхващат толкова голяма площ, или, всъщност, че му харесват. Сега покри някои от любимите си с ъгълчето на завивката и отиде да си измие зъбите.

Сигилът ѝ се появи още преди да е започнал.

— Да?

— Кафе — заяви Рейни и Уилф я чуваше прекрасно от спалнята, а не само по телефона.

— Ще използвам машината веднага щом си измия зъбите.

— Не — възрази тя, — там долу в агенцията за фалшиви новини има истинско италиано. Такова еспресо искам! — Каза го с тон, който намекваше за порнография. — И то с каймак!

— Ами обади се долу!

— Ти ми съсипа кариерата, постави ме в положение, в което ме принуди да подам оставка от завиден правителствен пост, и накрая се стигна дотам да ме заплашват убийци на заплата в тайните служби на Нова Зеландия, а не искаш да ми донесеш свястно, направено от човешка ръка кафе? И кроасан от онази пекарна отсреща…

— Добре — съгласи се Недъртън. — Нека си измия зъбите. Вярно е, че те спасих от онези даркнет кивита, които надали бяха тайни правителствени убийци, и те доведох тук, под защитата на британските тайни служби. Така да се каже.

— С каймак! — повтори тя сънено.

Публицистът си изми зъбите, докато си припомняше как се е наложило Лоубиър да измъкне Рейни от Канада, после да я вкара в Англия и как накрая се бяха оказали заедно в леглото, не за първи път, но определено за първи, без той да е пиян. И как ѝ беше признал, май в най-нелепия изблик на сутринта след случката в, както му се струваше, дългата му кариера такива изпълнения, чувствата си към Флин или по-скоро към периферника ѝ, или и към двете, а Рейни му посочи, че момичето наскоро му е станало клиент. И нима той, попита го, нямаше предостатъчно доказателства какво се случва, ако се забърква с клиентите си? Ама Флин не беше Дийдра, възрази той. Да обаче, отвърна Рейни, самият Уилф несъмнено беше човек толкова незрял, че да вярва, че собствените му еротични проекции биха

имали същинска тежест в реалността. След което го придърпа обратно в леглото и проведоха спор на друго ниво, макар и от същото положение, и той започна да вижда нещата по нейния начин. Скоро стана очевидно, че Флин и шериф Томи са двойка и ето го Уилф да се облича в новосподеления с Рейни апартамент и да излиза на улицата в слънчевия следобед в Сохо, благодарен както винаги, че плановете да се разшири косплей зоната покрай Чийпсайд така и не са били изпълнени.

Тъкмо излизаше от пекарната, когато се появи сигилът на Мейкън.

— Да?

— Ако прехвърлим твоето момче във Франкфурт, ще можеш ли да инструктираш немския пиар екип утре заран, в десет твое време?

— А то къде е в момента?

— На летището в Кайро, има разрешение за излитане. Закарали сме перито на Флин за това полукълбо в Париж, така че, ако е на линия по онова време, ще можеш да ги инструктираш заедно.

— Добре ми звучи. Нещо друго?

— Не. Ще идваш ли на барбекюто в неделя?

— С колесарчето.

— Странен тип си ти, Уилф. Чух, че си снабдил и приятелката си с такова.

— И двамата ще дойдем.

— Щом искаш да фетишизираш извънредно теснолентово изживяване — каза Мейкън, — твоя си работа.

— Ако прекарваше повече време тук горе — възрази Уилф, — можеше да започнеш и да оценяваш подобен тип неща. Отпускащо е.

— Твърде много е като за мен — заключи Мейкън весело и сигилът му изчезна.

Утре трябваше да ходи до Пътни, напомни си Недъртън, след като поръча две двойни еспресо за вкъщи. Два следобед. Часът за втората му, поддържаща процедура. Ако времето бъдеше слънчево, щяха да карат колела. Съмняваше се, че срещата с немските пиари ще продължи кой знае колко.

Винаги беше приятно да види Флин.

Благодарности

Идеята да превърна в „Трети свят“ миналото на алтернативен континуум дължи всичко на „Моцарт с огледални очила“ (1985 г.) от Брус Стърлинг и Ливайс Шайнър, макар че там пътуването е физическо, с фокус върху експлоатацията на добива на природни ресурси. Филтрирана през симулационен гейминг, телеприсъствие и дронове, тази идея прерасна в нещо, за което бръщолевех на Джеймс Глейк при първата ми среща с него, точно когато започвах проекта, превърнал се в тази книга. (По-късно той привлече вниманието ми към онзи цитат от Уелс).

Описанията на Чийпсайд и Нюгейт дължат много на „Цилиндърът на мистър Бригс“ (2011 г.) на Кейт Кахуун.

Няколкото пейзажа, включени в Лондон на Уилф, са от интервюто на Джон Фокс с Етиен Джилфилън за мартенското издание на „Фортиън таймс“ от 2011 г.

В хемпстедската си градина Ник Харкауей ми разказа ужасяващи неща за вътрешното устройство на гилдиите в лондонското Сити, а тъй дълго избягвах да си пъхам носа в съвсем буквалните истини за тях.

„Град Задник“ — *Buttholeville* — е заглавието на песен с текст (и, предполагам, заглавие) от Патерсън Худ.

Колкото по-дълго време пиша романи, толкова по-високо оценявам пробните им читатели. Този тук бе прочетен от мнозина, като не забравяме, разбира се, съпругата ми Дебора и дъщеря ми Клер. Пол Маколи и Джак Уомак прелистваха безброй почти еднакви версии на първите стотина страници. Нед Бауман и Крис Накашима-Браун нагазиха през студените води на книгата до средата — винаги ценна, но тънка работа. Джеймс Блейк и Майкъл Сейнт Джон Смит сториха същото, но по-близо до завършека. Шон Крофърд, Луис Лапренд и загадъчният В. Харнел поработиха в нещо като екип. Мередит Янос зорко държеше под око инспектор Лоубиър, гласовито и речовито „минно канарче“ в среда, за която не знам почти нищо. София Ал-Мария прочете първата завършена версия и много помогна с Хамед по отношение на футуризма на Залива.

Мартин Симънс предложи да се използват пакетирани битумни керемиди за самоделното укрепление.

Мистър Робърт Греъм много щедро осигури жизненоважен хардуер за писане.

Редакторът и литературният ми агент са чудесни, нищо ново.

Благодаря на всички ви.

Ванкувър, 23 юли 2014 г.

notes

1

Посттравматично стресово разстройство. — Б.пр.

2

От термина „глич“ — временна (и обикновено дребна) неизправност в работата на една (електронна) система или механизъм. — Б.пр.

3

Един малък проблем (фр.). — Б.пр.

4

Компостирането е процес, представляващ контролирано разграждане на органични материали чрез аеробен или анаеробен биологичен процес, в резултат на който се получава хумусоподобен материал, наречен компост или биотор. — Б.пр.

5

Актиничната кератоза (известна още като соларна или слънчева кератоза) е кожно заболяване, което води до образуването на кожни лезии. — Б.пр.

Thylacinus cynocephalus, тасманийски вълк. — Б.пр.

7

Става дума за хумористична поема на Брайън О'Нолън за това как пинта бира е най-добрият другар в лоши дни. — Б.пр.

8

Bullpup (англ.) — огнестрелно оръжие, при което пълнителят и механизмът са изтеглени зад спусъка; това позволява по-дълга цев (например при снайперски пушки) при еднаква дължина със стандартните модели. — Б.пр.

9

Gravely (англ.) — сериозен, мрачен; *gravel* (англ.) — чакъл. — Б.пр.

10

Луда наука (исп.). — Б.пр.

11

Milagros (исп.) — чудеса (предимно библейски). *Coldiron* (англ.) — букв. студено желязо, острие. — Б.пр.

12

Cheapside (англ.) — букв. евтин квартал. — Б.пр.

13

На английски *fridges* означава хладилници. — Б.пр.

14

Много напредничава военна болница в САЩ. — Б.пр.

15

Извън боя (фр.). Терминът се използва в дипломатическите и военни среди и условията му са специфично формулирани според Женевската конвенция. — Б.пр.

16

Фр. — букв. работа; основната линия на творчеството на творци в различни области. — Б.пр.

17

Позивните на хеликоптера на президента на САЩ. — Б.пр.